

Người Tình Hắc Bang Của Anh Chàng Bán Cá

Contents

Người Tình Hắc Bang Của Anh Chàng Bán Cá	2
1. Chương 1: Giới Thiệu	3
2. Chương 1-2	3
3. Chương 2	5
4. Chương 3	7
5. Chương 4	8
6. Chương 5	10
7. Chương 6	11
8. Chương 7	13
9. Chương 8	14
10. Chương 9	15
11. Chương 10	17
12. Chương 11	18
13. Chương 12	20
14. Chương 13	23
15. Chương 14	24
16. Chương 15	26
17. Chương 16	28
18. Chương 17	29
19. Chương 18	32
20. Chương 19	34
21. Chương 20	35
22. Chương 21	37
23. Chương 22	39
24. Chương 23	41
25. Chương 24	43
26. Chương 25	44
27. Chương 26	46
28. Chương 27	47
29. Chương 28	48
30. Chương 29	50
31. Chương 30	52
32. Chương 31	53
33. Chương 32	55
34. Chương 33	56
35. Chương 34	59
36. Chương 35	61
37. Chương 36	63
38. Chương 37	65
39. Chương 38	66
40. Chương 39	68
41. Chương 40	70

42. Chương 41	72
43. Chương 42	73
44. Chương 43	75
45. Chương 44	78
46. Chương 45	79
47. Chương 46	81
48. Chương 47	83
49. Chương 48	84
50. Chương 49	86
51. Chương 50	88
52. Chương 51	89
53. Chương 52	91
54. Chương 53	93
55. Chương 54	95
56. Chương 55	96
57. Chương 56	98
58. Chương 57	99
59. Chương 58	101
60. Chương 59	103
61. Chương 60	104
62. Chương 61	106
63. Chương 62	107
64. Chương 63	109
65. Chương 64	110
66. Chương 65	113
67. Chương 66	115
68. Chương 67	116
69. Chương 68	118
70. Chương 69	120
71. Chương 70	123
72. Chương 71	124
73. Chương 72	126
74. Chương 73	128
75. Chương 74	129
76. Chương 75	131
77. Chương 76	132
78. Chương 77	134
79. Chương 78	136
80. Chương 79	139
81. Chương 80	141
82. Chương 81	142
83. Chương 82	144
84. Chương 83	146
85. Chương 84	148
86. Chương 85	150
87. Chương 86	151
88. Chương 87	153
89. Chương 88	155
90. Chương 89	156
91. Chương 90	159

Người Tình Hắc Bang Của Anh Chàng Bán Cá

Giới thiệu

Convert: ngocquynh520Edit: Ngọc HânThể loại: đam mỹ, hiện đại, Mại Vu chỉ là một người bán cá,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-tinh-hac-bang-cua-anh-chang-ban-ca>

1. Chương 1: Giới Thiệu

Mại Vu chỉ là một người bán cá, đã được 25 tuổi, gia cảnh bình thường không chỉ vậy mà tiền lời không được vài đồng nhỏ, nhưng lại có một điều hết sức phi lý đó là cậu lại ở trong một căn nhà rộng lớn mà người bình thường không ăn không uống kiếm 300 năm cuộc đời cũng không kiếm được, lái xe lại càng nổi tiếng, hình như là xe thể thao cao cấp Jaguar. Mặc dù mọi người đều canh cánh trong lòng cảm thấy tò mò với chuyện này, nhưng chưa ai dám mở miệng hỏi, sợ Mại Vu bình thường hiền hòa song vốn có anh trai hắc bang hung ác gì đó, nếu như anh trai cậu nhất thời khó chịu tìm người xử lý thì những dân chúng bé nhỏ như bọn họ phải làm sao bây giờ?

Nhưng mọi người lại không phát hiện, nếu như nhẹ nhàng chạy tới hỏi cậu, cậu cũng sẽ nhẹ nhàng thậm chí vẻ mặt cột nải nói cho bạn biết: “Xin lỗi, những thứ đó không phải của tôi, là của người yêu tôi.”

Đúng vậy, chỗ không bình thường của Mại Vu chính là người yêu kia của cậu.

2. Chương 1-2

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Phổ bán thức ăn, tiếng người đun nước, nhưng kỳ lạ, tất cả mấy chị mấy dì lắm chuyện đều tụ tập cùng một chỗ.

Ở đâu? Chính là ở sạp tản ra mùi cá nhàn nhạt kia!

Bán cá?

Đúng vậy, chỉ thấy một thanh niên đang thể hiện công phu giết cá tuyệt đỉnh.

“Cậu nhỏ, cá này bán sao vậy?” Một người phụ nữ mập mạp lớn giọng hỏi.

“Ái chà, bà chủ xinh đẹp này thật là tinh mắt, cá này rất tươi đấy!” Thanh niên đang giết cá dừng động tác, đôi mắt sáng như vì sao chói lọi, miệng lưỡi trơn tru nói, người phụ nữ đứng bên cạnh bị cậu chọc cười ha ha không ngừng.

Đây chính là nguyên nhân vì sao mọi người tụ tập ở chỗ này, là vì ông chủ sạp cá này có quan hệ với Mại Vu.

Mại Vu Mại Vu, đồng âm với bán cá, vừa khéo ba đời nhà Mại Vu đều là lái cá, chất lượng được đảm bảo, cộng thêm bộ dạng Mại Vu từ nhỏ đáng yêu đến đời mạng: Mày rậm mắt to, lớn lên có góc cạnh, mặc dù không thể nói là soái ca đỉnh nhất, nhưng là người biết làm duyên khiến người ta vui vẻ, cậu không quá cao, vừa 1m78, đáng người không quá cường tráng cũng không gầy yếu, lại còn vô cùng rắn chắc, được xưng là “Sát thủ sư cô” ở chợ.

Anh như vậy là hơi không tầm thường như người thường, nhưng nói đến chỗ không tầm thường ở đây chính là chuyện ít ai biết, ngoại trừ người nhà của cậu –

Mại Vu bán cá, 25 tuổi, tiền lời không được vài đồng nhỏ, nhưng lạ thay, anh lại ở trong một căn nhà rộng lớn mà người bình thường không ăn không uống kiếm 300 cuộc đời cũng không kiếm được, lái xe lại càng nổi tiếng, hình như là xe thể thao cao cấp Jaguar. Mặc dù mọi người đều canh cánh trong lòng cảm thấy tò mò với chuyện này, nhưng chưa ai dám mở miệng hỏi, sợ Mại Vu bình thường hiền hòa song vốn có anh trai hắc bang hung ác gì đó, nếu như anh trai anh nhất thời khó chịu tìm người xử lý những dân chúng bé nhỏ như bọn họ thì phải làm sao bây giờ?

Nhưng mọi người cũng không phát hiện, nếu như nhẹ nhàng chạy tới hỏi anh, anh cũng sẽ nhẹ nhàng thậm chí vẽ mặt cợt nhả nói cho bạn biết: “Xin lỗi, những thứ đó không phải của tôi, là của người yêu tôi.”

Đúng vậy, chỗ không bình thường của Mại Vu chính là người yêu kia của cậu.

*****

Vùng chìa khóa một vòng, Mại Vu thở phì phò huyết sáo, trong lòng đã có một ý kiến rất tuyệt, chờ lát nữa về đến nhà cậu muốn ngồi trong ghế sofa xem TV an ủi sự vất vả của mình!

“Ha ha, tôi đã về!” Mại Vu cong miệng, vẫy tay nói với mấy tên đàn ông cao lớn mặc đồ đen đứng trước cửa.

“Hoan nghênh trở về, thiếu chủ phu nhân.” Không ngờ một người áo đen lại trả lời như vậy.

“Mẹ, ai bảo cậu các cậu gọi tôi là thiếu chủ phu nhân?” Mại Vu uống một ngụm trà Đài Loan, thô lỗ nói, mấy tên bảo vệ này là kẻ ngốc hay sao?

“Là thiếu chủ nói.”

“Mẹ, vậy là người chết còn nói lung tung rồi!” Mại Vu chắc chắn nói, “Lần sau đám người các cậu đừng gọi bậy bạ nữa, nếu không tôi liền cắt các cậu như giết cá đó!” Nói xong, cậu làm mặt quỷ tinh nghịch mà đáng lẽ một người đàn ông 25 tuổi không nên có, cong miệng cười, nghênh ngang mở cửa đi vào phòng, mấy người áo đen đưa mắt nhìn nhau, im lặng hỏi trời xanh.

Tất cả đều do thiếu chủ bọn họ dặn dò mà! Bảo vệ ở cửa khóc không ra nước mắt, lặng lẽ than khóc tương lai của mình.

“Ha ha ha ha!” Mại Vu đi vào trong phòng, cười ha ha.

Phòng này là của người yêu Mại Vu, có vài thứ anh không biết, vì chưa từng để ý kỹ, anh chỉ biết là vô cùng khoa trương. Trong phòng sắp xếp gọn gàng làm chủ đạo, là sự ngưỡng mộ của người yêu Mại Vu, đáng tiếc Mại Vu lại cảm thấy quá đơn điệu. Nhưng anh cũng không phản nản, Mại Vu không muốn bị mắng một trận.

Mại Vu sợ người yêu, không phải trời sinh anh tính nhất gan, mà là người yêu cậu thật sự rất có quyết đoán rất có uy nghiêm, cho nên Mại Vu xem người yêu thô lỗ đó là bộ dạng của vợ nhỏ uất ức, nhưng.... Ngày hôm nay, lão đại Mại Vu cậu có thể làm mưa làm gió trong phòng người yêu.

“Ha ha ha ha!” Mại Vu cầm một nắm khoai tây lớn tối hôm qua ăn thừa bỏ lên bàn gỗ trong phòng khách, vừa cười lớn vừa ngã xuống sofa đủ chứa ba, bốn người, mở TV, thư thái gặm đồ ăn vặt xem chương trình. Việc làm này chỉ có trung niên mập mạp và đàn ông thất nghiệp mới làm nhưng lại là hoạt động giải trí Mại Vu bình thường thích nhất, song người yêu Mại Vu ghét cậu lôi thôi như vậy, cho nên hành vi này ngày thường là tuyệt đối cấm, thời gian anh được xem TV chính là lúc người yêu xem tin tức thời sự mới có thể ngồi bên cạnh xem cùng.

Nhưng... Người bây giờ yêu Mai Vu đang đi công tác ở nước Đức xa xôi, anh đang ở Đài Loan cách xa vạn dặm! Bây giờ bộ dạng Mai Vu lười biếng, ngoại trừ người yêu anh có ‘Thông thiên mắt, thuận phong nghĩ’ (Nghĩa là mắt nhìn xuyên trời tai nghe xuyên gió), nếu không thì không thể nào biết được. Bình thường lúc gọi điện thoại thì Mai Vu sẽ biểu hiện bộ dạng em rất biết điều! Em rất biết điều! Bộ dạng như vậy không chèn vào đâu được, người yêu anh tuyệt đối sẽ không phát hiện.

Người yêu Mai Vu đi công tác hơn hai tháng rồi, ngoại trừ thỉnh thoảng anh thấy cô đơn trống trải khi đó sẽ làm nũng với người yêu, còn bình thường sau khi làm việc sẽ là bộ dạng lười biếng như thế này. Cách ngày người yêu Mai Vu đi công tác về còn phải hai tuần nữa, mặc dù Mai Vu cảm thấy cô đơn có chút khó nhin, nhưng nếu như để anh hàng ngày đều có thể dựa vào sofa ăn quà vặt xem TV như bây giờ mà nói... Được rồi! Vậy thì anh có thể nhin thêm vài ngày nữa.

Rắc rắc nhai quà vặt, bánh bích quy còn sót một ít trên đất, Mai Vu thầm nghĩ: Nếu như bộ dạng này bị tên kia thấy được, chắc chắn chặt mình thành tám khúc? Mai Vu cười ha ha, trong lòng tự giễu: Sao có thể có chuyện đó? Truyện bên Lequydoon

Đúng lúc Mai Vu cười giỡn thoải mái, một đôi tay thon dài không lường trước quần quanh cổ anh, giọng nói trầm thấp khêu gợi thổi nhiệt vào bên tai anh, chậm rãi, chậm rãi khẽ cười nói: “Bảo bối Mai, anh trở về rồi.”

Hết chương 1

3. Chương 2

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Một tiếng “Bảo bối Vu, anh đã về,” khiến Mai Vu đang ăn vặt hoảng sợ. Không! Chuyện này không thể nào, rõ ràng tên kia không về sớm như vậy mà, Mai Vu thầm an ủi mình, một khuôn mặt đầy mảnh vụn bánh bích-quy quay đầu về phía sau.

Đập vào tầm mắt Mai Vu là một khuôn mặt tươi cười, trên mặt có một đôi mày rậm đẹp mắt, đôi mắt xéch xinh đẹp, mũi rất thẳng, còn có đôi môi mỏng gợi cảm hồng nhạt, hơn hết là khuôn mặt đẹp trai vạn phần tán thưởng! Khuôn mặt tươi cười để mái tóc dài chạm vai.

Do phần đuôi tóc nhuộm trắng hết, chỉ chừa mấy sợi đen, tóc rất cứng nên hơi dựng lên, khiến người ta có cảm giác phóng túng không nói ra được.

Đối mặt với Mai Vu, người đàn ông chỉ cười.

Người đàn ông rất cao, cao hơn Mai Vu người vừa vội nhảy từ trên ghế sofa xuống nửa cái đầu, thân hình người đàn ông rất đẹp, đang mặc tây trang màu đen tôn lên vóc dáng thon dài rắn chắc hoàn mỹ cực hạn. Toàn thân hần tỏa ra khí thế bức người, nhưng đồng thời cũng khiến người ta mê mẩn. Cả người Mai Vu cứng đờ nhìn chằm chằm vào người đàn ông, anh sợ hãi mở miệng, tuyệt đối không hề phù hợp với bộ dạng đỉnh đạc lúc ở chợ bán đồ ăn, “Hắc, Huyền, anh.... Sao anh về sớm như vậy?”

Người đàn ông được Mai Vu gọi tên đưa tay vòng qua vòng eo rắn chắc của Mai Vu, nhẹ nhàng vuốt ve: “Nhớ em, nên cố gắng kết thúc công việc để về nhà.”

Người đàn ông tên đầy đủ là Hoàng Huyền, là người Mai Vu yêu nhất và cũng sợ nhất, người yêu của cậu. Tên Hoàng Huyền không xa lạ gì trong các giới, ba Hoàng Huyền từng là nhân vật nổi tiếng lẫy lừng trong giới hắc đạo, mấy năm trước, sau khi ba Hoàng Huyền mất đã giao cơ nghiệp hắc đạo này lại cho hắn, cũng nhờ vào thông minh tài trí và thủ đoạn xã giao của hắn, Hoàng Huyền giữ ổn định sự nghiệp của ba giao cho, thậm chí hiện tại còn phát triển hơn. Nhưng thiếu chủ hắc đạo này không chế được tất cả mọi thứ lại không khống chế được một tên tiểu thương bán cá.

“Đúng... A, đã lâu không gặp anh, anh... Anh trở nên đẹp trai hơn, Huyền Huyền.” Mai Vu cố gắng mở miệng đang cứng đờ, khiến vẻ mặt mình thoát nhìn ngốc nghếch hơn là háo sắc.

“Đúng vậy, Vu Vu, đã lâu không gặp, em trở nên....” Mặc dù ngoài miệng Hoàng Huyền vẫn mỉm cười, nhưng trong đôi mắt màu lam trộn lẫn dòng máu nước Anh lại tỏa ra ánh sáng lạnh lùng, ánh mắt rét lạnh quét qua trên ghế sofa, trên bàn là các mảnh vụn của đồ ăn vặt, cùng với màn hình TV đang chiếu phim hoạt hình, bề ngoài hân hoan nhưng trong lòng không cười, trên trán nổi đầy gân xanh, nói: “Em trở nên không ngoan rồi.”

Mai Vu bị Hoàng Huyền nhìn chằm chằm run rẩy, anh biết Hoàng Huyền kiêng kỵ nhất là anh làm mấy hoạt động không khỏe mạnh này. Nghĩ lại lần trước sau khi bị phát hiện, chuyện bị xử phạt kia... Tình trạng thăm thương, Mai Vu không nhận được sự hối hận, hai chân run rẩy: “Huyền Huyền, muốn tắm nước nóng cho thoải mái chút trước không, em xả giúp anh!” Anh nịnh nọt nói, thuận tiện dời tiêu điểm.

Hoàng Huyền không nói gì, hân chỉ liếc nhìn Mai Vu, sau đó ngồi xuống ghế sofa, nghiêng ngang bắt chéo hai chân quan sát Mai Vu hai tháng rồi hân không gặp, Mai Vu thì chỉ ngây ngốc đứng đó, nhìn nhau với Hoàng Huyền.

Thăm rồi thăm rồi! Trong lòng Mai Vu thăm kêu thăm, anh biết ánh mắt bây giờ của Hoàng Huyền nhìn anh là chỉ khi nào anh làm chuyện gì đó khiến hân không vui mới có... Quả nhiên, giọng trong veo trầm thấp của Hoàng Huyền vang lên, “Thật không ngoan chút nào, Vu Vu, thật không ngoan.”

Hoàng Huyền gợn ngón trở thon dài lên lắc lư trái phải, trong miệng thỉnh thoảng còn phát ra tiếng chặc chặc.

“Thật xin lỗi, Huyền Huyền, tha cho em, lần sau em tuyệt đối không dám tái phạm nữa, đừng phạt em.” Cuối cùng Mai Vu không nhận được nhào tới trước cầu xin tha thứ, nước mắt nước mũi tề le, như một đứa trẻ làm sai chuyện. Nhưng quái lạ, vẻ mặt này động tác này, không ngờ hết lần này tới lần khác lại vô cùng thích hợp với hình tượng người đàn ông cao lớn là anh, nhìn qua rất đáng yêu.

“Không được, Vu Vu.” Hoàng Huyền vừa cong miệng cười, vừa đưa tay vỗ vỗ mái tóc ngắn của Mai Vu, “Anh phải sửa thói quen xấu của em.”

“Đừng mà! Em không cần, Huyền ~”

Không để ý tới Mai Vu đau khổ cầu xin, Hoàng Huyền xem như gió thoảng bên tai, “Cũng đã hơn hai tháng rồi không chạm vào em, chỉ là chút trừng phạt không nghiêm trọng, làm chút chuyện đạo đức.”

“Không được, Huyền, anh sẽ giết em mất!”

Hoàng Huyền cảm thấy thái độ nhún nhó của Mai Vu rất phiền phức, lúc trước giữa bọn họ đã sớm có thỏa thuận, nếu Mai Vu làm sai chuyện thì hân được phép xử phạt anh vô điều kiện. Hoàng Huyền nâng đôi mày xinh đẹp, giọng nghiêm túc: “Mặc kệ! Em cởi quần áo đi vào phòng cho anh!”

*****

Trong lòng Mai Vu thăm nghĩ, sao lúc trước lại yêu, và ngày cả bây giờ vẫn yêu ác ma này chứ?

“A... Ừm.” Hai tay bị vãi trói chặt, toàn thân không mảnh vải che thân, lộ ra thân thể rắn chắc thon dài, dưới ánh đèn da thịt màu lúa mạch lộ ra vẻ sáng bóng mê người. Toàn thân Mai Vu nóng bức, nhũn như con chi chi ngã xuống chiếc giường Kingsize mềm mại, trong mắt anh đầy nước nhìn qua Hoàng Huyền đang ngồi ở ghế sofa đối diện quan sát quá trình.

Hoàng Huyền cũng nhìn qua Mai Vu, cười khanh khách, ngay cả đáy mắt cũng lộ ra ánh sáng hưng phấn. Đáng yêu quá, bộ dạng Vu của anh thế này thật sự cực kỳ đáng yêu! Hân âm thầm nghĩ. Đúng vậy! Đây chính là hình phạt cho Mai Vu, cho Mai Vu uống chút thuốc kích thích do được sĩ thiên tài nổi tiếng nhất dưới trướng hân điều chế, rồi lắng lặng ngồi bên cạnh quan sát vẻ quyến rũ của anh, đợi anh gần cao trào hân mới giải phóng dục vọng cho anh.

Đây là trò chơi Hoàng Huyền rất thích, nhưng Mai vu lại cho rằng đây là xử phạt.

Toàn thân Mai Vu gần như sắp bốc cháy, cổ nén lửa dục trong cơ thể, anh oán thán nhìn Hoàng Huyền! Ác ma ác ma! Người này quả thực chính là ác ma! Cùng với Hoàng Huyền lúc anh mới quen vốn không phải là cùng một người sao!

Mai Vu uất ức bắt đầu rơi nước mắt, chẳng qua anh chỉ ăn lén đồ ăn vặt và xem TV thôi, sao lại phạt anh uống thuốc kích thích chứ. Nước mắt rơi xuống, Mai Vu đột nhiên nhớ lại khoảng thời gian anh mới quen Hoàng Huyền.

Hết chương 2

4. Chương 3

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

“Nghiệt duyên” của Hoàng Huyền và Mai Vu, thật ra bắt đầu từ 7 năm trước.

Bảy năm trước, Mai Vu 18 tuổi, Hoàng Huyền nhỏ hơn anh hai tuổi, nhưng vì Hoàng Huyền đi học sớm, nên vào năm học cấp ba đầu tiên hấn và Mai Vu là bạn học. Hai người cùng học cao trung, vừa khéo lại ngồi sát cạnh nhau, cũng không biết vì sao, mỗi lần rút thăm đổi vị trí thì hai người bọn họ luôn trùng hợp rút được thăm ngồi cạnh nhau.

Khi đó ai cũng có thể nhìn ra Mai Vu vô cùng yêu mến Hoàng Huyền, vì từ kể từ lần đầu tiên Mai Vu gặp mặt Hoàng Huyền thì anh đã cảm thấy Hoàng Huyền đẹp trai đến không không chịu nổi, cá tính cũng lạnh lùng vô cùng. Thật ra khi đó không chỉ mình Mai Vu bị Hoàng Huyền say đắm vây quanh, chẳng qua trình độ liều chết và da mặt dày của Mai Vu hơn người khác. Cho dù anh tỏ tình bị Hoàng Huyền lạnh mặt từ chối hơn 100 lần, nhưng ngày nào cũng quần quít bên cạnh Hoàng Huyền. Đối với tên Mai Vu này, Hoàng Huyền ngoại trừ cảm thấy anh khó dây dưa ra, ngược lại cũng cảm thấy vô cùng đáng yêu, nhưng cũng chẳng có ấn tượng gì, vì sở trường đặc biệt của Hoàng Huyền là “Không coi ai ra gì.” Bởi vậy học cao trung, ấn tượng của Hoàng Huyền về Mai Vu, vẫn vẹn chỉ dừng lại ở: Là người nhiệt tình như chú chó nhỏ, mà thôi.

Sáu năm trước Hoàng Huyền thi đậu đại học, bắt đầu cuộc sống đại học của hấn, nhưng hấn tuyệt đối không nghĩ tới bạn học Mai Vu này thành tích không tốt lại vì hấn mà dày công khổ luyện thi được vào trường này, họ lại bắt đầu sống chung cuộc sống đại học.

Đại học năm nhất, Mai Vu càng quần Hoàng Huyền nhiều hơn, Hoàng Huyền đi đến đâu thì anh cũng đi đến đó, hàng ngày còn không từ bỏ khổ cực đón hấn đến trường rồi đưa hấn về nhà. Hoàng Huyền cũng không sợ người khác làm phiền nên để anh đi theo, vì hấn không cảm thấy ghét, trái lại còn thấy thú vị.

Vì Mai Vu rất nghe lời Hoàng Huyền, nên Hoàng Huyền thường gọi anh đi làm mấy việc, ví dụ như: Giúp hấn làm báo cáo, tra tài liệu, tóm lại tất cả những chuyện lớn nhỏ trong học tập. Thật ra những chuyện kia hấn tự mình ra tay có thể còn nhanh hơn người khác gấp bội lại còn đầy đủ không thiếu chi tiết nào, nhưng hết lần này tới lần khác hấn thích nhìn động tác chậm chạp của Mai Vu, bộ dạng tiểu bạch ngưu ngốc bần rồn sứt đầu mẻ trán vì bài tập của hấn. Có lẽ thừa số ác ma trong người Hoàng Huyền bắt đầu gây chuyện, đáng tiếc trong lòng Mai Vu ngưu ngốc lại thấy vô cùng ngọt ngào, tự nguyện chịu Hoàng Huyền bắt nạt.

Kết quả cuối cùng, Hoàng Huyền không phụ chút tâm tư vất vả này của Mai Vu, dần dần Hoàng Huyền phát hiện từ không có ấn tượng gì với Mai Vu đến còn rất thích Mai Vu. Đến khi phát hiện ra hấn không bắt nạt Mai Vu thì cả ngày không thoải mái, đến khi phát hiện một ngày không làm Mai Vu nước mắt rơi đầy mặt thì cả ngày mất hứng, đến khi hấn phát hiện thì thật ra mình đã rất thích Mai Vu rồi.

Thượng Đế phù hộ, năm hai đại học năm đó, cuối cùng Mai Vu cũng tỏ tình thành công, mặc dù lúc ấy anh còn tưởng Hoàng Huyền nói cho qua chuyện với anh, “Được, chúng ta lui tới thôi.” Sau đó thế giới kết thúc, nước biển chảy ngược, nhưng trong lòng vẫn tung tăng như chim sẻ, ngay cả người cũng rất vui vẻ muốn bay lên cao.

Sau khi ba Mai Vu biết chuyện này thì chỉ thẳng vào Mai Vu nói anh là một thằng ngốc, ngay cả người bắt nạt mình cũng yêu, sao mình lại nuôi một đứa thích ngược đãi như thế, nói vậy chứ sau đó cũng không nói gì thêm, dù sao ông cũng lười quản; còn ba mẹ Hoàng Huyền thì sao? Cũng không kém, bọn họ chỉ xem con trai nhất thời hứng thú mà thôi, cũng không nhúng tay xen vào việc của người khác.

Khi đó Mai Vu cũng chỉ thầm nghĩ, dù sao Hoàng Huyền cũng chỉ chơi đùa thôi, anh chỉ cần ở cùng Hoàng Huyền một khoảng thời gian ngắn là anh đã vui lắm rồi. Nhưng chẳng ai nghĩ tới, Hoàng Huyền vô cùng đặc biệt dốc lòng cho đoạn tình cảm này, sau khi hấn và Mai Vu qua lại vẫn rất cố gắng, bất hiểu muốn giành lấy sự nghiệp của ba hấn. Hấn muốn có năng lực để có thể nuôi sống Mai Vu, mặc dù ba hấn biết ý đồ của hấn, cũng muốn trở mặt cắt đứt quan hệ ba con không mấy hòa thuận với hấn, đáng tiếc năm Hoàng Huyền học đại học năm bốn, bệnh tim của ông ta sớm phát đối mặt với diêm vương, bại dưới tay của Hoàng Huyền.

Thế là sau khi tốt nghiệp đại học, Hoàng Huyền buông tha cơ hội thi thành nghiên cứu sinh, dốc lòng củng cố sự nghiệp hắc bang của hấn, thuận tiện mua một ngôi nhà mới cho Mai Vu, người lúc này đã kế thừa buôn bán sạp cá nhỏ của ba anh.

Mãi cho tới hôm nay, một người thích ngược, một ngược thích chịu đựng, Mai Vu vẫn qua lại với Hoàng Huyền, hàng ngày chịu đựng khổ cực bị hấn bắt nạt.

Ừm, quay lại hiện tại chính là một ví dụ, hai tay Mai Vu bị cột trên giường ưm a a bị khi dễ, Hoàng Huyền thì đứng bên cạnh cười không chịu thỏa hiệp.

Thuốc kích thích trên người Mai Vu đang phát tác mạnh, lửa dục trong cơ thể cuộn lên hừng hực khiến anh không nhịn được dịch người chạm vào mền tơ lụa lạnh buốt, làm lạnh phân thân chờ phát tiết dục vọng, đồng thời đứng thẳng tắp của anh. Truyện của diễn đàn LEQUYDON

Mai Vu rơi nước mắt, anh có thể thề, thật sự không phải anh cưỡng ngược đãi, cũng không thích bị Hoàng Huyền bắt nạt như bây giờ, Hoàng Huyền mà khi anh mới quen tuyệt đối không thích bắt nạt anh hàng ngày như bây giờ, anh rất nhớ Hoàng Huyền lúc đó!

Nhưng Mai Vu hoàn toàn không muốn nghĩ về nó, vì anh chán ghét Hoàng Huyền bắt nạt anh nhưng lại rất yêu Hoàng Huyền ác độc hàng ngày quất quật lấy anh, loại hành vi này vốn đầy mâu thuẫn, mới dần dần khiến Hoàng Huyền có thói quen ngày nào không bắt nạt anh thì không thể sống.

5. Chương 4

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

“Huyền... Huyền Huyền, cứu em, cứu em đi, hu hu.” Ngoại trừ bất đắc dĩ thì vẫn là bất đắc dĩ. Mai Vu vùng vẫy vài cái, phát hiện hai tay bị vải trời vẫn chặt như cũ, anh nhìn nam căn đã đứng thẳng tắp, nóng đỏ của mình, đành phải hạ giọng xin Hoàng Huyền giúp đỡ.

“Ừ, để anh suy nghĩ xem.” Hai tay Hoàng Huyền đặt lên đùi, mười ngón tay đan vào nhau, khuôn mặt tuấn tú gác tên tay, tròn mắt tràn đầy trêu chọc nhìn qua khuôn mặt khóc lóc thảm thiết của Mai Vu, không thèm giúp đỡ.

“Huyền Huyền....” Khuôn mặt Mai Vu nóng đỏ, bộ dạng nói có bao nhiêu uất ức thì có bấy nhiêu uất ức, nhưng trong mắt Hoàng Huyền, bộ dạng nói có bao nhiêu đáng yêu thì có bấy nhiêu đáng yêu.

Hoàng Huyền cúi đầu thoát nhìn như cẩn thận suy nghĩ một hồi lâu, rồi như thể đã có quyết định, hấn ngẩng đầu cười chói mắt với Mai Vu: “Xin lỗi Vu Vu, nhưng bây giờ anh vẫn chưa muốn cứu em.”

Vừa nghe xong Mai Vu sững sốt, Huyền Huyền có dễ chịu không, sao có thể đối xử với anh như vậy? Trong lòng Mai Vu gào thét khóc lóc, trên mặt khóc càng thảm hơn, nhiệt độ trên người khiến anh gấp gáp luống

cuống bắt đầu hét lên: “Huyền Huyền! Em cam đoan lần sau không dám tái phạm nữa, xin anh... Hu hu... Xin anh cứu em!”

“A a, theo như em nói bây giờ anh vẫn chưa muốn.” Hoàng Huyền cười tinh nghịch với Mai Vu.

Thật ra Hoàng Huyền đang nghĩ một đằng nói một nẻo, chính nam căn dưới tây trang của hắn đã căng lên từ lâu, vận sức chờ phát động, sao hắn không muốn giải phóng dục vọng cho Mai Vu trước rồi sau đó đâm vào hoa cúc của Mai Vu chứ? Nhưng mà hắn thật sự rất thích chứng kiến bộ dạng bị bắt nạt của Mai Vu, cho nên vì ham muốn cá nhân mình ăn no bụng, hắn quyết định trước tiên phải nhịn đã, dù sao cũng còn rất nhiều thời gian.

Mai Vu lớn tiếng nức nở, thi thoảng còn có tiếng rên rỉ đứt quãng phát ra, vốn lúc đầu tư thế nằm nghiêng giờ thành nằm sấp. Mai Vu cảm thấy trên người khó chịu gấp đôi, sắp không chịu nổi, anh nhìn bộ dạng Hoàng Huyền hoàn toàn không có ý định đến giải phóng cho anh, nếu như không nghĩ cách tự giải thoát, anh chỉ sợ sẽ chết bất đắc kỳ tử bỏ mạng trên giường mất thôi!

Mai Vu nức nở nghẹn ngào nghĩ đến những chuyện không đứng đắn, thân thể không ngừng cọ xát vào chăn, gián tiếp dùng giường chạm vào vật nam tính của mình, mút ga giường bằng tơ lụa tản ra hương thơm nhàn nhạt, lúc này mới cảm thấy thoải mái hơn một chút.

Hoàng Huyền đứng bên cạnh chỉ mỉm cười, hắn cảm thấy Vu như vậy rất đáng yêu.

Bộ dạng Mai Vu như vậy không liên quan gì tới cái gọi là đẹp, ngược lại, anh trưởng thành có phần hơi cương nghị, đây là ấn tượng đầu tiên mọi người có với anh. Nhưng thật ra người ở cùng anh lâu mới biết, Mai Vu là một người đáng yêu, anh đáng yêu ở chỗ biểu hiện như trẻ con ở cả động tác và hành vi, tất nhiên bản thân anh không phát hiện ra.

Nếu như muốn Hoàng Huyền dùng thứ gì đó để hình dung sự đáng yêu của anh, có thể hắn sẽ chọn: Như một con chó khổng lồ đáng yêu. Ừm?

Động tác cọ xát của Mai Vu càng lúc càng mạnh, nam căn chạm khê vào ga giường tơ lụa có thể làm anh khoái cảm thoải mái hơn chút, trong miệng càng la lớn, ý đồ muốn bắn ra xuất hiện toàn cơ thể anh.

Anh thật sự hận chết cái cách xử phạt này!

Xử phạt này là giao ước khi Mai Vu vừa chuyển vào ở cùng Hoàng Huyền quyết định. Vừa ở chung, rất nhiều thói quen trong cuộc sống sẽ lộ ra trước mặt đối phương, Hoàng Huyền nhìn không vừa mắt sẽ chỉ ra chỗ sai. Vì Hoàng Huyền có phần hơi thích sạch sẽ, cho nên Mai Vu bị hắn hạn chế, ví dụ: Không được ném quần áo lung tung, không được vứt rác bừa bãi..., ngoài ra Hoàng Huyền cũng là người coi trọng sức khỏe, hắn không cho phép Mai Vu ăn đồ ăn vặt và xem chương trình không có tác dụng gì, thế là Mai Vu bị cấm chỉ ăn quà vặt và xem TV. Đương nhiên Mai Vu không thể quen, nhưng vì anh theo đuổi Hoàng Huyền nhiều năm như vậy, anh bằng lòng hi sinh.

Nhưng từ đầu tới cuối Mai Vu cảm thấy không công bằng, sau đó phát triển thành dạng như thế này, hai người liền quyết định ra thỏa thuận, nếu như ai phạm sai lầm sẽ phải chấp nhận đối phương xử phạt.

Hoàng Huyền xử phạt Mai Vu chính là “Trò chơi” bây giờ, còn nội dung Mai Vu phạt Hoàng Huyền chính là Hoàng Huyền phải dẫn anh đi công viên chơi trò chơi mà Hoàng Huyền ghét nhất. Cũng không biết vì sao, Hoàng Huyền vô cùng ghét nơi công viên trò chơi người ta chen lấn đông đúc, nhưng cổ tình Mai Vu lại rất thích.

Đáng tiếc từ khi ở chung đến bây giờ, Hoàng Huyền chưa xảy ra sai lầm nào, đổi lại từ sau khi ở chung Mai Vu chưa từng công viên chơi trò chơi anh yêu thích nhất; còn sau khi ở chung đến bây giờ, Mai Vu sớm bị Hoàng Huyền xử phạt không biết mấy lần rồi.

“A ư...” Giọng tắc nghẹn từ trong cổ họng Mai Vu bật ra không ngừng, thấm đẫm run rẩy. Nhanh! Mai Vu muốn nhanh chóng giải phóng dục vọng của mình, tăng cường cọ xát, đáng tiếc cọ xát nhẹ như vậy khó mà giải phóng được mình. Cổ tay Mai Vu bị vải cọ đỏ au, nước mắt chảy ngồn ngộn trên mặt, nhưng Hoàng Huyền vẫn không có động tĩnh gì, vì sự nhẫn nại của Hoàng Huyền từ trước tới giờ mạnh hơn người khác.

Rất lâu sau, trải qua một hồi vùng vẫy, cuối cùng sau một đợt đong đưa kịch liệt Mai Vu bắn tỉnh dịch màu trắng của mình lên chiếc ga màu hồng, hình thành thế đối lập rõ rệt. Hoàng Huyền thì lại cười khê một tiếng, lúc này mới chịu đứng dậy đi đến bên cạnh Mai Vu.

Hắn nhìn Mai Vu há miệng thở phì phò, mệt đến nằm sấp không muốn động dậy, vô cùng “Tốt bụng” cởi bỏ trói buộc trên tay cho anh.

Hai tay tự do, Mai Vu lại như người tàn phế không thể cử động nổi hai tay tê dại, trong lòng anh oán thăm Hoàng Huyền: Bây giờ thả ra còn có ích gì nữa?

“Vu Vu, như vậy mà cũng có thể bắn ra, tại sao? Lâu quá rồi anh không về nên em chưa thỏa mãn dục vọng hả?” Khóe miệng Hoàng Huyền cong 45 độ, cười rất vui. Mai Vu khốn khổ ngẩng đầu, hốc mắt đỏ bừng có chút tức giận; điều này thể hiện anh không thích Hoàng Huyền chơi trò này. Đáng tiếc! Từ trước đến nay Hoàng Huyền chính là người điều khiển người khác, nhìn Mai Vu tuyệt đối không có cảm giác uy hiếp gì, về mặt tức giận không có tác dụng gì với hắn.

“Đừng nhìn anh như vậy, là em sai trước đây, Vu Vu.”

Hết chương 4

6. Chương 5

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Hô hấp Mai Vu có phần bình phục, nhưng vì thuốc kích thích chưa tan đi hết, thân thể vẫn nóng bừng khó hiểu, cho nên tinh thần hơi uể oải.

Hoàng Huyền ngồi bên cạnh giường, tay nhẹ nhàng xẹt qua gò má có tính đàn hồi của Mai Vu, môi mỏng cong lên, rồi sau đó rơi vào trên má anh: “Vu Vu, xoay người lại.”

Mai Vu đưa mắt dò xét Hoàng Huyền, chậm rãi xoay người, sau đó ngồi dậy, khóc nức nở: “Để làm gì?”

Trong mắt Hoàng Huyền mang theo ý cười nhìn Mai Vu, không nói gì, chỉ nhẹ nhàng nâng mặt Mai Vu lên rồi hôn lên môi anh. Trong lúc nhất thời Mai Vu có chút sững sờ luống cuống không kịp phản ứng, điều này chỉ khiến Hoàng Huyền càng phóng túng khê gặm môi anh.

Đã lâu lắm rồi không hôn, Hoàng Huyền khê cười, cảm nhận mềm mại trong miệng, duỗi lưỡi ra liếm láp dò xét, thấm ướt môi Mai Vu. Hắn không muốn rời khỏi môi Mai Vu, buồn cười nhìn biểu hiện ngơ ngác của anh, “Ngây ngốc gì đó, Vu Vu?”

Lúc này Mai Vu mới thoảng lấy lại tinh thần, giật mình bị hắn hôn, thế mà lại đột nhiên đỏ mặt, khiến Hoàng Huyền lại cười một tràng: “Cũng đã hôn nhiều lần rồi, em đỏ mặt gì nữa?”

“Em.... Em chỉ cảm thấy lâu không được anh hôn, có chút xúc động.” Huyền Huyền hôn anh đó nhé! Về mặt Mai Vu chợt giống như chó nhỏ được chủ nhân khen ngợi, cũng không biết là Hoàng Huyền bị ảo giác hay là bị gì, hắn cảm thấy mặt Mai Vu ngập nước, đáng yêu không chịu nổi! LQĐ

“Đó, như vậy mà Mai Tiểu Vu em cảm động đến thế?” Giọng điệu Hoàng Huyền khê khàng, có ý đồ xấu lấy tay giữ chặt cằm Mai Vu, nhíu mày hỏi: “Vậy em còn muốn hôn lại lần nữa hay không?”

Mai Vu nghe xong dứt khoát gật đầu, nước trong hốc mắt được ánh sáng mờ của ánh đèn chiếu làm sáng rực, Hoàng Huyền cười khê, hôn lên gò má Mai Vu, ra lệnh nói: “Hé miệng ra, Vu Vu.”

Mai Vu rất nghe lời hé môi ra, trong mắt tản ra ánh sáng cảm động, chờ động tác tiếp theo của Hoàng Huyền, Mai Vu rất thích tiếp xúc tay chân với Hoàng Huyền, như là hôn môi và ôm, mỗi lần có tiếp xúc như vậy trong lòng Mai Vu sẽ cảm thấy Hoàng Huyền thật sự thích anh, vì thời gian bình thường, Hoàng Huyền quả thực rất thích bắt nạt anh, khiến Mai Vu có phần lẫn lộn giữa chuyện Hoàng Huyền thích anh hay là thích “Bắt nạt” anh.

Hoàng Huyền nhìn lưỡi non trong miệng Mai Vu như có ý ghênh đón, thuận thế hôn xuống, dùng môi chạm môi, lưỡi kịch liệt quăn lấy lưỡi Mai Vu, không để anh có cơ hội chạy thoát. Lưỡi linh hoạt trơn tru của Hoàng Huyền làm nóng miệng Mai Vu, liếm vách tường trong miệng anh, vừa gián tiếp khê cắn lưỡi anh, khiến Mai Vu run rẩy từng đợt. Mai Vu bị hôn choáng váng, cả người dựa vào Hoàng Huyền, Hoàng Huyền lại thừa dịp Mai Vu nhập tâm chấm dứt nụ hôn nồng nhiệt này.

Ánh mắt Mai Vu bị sương mù che phủ, lúng ta lúng túng nhìn Hoàng Huyền hôn mà không rõ có ý tứ gì. Hoàng Huyền lại cười, đột nhiên xoay người đè Mai Vu xuống, Mai Vu còn chưa phản ứng kịp, cảm thấy cảnh vật cong thành 90 độ, lưng anh hung hăng đập xuống giường, giường rất êm không làm Mai Vu bị thương, nhưng cũng đủ khiến đầu anh choáng váng.

Mai Vu hơi hoảng hốt nhìn qua Hoàng Huyền, trong lòng bất an nghĩ không biết Hoàng Huyền lại muốn làm gì với anh?

Hoàng Huyền lên giường, dạng chân trên lưng Mai Vu, ngón tay vuốt về lưng anh, “Mai Tiểu Vu, sướng đủ chưa?”

“What?” Mai Vu bị hỏi sững sốt, ngây ngốc hỏi lại.

Hoàng Huyền cười khê, vuốt nhẹ trở thành xoa bóp, hơn nữa đặc biệt tấn công chỗ nhạy cảm của Mai Vu, “Thấy em bị anh hôn thoải mái quá, đã quên bây giờ mình hẳn là đang bị xử phạt sao?”

Mai Vu lại ngốc tiếp, sau đó nức nở nghẹn ngào rên rỉ: “Không phải đã phạt xong rồi à? Huyền Huyền?”

“Chắc chắn chắc, sao lại đơn giản bỏ qua cho em thế được? Vu Vu?” Hoàng Huyền hơi cúi người cắn nhẹ lên vai Mai Vu, “Lần này em thừa dịp anh không ở nhà phạm sai lầm lớn, cho nên phải dạy dỗ cho em nhớ kỹ! Như vậy lần sau mới không tái phạm chứ sao.”

“Xin lỗi mà, lần sau em thật sự không tái phạm nữa đâu! Đừng phạt em nữa mà... Được không, Huyền Huyền?” Mai Vu quýnh quýnh, rồi hu hu nức nở nghẹn ngào cầu xin tha thứ.

“Hừm, không được, Vu Vu, lần này không thể tha thứ cho em.” Hoàng Huyền dùng giọng nói trầm thấp khê nói bên tai Mai Vu, mê hoặc như thổi khí nóng.

Mai Vu khê run một cái, nước mắt bắt đầu rơi xuống hốc mắt.

Sao Hoàng Huyền lại bỏ qua cho anh chứ? Trong lòng Mai Vu đáng thương thâm nghĩ, lại lần nữa oán giận sao mình yêu người từ thiên sứ cực kỳ dịu dàng với anh biến thành ác ma Hoàng Huyền như vậy.

Hoàng Huyền móc từ trong túi ra một lọ nhỏ giơ lên, cười không có ý tốt nói: “Được rồi, tiếp tục xử phạt em nào.”

7. Chương 6

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Tình hình hiện tại của Mai Vu quả thực không thể nào lại bị đâm tiếp, bộ dạng Hoàng Huyền thì vẫn vui vẻ.

Hoàng Huyền đưa lọ nhỏ trong tay cho Mai Vu, bắt đầu ưu nhã từ từ cởi quần áo của mình, ngại ngùng nói: “Mai Tiểu Vu, thừa dịp anh cởi quần áo thì tự mình làm mềm chỗ đó đi, đỡ phải đến lúc đó làm anh đau.”

Mai Vu vừa nghe thiếu chút nữa ngất đi, anh rất quen thuộc thứ gì trong lọ đó, là dầu bôi trơn trơn bóng có mùi thơm thoang thoang! Vì vậy Mai Vu rất không thích thứ này, mặc dù lần nào cũng có thể bảo vệ mình anh không bị chảy máu cũng không bị thương, nhưng... Điều này thể hiện anh sắp phải tiếp nhận tình lực “Dạy dỗ” khắc thường của Hoàng Huyền. Song nguyên nhân khiến Mai Vu muốn trực tiếp ngất xỉu không phải là chuyện này, mà là... Hoàng Huyền kêu anh bảo tự làm mềm mình là có ý gì?

Mại Vu nắm chặt lọ trong tay, vẫn duy trì tư thế nằm sấp, không hiểu câu nói giọng run run hỏi lại: “Ý của anh là gì, Huyền Huyền?”

Từ trước đến nay Hoàng Huyền sẽ đổ chất lỏng hơi dính lên ngón tay thon dài xinh đẹp như giáo viên Piano của hẳn, rồi sau đó dịu dàng bảo Mại Vu nằm sấp xuống, dùng ngón tay thăm dò lối vào giữa hai khe móng rắn chắc của Mại Vu, rất kiên nhẫn giúp anh làm mềm nó. Nhưng... Nhưng Mại Vu nghi ngờ vừa rồi anh nghe lầm chẳng, miệng Hoàng Huyền nói, ý trên mặt chữ là gì?

“Không hiểu sao, Vu Vu?” Khóe miệng Hoàng Huyền mỉm cười lười biếng khiến trái tim nai con của Mại Vu đập loạn, động tác vừa gọn gàng mà không mất đi ưu nhã lấy lại cái lọ trong tay Mại Vu, nhẹ nhàng nâng bàn tay có chút thô ráp vì giết cá rửa cá lâu dài lên. Mại Vu bị hành động của Hoàng Huyền khiến sắc mặt hồng hồng, trái tim đập kịch liệt. Hoàng Huyền mở nắp lọ, đổ 1/3 chất lỏng trong lọ ra ngón tay Mại Vu, dùng khẩu hình xinh đẹp thông thả nói với anh: “Đây, mời em làm mềm hậu huyệt của mình, đừng để đến lúc đó kẹp anh đau.”

Giống như có thuốc nổ nổ tung trong đầu Mại Vu, trong đầu anh hoảng loạn lửa cháy phừng phừng.

Kêu anh tự.... Làm? Nhìn dịch trơn bóng như mật trên tay, Mại Vu thầm nghĩ: Nhưng em chưa từng làm chuyện như vậy mà! Tinh thần biểu cảm sáng láng vừa được Hoàng Huyền hôn trong nháy mắt tối xuống, hai gò má nóng rực.

“Có thể đừng làm được không, Huyền Huyền?” Mại Vu buồn bã cầu xin nói, không biết làm sao với dịch bôi trơn không ngừng chảy dọc từ cổ tay xuống.

“Không. Phải. Làm!” Hoàng Huyền mỉm cười cho anh ánh mắt đáng yêu, “Nếu như em không làm thì lát nữa chúng ta làm trực tiếp.”

Mại Vu đang quan sát để đưa dịch bôi trơn này vào hậu huyệt mình lập tức chấn động, trực tiếp vào ư, hic hic hic, vậy thì sẽ chết à?

Trong lòng Mại Vu sợ hãi tưởng tượng tình trạng bi thảm mình bị Hoàng Huyền đâm vào mông máu chảy không ngừng, cuối cùng mất máu quá nhiều mà chết, không khỏi đổ mồ hôi lạnh, anh thở dài một hơi, “Em làm là được chứ gì.”

“Vu Vu ngoan, vậy em phải nhanh lên nhé, nếu không quần áo anh cởi sắp xong rồi.” Vừa đúng lúc Hoàng Huyền cởi hết áo lót, còn chiếc quần tây.

“Ừm ~” Mại Vu chép miệng, thân thể run lấy bầy, nhìn sang Hoàng Huyền rồi lại nhìn chất lỏng trên tay. A, hiểu rồi!

Khuôn mặt Mại Vu đỏ bừng, dùng tay phải đẩy mông bên phải ra, ngón tay trái thì chậm rãi đi vào, trước tiên anh chậm chậm cho ngón giữa vào, dưới sự trợ giúp của dịch bôi trơn ngón tay dễ dàng tiến vào, nhưng Mại Vu lại cảm giác có chút không thoải mái, thấy hơi trướng. Muốn lùi ngón tay ra lại phát hiện Hoàng Huyền đang nghiêng ngả theo dõi anh, không còn cách nào khác, sợ Hoàng Huyền thật sự làm trực tiếp Mại Vu đành phải cố gắng cho ngón tay thứ hai vào.

Tâm tình Hoàng Huyền bây giờ rất tốt, giải quyết xong chuyện rắc rối trở về có thể nhìn biểu tình vừa then thừng vừa tủi thân của Mại Vu, thật sự khiến tâm tình hẳn tốt hẳn. Nhưng phía Hoàng Huyền thì tốt, phía bên Mại Vu thì không tốt chút nào, lông mày anh nhíu chặt, mồ hôi lạnh túa ra, đầu ngón tay đang độ sức với chính mình.

Thật lâu sau, rất vất vả bỏ vào ba ngón tay, Mại Vu nhẹ nhàng thở ra, đầu ngón tay cũng đã mỏi nhừ, anh thật không hiểu nổi, sao trước kia Hoàng Huyền giúp anh bôi trơn dễ thế?

Một mỗi quá, mặc dù nói đầu ngón tay vận động nhưng Mại Vu thở hổn hển, giống như cả người vừa vận động kịch liệt vậy. Mại Vu đã không chịu nổi, anh không muốn làm nữa, cứ cảm thấy mình đến là lạ, thế là anh quyết định cầu cứu Hoàng Huyền, nhưng phát hiện Hoàng Huyền thừa dịp toàn bộ sự chú ý của anh đều đặt trên chuyện bôi trơn vừa nãy đã đi qua phía đầu giường, đứng sau anh, “Huyền.....”

Khi Mại Vu đang muốn dùng nhũ danh của Hoàng Huyền để cứu cầu thì lại phát hiện Hoàng Huyền cúi người xuống, bàn tay trắng nõn xinh đẹp đặt trên tay trái anh, sau đó lại cùng đưa ngón tay của mình vào

trong hậu huyệt nơi đã bị tay mình lấp kín.

“Ô!” Mai Vu hoảng sợ kêu lên một tiếng, có chút đau, thoáng cái thừa nhận nhiều ngón tay như vậy khiến anh thấy khó chịu vô cùng.

Hậu huyệt của Mai Vu nhét đầy sáu ngón tay đan chặt nhau và chất lỏng trắng nõn, anh không thoải mái vừa muốn khóc thì nghe Hoàng Huyền lên tiếng an ủi: “Ngoan nào, Vu Vu, làm tốt công việc đó trước thì mới không đau.”

Mai Vu lại thấy cảm động, Huyền Huyền của anh rất dịu dàng, xương cốt anh cũng muốn mềm đi rồi. Anh rút ngón tay của mình ra, ngoan ngoãn để Hoàng Huyền quấy nhiều hậu huyệt của anh.

“Ngoan lắm, Vu Vu, để anh thương em nào.” Hoàng Huyền cười, ngón tay càng đâm sâu vào.

Hết chương 6

8. Chương 7

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Duy trì căng đầy, xoay tròn, Hoàng Huyền vô cùng kiên nhẫn dùng ngón tay xinh đẹp của mình càn quấy trong hậu huyệt màu hồng mềm mại.

Mặc dù hơi phiền phức nhưng Hoàng Huyền hết sức hài lòng sự căng chặt của Mai Vu, điều này chẳng phải chứng minh hắn đi công tác hai tháng anh không vùng trộm bên ngoài. A nhưng nghĩ lại, Mai Vu cũng không có gan lớn như con trời dám hồng hạnh xuất tường!

Ngón tay cảm nhận được xúc cảm non mềm trơn bóng, ba ngón tay tách ra khoảng nhỏ cũng khá dễ dàng rồi, xem ra đã mềm. Hoàng Huyền rút ngón tay ra, lật qua người Mai Vu, kê đầu gối dưới lưng anh.

“Huyền....” Thân thể Mai Vu hơi run rẩy, không biết là hưng phấn hay sợ nữa, đôi mắt nhấp nháy liên tục.

Cảm nhận người phía dưới run rẩy, Hoàng Huyền nhíu mày đẹp, ngón tay trên chọc tót Mai Vu, ý xấu cười trộm. Hắn có thể chắc chắn đó là hưng phấn đến phát run, anh đáng yêu quá, từ trước tới giờ miễn dịch với thuốc kích thích cực kỳ kém.

Nhìn anh đang run giống như chú chó nhỏ chịu nhục thì Hoàng Huyền thấy vui hẳn, cho nên chuyện xử phạt này chơi rất vui!

Hoàng Huyền hôn gò má Mai Vu, từng chút từng chút một, như gió xuân thổi qua khiến trong lòng Mai Vu cuồng loạn, nhiệt độ cơ thể liên tục tăng cao, tay anh vịn vai Hoàng Huyền, tình cảm mãnh liệt khiến cả người nhiễm hồng.

Hoàng Huyền chuyển tấn công từ gò má Mai Vu xuống hai hạt hồng đỏ tươi đẹp trước ngực, dùng môi mỏng ma sát, lại còn dùng răng nhọn gặm cắn, khiến hai hạt trước ngực vừa đầy nước vươg dựng đứng lên.

Nhìn chiếc đầu được nhuộm màu bạc xinh đẹp đang tàn sát bờ bãi trước ngực, Mai Vu cảm thấy thân thể vốn chưa tắt hết tàn tro đang thiêu đốt, cảm giác ngứa ngày chạy tán loạn trong người.

“Huyền Huyền... Đừng, đừng liếm nữa, ngứa quá.... A!” Nóng ướt trước ngực xẹt qua khiến Mai Vu không hiểu vì sao tìm đập nhanh, anh phát ra tiếng kêu nức nở nghẹn ngào, cuối tiếng kêu lại biến thành tiếng rên dâm dăng.

Hoàng Huyền không đáp lại, chỉ chuyên chú ăn hai hạt đậu vô cùng tươi đẹp sưng lên kia, Mai Vu không cách nào kiềm chế Hoàng Huyền, đành phải cắn răng chịu đựng cảm giác tê ngứa quái dị đó.

Hoàng Huyền liếm trái cổ Mai Vu, rồi khẽ cắn da thịt co dãn, nhiệt độ trong cơ thể mình cũng đã bốc cháy. Nghe miệng Mai Vu rên ưm ưm, cuối cùng Hoàng Huyền cũng không chịu đựng được nữa vội nâng chân Mai Vu gác lên vai, cầm nam căn đỏ rực ngẩng cao đầu vào hậu huyệt đã được bôi trơn của Mai Vu.

Chất lỏng và mềm mại siết chặt ôm trọn Hoàng Huyền, hần cảm thấy thoải mái thở phào thỏa mãn.

“A ư!” Hậu huyết đã được khuếch trương trước nên Mai Vu không thấy đau đớn lắm, ngược lại Hoàng Huyền cắm sâu vào trong, đâm vào trực tràng làm anh khoái cảm dữ dội tràn ngập toàn thân.

Hoàng Huyền vận động vô cùng mãnh liệt trên người Mai Vu, khiến người Mai Vu cong thành hình chữ <, tác=“” dụng=“” của=“” thuốc=“” kích=“” dục=“” tăng=“” thêm=“” hiệu=“” quả,=“” mại=“” vu=“” thật=“” sự=“” nhiệt=“” tình=“” lựa=“” ý=“” hùa=“”>

Hoàng Huyền nhìn vẻ mặt mê loạn của Mai Vu, tâm tình bây giờ không khỏi thấy phần chần chơ khoe miệng, Vu của hần cứ mãi đáng yêu như vậy!

Hoàng Huyền hưng hăng đâm sâu vào bên trong, nam căn thô to giao hợp quăn chặt hậu huyết màu hồng, khiến họ hợp thành một thể. Hoàng Huyền quyết định, hôm nay hần phải làm bù phần hai tháng qua hần không làm.

Hết chương 7

9. Chương 8

Edit: Ngọc Hân - Diễn đàn

“Đừng a...” Nhỏ giọng gằm rú, sắc mặt chàng Mai Vu bán cá của chúng ta tái nhợt, bộ dạng như sắp chết.

Bây giờ khoảng 4h sáng, sắc trời còn tối vô cùng, Mai Vu đã sớm mở to đôi mắt đầy sương mù, từ trong chăn ấm áp bò dậy, cũng không phải Mai Vu tự làm khổ mình mà chỉ là anh ... “Đối bụng quá!”

Từ chiều hôm qua, sau khi bị Hoàng Huyền xử phạt thì bị ép nằm trên giường cùng hô mưa gọi gió với hần, làm suốt đến khi anh không chịu nổi mệt mỏi ngủ thiếp đi mới thôi, cho nên từ chiều qua đến giờ, ngoại trừ đồ ăn vặt ra thì anh chưa ăn gì cả.

Mai Vu khó khăn đứng dậy, phần eo hơi đau nhức vô lực, theo bộ dạng này, ngày mai sẽ đau hơn; hậu huyết có hơi nóng rất, xem ra ngày hôm qua dù đã bôi trơn đầy đủ vẫn bị đâm thắm vô cùng, ngược lại cảm giác dính dính khó chịu trên người thì biến mất hầu như không còn, lại còn đang mặc bộ đồ ngủ mình thích.

Nhất định ngày hôm qua Huyền Huyền yêu dấu của anh tắm rửa người trong khi anh ngủ say, xem đi, ngay cả ga giường anh ấy cũng đổi rồi đó! Mai Vu nhìn qua ga giường màu xanh đậm thì bị cảm động, muốn nhào tới hưng hăng hôn người đang ngủ say trên giường kia, đáng tiếc lại sợ bị mắng một trận nên Mai Vu đành phải kiềm chế xúc động, sờ mũi rồi đi vào phòng bếp.

Thật vất vả bước nặng nề đi vào phòng bếp, mở tủ lạnh, anh lấy một cốc sữa và một chiếc bánh mì bỏ vào lò nướng bên cạnh, ngáp một cái rồi bắt đầu ăn như hổ đói.

Mai Vu rất thích uống sữa, gần như là thay nước lọc, bình thường cho dù ăn gì cũng đều uống kèm với sữa, nhưng Hoàng Huyền thì hoàn toàn khác hần, hần hận chết sữa bò.

Mai Vu nhét một miếng bánh mì vào miệng, nhìn đồng hồ, cũng sắp đến giờ anh phải đi ra ngoài làm việc rồi, mặc dù Hoàng Huyền mới vừa về nhà, nhưng anh cũng không thể bỏ mặc công việc không để ý tới.

*****

Mặc xong quần áo tử tế, Mai Vu chào hỏi với bảo vệ đứng đối diện ở cửa 24 tiếng đồng hồ gần như không rời, rồi cưỡi xe đạp đi ra cửa; đương nhiên bình thường Mai Vu đều lái xe đi ra ngoài, đáng tiếc Hoàng Huyền cũng cấm phương tiện giao thông này, hần cảm thấy quá nguy hiểm, cho nên Mai Vu chỉ có thể khôi phục như trước kia, đạp xe đạp.

Quãng đường đến chợ bán đồ ăn khoảng 30', sau đó rất tự nhiên nhận cá, mở cửa sạp buôn bán, chờ đến lúc gần trưa không còn ai buôn bán anh lại trở về nhà ngồi âu yếm cùng Hoàng Huyền của anh.

Cuộc sống vừa không bình thường lại vừa bình thường.

Hôm nay cũng như ngày thường, anh mổ cá, lọc xương, rồi bán cho mấy người ưa thích được gọi là bà tám, nhưng hình như hôm nay có mấy người không thích hợp xuất hiện ở chợ này, hơn nữa vừa đi qua sạp cá của anh.

Trong đó có hai người, hai người này đều rất cao, một người trong đó cao gầy tóc tai màu đen gọn gàng, mày rậm, đôi mắt xéch hẹp dài xinh đẹp, mũi thẳng tắp, môi mỏng hồng, là một người đàn ông phương đông, còn người kia là một người phụ nữ rất cao lớn, chiều cao gần bằng người bên cạnh, thân hình cũng “Hoàn hảo” hơn phụ nữ bình thường, áo khoác màu đen mặc lên người càng khiến ‘cô ta’ như một người đàn ông, nhưng dừng nhìn về phương diện dáng người thì ‘cô ta’ thật quả đúng là một người phụ nữ có vẻ đẹp kinh người, nhất là đôi môi đỏ mọng trên khuôn mặt xinh đẹp của ‘cô ta,’ khiến đàn ông rất muốn vuốt ve nó.

Ngay cả Mai Vu cũng ngậy người nhìn, song anh chẳng hề động lòng, trong nhà anh còn một người anh cảm thấy đẹp hơn nhiều.

Người đẹp cười với anh làm Mai Vu đỏ mặt, còn người đàn ông mắt phương tự mình đi về phía trước, hai người đi qua cửa hàng cá đông nghẹt của anh như một trận gió xuân sau đó cất bước về phía trước.

Mai Vu nhún vai, cảm thấy những người đẹp đôi đi qua chợ bán thức ăn này quả thực rất hiếm thấy, anh lấy lại tinh thần, tiếp tục dùng giọng nói còn lớn hơn cả tiếng phụ nữ mời khách.

Phản ứng vừa chậm chạp lại ngu ngốc chắc hẳn còn chưa chú ý tới, hai người kia đang đi về phía nhà anh.

Chuyện này là chuyện kỳ quái đầu tiên trong hôm nay, nhưng sau đó còn kỳ lạ hơn. Hơn mười hai giờ trưa, đến thời gian dọn hàng, Mai Vu vươn vai ra tay thu dọn đồ đạc, bận rộn trong chốc lát, lúc chuẩn bị kéo cửa thì nghe tiếng ầm nức gì đó, sau đó có ánh đèn chiếu lên người mình. Mai Vu quay đầu, có người ngồi xổm phía sau anh, tay cầm một chiếc máy chụp ảnh, chụp cái mông căng đầy được quần jean ôm chặt của Mai Vu.

Người nọ có mái tóc hơi dài, có chút lộn xộn, tuổi khoảng bằng Mai Vu, đàn ông, đeo kính không gọng, khuôn mặt bình thường, nhưng coi như vẫn khá tuấn tú, hành vi động tác cực kỳ giống mấy tên đàn ông trung niên biến thái lén lút theo dõi nữ sinh cấp 3. LQĐ

Người nọ giơ tay lên, về mặt cột nhả nói với Mai Vu: “Hi, Mai Tiểu Vu.”

Mai Vu nhìn thấy khuôn mặt chữ điền, thoải mái nở nụ cười, giọng phấn chấn, “O, Tiểu Thái!”

Hết chương 8

10. Chương 9

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Người đàn ông đeo mắt kính rất tự nhiên đi tới bá vai Mai Vu, làm như thân lắm, “Mai Tiểu Vu yêu dấu, đã lâu không gặp.”

“Thạch Thái, quả thực lâu rồi không gặp!” Hai mắt Mai Vu ngập nước, lấp lánh như ánh mặt trời, anh cũng thân thiết cầm tay đối phương. LQĐ

Thạch Thái và Mai Vu là bạn bè hồi học trung học, một đôi bạn kỳ quái, tính tình Mai Vu cởi mở, là nhân vật được người ta vây xung quanh, còn Thạch Thái lại thuộc về nhân vật kỳ cục quái gở không ai để ý tới, hai người vừa vặn lại là một nhóm.

Nhưng thật ra cũng không phải không có lý do, bình thường Thạch Thái đam mê chụp lại câu chuyện và cảnh vật mà anh ta cho là đẹp đẽ, đặc biệt là cơ thể người, chỉ cần Thạch Thái cho rằng vóc người đẹp, bộ dạng cởi mở thuận mắt người nhìn thì anh ta đều thích chụp, cho nên hồi trung học thường xuyên chạy tới

phòng thay quần áo của câu lạc bộ thể thao và câu lạc bộ bóng rổ chụp hình của người khác. Bởi vậy có người thích thêm một chữ trong tên anh ta gọi là Thạch Biến Thái – Đúng, chính là biến thái. Vì kỹ thuật chụp hình của Thạch Thái rất tốt, kỹ năng lại chuyên nghiệp, cho nên lúc học trung học Mạ Vu thường nhờ anh ta đi chụp ảnh Hoàng Huyền cho anh, cứ như vậy giữa lúc tôi nhờ bạn tôi xin bạn, hai người trở thành bạn tốt không có gì giấu nhau.

Nhưng sau khi tốt nghiệp thì đường ai nấy đi, khá ít khi liên lạc, hôm nay khó có dịp gặp mặt, thật sự là cơ duyên xảo hợp (Nghĩa là cơ hội và duyên phận).

“Sao lại tới chỗ này, Tiểu Thái?” Khuôn mặt Mạ Vu hưng phấn đỏ bừng, vui vẻ.

“Vì dạo này có công việc ở gần đây, muốn đi xem qua hoàn cảnh chỗ này, không nghĩ tới gặp cậu, ha ha.” Nhìn thấy bạn cũ Thạch Thái cười không ngậm được miệng, đã một thời gian anh ta không gặp Mạ Vu rồi, rất nhớ bờ miệng tròn của anh, anh ta phải chụp mấy tấm hình lưu lại mới được.

Không biết trong lòng Thạch Thái nghĩ gì nhưng Mạ Vu thì vô cùng vui vẻ nhảy cẫng lên như đứa bé, “Cậu đến công tác gần đây à, sau này chúng ta có thể gặp nhau thường xuyên rồi?”

“Ừ a ừ a.” Thạch Thái vui sướng gật đầu, anh ta cũng có thể thường xuyên nhìn thấy miệng Mạ Vu rồi.

“Vậy thì tốt quá.” Mắt Mạ Vu nhìn đồng hồ, thời gian không còn sớm anh phải về nhà, nếu không về sẽ bị Hoàng Huyền xử phạt dạy dỗ, “Bây giờ mình phải về nhà, cậu lưu số điện thoại của cậu cho mình đi, mình sẽ lưu số mình cho cậu.”

“Ừ.” Nói xong bọn họ lưu số cho nhau.

Mạ Vu hài lòng nhìn tên trong danh bạ điện thoại, dắt xe đạp mình ra bước lên, vẫy tay với Thạch Thái, “Vậy mình đi trước nhé, bây giờ không về thì người kia của mình sẽ tức giận.” Mạ Vu cười bất đắc dĩ.

“Người kia của cậu?” Thạch Thái thích thú lại mập mờ liếc nhìn Mạ Vu, “Hoàng... Huyền?”

Mạ Vu cũng gửi lại anh ta một nụ cười mập mờ tới cực điểm, “Ha ha, cậu cứ nói xem.”

Hai người nhìn nhau, ngầm hiểu ý nhau.

“Được rồi, liên lạc qua điện thoại nhé, Tiểu Thái!”

Nhìn bóng lưng Mạ Vu rời đi, Thạch Thái nhú mày, có thể theo đuổi được núi băng Hoàng Huyền ư? Ha ~ Mạ Tiểu Vu vẫn rất lợi hại, ha ha ha. Thạch Thái mỉm cười huyết sáo rời đi, tiếp đó anh ta còn phải đi tới trường trung học gần đây, chụp nữ sinh cấp ba đáng yêu xinh đẹp nữa.

Còn Mạ Vu vui sướng cười xe đạp về nhà, dự định về dành cho Hoàng Huyền là nhiệt tình nhào tới và nụ hôn tên Mạ Tiểu Vu, nhưng anh không ngờ tới hiện giờ Hoàng Huyền đang cúi kính ở nhà, chờ anh về làm mục tiêu.

*****

“Các người tới làm gì?” Hoàng Huyền ở nhà bắt chéo hai chân, ánh mắt bình ổn nhìn hai người đối diện hẳn.

Giọng điệu Hoàng Huyền không được tốt lắm, sáng sớm thức dậy đưa tay sang bên cạnh thì ôm phải khoảng không, tiểu tử Mạ Vu không ở nhà cùng mình khiến tâm tình lão đại Hoàng Huyền vô cùng khó chịu, bây giờ hai nhân vật khó giải quyết lại tới, khiến tâm tình hẳn càng hồng hét.

“Đến gặp cậu một lát cũng không được sao, thiếu chủ yếu dấu.” Một nhân vật phiền phức trong lòng Hoàng Huyền trả lời.

“Hừ, trước kia chưa từng thấy các người tới đây tìm tôi, sao hôm nay đột nhiên có hứng vậy?” Hoàng Huyền hừ lạnh, trong mắt đầy sự không kiên nhẫn.

“Vì buồn chán.” Một người khác nhàn nhạt trả lời.

Vì buồn chán mà có thể ngênh ngang tùy tiện tới nhà chủ tử mình thăm hỏi sao? Hoàng Huyền nhú mày, cơn tức đã sắp tới điểm bùng phát, nhưng cũng may khi sắp bùng nổ thì ai đó gặp vận xui xẻo, lúc này thùng

xả giận vừa vắn đứng giờ về nhà, tiếng bước chân lộp cộp từ bên ngoài phòng khách truyền tới, sau đó một bóng người nhanh chóng vọt vào cửa, mục tiêu là Hoàng Huyền, “Huyền Huyền!”

Hu hu, Mai Vu xuất hiện làm nơi trút giận.

Hoàng Huyền quay đầu nhìn, đập vào mi mắt là vẻ mặt đỏ bừng của Mai Vu, nhào tới như chú chó nhỏ. Huyền Huyền rất tự nhiên vươn tay đón lấy Mai Vu, vốn thấy khó chịu trong lòng lập tức giảm hơn nửa. Đương nhiên, có ai nhìn thấy sinh vật đáng yêu như vậy nhào tới mình mà còn có thể tức giận chứ?

Mai Vu nhào vào ngực Hoàng Huyền làm nũng, giống như chú chó nhỏ ngoắt đuôi đòi người đưa tay vuốt ve.

Sau đó, bầu không khí xung quanh bị lây nhiễm bởi chủ nhân và sủng vật..... Không phải! Là bầu không khí ngọt ngào giữa người yêu và người yêu, hoàn toàn không để mắt đến hiện trường còn có hai người ngoài tồn tại.

Mai Vu từ từ cọ đi cọ lại trong ngực Hoàng Huyền, mặc dù là một người đàn ông cao gần 1m8, nhưng động tác thoát nhìn lại đáng yêu vô cùng, Mai Vu cọ xát cho đến khi tóc tai rối loạn mới ngẩng đầu lên, cười ngây ngô nhìn Hoàng Huyền, giống như một chú chó nhỏ gọi đòn.

Lúc này Hoàng Huyền không nhận được đưa tay sờ đầu Mai Vu, tình hình này trong mắt hai người khác là... Chủ tử bọn họ nuôi sủng vật từ khi nào, điều này... thú vị đấy chứ?

Sau đó, “Ha ha,” có người rất không lễ phép bật cười, Mai Vu đắm chìm trong không khí ngọt ngào lúc này mới phát hiện có người khác ở đây, vẻ mặt anh đại ra quay đầu lại nhìn.

A, không phải hai người này là đôi tình nhân vừa mới đi qua sạp cá của anh sao?

11. Chương 10

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

“Ồ ơ ơ ơ, hai người các người là đôi tình nhân lúc này!” Mai Vu duỗi ngón trỏ về phía trước, kinh ngạc như kiểu gặp phải đạn hạt nhân nổ.

Quả thực có hai người ngồi đối diện Hoàng Huyền, đúng là lúc này Mai Vu không chú ý tới hai vị này, chỉ thấy sau khi Mai Vu nói ra lời kia, ‘cô gái’ đột nhiên trở mặt, dùng giọng vô cùng trầm thấp quát: “Yêu cái mẹ cậu mà yêu, con mắt nào cậu thấy tôi và người này là tình nhân hả?”

Mai Vu bị quát hơi hoảng sợ, co vào trong người Hoàng Huyền, chẳng lẽ anh nhận nhầm, “Nhưng các người thân mật dựa vào nhau như thế, ai cũng sẽ nhầm lẫn, thưa cô.”

“Ha ha,” lại một tràng cười, không phải từ ‘cô gái’ có vẻ mặt rất khó coi, cũng không phải từ vị tiên sinh mặt lạnh kia phát ra, mà là từ lão đại Hoàng Huyền của chúng ta truyền tới.

Sắc mặt ‘cô gái’ tái nhợt, ‘cô gái’ đưa tay cởi áo khoác đen trên người mình ra, gân xanh trên trán như ửng như hiện, “Cậu là đồ ngu ngốc, là ai nói với cậu tôi là con gái?”

Cả người Mai Vu chấn động, nhìn qua người trong suy nghĩ của anh nhận định là cô gái xinh đẹp. Nhìn xem! Dưới áo khoác bao ngoài, dưới ống tay áo chính là thân thể đàn ông... đẹp đúng chuẩn!

Haizzz, thì ra ‘cô gái’ này chính là đàn ông? Mai Vu sững sờ, đối mặt với người đàn ông đẹp trai nổi giận dùng dùng, đành phải quay đầu cầu cứu Hoàng Huyền.

Hoàng Huyền nhìn qua anh, bộ dạng Mai Vu lã chã chực khóc, trong lòng buồn cười, hiếm khi thấy vậy, rõ ràng ngày thường muốn nhìn thấy bộ dạng đáng yêu như thế, hẳn phải phí nhiều công sức bắt nạt mới nhìn thấy đó... Hắn không nhận được cong môi cười với Mai Vu, một giây sau Hoàng Huyền vội chuyển ánh mắt từ nghiền ngẫm sang lạnh lùng, dùng ánh mắt ý bảo người được gọi là đàn ông ngồi xuống.

Người đàn ông nhận được ánh mắt, hừ lạnh rồi ngồi xuống.

Người đàn ông phương Đông đứng bên cạnh từ này giờ vẫn thờ ơ lạnh nhạt, cuối cùng lúc này nhìn người đàn ông rồi lên tiếng, giọng anh ta vừa dễ nghe lại mềm mỏng nhưng cũng lạnh lùng, anh ta nhàn nhạt nhẹ nhàng như may bay, nói: ‘Xin chào, tôi là thuộc hạ của thiếu chủ, Đông Phương Diễn.’

Ánh mắt Đông Phương Diễn lịch sự chuyển qua Mai Vu, nhẹ nhàng cười với anh, cũng chỉ khẽ cười như thế mà đã đủ chúng sinh mê loạn, Mai Vu thầm nghĩ.

“Anh.... Xin chào, tôi là Mai Vu.” Không biết vì sao Mai Vu lại có chút căng thẳng.

Hoàng Huyền ngồi bên cạnh nhìn thấy rất cả, muốn chờ bọn họ tự giới thiệu xong, tiện thể bóp mũi nhỏ Mai Vu mấy cái, cảnh cáo anh đừng tùy tiện nhận nợ cười của người đàn ông khác.

Mai Vu toát mồ hôi lạnh, mặc dù mũi nhỏ đang bị Hoàng Huyền tàn phá, thậm chí còn bị bóp hơi đau, nhưng anh vẫn lễ phép nhìn người đẹp nóng tính ngồi bên cạnh Đông Phương Diễn, cố gắng bày ra thiện ý: “VẬY còn anh.... Tiên sinh?”

Người đẹp nóng tính tức giận dần giảm xuống, haizzz, mình không nên tính toán với tiểu nhân, lạnh lùng chuyển đầu với mái tóc thẳng đẹp, “Tiểu tử, nhớ cho kỹ, ông đây tên là Nam Thiên Tôn.”

“Ồ.” Phải nhớ nhớ, trong lòng Mai Vu thầm đọc 100 lần, anh không muốn bởi vì lần tới nếu như gọi sai tên ông lớn Nam Thiên Tôn này mà phải phơi thầy đầu đường đâu!

Hoàng Huyền bên cạnh nghe xong nhứ mày, giọng điệu lười biếng, “Tự giới thiệu xong rồi chứ?”

“À?... Ừ.” Âm cuối cao lên rồi hạ xuống, Mai Vu lúng ta lúng túng gật đầu tỏ vẻ đã xong.

Hoàng Huyền khẽ cười, đưa tay sờ đầu Mai Vu, giống như đang khen anh nghe lời, chẳng chút nào ý thức được tuổi mình còn nhỏ hơn tuổi Mai Vu, “Này... em đi tắm trước rồi vào phòng chờ anh, anh có chuyện phải nói với hai người này đây.”

Giọng điệu Hoàng Huyền mang theo ý cười, trong lòng có quỷ kế, chờ Mai Vu tắm rửa xong hẳn cũng đã đuổi được hai tên phiền phức này đi rồi, sau đó có thể hưởng thụ bữa tiệc lớn tên Mai Vu này mấy lần.

“À...” Mai Vu nghe nhưng chẳng hiểu trong giọng nói của Hoàng Huyền tràn đầy ý tứ sâu xa mập mờ, chỉ đơn thuần cảm giác có thể Hoàng Huyền không thích mùi cá trên người mình cho nên hẳn muốn anh đi tắm rửa cho hết mùi cá mà thôi.

A a, Mai Vu ngu ngốc tuyệt đối không biết người yêu đã có tính toán, chỉ chạy nhảy đi tắm rửa cho thơm người.

Hết chương 10

12. Chương 11

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Đôi mắt Nam Thiên Tôn và Đông Phương Diễn chứng kiến động tác của đôi tình nhân Hoàng Huyền và Mai Vu cũng chỉ im lặng nở nụ cười, khó trách người có lòng dạ ác quỷ như Hoàng Huyền lại chọn tiểu tử Mai Vu ngu ngốc – Vì nghe lời, trung thành lại còn dễ bắt nạt chứ sao.

Hoàng Huyền có thể cảm nhận cấp dưới của mình cười cợt bất kính, vẻ mặt trở nên lạnh lùng: “Hai người các cậu hẳn là có chuyện tìm tôi? Vốn không phải vì quá nhàm chán, còn nữa, ngày thường đánh chết hai người các cậu cũng không tốn thời gian tự mình đến thăm người khác đâu?” lqdon

Ba người lười biếng ngồi trên ghế sofa, Hoàng Huyền chăm chú đùa giỡn chiếc nhẫn màu bạc trên ngón tay mình, đó là quà Mai Vu tặng hẳn trong ngày lễ tình nhân, rất đẹp đúng không?

“Anh có biết hai tháng anh đi Đức họ Liễu giành của chúng ta rất nhiều hạng mục?” Nam Thiên Tôn cầm chén trà trên bàn uống một ngụm nhỏ, đôi mi thanh tú khẽ nhíu lại.

Hoàng Huyền quay đầu nhìn anh ta một cái, nhàn nhạt nói: “Biết, cho nên?”

Họ Liễu trong miệng Nam Thiên Tôn là đối thủ không đội trời chung với Hoàng Huyền từ xưa đến giờ, lúc nào hai người bọn họ cũng thích công kích đối phương, tranh giành địa bàn hoặc nơi làm ăn của đối phương. Nhưng phải nói quan hệ của bọn họ cũng không phải thật sự là kẻ thù ‘huyết hải thâm cừ,’ nghiêm túc mà nói, bọn họ giống như trẻ con tranh giành đồ chơi của đối phương, chỉ là thích trêu nhau mà thôi, Hoàng Huyền biết họ Liễu này, hơn nữa còn rất quen thuộc.

Với chuyện bị đoạt đồ dường như Hoàng Huyền không mấy quan tâm, gần như cho rằng đó là đương nhiên, nhưng trong lòng Nam Thiên Tôn có ngọn lửa khó hiểu thiêu đốt. Thiếu chủ bọn họ như vậy chẳng được coi là thiếu chủ hắc đạo gì đó, Hoàng Huyền quen biết họ Liễu nhưng không liên quan đến mình! Anh ta là một người làm việc dưới quyền Hoàng Huyền, chỉ muốn làm nhân vật xứng với chức vụ, “Cho nên có phải anh nên ra mặt làm chút gì đó ra oai? Ít nhất cướp được đồ về thì càng tốt.”

Cùng với Nam Thiên Tôn ra cơn thịnh nộ, Đông Phương Điển bên cạnh lại chỉ uống một ngụm hồng trà mà mình tự tiện chạy vào bếp nhà Hoàng Huyền pha, ưu nhã ung dung hưởng thụ vị đắng sau đó là vị ngọt của hồng trà.

“Không cần, hấn thích thì cho hấn đi.” Hoàng Huyền lại đặt sự chú ý lên chiếc nhẫn, nhắm mắt nghỉ ngơi, hấn còn tưởng hai người kia đến muốn nói gì chứ? Thì ra chỉ chút chuyện nhỏ này.

Nam Thiên Tôn cuộn chặt nắm đấm, nếu không phải anh ta có tư tưởng cấp bậc thì đã sớm xông lên cho Hoàng Huyền một đấm rồi. Một câu không cần khiến lo lắng phiền muộn của anh ta cho bang phái tan vỡ, thật sự tức giận, “Con mẹ nó anh nhớ cho tôi, Hoàng Huyền, tôi hiếm khi lo lắng cho thế lực bang phái yếu đi mới đến đây nói với anh chuyện này.”

Mặc dù trước kia Nam Thiên Tôn đều ngồi nhìn mặc kệ, nhưng cảm giác thời gian gần đây Hoàng Huyền hơi lười biếng, giống như không hăng hái quan tâm quản lý chuyện trong bang, cho nên hôm nay mới kiên quyết kéo Đông Phương Điển rảnh rồi không có việc gì làm ngồi ở nhà uống trà đi cùng anh ta đến đây.

“Đâu có đâu có, thật sự là làm phiền cậu quan tâm, xin lỗi nhé.” Hoàng Huyền ngáp một cái, một chút biểu lộ hối lỗi cũng không có.

“Hừ, mặc kệ thế nào anh cũng nhanh chóng quay về trong bang để xử lý công việc, đừng dồn một đồng chuyện cho tôi và Điển.” Nam Thiên Tôn đứng dậy, sắc mặt vẫn hết sức khó coi, cất bước chuẩn bị rời đi, nhưng đi chưa tới vài bước lại quay lại, lần này anh ta hét lên với Đông Phương Điển, “Đi!”

“Nhưng hồng trà...” Đông Phương Điển nhìn trà thơm chưa uống hết, vẻ mặt có chút ai oán.

“Về rồi tự mình pha! Mẹ nó cuồng trà phát điên rồi.” Nam Thiên Tôn hét lớn, lôi Đông Phương Điển rời đi.

“Đi thông thả, không tiễn.” Hấn mỉm cười, Hoàng Huyền không nghĩ tới thuộc hạ bình thường ngạo mạn không lễ phép lại quan tâm tới chuyện trong bang như vậy, chuyện này khiến trong lòng không hề có máu không có nước mắt của hấn nảy mầm 0,1 milimet cảm động, hấn thật đúng là may mắn khi có thuộc hạ tốt như vậy.

Thật ra không phải Hoàng Huyền không để ý tới chuyện họ Liễu trong miệng Nam Thiên Tôn tranh giành với hấn, chỉ là gần đây không muốn tranh đấu với hấn ta, thời gian này tâm tư Hoàng Huyền đều đặt vào việc trêu chọc Mạ Vu thôi. Haizzz, dù sao mấy tháng không để ý tới tên kia, tên kia hấn sẽ tự mình tìm tới tận cửa chứ? Dù sao đến lúc đó rồi hãy đối phó, bây giờ hấn chỉ một lòng muốn chơi Mạ Tiểu Vu thôi.

Từ trên ghế sofa đứng dậy, Hoàng Huyền vươn người, vui sướng đi vào phòng ngủ.

“Bùm bùm bùm...” Trong nước phát ra tiếng bùm bùm, người đã 25 tuổi Mạ Vu chơi vô cùng vui vẻ trong bồn tắm to lớn.

Mạ Vu thích tắm bồn, đặc biệt ngâm mình trong bồn tắm, tất nhiên bồn tắm nhà Hoàng Huyền rất lớn, chứa ít nhất được ba người, Mạ Vu rất thích thú, cho nên lúc nào đi tắm cũng phải chơi đùa một tiếng đồng hồ.

Sợi tóc màu đen ướt sũng rủ xuống trán, lẫn vào trong là những bọt khí màu trắng, Mạì Vu cười đùa rất vui sướng, anh bốc bọt khí lên, ngậm mình đã 20 phút rồi, nhưng vẫn không nở rời khỏi phòng tắm, Mạì Vu chơi điên cuồng, thậm chí còn không chú ý có người đã đi vào phòng tắm.

Nước hơi ấm, Mạì Vu vỗ vỗ trên mặt nước, lúc muốn đứng dậy thì có một đôi tay đè đầu anh xuống thấp. Trong nháy mắt chìm xuống dưới nước, Mạì Vu hơi hoảng loạn, mặc dù anh thích nước nhưng không có nghĩa là anh thích ngập trong nước.

Trong làn nước ùng ục không cẩn thận uống mấy ngụm nước, con mắt còn bị bọt nước vào mắt, Mạì Vu đau quá nhắm chặt mắt lại. Lúc Mạì Vu đau đớn khó nhìn được thì bàn tay vừa rồi ép anh vào trong nước lập tức thành vị cứu tinh, lôi anh lên khỏi mặt nước.

“Khụ khụ.... Khụ!” Mạì Vu khó chịu ho khan dữ dội, khuôn mặt nhẩn nhúm, bọt xà bông vào mắt khiến anh đau nhức, con mắt miễn cưỡng mới mở ra được, nhưng đã thành mắt nhắm. Mạì Vu ai oán nhìn về phía hung thủ hại anh uống nước.... Hoàng Huyền đang ngồi xổm bên bồn tắm vẻ mặt trêu tức buồn cười.

“Vu Vu, anh và em cùng nhau tắm nào.” Giọng Hoàng Huyền mang theo gọi cảm lẫn khiêu khích, đưa tay vò đầu Mạì Vu.

“Được được!” Mạì Vu vốn còn muốn nổi giận chất vấn Hoàng Huyền ác độc với anh, lập tức bày ra bộ mặt tươi cười, ha ha, anh muốn cùng tắm uyên ương với Hoàng Huyền.

“Vậy em xoay qua chỗ khác đừng nhìn lên, anh muốn cởi quần áo.” Ánh mắt mang theo gọi cảm thích thú, Hoàng Huyền lười biếng mỉm cười khiến trong lòng Mạì Vu lộp bộp. Mạì Vu ngoan ngoãn xoay người, mặc dù bị nước thấm dần có chút lạnh, nhưng mặt lại nóng ran, có tiếng vải vóc cọ xát vào nhau truyền tới, tuy Hoàng Huyền bảo Mạì Vu đừng nhìn lên, nhưng anh vẫn không thể kiềm chế quay đầu nhìn.

Hết chương 11

13. Chương 12

Hu hu hu hu, dáng người Hoàng Huyền nhà anh quả nhiên rất đẹp, mặt Mạì Vu đỏ bừng, nhìn qua Hoàng Huyền đang đưa lưng về phía anh cởi đồ lót. Dáng người hần rất đẹp, điểm ấy Mạì Vu biết rõ nhất, cơ bắp lộ ra không hề khoa trương mà cân xứng hoàn mỹ.

Mạì Vu có hơi đổ kị, thân hình của mình chẳng đẹp được như Hoàng Huyền, tuy được xem như cao, làn da lúa mạch thoát nhìn cũng rất khỏe mạnh, nhưng người hơi gầy, anh hần nên vỗ béo thêm một tý.

Lần nữa xoay người, Mạì Vu chẳng đợi Hoàng Huyền cởi xong quần áo.

Nước nhỏ xuống, từng giọt chảy theo mặt Mạì Vu rồi nhỏ vào trong làn nước tạo thành hình vòng tròn gợn sóng lần lần. Thân thể Mạì Vu run rẩy đầu cũng hơi choáng váng, có lẽ thời tiết buổi sáng hơi lạnh khiến anh bị cảm chăng? Nhưng vì hiếm khi có cơ hội được tắm uyên ương với Hoàng Huyền nên anh không muốn từ tiện rời khỏi nước dù đã lạnh này!

Hoàng Huyền vào bồn tắm, nhẹ nhàng ôm eo Mạì Vu từ phía sau.

“Huyền Huyền!” Mạì Vu mỉm cười, ngả người về phía sau, cọ vào cần cổ Hoàng Huyền, hần nở nụ cười xinh đẹp quỷ quái, rồi xoay người ngăn Mạì Vu lại.

“Á? Anh làm gì thế Huyền Huyền?” Nụ cười cứng lại, Mạì Vu không hiểu ý Hoàng Huyền đặt câu hỏi, mặc dù vẻ mặt Hoàng Huyền vui cười, nhưng tản ra khí chất có chút đáng sợ, hừ Mạì Tiểu Vu của chúng ta run lẩy bẩy.

“Vu Vu, anh có chuyện muốn hỏi em.” Ngón tay Hoàng Huyền vói vào trong mái tóc đen của Mạì Vu, khoe miệng cười lạnh.

“What? Có vấn đề gì sao?”

“Trong hai tháng anh đi ra ngoài, em có lạc lối không?” Về mặt Hoàng Huyền trở nên sắc lạnh, nhất là ánh mắt, quả thực có thể làm người khác đông cứng.

“What?” Mai Vu không giải thích được câu hỏi của Hoàng Huyền đột nhiên xuất hiện, sao anh có thể lạc lối chứ? Mai Vu anh dám thề, anh mới không thèm theo người khác! Anh yêu Hoàng Huyền, sao có khả năng chứ? Điều ấy Hoàng Huyền phải biết rõ nhất! Tại sao còn nghi ngờ anh?

Tâm tình Hoàng Huyền không tốt, vừa rồi lúc đi vào phòng ngủ thì nghe tiếng có tin nhắn từ điện thoại Mai Vu, mở ra xem là một người phụ nữ tên Na Na gửi tới, điều này khiến hấn vô cùng mất hứng.

Hấn không nghĩ tới Mai Vu lại có thể thừa dịp thời gian này hấn đi công tác ở bên Đức mà ra ngoài làm vậy!

Từ trước đến bây giờ Hoàng Huyền biết người thích Mai Vu không thiếu, nhưng từ đó đến nay Mai Vu biểu lộ chỉ thích một mình hấn mà thôi, nhưng hôm nay không ngờ để hấn phát hiện trong điện thoại di động của Mai Vu có tin nhắn này, còn viết mấy lời buồn nôn như vậy, chuyện này thật sự khiến hấn vô cùng mất hứng, và vô cùng tức giận.

Mai Vu vậy mà lại chệch quỹ đạo của hấn? Đối tượng bên ngoài lại còn lại phụ nữ! Khó trách hậu huyết vẫn căng chặt như vậy, thì ra là hấn ta làm bằng phía trước.

Hừ! Trước kia hấn vẫn luôn nghĩ rằng Mai Vu là một người đồng tính luyến ái chân chính! Chẳng lẽ lại bị hấn ta lừa dối?

Đổ kị và ghen tức làm vẩn đục đầu óc lúc nào cũng tỉnh táo của Hoàng Huyền, hấn không hỏi rõ ràng chi tiết, nhưng lửa giận trong lòng thiêu đốt mãnh liệt, biểu hiện trên mặt càng lạnh lẽo hơn, “Có phải em đi ra ngoài?”

Hoàng Huyền hỏi một lần nữa, hấn phải biết chắc Mai Vu có lừa dối hấn hay không.

“Không có mà!” Mai Vu giương đôi mắt vô tội trả lời, Huyền Huyền của anh làm sao vậy? “Em thề, em thật sự không làm gì bên ngoài!”

“Gạt người!” Gương mặt Hoàng Huyền không cười nổi, chặn Mai Vu lại, hấn nặng nề hôn anh. Lừa đảo! Không thể tưởng tượng được Mai Vu của hấn vậy mà có thể lừa dối hấn!

“Huyền Huyền! Sẽ... Sẽ đau!” Môi Mai Vu bị Hoàng Huyền cắn, đau kêu oai oái. Anh không biết rốt cuộc Hoàng Huyền vì sao lại giận còn nói anh lừa dối, nhưng không thể trút giận lên người anh chứ!

Chẳng lẽ lại thật sự nghi ngờ anh có gì bên ngoài?

Bị Hoàng Huyền cắn cơn tức anh bộc phát, Mai Vu cảm thấy môi anh đau đớn, thậm chí còn bắt đầu ngửi thấy mùi gỉ sắt... Môi anh bị cắn nát, “Hoàng Huyền!”

Nghe Mai Vu hét to, Hoàng Huyền dừng hành động hung ác xâm lược lại, Mai Vu giận cái gì chứ, nên tức giận phải là hấn mới đúng?

“Anh làm gì vậy! Quá đáng!” Mai Vu lấy tay lau máu trên môi, đau đến đầu lông mày nhíu lại. Anh đứng dậy, tức giận dùng dùng muốn rời khỏi, lần này anh nhất định phải trở mặt với Hoàng Huyền, anh không muốn bị hủy hoại bởi sự thô bạo khó hiểu và sự nghi ngờ anh lạc lối của Hoàng Huyền!

Tức chết đi được, cho dù anh yêu Hoàng Huyền đến tuyệt vọng như vậy nhưng không thể lúc nào cũng chịu đựng những cơn tức giận vô duyên vô cớ và bị bắt nạt như thế! Anh không có tự trọng à!

Mai Vu vừa muốn bước chân ra đã bị Hoàng Huyền đưa tay bắt được, khiến anh không có trọng tâm ngã ra ngoài bồn tắm, thoáng chốc va chạm với nền gạch men sứ bằng đá cẩm thạch, da thịt xương cốt rắn chắc đập mạnh xuống khiến Mai Vu đau đớn, anh hét lên một tiếng rồi ngã sấp xuống đất.

Trong mắt Hoàng Huyền có chút đau lòng, nhưng bây giờ hấn vẫn còn đang tức Mai Vu lừa gạt hấn, mặt lạnh ra khỏi bồn tắm, Hoàng Huyền đứng bên cạnh Mai Vu, từ trên cao nhìn xuống anh, “Thành thật nói cho tôi biết, em có gì bên ngoài không?”

“Không có!” Mạì Vu đỏ vành mắt xoay người, không ở trong nước nên da thịt tiếp xúc cùng với không khí làm Mạì Vu cảm thấy rất lạnh, “Anh nghe không hiểu lời em nói phải không?”

“Mạì Vu!”

“Em nói không có thì là không có!”

Mạì Vu nằm trên đất tranh cãi với Hoàng Huyền còn đứng, Hoàng Huyền tức giận nắm chặt tay, hét lên với Mạì Vu nằm trên đất, “Đứng dậy!”

“Em xin phép không đứng! Em đã nói với anh em không làm bậy bên ngoài là không làm bậy bên ngoài!” Mạì Vu nằm trên đất không chịu đứng lên, tính nóng nảy từ trước đến nay luôn kìm nén trước mặt Hoàng Huyền khó có dịp hôm nay hoàn toàn phát tác.

“Gạt người, đứng lên!”

“Không đứng!”

Hét lên có qua có lại, cuối cùng Hoàng Huyền càng cáu kỉnh nhắc Mạì Vu đứng lên.

Hoàng Huyền giữ chặt Mạì Vu, một tay đẩy anh nằm nửa người trên bồn rửa mặt, giữ chặt anh, để nửa người anh nằm sập xuống, “Còn không thừa nhận? Đồ không biết xấu hổ! Rõ ràng em có ai bên ngoài.”

“Anh có chứng cứ gì nói em có gì bên ngoài?” Bị đè xuống ngực có chút khó chịu, Mạì Vu đỏ mặt hét to.

“Chính lòng em tự biết!” Hoàng Huyền vô cùng tức giận, rõ ràng hấn nhìn thấy trong di động lưu mấy tin nhắn buồn nôn từ Na Na nào đó, thế mà Mạì Vu lại còn giả ngu với hấn.

“Không biết, em không hiểu anh đang nói gì!”

“Em...” Cùng nhau hét to khiến tinh thần hai người có chút mệt mỏi, Hoàng Huyền nói xong chữ em sau cùng thì dần dần tỉnh táo lại... Không! Có lẽ là nói hấn càng thêm tức tối.

Hoàng Huyền đè mình lên người Mạì Vu, ngực dán vào lưng anh, khẽ nói bên tai anh, “Em làm tôi quá thất vọng rồi, Vu Vu.”

“Em thật sự không làm gì bên ngoài... Mà.” Chữ cuối cùng hóa thành âm ỨC, cuối cùng nước trong hốc mắt Mạì Vu thì nhau rơi xuống.

“Tại sao.... Không chịu nói thật?” Hoàng Huyền nhú chặt lông mày, trên vẻ mặt lạnh lùng có sự thất vọng khó có thể phát hiện.

Hoàng Huyền đứng thẳng người khiến Mạì Vu lơ mơ cảm nhận luồng nhiệt nóng rực đang chống gằn hông anh, Mạì Vu sợ hãi run rẩy, ước chừng anh biết Hoàng Huyền muốn làm gì, “Đừng, Huyền! Em không muốn!”

Hoàng Huyền quyết tâm cấm nam căn thô to của mình vào hậu huyệt chưa được bôi trơn của Hoàng Huyền, trong miệng hấn thì trào hỏi tại sao, lần đầu tiên cưỡng ép Mạì Vu.

“Hu... Đau quá, rút ra đi!” Mạì Vu đáng thương bị cưỡng ép xâm phạm, chỉ lắc đầu về mặt cầu xin nói đau, nhưng chết cũng không chịu thừa nhận có gì đó bên ngoài.

Sau đó Mạì Vu chỉ cảm thấy hậu huyệt bị xâm phạm vô cùng đau đớn, đầu óc choáng váng, không nhớ rõ gì nữa.

*****

Không biết bị tra tấn bao lâu thì bất tỉnh, lần nữa tỉnh lại thì đã gần tối rồi.

Mạì Vu mở mắt, trên gương mặt còn dấu ấn nước mắt chảy xuống, đứng dậy nhìn quanh phòng, anh phát hiện bị bỏ lại một mình trong phòng tắm. Mạì Vu ngồi dưới đất trong phòng, trên đùi và sàn nhà còn dấu vết lẫn lộn của máu và tinh dịch, anh sưng sờ run rẩy đứng dậy, cố gắng đi ra khỏi phòng tắm, phát hiện phòng ngủ cũng tối thui như phòng tắm.

Có lẽ Hoàng Huyền không muốn gặp anh nên ra khỏi nhà rồi? Mai Vu trầm nghĩ, đoán tám chín phần là Hoàng Huyền không có ở nhà.

Mai Vu không hiểu lần này Hoàng Huyền tức giận vì chuyện gì, thậm chí nghiêm trọng hơn là nghi ngờ anh vượt tường, anh biết lần này anh không sai, anh không làm chuyện gì có lỗi với Hoàng Huyền.

Cả người Mai Vu khó chịu ngồi xổm xuống bên cạnh phòng tắm, thân thể rét lạnh run rẩy không ngừng, môi đỏ nhưng mặt lại tái nhợt.

Hốc mắt vốn khô khốc lại bắt đầu ướt át, nước mắt như hạt đậu thi nhau chảy xuống, nhưng lần này Mai Vu biểu lộ không phải là đau thương mà là tức giận. Mai Vu giận Hoàng Huyền vô lý và độc tài, thế là trong lòng anh phần nộ thầm hạ quyết định!

Mai Vu anh quyết định phải rời nhà trốn đi!

Hết chương 12

14. Chương 13

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Anh vác trên lưng chiếc túi đầy quần áo, cả người vô lực tựa trước cửa một căn nhà bình thường, đưa tay ấn chuông cửa.

“Đing đong,” tiếng chuông vang lên nhưng mãi không thấy ai ra mở cửa. Mở cửa nhanh lên nào! Mai Vu hét lên trời.

Tiếp tục ấn chuông 3 4 lần, cuối cùng cũng có tiếng trả lời, “Đến đây đến đây, đừng nhẩn nha.” Có giọng nói rất nhỏ truyền qua cửa, giọng có phần không kiên nhẫn lại có chút gấp gáp.

“Ai vậy?” Mai Vu dựa vào cánh cửa để thân thể mềm nhũn của mình đứng thẳng không bị ngã. Từ trong cửa đi ra trả lời là một người đàn ông trung niên thoát nhìn bốn năm mươi tuổi, dáng người cao gần bằng Mai Vu, khuôn mặt có vài phần tương tự Mai Vu, là người đàn ông trung niên vô cùng đẹp trai.

“Hi, ba.” Từ trên trán có mấy giọt mồ hôi lạnh chảy xuống mặt, Mai Vu cố gắng giơ tay lên tiếng chào hỏi, ngay sau đó liền hôn mê ngã nhào vào trong ngực người đàn ông.

Trước khi anh bất tỉnh chỉ nghe thấy người đàn ông loáng thoáng gọi anh, “Này, Vu Tử?”

*****

Bước vào thấy căn phòng đen thui, việc đầu tiên Hoàng Huyền làm là xông ra ngoài mắng những tên bảo vệ cửa nhà mình, mấy người bảo vệ bị hấn mắng sắc mặt tái nhợt môi tím tái, ông trời ơi! Bọn họ nào ai biết Mai Vu chạy đi từ lúc nào, bây giờ người ở đâu chứ?

Hoàng Huyền tức giận chửi vắn hét lên một tiếng với mấy tên đàn ông cao to vạm vỡ đang cúi đầu xuống, rồi chạy ra cửa.

Sau khi tức giận với Mai Vu thì Hoàng Huyền đi ra ngoài lang thang xung quanh, trong lòng hấn vẫn không hết tức giận với chuyện Mai Vu làm bậy bên ngoài, cũng không biết lang thang bao lâu thì chạy về tổng bộ bang mình bắt mấy tên thuộc hạ vô tội gây khó dễ một lúc rồi hấn mới về nhà. Nhưng không nghĩ lần này hấn về nhà thì phòng tối đen, tình trạng bị thảm trắng trắng hồng hồng để lại trong phòng tắm, còn cả một tờ giấy viết sáu chữ: Em muốn rời nhà trốn đi.

Chắc, Mai Vu chết tiệt! Đầu tiên là làm loạn bên ngoài, bây giờ lại náo loạn rời khỏi nhà, rốt cuộc ai là người bị hại?

Phần nộ tức giận cũng không thể hiện trên khuôn mặt lạnh như tiền của Hoàng Huyền, chỉ là toàn thân tản ra khí thể kinh người khiến toàn bộ người đi đường và chim bay thú chạy đều e sợ không kịp tránh.

Tâm tình Hoàng Huyền rối loạn như sợi dây thừng quấn chặt, trong đầu tự hỏi Mai Vu đi đâu. Chờ hẳn tìm được Mai Vu nhất định phải dạy dỗ tên hư hỏng này một hồi, còn cả hồ ly tinh Na Na nữa!

*****

Mở mắt ra, Mai Vu nhìn thấy trần nhà... Đó là chuyện rất bình thường, nhưng anh phát hiện trần nhà quen thuộc hơn trần nhà mà anh đang ở. Mai Vu ngồi dậy, chiếc khăn ướt màu trắng ở trên trán rơi xuống, anh ngậy ngốc từ trong miệng phun ra một lúc chỉ có một câu: “A, nhà của tôi.”

“Sai rồi, là nhà ta.” Đột nhiên có tiếng nói phát ra, mang theo chút ý tứ trêu chọc, là của người đàn ông ngồi ở mép giường, khuỷu tay chống đùi mượn lực dùng bàn tay đỡ mặt, thì ra là cha Mai Vu – Mai Nghiêm, “Ba nói này Vu Tử, con sốt đến mức đầu óc hư hỏng rồi sao? Sao còn nói đây là nhà của con hả?”

Hai mắt Mai Vu trống rỗng nhìn chằm chằm Mai Nghiêm, gò má hồng như quả đào, sau nửa ngày mới nói một chữ “A?”

Mai Vu giương mắt nhìn tình huống này, bất đắc dĩ thở dài, đề Mai Vu nằm xuống giường, đắp chăn bông cho anh, “Quên đi, con nghỉ ngơi trước đã, chờ con khỏe hơn rồi ba tìm con tính sổ.”

Nói xong Bức Nghiêm đi ra khỏi phòng.

Mai Vu nhìn bóng lưng ba mình rời đi, hơi cảm động, từ trước tới giờ anh không biết ba mình tốt như vậy, mặc dù có nói chờ anh khỏe lên muốn tìm anh tính sổ.

Mai Vu nằm trên giường mình, giường vẫn của mình, nơi này vẫn là nhà mình, là nhà trước khi anh dọn ra ở chung với Hoàng Huyền. Nhất thời hành động theo cảm tính, anh tùy tiện đóng gói hành lý rồi để lại một tờ giấy viết sau chữ em muốn rời nhà trốn đi, sau đó lén lút ra khỏi cửa. Kết quả không ngờ tới vừa ra khỏi nhà thì đầu óc bắt đầu choáng váng, trong lòng buồn bực, khi đó anh nghĩ có thể mình bị lạnh cộng thêm bị vút lại trong phòng tắm ẩm ướt một lúc lâu cho nên bị sốt, không nghĩ tới thật đúng như anh đoán. lqion

Kết quả đầu óc không tỉnh táo bon chen mấy trạm xe bus, đi vài đoạn đường, anh dựa theo bản năng, trở về ngôi nhà mình ở trước khi anh dọn ra ngoài.

“Hu hu!” Vừa nghĩ tới chỗ này, nước mắt Mai Vu tranh nhau rơi xuống.

Đi chết đi, Huyền Huyền thôi tha, lần này ông đây xác định trở mặt với anh rồi!

Mới vừa muốn khóc to thì ở cửa truyền tới hai tiếng cốc cốc, là tiếng gõ vào cửa. có một giọng nữ nũng nịu đột nhiên truyền tới, mềm mỏng khiến người ta nổi da gà, “Tiểu Vu ~”

Mai Vu cố gắng ngồi dậy nhìn về phía cửa ra vào, đứng ở cửa là một cô gái tóc dài xinh đẹp, bộ dạng cô gái xinh đẹp giống như tiên trên trời. Bà vui sướng đi về phía giường Mai Vu đang nằm, đôi tay mềm dẻo quần trên cổ Mai Vu, nhẹ nhàng hôn xuống mặt Mai Vu.

Khuôn mặt Mai Vu trắng như tờ giấy, ngọt ngào cười ra tiếng, “Na Na, đã lâu không gặp.”

“Đúng vậy, đã lâu không gặp, Tiểu Vu yêu dấu của mẹ.” Người phụ nữ tên Na Na nở nụ cười quyến rũ, nhẹ nhàng đẩy Mai Vu một cái, hai tay trắng nõn vỗ về gò má Mai Vu....

15. Chương 14

Mai Vu và Na Na cảm động gặp lại, lại bỗng trở thành..... Đấu trường thi đấu vật!

Người phụ nữ xinh đẹp tên Na Na ngồi trên lưng Mai Vu, cánh tay nhỏ bé ghì chặt cổ Mai Vu: “Tiểu Vu Vu, cuối cùng con cũng chịu về thăm mẹ! Hả? hai năm rồi đó, sau khi con với người trong lòng con chạy đi thì chưa từng về, con có biết mẹ đau lòng cỡ nào không? Chẳng lẽ con có người yêu thì không cần mẹ nữa sao! Hả hả hả hả?”

Mại Vu bị ghì chặt không nói được, đứng nhìn bộ dạng Na Na là người phụ nữ yếu đuối, có sức mạnh vô biên.

Na Na thấy Mại Vu sắp không thở được, tốt bụng buông anh ra, vẻ mặt bà lão chực khóc, ngay cả khăn cũng đã lấy ra để lên mặt.

“Con nói nè Na Na...” Mại Vu vất vả thời gấp rồi mới mở miệng nói chuyện nhưng bị Na Na vươn tay ngăn cản, lần này là giữ nguyên tư thế chữ thập chết người.

“Con không cần phải nói gì cả, Tiểu Vu, mẹ biết con không thương mẹ!” Na Na che mặt khóc, khóc khiến người ta không nhận được muốn yêu thương bà, nhưng Mại Vu lại chẳng hề tỏ vẻ đồng tình, vì anh sắp bị Na Na đè chết rồi.

“Cứu... Cứu mạng với, ba.” Mại Vu yếu ớt la lên.

Vừa vặn lúc này Mại Nghiêm bưng một bát cháo xuất hiện ở cửa ra vào, “Na Na, đừng đùa nữa, không phải anh đã nói với em hiện giờ Vu Tử đang bị bệnh sao?”

Na Na vừa nghe xong lộ ra nụ cười hời hợt đáng yêu, “Xin lỗi, em quên mất.”

Mại Nghiêm cảm thán thở dài, đưa tay ôm Na Na xuống.

“Cảm ơn ba nhé.” Sắc mặt Mại Vu tái nhợt nói lời cảm ơn, mất hết sức sống nằm lỳ trên giường.

“Cảm ơn với không cảm ơn, con nghỉ ngơi cho khỏe là được rồi.” Người đàn ông anh tuần bấu môi, Mại Nghiêm rất tự nhiên thuận tiện khiêng Na Na lên vai đi ra khỏi cửa, Mại Vu cười với Mại Nghiêm, quả nhiên cha con bọn họ rất ăn ý.

Trước khi đi, Na Na còn hôn gió liên tục với Mại Vu.

“Tối nay lại tới thăm con đó, Tiểu Vu.”

Mại Vu cười khổ, anh rất đau đầu về mẹ Na, chưa từng thấy có người mẹ bảo bối nào như người mẹ này của anh.

Na Na là mẹ Mại Vu, tên đầy đủ là Du San Na, cũng là “Hồ ly tinh” mà lần này Hoàng Huyền hiểu lắm, năm Na Na và Mại Nghiêm hai mươi tuổi thì sinh Mại Vu, là con trai độc nhất, vì chứng kiến Na Na sinh con đau đớn cho nên Mại Nghiêm yêu cầu tránh thai.

Na Na là người phụ nữ hoạt bát vui vẻ, làm những việc vô nghĩa, từ nhỏ rất yêu thương Mại Vu, thích ở bên cạnh Mại Vu, thường xuyên xem như con gái chơi đùa vật, quả thực Na Na là người phụ nữ thích đùa vật, điều ấy cũng khiến Mại Vu vô cùng đau đầu.

Còn một điều nữa làm anh đau đầu không kém đó chính là, Na Na rất thích nói mấy lời buồn nôn yêu thương, khi còn bé Mại Vu thường nghe Na Na gọi Bức Nghiêm là cục cưng còn gọi mình là cục cưng nhỏ, không nghĩ tới lớn rồi mà Na Na vẫn còn gọi anh như vậy, hại anh mỗi lần đi đường cùng Na Na đều bị ngộ nhận là người yêu. Rõ ràng là mẹ con mà, Mại Vu cảm thán, có lẽ mẹ anh không giống phụ nữ 40 tuổi mà ngược lại như một cô gái thành thực 20 tuổi!

Còn có một điều kỳ cục nữa là lúc nào Na Na cũng quần quít lấy Mại Vu, muốn Mại Vu nói con yêu mẹ để thể hiện anh yêu mẹ.

Nhưng nói thế nào đi nữa Mại Vu vẫn rất yêu ba mẹ anh, là hai người duy nhất có thể đặt song song trong lòng anh cùng với Hoàng Huyền, nhưng chỉ sợ bấy giờ vị trí của Hoàng Huyền trong suy nghĩ của anh muốn giảm xuống.

“Huyền Huyền thôi tha!” Nghĩ đến Hoàng Huyền, đau khổ cổ họng lại bắt đầu nghẹn ngào, Mại Vu bưng bát cháo Mại Nghiêm đặc biệt hầm cho anh, bắt đầu ăn từng miếng một, nước mắt tủi thân lại rơi xuống.

*****

Na Na và Mại Nghiêm bên ngoài cửa phòng.

Na Na bị Mai Nghiêm ôm lấy, nín chặt ông, “Anh nói đi, sao Tiểu Vu lại chạy về nhà? Trước kia nó chỉ gọi điện về thôi.”

“Không biết, nhưng tám chín phần là có liên quan tới tới thằng nhóc Hoàng hắc đạo kia.” Mai Nghiêm ôm Na Na, mặc dù xương cốt ông bị đầy dọa dẫm chút.

“Anh nói là người hiện giờ Tiểu Vu đang ở chung?”

“Ừ.”

“A, tại sao?”

“Sao anh biết được?”

“Dạ...” Na Na chu miệng lên, giống như đột nhiên nghĩ đến mưu ma chước quỷ nào đó, nheo mắt lại, “Chúng ta đây trực tiếp tới thẳng cửa để hỏi vì sao, dù sao em cũng chưa từng gặp người kia.”

“Không, lần này không cần phiền em tự đi đâu.” Mai Nghiêm cho Na Na nụ cười tự tin, “Anh nghĩ thằng nhóc xã hội đen kia sẽ phải tự mình đến tận cửa tìm Vu tử.”

“Tại sao cho rằng như vậy?”

“Trực giác.” Mai Nghiêm cười, dù sao lần này thằng nhóc xã hội đen không tự mình đến tận nhà tìm đứa con trai ngu ngốc này của ông, thì ông cũng sẽ không tính cho Mai Vu ngu ngốc trở về bên cạnh thằng nhóc xã hội đen kia!

Này này, tốt xấu gì ông cũng là người làm ba đó nhé.

16. Chương 15

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Người đàn ông tóc trắng đè trên người anh, anh cảm thấy trong người khô nóng.

Người đàn ông tóc trắng có khuôn mặt rất đẹp, trên khuôn mặt đẹp trai có đôi môi mỏng đỏ mọng ướt át dán trên môi anh, ra sức hôn loạn xạ.

“A...” Anh quở trách, mang theo chút tình cảm mãnh liệt khàn khàn.

Người đàn ông tóc trắng di chuyển trên người anh, cẩn thận vuốt ve từng chỗ một không bỏ sót chỗ nào, tạo cho người ta khoái cảm người như nhũn ra run rẩy. Người đàn ông tóc trắng cười tà ác nhìn chằm chằm vào anh, nâng đùi anh vác lên vai, nhưng lại kè cà không có động tác tiếp theo khiến lòng anh ngứa ngáy. Anh muốn người đàn ông tóc trắng tiến vào trong cơ thể anh, như vậy anh mới cảm nhận được tình yêu mãnh liệt và chân thành của người đàn ông.

Nhưng, anh trông thấy người đàn ông từ đầu đến cuối đều mỉm cười lại đột nhiên rút ra rời đi.

“Huyền...” Anh khóc, khó chịu gọi một cái tên quen thuộc.

Mông lung mờ mịt một lúc, cuối cùng anh thấy Huyền của anh... giơ tay lên tát cho anh một cái.

“Đau quá!” Mai Vu hét chói tai, mở đôi mắt đang nhắm chặt.

A? Nhìn thấy cảnh vật nhà mình trước mắt quen thuộc, còn có Mai Nghiêm và Na Na đứng bên giường từ trên cao nhìn xuống, Mai Vu mới biết vừa rồi mình mộng xuân.

Mai Vu vuốt mặt mình nhìn Mai Nghiêm, một tát trong mơ vừa rồi chắc là ông, “Đau quá, tại sao ba đánh con? Ba.”

Mai Nghiêm vừa nghe thấy, bộ dạng vốn đang lo lắng thay đổi thành không kiên nhẫn, ông ngồi bên giường lại gõ đầu Mai Vu một cái, “Con quản ba à?”

Mại Nghiêm cho câu trả lời không rõ ràng, còn Na Na đứng bên cạnh cười vô cùng nghịch ngợm, làm hại Mại Vu nghi ngờ.

Mại Nghiêm không hiểu đứa con trai ngốc nghếch này, vừa rồi Mại Vu giống như phát sốt, còn không ngừng kêu tên tiểu tử thối họ Hoàng nào đó trong giấc mơ, cho nên Mại Nghiêm mới không nhận được liền cho con trai ngốc của mình một cái tát.

Na Na vươn tay ra sờ lên trán Mại Vu, “Quả thực vẫn còn hơi sốt!”

“Vậy em đưa đi khám bác sĩ! Tiện thể tiêm cho nó một mũi.” Mại Nghiêm nói rồi đỡ Mại Vu nằm trên giường dậy.

“Được, em đi thay quần áo,” nói xong Na Na nhanh nhẹn chạy ra cửa, để lại hai ba con nhìn cười ngây ngô. Thiệt là! Rốt cuộc Na Na nhà bọn họ đưa người đi khám bệnh hay đi ra ngoài dạo phố vậy trời?

Không ý kiến gì được luôn.....

*****

“Tôi nói ngài đó nhé, anh muốn nổi điên thì cũng đừng tới nhà người khác nổi điên được không?” Người đàn ông xinh đẹp nhìn qua tình hình thăm hại giống như bị quái thú tàn phá của nhà mình, nhúu đôi mày xinh đẹp, bắt đầu nhìn chủ tử tóc trắng.

Nam Thiên Tôn thực sự không hiểu, rõ ràng chiều hôm nay lúc anh ta gặp chủ tử Hoàng Huyền vẫn đang còn bình thường, sao vừa đến tối lại như phát điên chạy tới nhà anh ta nổi đóa?

A ~ Nam Thiên Tôn đau lòng bình hoa sang quý, tranh và đồ dùng gia đình đều bị Hoàng Huyền tức giận đập phá như dã thú.

“Này này này, rốt cuộc anh tức giận chuyện gì?” Trông thấy một bình hoa từ trên không rơi xuống, Nam Thiên Tôn thở dài.

Phá hủy chiếc bình hoa xinh đẹp cuối cùng, cơn tức của Hoàng Huyền như phát tiết được một nửa, đập phá nhà người khác để phát tiết dường như tốt hơn là đập phá nhà mình!

Sau khi cười lạnh, Hoàng Huyền nói với Nam Thiên Tôn, “Tôi muốn cậu tìm người giúp tôi.”

“Ai?” Nam Thiên Tôn hỏi.

“Mại Vu.” Nghĩ đến Mại Vu, Hoàng Huyền lại tức giận.

“Chị dâu?”

Hoàng Huyền gật đầu.

Nam Thiên Tôn giật mình, vẻ mặt bắt đầu hiện lên trên mặt, “Muốn tìm chị dâu thì đến nhà tôi tìm làm gì? Về nhà mà tìm.”

“Hắn rời nhà đi ra ngoài.”

“Cái gì?” Nam Thiên Tôn nghi ngờ có phải tai mình bị lãng tai rồi không, chị dâu bọn họ thế mà rời nhà ra đi? Hic, thật sự to gan! Khó trách bộ dạng Hoàng Huyền âm trầm đáng sợ như vậy, tựa như muốn giết người.

“Cậu có muốn tìm giúp tôi hay không?” Hoàng Huyền hỏi, giọng điệu đầy ý tứ uy hiếp.

“Không muốn!” Trả lời ngắn gọn dễ hiểu, Nam Thiên Tôn đáp lại rất gọn.

Hoàng Huyền nheo mắt, vẻ mặt lúc này khiến người ta cảm thấy vô cùng nguy hiểm, giọng điệu anh trầm thấp, lạnh lùng khiến người ta sợ hãi: “Cậu không muốn?”

Vừa nghe giọng điệu của Hoàng Huyền, Nam Thiên Tôn không khỏi toát mồ hôi lạnh, “Anh nghe tôi giải thích, không phải tôi không muốn giúp anh tìm người, là anh không cần phí công sức lại còn phải cần đến tôi.”

Hoàng Huyền nhúu mi, “Sao nói vậy?”

Nam Thiên Tôn đưa tay khoác vai Hoàng Huyền, mắt phượng xinh đẹp toát ra ngoài vẻ bất đắc dĩ vẫn là bất đắc dĩ: “Tôi hỏi anh nhé, anh ta là người của anh hay là người của tôi?”

Hoàng Huyền cong khóe miệng mê người, dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai đánh một cú “Nhẹ nhàng” vào bụng rắn chắc của Nam Thiên Tôn, hài lòng nhìn Nam Thiên Tôn bị đánh đau nhăn cả mày ứa mồ hôi, Hoàng Huyền cười lạnh ha ha nói: “Nói nhảm, tất nhiên là người của tôi rồi!”

*****

“Ừ, sau ba bữa cơm thì uống một gói thuốc, có sốt thì uống thêm gói màu đỏ.” Mai Vu vừa nghe bác sĩ nhã nhặn hướng dẫn cách sử dụng thuốc, vừa lấy tay xoa cái mông vừa bị y tá hung hăng đâm vào. Y tá đó cũng quá độc ác, cô ta tiêm hạ sốt khiến anh đau thiếu chút nữa khóc oa oa.

“Dạ.” Mai Vu lên tiếng trả lời, lấy thuốc bác sĩ đưa cho, đưa tay lỏm Na Na đang nói chuyện rất vui vẻ với cô y tá, “Đi thôi đi thôi, phải về nhà, ba đang chờ chúng ta đó.”

“Thật à.” Na Na trả lời có chút không cam lòng, bà và cô y tá đang nói chuyện rất vui vẻ mà! Na Na phất tay nói hẹn gặp lại với y tá, đặt tay lên tay Mai Vu bước ra khỏi bệnh viện. Bộ dạng hai người thân mật không hề giống mẹ con ngược lại giống như đôi tình nhân, trai tài gái sắc khiến người qua đường ao ước mà không biết bọn họ có quan hệ máu mủ.

17. Chương 16

Đối với ánh mắt mập mờ của người ngoài, Mai Vu cũng đã sớm tập mãi thành thói quen, không có cách nào khác, ai bảo Na Na trưởng thành xinh đẹp như vậy?

Mai Vu cũng có thói quen gọi mẹ mình là Na Na, đây là vì Na Na kiên trì, vì Na Na cảm thấy bị người khác gọi mẹ thì rất già, cho nên từ trước đến nay đều yêu cầu Mai Vu phải gọi bà là Na Na.

Hai người đi trên đường rất khoan khoái, Mai Vu cảm thấy rất vui vẻ, đã lâu lắm rồi hình như anh không kéo tay đối phương cùng đi ra ngoài, từ... Sau khi ở cùng một chỗ với Hoàng Huyền thì phải?

Miệng thở dài một hơi rất khó phát hiện, Mai Vu cười khổ, cuối cùng anh vẫn không tự chủ nhớ tới Hoàng Huyền, thật sự là đau lòng quá đi! Mới quyết định không thêm để ý tới tên thối đó mà.

Về mặt Mai Vu hơi đau khổ nhưng vẫn bị Na Na nhận ra.

Đột nhiên Na Na dừng bước làm Mai Vu cũng dừng lại, họ đứng bên đường cái, đột nhiên Na Na hành động như thế làm Mai Vu không biết làm sao, đành ngáy ngốc cười hỏi xảy ra chuyện gì?

“Tiểu Vu.” Na Na hít một hơi thật sâu, giọng điệu nghiêm túc, bà nói: “Mẹ có vấn đề muốn hỏi con.”

“Hỏi.... Hỏi đi.” Mai Vu cũng hít sâu, rất ít khi anh chứng kiến mẹ mình nghiêm chỉnh như thế này.

“Nói thật, từ lần mừng năm mới con về nhà một lần sau đó không về nữa, nhắn tin cho con con cũng không thèm về nhà, lần này đột nhiên về là đã xảy ra chuyện gì sao?”

Na Na hỏi, trên mặt xinh đẹp tràn đầy nghi ngờ, bà biết đứa con trai này của bà rất ngốc, hai năm trước dọn đi ở cùng người trong lòng sau đó rất ít khi về nhà, hại bà ngày nào rảnh rỗi ở nhà cũng lo lắng, không tìm được ai bầu bạn cùng bà. Nguyên nhân Mai Vu rất ít về nhà hình như vì cái tên Hoàng Huyền lúc nào cũng giữ chặt Mai Vu bên cạnh, tựa như chỉ cần không chú ý một chút thì Mai Vu sẽ xổng mất; nhưng một nguyên nhân khác là tám chín phần cái tên tiểu tử ngu ngốc Mai Vu này quyết một lòng đi theo người ta. Thực sự là con trai bà “Gả” ra ngoài cũng như bát nước hắt đi.

Nhưng lần này hiếm khi Mai Vu trở về, song lại bị sốt, thân thể yếu ớt, điều này khiến người làm mẹ là bà đau lòng muốn chết, nhất định là có liên quan tới cái tên chết tiệt nào đó! Bà nghĩ như vậy.

Na Na cầm tay Mai Vu, thấy Mai Vu cúi thấp đầu, nhẹ giọng hỏi, “Là liên quan tới người tên Hoàng Huyền sao?”

Na Na hỏi thẳng nhưng Mai Vu lại không trả lời, hai tay Na Na cầm tay Mai Vu xác nhận anh bắt đầu có chút run rẩy.

“Xảy ra chuyện gì, Tiểu Vu?” Tay Na Na cũng run rẩy, cho rằng Mai Vu vẫn còn khó chịu? Bà ân cần hỏi han, nghiêng đầu lên quan sát mặt Mai Vu đang nhìn mặt đất, không nhìn còn khá, vừa nhìn liền phát hiện hốc Mai Vu đỏ lên, vẻ uất ức trên mặt khiến người ta muốn ôm anh vào ngực an ủi.

“A! Con đừng khóc nhé, Tiểu Vu.” Na Na hoảng hốt vội ôm Mai Vu vỗ lưng anh, muốn trấn an cảm xúc của Mai Vu, “Không phải mẹ cố ý nhắc tới người kia, xin lỗi, nếu như con không thích thì mẹ không đề cập tới nữa, được không?”

Mai Vu là một người đàn ông to cao lớn hơn rất nhiều người phụ nữ lại bị người phụ nữ nhỏ nhắn ôm vào trong ngực không khỏi khiến người ta cảm thấy kỳ cục, nhưng người qua đường lại nhìn thành Mai Vu là người đàn ông bị bạn gái vứt bỏ thế là nhào vào ngực bạn gái khóc lóc khổ sở cầu xin bạn gái đừng bỏ rơi anh ta.

Được Na Na ôm nước mắt Mai Vu bắt đầu chảy nhanh xuống, nước mắt rơi đầy trên mặt, anh thật sự hận thói quen thích khóc của mình, dường thành thói quen này là sau khi ở cùng Hoàng Huyền thì phải? Vì Hoàng Huyền biến thái rất thích nhìn anh khóc, ba năm nay rất thích chọc anh khóc, giống như bắt nạt anh là niềm vui của hắn ta!

Kết quả thì hay rồi, anh và Hoàng Huyền cãi nhau, rời nhà trốn đi, quyết định không để ý tới Hoàng Huyền, thói quen thích khóc lại không sửa được! Hại anh vừa nghĩ tới Hoàng Huyền, không giải thích được còn bị hiểu lầm, vừa không nhịn khóc được.

Mai Vu cảm thấy quá mất mặt, nhưng nước mắt như vòi nước, một khi đã chảy là chảy không ngừng được.

Hu hu!

*****

Trước cổng căn nhà bình thường của Mai Vu có một chiếc xe thể thao rất sang chảnh đỗ, một người đàn ông đang đứng bên cạnh, người đàn ông mặc một thân màu quần áo màu đen, vừa vận tôn lên vóc người cao gầy rắn chắc của người đàn ông. Mái tóc dài màu trắng của người đàn ông bay trên không trung, miệng cười lạnh.

“Nên sớm nghĩ tới, tên gốc này nhất định chạy về nhà.”

Haizz, như vậy là tốt rồi, Mai Tiểu Vu ngu ngốc nhất định không ngờ tới, người hại anh khóc thảm hồng hét – Hoàng Huyền đã tìm tới cửa nhà anh rồi.

Hết chương 16

18. Chương 17

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Hoàng Huyền ấn chuông cửa xong đứng thẳng tắp trước cửa, trên khuôn mặt tuấn tú có chút không kiên nhẫn, sau khi từ chỗ Nam Thiên Tôn trở về thì hắn suy nghĩ đi tới nhà Mai Vu.

Hơn hai năm trước, hắn hỏi Mai Vu có muốn ở chung với hắn hay không, Mai Vu nhanh gọn dứt khoát đồng ý rồi mang theo túi lớn túi nhỏ chuyển vào nhà của hắn. Cho nên bây giờ chỗ dung thân của Mai Vu cũng chỉ có hai nơi; một là nhà chung của bọn họ, nơi khác đó chính là nhà cũ của Mai Vu, với kiểu suy nghĩ thẳng băng đầu óc đơn giản thuần khiết như Mai Vu, nếu rời nhà trốn đi thì cũng chỉ có về nhà khác.

Khi Hoàng Huyền về nhà nhìn thấy tình cảnh lộn xộn, quần áo bị Mai Vu tùy tiện thu dọn còn sót lại mấy cái, nhất thời nóng ruột, ngay cả chuyện đơn giản nhất cũng không nghĩ tới, cho nên lúc đầu mới không nghĩ ra Mai Vu sẽ chạy về nhà cũ.

Leng keng leng keng, ầm hai lần nhưng mãi chưa có người mở cửa khiến trong lòng Hoàng Huyền càng phiền não.

Truyện bên Lê Quý /Đôn/

Hoàng Huyền chưa từng tới nhà họ Mai, hẳn lật sổ tin tức thời trung học giữ lại mới tìm được. Từ trước kia, là Mai Vu theo đuổi ngược Hoàng Huyền, cho nên Mai Vu luôn quần quanh Hoàng Huyền, sau khi học cao trung còn nhiệt tình đưa Hoàng Huyền đến trường, cho nên từ trước tới bây giờ Mai Vu luôn lấy Hoàng Huyền làm trung tâm, xoắn xuýt bên cạnh hẳn, thậm chí còn tìm hiểu kỹ sở thích và những điều Hoàng Huyền ghét cũng vì ở chung một chỗ với Hoàng Huyền.

Còn Hoàng Huyền, rất ít khi hỏi chuyện liên quan đến Mai Vu, vì từ khi hẳn và Mai Vu ở cùng một chỗ thì luôn bị Mai Vu vây quanh hỏi chuyện của mình, cho nên sau đó hình thành thói quen, hẳn trở thành người bị động, không quan tâm tìm hiểu về người yêu.

Lần này Mai Vu đột nhiên rời khỏi nhà khiến Hoàng Huyền phát hiện, chung sống lâu như vậy, thật ra hẳn không hiểu Mai Vu cho lắm.

Đáng chết! Hoàng Huyền phát hiện trong lòng mình thế mà lại có chút áy náy, hẳn không hiểu Mai Vu, giống như khi Mai Vu theo đuổi hẳn, chỉ có Mai Vu hiểu hẳn, hẳn lại không biết gì về Mai Vu, chẳng giống người yêu chút nào.

Nhưng... Vừa nghĩ tới Mai Vu rõ ràng yêu hẳn như vậy song vẫn lén lút sau lưng hẳn, cảm giác áy náy trong lòng Hoàng Huyền vốn mỏng manh bỗng chốc tan thành mây khói.

Mãi không có người mở cửa, Hoàng Huyền dứt khoát bấm chuông không ngừng, khiến chuông cửa kêu inh ỏi.

Thật vất vả, có lẽ người trong nhà cũng không nhìn được, lúc này mới chậm rãi đi tới, tiện thể hét mấy câu: “Đừng nhẩn nha! Tôi mở cửa ngay đây!”

Người ra mở cửa không ngừng lẩm bẩm, “Hai người không mang chìa khóa à?”

Cửa vừa mở, người trong nhà và người ngoài cửa cùng đối diện.

Hoàng Huyền chưa từng gặp người trước mắt, bộ dạng có vài phần tương tự Mai Vu, nhưng khí chất thành thực hơn rất nhiều, nếu như hẳn đoán không sai thì người này chắc là “Ba vợ.”

Mai Vu nhìn người đàn ông cao to trước mặt, nhìn toàn thân hẳn tản ra khí thế tinh tế và khuôn mặt không gì sánh kịp khiến người ta có ấn tượng sâu sắc, không cần đoán, tuyệt đối chính là Hoàng Huyền!

Trước kia tên gốc Mai Vu kia đã cầm ảnh chụp của Hoàng Huyền cho Mai Nghiêm xem, còn không ngừng nói với ông Hoàng Huyền cao Hoàng Huyền ngắn thế nào, làm hại Mai Nghiêm dù chưa từng gặp Hoàng Huyền đó, ấy mà vừa liếc là có thể nhận ra người trước mắt.

“Cậu là Hoàng Huyền?”

“Bác là ba của Vu?”

Hai người đồng thời mở miệng, ha ha, không nghĩ tới con rể và ba vợ lần đầu tiên gặp mặt lại có thể ăn ý như vậy.

“Đúng.”

“Là tôi.”

Lại nói cùng lúc. Làm ơn! Đâu phải đang chơi trò chơi ăn ý, hai người im lặng một lúc, sợ đợi lát nữa lại trùng hợp cùng mở miệng lên tiếng.

Cuối cùng Mai Nghiêm điều chỉnh lại hô hấp, dùng uy nghiêm của “Ba vợ” lên tiếng trước, “Cậu tới làm gì?”

Hoàng Huyền vòng tay trước, tóc trắng bị gió thổi hơi loạn, càng tăng thêm khí chất mạnh mẽ cao ngạo của hần, giọng hần trầm thấp có từ tính, chậm rãi nói: “Tôi tìm Vu.”

Mai Nghiêm nghe thấy trả lời, nhướn mày, “Cậu tìm Vu Tử? Không phải nó ở nhà cậu sao? Sao đến chỗ tôi tìm hả?” Mai Nghiêm cố ý nói như vậy, giọng điệu mang theo chút khinh miệt.

Tên Hoàng Huyền đáng ghét kia cuối cùng cũng tìm tới rồi!

“Hần rời nhà đi ra ngoài.” Vẻ mặt Hoàng Huyền rất lạnh lùng, đây là vẻ mặt trước sau như một hần đối với người ngoài.

“Rời nhà ra đi vậy thì cậu nên tới chỗ khác mà tìm, Vu Tử nó không về đây.”

“Không thể nào, tuyệt đối là Vu đã chạy về bên này.” Hoàng Huyền nghe ra giọng điệu Mai Nghiêm có chút muốn cắt đứt suy nghĩ của hần, đáng tiếc hần rất xác định Mai Vu chạy về nhà.

“Tôi nói không có, cậu rất phiền phức!”

“Vu nhất định ở đây, gọi hần ra, tôi có lời muốn nói với hần!”

“Không có!”

“Có!”

Ba vợ và con rể hét qua hét lại khiến Mai Nghiêm khó chịu muốn đóng cửa lại, nhưng Hoàng Huyền cũng đâu phải kẻ dễ bị bắt nạt, bước dài đi tới, hần tính cưỡng chế đột nhập vào nhà bắt người.

Hai người hình thành thế đánh giằng co nhau ngay trước cửa, ông không cho tôi vào tôi không cho ông đóng. Trong bầu không khí tràn ngập mùi thuốc súng, chỉ sợ không cẩn thận một chút sẽ nổ tung.

Cái này nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, một giọng nữ cao không dễ nghe chút nào truyền tới, ngăn hai người đang giằng co lại.

Bài hát giọng nữ cao hát chính là bài ca những năm 70, nhưng nghe không cẩn thận còn tưởng rằng đang hát kinh kịch! Còn giọng nam khác bên cạnh thì nói khẽ, “Đừng hát nữa mà, rất mất mặt.”

Mai Nghiêm nhận ra giọng nữ âm cao muốn banh cổ họng; Hoàng Huyền nhận ra giọng nam mang chút xấu hổ này – Là Na Na và Mai Vu!

Đừng mà! Về ngay lúc này? Trong lòng Mai Nghiêm hò hét, bây giờ ông rất hi vọng Na Na mau chóng dẫn con đến khám bác sĩ một lần nữa! Ông không muốn con trai vừa về nhà không bao lâu lại bị quỷ đáng ghét này mang về hành hạ đâu!

“Mai Vu!” Hoàng Huyền hét lớn.

Nghe thấy có người hét gọi tên mình, Mai Vu vốn đang nắm tay Na Na cười cười nói nói ngẩng đầu lên, lập tức đối diện với cặp mắt lạnh lẽo của Hoàng Huyền.

Sợ run cả người.

“Hoàng Huyền?” Mai Vu giật mình há hốc mồm.

Không thể nào không thể nào? Huyền Huyền tìm tới cửa?

Ông trời phù hộ, Bồ Tát phù hộ, thánh Alla phù hộ, phù hộ cho hình ảnh Hoàng Huyền mà anh nhìn rõ trước mắt này chỉ là ảo ảnh!

19. Chương 18

“Mại Vu!”

Má ơi!

Ông trời không nghe lời cầu xin của người nào đó, Mại Vu vốn hi vọng Hoàng Huyền trước mắt là ảo ảnh cho đến khi nghe tiếng hét giận dữ dọa ngăn người, anh nắm chặt tay Na Na đứng nguyên tại chỗ không biết làm thế nào cho phải.

Hoàng Huyền thấy sắc mặt Mại Vu thảm hại, hấn ngừng giằng co với Mại Nghiêm, xông tới muốn bắt Mại Vu, nhưng ngay khi Hoàng Huyền bước chân đầu tiên, hấn chú ý tới Na Na bên cạnh Mại Vu và vẫn đang còn nắm tay Mại Vu.

“Cô là ai?” Hấn cúi đầu nhìn xuống Na Na thấp hơn hấn hai cái đầu, giọng Hoàng Huyền không giận mà uy.

“Tôi? Tôi là cô gái đẹp vô địch thế giới Na Na.” Na Na cười khê, khí thế mãnh liệt không thua gì Hoàng Huyền.

Na Na, người phụ nữ này chính là Na Na? Hoàng Huyền cảm giác lý trí mình sắp đứt đoạn, hấn không nghĩ tới sau khi Mại Vu trốn về nhà lại ở cùng một chỗ với người phụ nữ này!

Lần này trong lòng Hoàng Huyền càng bùng lửa giận, sự thật rõ ràng bày ra trước mắt như thế, nhưng tại sao Mại Vu xấu xa sao lại không chịu thừa nhận có người bên ngoài khi hấn ép hỏi?

“Mại Vu...” Hoàng Huyền cảm tức nhìn Mại Vu, ánh mắt lạnh lẽo khiến anh lạnh run.

Mại Vu cúi đầu không dám nhìn thẳng vào Hoàng Huyền, như một đứa trẻ làm sai chuyện, không tự chủ cắn môi dưới của mình.

Huyền Huyền thật đáng sợ quá! Làm sao đây? Làm sao đây? Nhất định anh ấy nổi giận vì mình rời nhà trốn đi, chuyện này rất không tốt, nếu bị Huyền Huyền bắt về nhà thì mạng nhỏ của mình chỉ sợ khó mà giữ được! Trống ngực Mại Vu đập kịch liệt, sợ hãi căng thẳng đến dạ dày cũng cảm thấy đau.

Hoàng Huyền thấy Mại Vu cúi đầu, ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn hấn, hiểu lầm trong lòng càng thêm sâu sắc, cho rằng đây là Mại Vu đang chột dạ.

Hoàng Huyền tức giận! Cảm giác bị Mại Vu lừa dối mãnh liệt như thế, điều chưa bao giờ có.

Hoàng Huyền đi về phía trước, hấn quyết định phải kiên quyết mang Mại Vu về nhà, hấn muốn Mại Vu phải trả giá đắt cho chuyện lừa dối hấn!

Mại Nghiêm đứng bên cạnh thấy Hoàng Huyền muốn lên trước bắt Mại Vu, trong lòng quỳnh lên đưa tay nắm lấy áo Hoàng Huyền, hét lên với Mại Vu: “Đi đi, Vu Tử!”

Mại Vu nhận được lệnh của ba, ngẩng đầu nhìn về mặt giận dữ của Hoàng Huyền cách anh không xa... Nghĩ cũng không cần nghĩ, Mại Vu còn muốn mạng của mình! Lập tức bỏ chạy.

“Mại Vu!” Mắt thấy Mại Vu muốn chạy trốn khỏi tầm mắt mình, Hoàng Huyền lập tức quát, nhưng Mại Vu chẳng hề chần chừ chút nào tiếp tục chạy trốn hấn. Hoàng Huyền muốn đuổi theo nhưng bị Mại Nghiêm kéo hấn lại.

“Buông tay!” Hoàng Huyền trừng mắt liếc Mại Nghiêm, khí thế làm người ta sợ hãi khiến toàn thân Mại Nghiêm run rẩy ngay tức thì.

Tốt lắm, tên tiểu tử thô tục Hoàng Huyền này lại có quyết đoán kinh người như vậy, không hổ danh hấn là thiếu chủ hắc đạo, Mại Nghiêm ngẫm nghĩ nên không chú ý bị Hoàng Huyền vùng thoát khỏi sự kiểm chế của ông.

Thảm rồi! Thân thể Vu Tử không khỏe, chắc là trốn chưa xa, Mại Nghiêm hoảng sợ, muốn lên trước cản Hoàng Huyền lại phát hiện Hoàng Huyền vốn không đuổi theo Mại Vu, đang nghỉ ngơi, Mại Vu nhìn lướt

đằng sau thân thể cao lớn của Hoàng Huyền chợt bừng tỉnh hiểu ra, thì ra người vợ đang yếu đã chặn đường đi của Hoàng Huyền.

“Na Na!” Thấy vợ mình giang rộng hai tay cản trở Hoàng Huyền lúc này đang tức giận như dã thú, Mai Nghiêem không khỏi có chút bận long, nhưng Na Na lại dùng ánh mắt ám hiệu cho ông không có việc gì, 100% yên tâm. Haizzz – thật sự không lo được sao?

“Này! Cậu là ai, đuổi theo Tiểu Vu của chúng tôi làm gì?” Không nhanh không chậm, giọng nói uy nghiêm trong veo từ trong miệng Na Na phát ra.

Hừ hừ! Vừa rồi tất cả mọi người dây dưa nên vứt bà một bên, bây giờ đổi lại bà thu hoạch!

Hoàng Huyền liếc Na Na, hai tay vẫn ôm ngực, khóe miệng cười lạnh. Hừ! Người phụ nữ dê tiện này đủ can đảm! Còn dám nói Vu là của nhà ‘Chúng nó!’ “Nói cho cô biết, Vu là của tôi chứ không phải của nhà các người!”

“Hừ! Cậu nói đùa thế!”

Hoàng Huyền và Na Na giống như cùng lên cơ.

Mai Nghiêem đứng bên cạnh chứng kiến một màn đầy thuốc súng như vậy, lau mồ hôi lạnh, không phải ông đã nói.... Nếu cá tính nóng nảy bộc phát này của bà xã đại nhân nhà ông không sửa, rất dễ rước họa vào thân..... Tuy nhiên điểm mê người của Na Na chính là ở chỗ này.

“Na, tên tiểu tử thối này là Hoàng Huyền!” Ông tốt bụng nhắc nhở, Na Na hồ đồ quên mất vừa rồi Mai Vu vừa gọi tên tiểu tử thối này sao? Sao còn hỏi tiểu tử thối là ai?

“Hoàng Huyền? Người này chính là Hoàng Huyền?” Người trong lòng Tiểu Vu? Na Na cẩn thận đánh giá Hoàng Huyền từ trên xuống dưới vài lần, sau đó bình luận về Hoàng Huyền như nhà giám định tác phẩm nghệ thuật, “Ừm, rất đẹp, đáng người không tồi, đáng tiếc tính cách quá cáu kỉnh.”

“Thiếu gia nào nói chuyện tào lao, mau tránh ra!” Người phụ nữ ghê tởm, cố ý kéo dài thời gian, cũng không biết Mai Vu trốn đi bao xa rồi?

“Tôi mới không tránh!” Giọng điệu Na Na kiên định nhìn Hoàng Huyền, bộ dạng quật cường bĩu môi trong mắt Mai Nghiêem rất đáng yêu, chỉ tiếc Hoàng Huyền chẳng cho là vậy.

“Tránh ra!”

“Không, cho cậu đi chẳng phải là bắt Tiểu Vu đi à?” Na Na chỉ vào Hoàng Huyền thì thầm, bộ dạng đáng thương giống như một cô vợ nhỏ oán giận, “Nói như vậy, nói như vậy... Tình yêu của tôi và Tiểu Vu không phải sẽ bị cậu ngăn cản sao?”

Một ‘Lời tâm tình’ đơn giản buồn nôn của Na Na lại khiến Hoàng Huyền tức giận, chỉ kém bom hạt nhân nổ, “Cái gì mà tình yêu của cô và Vu? Đừng tự cho là đúng, Vu là của tôi, cũng chỉ sẽ thích một mình tôi!”

Hoàng Huyền và Na Na cứ như vậy âm ỉ ngay tại chỗ, giống như ‘Người đàn bà chanh chua’ mắng chửi nhau.

“Mới lạ đó, Tiểu Vu và tôi rõ ràng yêu nhau.”

“Cô nói xằng nói bậy gì đó?” Gân xanh trên trán Hoàng Huyền như ần như hiện, “Cô cái đồ thứ ba ở đâu ra tư cách giành Vu với tôi?”

“Cái gì mà người thứ ba hả, người ta và Tiểu Vu là tình mẹ con đó!” Quát đỏ mắt, sau đó Na Na hét lên.

“Cô...” Hoàng Huyền muốn hét phản bác lại, nhưng nhất thời bị lời Na Na làm sững sốt.

Tình mẹ con? Chờ một chút, chuyện này là sao?

Hoàng Huyền phát hiện hình như có hiểu lầm lớn rồi!

20. Chương 19

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

“Gì mà tình mẹ con? Rốt cuộc cô là gì của Vu?”

“Tôi là mẹ Tiểu Vu! Nếu không thì là ai chứ?” Na Na tức giận nói, mặt Hoàng Huyền trắng không còn chút máu.

“Cô là mẹ Vu?” Điều này khiến Hoàng Huyền vô cùng kinh ngạc, đối tượng mà hần vẫn luôn cho rằng Mạ Vu lén lút bên ngoài lại là mẹ Mạ Vu!

Từ trước tới giờ Hoàng Huyền chưa gặp Na Na – mẹ Mạ Vu, vì cho tới bây giờ hần chưa từng hỏi anh, cho nên hôm nay đây là lần đầu tiên gặp bà. Hoàng Huyền không nghĩ mẹ Mạ Vu lại trẻ và xinh đẹp như vậy, cho nên mới gặp còn tưởng rằng Na Na chính là đối tượng Mạ Vu gặp gỡ bên ngoài.

“Đúng như cậu nói!”

“Sax!” Sắc mặt Hoàng Huyền rất khó coi, đột nhiên hần hiểu ra, tại sao ngày đó thô bạo với Mạ Vu như vậy mà Mạ Vu có chết cũng không chịu thừa nhận có gặp gỡ bên ngoài; vì Mạ Vu vốn không vụng trộm bên ngoài! Chuyện này hồng бет rồi, hần hiểu lắm Mạ Vu rồi, thế mà làm chuyện quá đáng với Mạ Vu, Hoàng Huyền nắm chặt tay quyết định, hần càng muốn dẫn Mạ Vu về nhà.

“Tránh ra!” Hoàng Huyền liếc nhìn Na Na, cái nhìn này khiến Na Na không sợ trời không sợ đất cũng cảm thấy da đầu run lên, nhưng dựa vào tình thương của mẹ, bà vẫn đứng im trước mặt Hoàng Huyền.

“Không thể! Sao tôi biết được cậu đi tìm Vu, Vu có thể lại bị thương chạy về nhà hay không.” Na Na nhìn Hoàng Huyền, âm lượng không giảm nhưng biểu hiện trên mặt tựa như sắp khóc.

“Tôi cam đoan với bác sẽ không làm tổn thương Vu, chỉ cần bây giờ bác lập tức tránh ra!” Hần cũng không rảnh rồi kéo dài thời gian ở đây với bà.

“Hu-“ Na Na ngập ngừng, âm thanh nức nở nghẹn ngào càng lúc càng to, cuối cùng chuyển qua Mạ Nghiêм cầu cứu, “Nghiêм, cậu ta bắt nạt người ta!”

Mạ Nghiêм vừa nghe Na Na khóc tố cáo, ông đau lòng vợ, vội tiến lên ôm Na Na, vỗ lưng bà an ủi, “Ngoan nào, Hoàng Huyền xấu quá, sao bắt nạt em đáng yêu như vậy chứ?”

Hiêm khi nghe Mạ Nghiêм nói mấy lời buồn nôn như thế, không khó suy đoán vì sao lúc trước ông lại theo đuổi được Na Na, Na Na ngẩng đầu, thâm tình nhìn Mạ Nghiêм. Mất thấy vợ chồng bắt đầu muốn diễn cảnh tình cảm nồng nàn lãng mạn, Hoàng Huyền vội cắt ngang, “Các người đủ rồi, rốt cuộc có tránh ra hay không?”

Hoàng Huyền không muốn nhìn cảnh vợ chồng trình diễn tiết mục anh anh em em yêu thương lẫn nhau buồn nôn.

Mạ Nghiêм lấy lại tinh thần ho khan hai tiếng, nói: “Muốn tránh cũng được, nhưng sao chúng tôi biết được cậu sẽ không làm tổn thương Vu.”

“Tôi dùng nhân phẩm Hoàng Huyền đảm bảo với hai người, tôi tuyệt đối không tổn thương Vu.”

“Ừm.” Mạ Nghiêм suy nghĩ, “Có thể, nhưng tôi có một điều kiện-“

*****

Có bệnh trong người nhưng Mạ Vu vì tránh chủ nợ... A, xin lỗi, là người yêu, mà chạy trốn như bay trên đường, đáng tiếc xin nhớ trong người anh có bệnh, mới chạy chưa được vài bước đã không thể bước nổi.

“Học học...” Mạ Vu thở dốc, cảm thấy toàn thân bủn rủn không sức sống, đầu hơi choáng váng.

Mạ Vu nghĩ nát óc cũng không nghĩ tới, Hoàng Huyền thế mà lại đuổi theo tới nhà mình, vừa nhìn thấy Hoàng Huyền thì thiếu chút nữa dọa hồng anh! Anh không biết Hoàng Huyền đuổi theo anh làm gì? Nhưng trực giác tám chín phần là tới tìm anh tính sổ, anh sợ lại phải chịu tổn thương thêm lần nữa; về mặt sinh

lý, cái mộng anh vẫn còn đau nhức; về mặt tâm lý, cái này không nghĩ nhiều, Mai Vu sợ khi mình nhớ tới Hoàng Huyền và lời nói của hắn thì lại khóc!

Haizz, nhưng bây giờ anh đã chạy thoát, không thể về nhà mình, tất nhiên cũng không thể về nhà Hoàng Huyền, vậy anh còn chỗ nào để đi đây?

Suy nghĩ một chút lại khiến đầu đột nhiên choáng váng, trước mắt một mảnh mờ tối khiến Mai Vu lảo đảo đành phải tựa vào tường gần đó.

“Ôi.” Cảm giác hoa mắt xoay vòng vòng còn chút cảm giác buồn nôn khiến người ta chán ghét, muốn dừng lại nghỉ ngơi, nhưng Mai Vu lại không thể dừng bước ở đây, anh còn chưa chạy ra khỏi phạm vi an toàn, nếu như dừng ở chỗ này sợ Hoàng Huyền sẽ đuổi theo.

Nhưng mới đi vài bước, Mai Vu liền phát hiện bước chân của mình hoàn toàn không thực hiện được, chút tiết tấu cũng không có, cứ lảo đảo loạn xạ.

Như vậy sẽ bị Hoàng Huyền đuổi theo mất! Mai Vu vội vàng suy nghĩ, nghĩ thầm chắc ba mẹ cần Hoàng Huyền không được bao lâu.

Quả nhiên, anh nghe thấy hình như có người đang gọi anh từ xa, “Vu!”

Mai Vu quay đầu, trong đôi mắt cảnh vật không ngừng xoay tròn có một người đàn ông tóc bạc thân hình cao lớn chạy tới, không cần nghĩ, nhìn chiếc đầu màu bạc xinh đẹp cũng biết là ai – Hoàng Huyền!

“Á!” Mai Vu hít một ngụm khí lạnh, anh không nên để Hoàng Huyền bắt được, bị bắt trở về nhất định sẽ rất thảm! Mai Vu bắt đầu chuyển bước muốn chạy.

Hoàng Huyền ở phía sau vừa thấy vội đuổi theo lên trước, hắn chạy từ nhà họ Vu ra đây, nghĩ Mai Vu đã chạy xa nhưng sau nghĩ lại nghe Mai Nghiêm nói Vu bị bệnh nên vốn chạy không xa được, kết quả đúng là hắn nhìn thấy Mai Vu yếu ớt tựa vào tường ở khu gần đó.

“Vu!”

Mai Vu nghe Hoàng Huyền gọi anh, vội chạy về phía trước, vừa chạy vừa lắc lư, virus bệnh trong thân thể cuối cùng không chịu nổi chạy loạn xạ.

Đầu chóng váng, Mai Vu cảm thấy thân thể bay bổng như không có trọng lượng, trước mắt tối sầm, ý thức rời xa... Bộp một tiếng, Mai Vu ngã xuống.

“Vu!” Hoàng Huyền chạy về phía trước, nâng Mai Vu ngã nhào trên mặt đất, phát hiện sắc mặt Mai Vu trắng bệch, toàn thân đầy mồ hôi hột mê bất tỉnh.

Thật đáng chết, hắn không nghĩ Mai Vu lại bệnh nặng như thế, trong lòng đau đớn không nói nên lời, Vu của hắn.....

21. Chương 20

“Ừ... Hơi sốt, phía sau có dấu hiệu nhiễm trùng, bôi ít thuốc là được.” Ngón tay thon dài cạy mở khe mộng Mai Vu, bên trong hậu huyệt hơi sưng đỏ.

“Còn gì nữa không, cậu phải kê đơn thuốc cho em ấy uống sao?” Hai tay vẫn ôm trước ngực, Hoàng Huyền đứng bên giường, mày đẹp nhíu lại.

“Không cần, trong túi áo cậu ấy có thuốc, có thể trước khi cậu dẫn anh ta về đã đi khám bác sĩ?” Ngón tay xâm nhập, tiếp tục chuyên tâm quan sát.

Tĩnh lặng... Hoàng Huyền nhìn Mai Vu nằm trên giường quần bị kéo xuống một nửa ngủ không yên ổn, rồi lại nhìn người nào đó dùng ngón tay xâm nhập vào trong u huyệt Mai Vu quấy nhiễu hơi lâu.....

“Cậu đủ rồi! Đông Phương Diễn!” Long mày nhú lại, nổi giận.

“Làm sao vậy? Phải quan sát một chút mới được.” Rút ngón tay ra, gương mặt xinh đẹp mỉm cười lịch sự.

“Hừ, cũng chưa thấy quan sát lâu như vậy, một cho cậu vốn xuất thân là bác sĩ.” Hoàng Huyền cười lạnh giấu cợt.

Trước khi quen Hoàng Huyền, Đông Phương Diễn từng là bác sĩ, cũng xem như rất có tiếng tăm.

“..... Ghen thì cứ việc nói thẳng.” Nhỏ giọng nói một câu.

“Cậu muốn nói gì đó?”

“Không việc gì.” Đông Phương Diễn vội vàng phủ nhận, có vết xe đổ của Nam Thiên Tôn lúc trước, bị Hoàng Huyền ghen tuông và tính tình hung ác rắn dạy, anh ta sẽ không tùy tiện chọc giận Hoàng Huyền. “Cứ như vậy là được rồi, nếu như còn việc gì nữa thì đưa anh ta tới bệnh viện lớn khám đi, đừng tìm tôi.”

“Sao vậy, không tự tin y thuật của mình?”

“Không phải, vì phiền phức.”

Hoàng Huyền không nói gì, Đông Phương Diễn là người sợ phiền phức có tiếng, nhưng anh ta lại không tự hiểu mình cũng là một người phiền hà.

“Mặt khác còn có chuyện.....” Đột nhiên Đông Phương Diễn như nhớ ra chuyện gì đó quan trọng.

“Chuyện gì?”

“Tôi có thể uống ngụm trà rồi mới đi được không?” Đông Phương Diễn cũng nổi tiếng vì thích uống trà.

Khóe miệng Hoàng Huyền cong lên, “Cút!”

*****

“Ưm.” Mai Vu khó chịu phát ra tiếng ưm.

Thật đáng sợ! Anh vừa nằm mơ, mơ thấy mình bị Hoàng Huyền bắt về nhà, còn không ngừng hét tên anh bên tai anh, hại anh thiếu chút nữa thành kẻ điên, sau đó còn đáng sợ hơn chính là Huyền của anh thoát nhìn rất có khí chất của Đông Phương Diễn, không ngừng sờ mó trên người anh, sau đó còn dùng ngón tay đâm vào u huyệt của anh!

Thật sự là đau chết anh rồi, còn tưởng rằng thiếu chút nữa mình bị cưỡng gian đấy.

Nhưng tất cả những chuyện này đều là mơ mà thôi, huống hồ ngoại trừ Hoàng Huyền thì còn ai muốn ‘Đâm’ anh chứ?

Cười tự giấu, Mai Vu hơi mở đôi mắt lim dim buồn ngủ, ánh mặt trời buổi trưa đâm vào mắt khiến anh không cách nào lấy tiêu cự, sau một hồi chớp tắt, thật vất vả mới thích ứng hoàn cảnh, anh đã nhìn rõ cảnh vật trước mắt ở khoảng cách gần.

Một khuôn mặt tuấn tú xuất hiện ngay sát mắt Mai Vu, hai mắt xinh đẹp cùng với lông mi rất dài, mũi rất đẹp, còn đôi môi đỏ mọng phả ra hơi thở.... Cảnh đẹp ý vui!

Lại nhìn kỹ một chút, gương mặt này không phải là của Hoàng Huyền người anh yêu nhất đây sao?

“.....” Mai Vu giật mình, sợ ngây người.

“A.” Âm thầm hét lên, Mai Vu từ trên giường bật dậy như lò xo, lùi sau ba bước.

Đây, Hoàng.... Sao Hoàng Huyền lại ngủ ở bên cạnh anh?

Trần đầy nghi ngờ, Mai Vu vò tóc cố gắng nhớ lại, nhất thời bối rối, nhưng anh nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra.

Mặc kệ thế nào, bây giờ hình như nên thoát khỏi Hoàng Huyền trước đã! Mai Vu ý thức được nguy hiểm, rón ra rón rén lặng lẽ di chuyển.

Hoàng Huyền trên giường hơi trở mình, làm hại Mai Vu thiếu chút nữa bị hù bệnh tim bùng phát.

Mai Vu đứng dưới giường, vừa đứng dậy thì phát hiện mát rượi, thân thể mình vậy là lỏa lồ, lại quay đầu nhìn Hoàng Huyền, thân thể cũng trần truồng.

Hic hic, chẳng lẽ mình bị cưỡng bức thật à? Mai Vu suy nghĩ, mặt hơi đỏ.

Nhưng bị Hoàng Huyền cưỡng bức thì không tồi nhé....

Mai Vu lắc đầu, không đúng, bây giờ hắn làm gì còn tâm từ đùa bỡn với mình chứ?

Mai Vu lấy lại tinh thần, tranh thủ thời gian nhìn quanh bốn phía tìm quần áo mình rơi xuống, kết quả anh phát hiện quần áo mình được gấp gọn gàng nằm ở tủ đầu giường.

Mặc vào là có thể chạy! Trong lòng vui mừng, Mai Vu đưa tay muốn lấy quần áo thì thấy một đôi tay khác đã cầm lấy quần áo của anh trước.

“Em không ngủ thêm một lát sao?”

Thân hình Mai Vu khê động, khuôn mặt cứng đờ nhìn về phía phát ra tiếng nói.

Hoàng Huyền nằm nghiêng, một tay chống đầu, tay kia cầm lấy quần áo Mai Vu, hắn mỉm cười gọi cảm mang theo chút lười biếng, ánh mắt vô cùng dịu dàng nhìn Mai Vu.

Mai Vu cảm giác da đầu cực kỳ tê dại, anh chưa từng chứng kiến ánh mắt Hoàng Huyền như thế, thật đáng sợ! Mặc dù nhìn đẹp trai....

Lùi về sau vài bước, xoay người nhảy về phía trước muốn chạy trốn!

Trong lòng Mai Vu thầm nhắc nhở mình, cứ liều mạng chạy về phía trước, không nên quay đầu lại! Đáng tiếc ngay khi anh bước bước thứ hai thì người phía sau như hổ ác vồ lấy dê, đưa tay giữ anh rồi xé anh như xé gà con đặt lên giường.

“Hu hu a a!” Mai Vu hét lên, bị Hoàng Huyền đè dưới người, giãy dụa như tôm trong lưới.

Hoàng Huyền nhíu mày, dặng chân ngồi trên lưng Mai Vu, khiến anh không thể động đậy.

Hết chương 20

22. Chương 21

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Mai Vu bối rối lúng túng rũ mắt nhìn Hoàng Huyền, quá kinh ngạc!

“Còn muốn chạy trốn à?” Lên tiếng là Hoàng Huyền.

Nói nhảm vậy, không trốn ở còn ở đây chờ chết à? Vốn nghĩ như vậy, nhưng Mai Vu sợ Hoàng Huyền càng bức dọc, như vậy coi như anh bỏ mạng rồi, đành lẩm bẩm vài tiếng, tiếp tục hoảng sợ, tiếp tục hét lên: “Thả em ra!”

“Không, thả em sẽ trốn.”

“.....Ừm, em....” Anh quả thực muốn trốn chạy.

“Em tên tiểu tử thối này, lại dám rời nhà trốn đi.”

Hai tay Hoàng Huyền chống hai bên Mai Vu, cúi người xuống, từ góc độ Mai Vu nhìn tràn ngập cảm giác áp bức, anh sợ hãi nhìn Hoàng Huyền, vành mắt đỏ lên, sắp khóc.

Chuyện gì vậy? Rõ ràng Hoàng Huyền làm chuyện quá đáng với anh trước anh mới rời nhà ra đi, sao bây giờ giọng điệu Hoàng Huyền ngược lại cứ như trách móc anh rời nhà đi là có lỗi không bằng.

Hoàng Huyền thấy biểu hiện lã chã chực khóc của Mai Vu, cảm giác nóng rức rõ ràng quen thuộc bốc lên trong cơ thể, hẳn có lòng tốt nhắc nhở, “Đừng khóc, em còn khóc coi chừng anh ăn em!”

Mai Vu vừa nghe thấy lập tức kìm nén nước mắt, theo thói quen bổ sung thêm một câu, “Xin lỗi mà.”

Mai Vu uất ức giống như cô vợ nhỏ, trên gương mặt tuần tú mà có biểu hiện như vậy nhưng lại cực kỳ đáng yêu, Hoàng Huyền thấy vậy, dục vọng thú tính trong cơ thể bộc phát, nhưng vẫn cố gắng nhịn xuống, hẳn còn có chuyện quan trọng hơn phải làm trước.

Lại thêm một câu “Xin lỗi,” nhưng không phải từ trong miệng Mai Vu nói ra mà là của Hoàng Huyền.

“Cái gì?” Mai Vu nghi ngờ mình nghe lầm, hình như anh nghe thấy từ trong miệng Hoàng Huyền nói ra ba chữ “Xin lỗi” (Tiếng trung =)

Điều này.... Rất không có khả năng? Sống chung cùng Hoàng Huyền nhiều năm như vậy, Mai Vu biết muốn Hoàng Huyền ăn nói khép nép hay là xin lỗi với người khác thì còn khó hơn cả trèo lên đỉnh Everest! Nhưng vừa rồi rõ ràng anh nghe thấy.....

“Anh hiểu lầm em, còn tưởng em làm xằng bậy sau lưng anh, cho nên mới làm ra chuyện quá đáng với em như vậy.”

“Cái gì?” Mai Vu nghe mà không hiểu ra sao.

Hoàng Huyền nhìn vẻ mặt nghi ngờ của Mai Vu, cầm điện thoại Mai Vu đặt đầu giường, giải thích với anh: “Em xem đi.”

Điện thoại khởi động máy, màn hình sáng lên, ấn đến mục có tiêu đề ghi rõ “Yêu, Tiểu Vu.”

Mở tin ra, nội dung như sau:

Tiểu Vu thương yêu, người ta đã lâu không thấy đăng ấy tới tìm người ta, hại người ta vô cùng cô đơn, hàng ngày trà không nhõ cơm không muốn ở nhà chờ đăng ấy về nhà, đăng ấy đang ở đâu làm gì? Mau về nhà để người ta ôm đăng ấy một cái hôn đăng ấy một cái.

Hui hui! Na Na yêu dấu của đăng ấy.

Mai Vu đọc xong nội dung, đó chính xác là mấy lời nói nhảm của mẹ anh Du San Na.

“Anh cho rằng em lén lút bên ngoài cùng người phụ nữ này.” Ném điện thoại qua một bên, Hoàng Huyền vẫn đề lên Mai Vu như cũ, ngón tay khẽ vuốt ve gò má Mai vu, sau đó phác họa hai cánh môi hồng mọng manh.

“Cùng mẹ em? Sao có thể?” Mai Vu nói như chuyện đương nhiên.

“Ngày hôm qua anh cũng mới biết người phụ nữ đó là mẹ em!” Hoàng Huyền tức giận nói, “Thế này, có ai nhìn thấy nội dung như vậy mà không nghi ngờ không ghen tuông không?”

“..... Vậy cũng....” Đổ mồ hôi lạnh.

“Cho nên ngày đó anh mới đối xử với em như thế, không nghĩ tới sau đó em lại trốn khỏi nhà, hại anh vô cùng lo lắng....” Đau thương nhàn nhạt và day dứt hiện rõ trên khuôn mặt tinh tế đẹp đẽ của Hoàng Huyền.

“Huyền Huyền – “ Mai Vu đau lòng khi thấy Hoàng Huyền biểu hiện đau thương như vậy, có chút không đành lòng, mặc dù Hoàng Huyền có khí chất tuần tú u buồn, nhưng rất ít khi gặp vẻ mặt này của hẳn, anh vẫn thích Hoàng Huyền lạnh lùng hơn!

“Xin lỗi, lần này là lỗi của anh, anh không nên dễ dàng nghi ngờ tình yêu của em đối với anh, cho nên sau này đừng rời khỏi anh được không?” Hoàng Huyền hôn lên mặt Mai Vu, dịu dàng hỏi.

Mai Vu nghe Hoàng Huyền nói xin lỗi lần nữa, trong lòng muôn phần cảm động, Huyền Huyền tính tình siêu cấp khó chịu lại cao ngạo kiêu căng thế mà xin lỗi anh!

“Em đồng ý với anh!” Mai Vu dang rộng cánh tay dùng sức ôm Hoàng Huyền, cảm động muốn khóc.

“Vậy em tha thứ cho anh sao?” Giọng nói có phần trầm khàn.

“Dạ.” Mai Vu ngốc nghếch gật đầu.

“Vây, thì, được.” Giọng vốn hơi buồn bã thay đổi thành vui sướng, Hoàng Huyền kéo tay Mai Vu đang ôm hân, đề anh xuống giường lần nữa.

“Huyền-“ có chút nghi hoặc, Hoàng Huyền muốn làm gì?

Hoàng Huyền cười, còn Mai Vu cảm thấy nụ cười này mang theo bảy phần mập mờ ba phần gian xảo.

Việc chính xong rồi, xin nhận lỗi, tiếp theo –

Mai Vu thật sự không nghĩ tới, bộ dạng ngốc nghếch hai mắt đắm nước bây giờ, khiến thú tính người nào đó bộc phát.

23. Chương 22

Hoàng Huyền hôn khê xuống vai Mai Vu, thân thể nóng lên, bộ phận phía dưới bụng hơi ngứa ngáy, rất có tư tưởng muốn trực tiếp làm Mai Vu, trong lúc Mai Vu mê mang hân thuận lợi cởi quần áo Mai Vu, có thể khẳng định chắc chắn Mai Vu không hề chú ý tới điều này.

Hoàng Huyền dùng cánh môi ướt át của hân hôn từng chút lên da thịt Mai Vu.

Nhưng giờ này Mai Vu nghĩ đến điều gì thì hỏi điều đó, trong đầu ngốc nghếch lặng lẽ hiện ra câu hỏi lớn, dứt khoát quấy rối bầu không khí mập mờ mà Hoàng Huyền tạo nên.

“Huyền Huyền, em hỏi anh.”

“Chuyện gì?” Hoàng Huyền dừng động tác, vẻ mặt ngoài cười nhưng trong không cười, sao dưới tình huống này Mai Vu lại hỏi gì đó, phá hư bầu không khí thật đáng chết, đồ đầu heo!

Haizzz, nhưng không còn cách nào khác, Hoàng Huyền hân thân là thiếu chủ hắc đạo trải qua sóng to gió lớn, này cũng đành phải cố kiềm chế vượt qua dục vọng lúc, để bảo bối yêu dấu của hân hỏi xong câu hỏi.

“Ba mẹ em đâu rồi, không phải họ cản anh lại sao?” Mặt đỏ như say rượu, sương mù che phủ ngẩng đầu nhìn người đàn ông phía trên, vẻ mặt này thật sự khiến Hoàng Huyền nổi cơn sóng tình, mặc đã thú muốn phát dục, Mai Vu lại chẳng hề để ý tới.

Thật ra Mai Vu chỉ thấy kỳ cục, anh nhớ Hoàng Huyền chạy tới nhà tìm anh, anh chạy thoát, ba mẹ anh giúp anh cản Hoàng Huyền lại, nhưng... Sau cùng Hoàng Huyền vẫn đuổi kịp, còn đưa anh về nhà! Nhưng với cá tính của ba mẹ anh sao lại dễ dàng để con của họ cho người khác bắt đi?

Mặc dù nghĩ lại hình như có thể có khả năng này.

Nhưng, nhưng anh hân nên tin ba mẹ mình! Cho nên dựa vào suy đoán đó Mai Vu cho ra kết luận, nguyên nhân ba mẹ anh tùy tiện buông tha Hoàng Huyền là –

“Không phải anh giết chết ba mẹ em để phá vỡ họ ngăn cản anh, sau đó chạy tới bắt em đấy chứ?” Hoang mang quá.

“Em suy nghĩ nhiều quá.”

“.....” Được rồi, suy đoán lúc trước hủy bỏ, Mai vu xác nhận đúng là mình nghĩ quá nhiều, “Vây, rốt cuộc sao ba mẹ em lại để anh tìm được em?”

“Anh trao đổi điều kiện.” Hoàng Huyền cầm ngón tay vào khê hở của Mai Vu, cúi đầu lên cắn má Mai Vu một cái.

“Điều kiện gì?” Mai Vu cảm thấy mặt ngứa ngáy, thế nhưng anh không phản ứng gì nhiều.

“Mai Vu.... Ba em nói, chỉ cần tài trợ hai vợ chồng họ đi Hawaii thì ông ấy để anh tìm ra em.”

“Cái gì?”

Đau lòng quá đi! Hai người này thế mà lại dùng tự do thân thể của con trai bảo bối nhà mình làm vật trao đổi! Về mặt Mai Vu nặng nề, không thể tin được hai vé máy bay mà có thể đánh đuổi tình yêu của ba mẹ đối với anh; nhưng mà Mai Vu lại không nghĩ tới, lúc trước mình cũng vì người đẹp Hoàng Huyền mà dứt khoát không chút do dự rời khỏi ba mẹ.

Chỉ có thể nói, có ba mẹ như vậy tất nhiên cũng có đứa con như anh!

Nhìn vẻ mặt thất vọng của Mai Vu, nghe mình nói vì hai vé máy bay đã bị bán đứng mà đau lòng? Hoàng Huyền cười thầm, thật ra lúc đó Mai Nghiêm đưa ra một điều kiện khác với hần, chính là phải đối xử tử tế và dịu dàng hơn với Mai Vu. Thật ra ba Mai mẹ Mai vẫn rất quan tâm Mai Vu, nhưng Hoàng Huyền không có ý định nói chuyện này ra, vì muốn duy trì tình trạng Mai Vu giận đối với ba mẹ mới không khiến ngày nào đó anh lại lên về nhà, mưu kế như vậy cũng tạm được.

“Được rồi, trước tiên không cần lo nghĩ những chuyện này, xin em chuyên tâm một chút.” Hoàng Huyền găm cổ Mai Vu, dùng răng cắn, khiến Mai Vu ngứa ngứa.

“Chuyện tâm chuyện gì chứ?” Vì ngứa nên co cổ lên, Mai Vu chậm lụt lơ đãng hỏi.

“==.” Hoàng Huyền trả lời không che giấu.

“Cái gì! Em không muốn.” Mai Vu nhú mày, hiếm có khi ngang ngạnh, làm ơn đi, anh vẫn đang bệnh đó, cộng thêm vừa rồi giấy dựa kịch liệt, bây giờ toàn thân mềm nhũn nằm sấp xuống không có chút sức sống, tinh thần cũng rất lười biếng, mới không có dư thừa sức lực đối phó với tình yêu mãnh liệt như dã thú của Hoàng Huyền!

“Bây giờ nói không muốn thì không còn kịp nữa rồi.”

“Nhưng em muốn ngủ.” Tìm lý do.

“Em đã ngủ rất lâu.”

“Em muốn ăn chút gì đó!”

“Chờ lát nữa hãy ăn.”

Sau đó, toàn bộ lý do Mai Vu tìm ra liên tiếp bị Hoàng Huyền dễ dàng bác bỏ, khiến Mai Vu cuối cùng không còn lý do nhưng làm lấy lệ.

“... Ừm, vậy tùy anh!” Sau đó, dưới tình huống Mai Vu không tìm ra lý do đành phải cam chịu, buông thả thân thể mềm nhũn, hu hu hu, anh số khổ mà.

“Ha ha.” Đang muốn tiếp tục động tác, lúc này một hồi chuông vang lên, là từ điện thoại Hoàng Huyền truyền tới.

Hoàng Huyền tính sai, sao hần lại quên tắt điện thoại của mình, bây giờ càng sát phong cảnh.

Mai Vu quay mắt nhìn về phía tiếng điện thoại đột nhiên xuất hiện, thân thể run rẩy cảm kích.

“Nhanh nghe máy đi.” Giọng Mai Vu ẩn chứa chút vui mừng.

“Em tiểu tử thối này, vui gì chứ?” Hoàng Huyền cười lạnh một tiếng, “Chờ lát nghe máy xong xem anh trị em thế nào!”

Giọng điệu Hoàng Huyền có chút khiêu khích uy hiếp, mặt Mai Vu tái nhợt, đành phải âm thầm cầu nguyện Hoàng Huyền yêu dấu của anh có thể dịu dàng với anh một chút.

“Là Hoàng Huyền.” Điện thoại được kết nối.

(Tôi là Đông Phương Diễm), sau một hồi xột xoạt đổi phương lên tiếng.

“Chuyện gì?”

(Lúc trước quên nói với cậu, phía sau của chị dâu bị thương có phần nghiêm trọng, trước một tuần không được làm gì, nếu không vết thương sẽ càng nghiêm trọng)

“Bây giờ cậu mới nói với tôi!”

(Các người làm ư?)

“Vẫn chưa.”

(VẬY thì may quá, nhớ giúp chị dâu bôi thuốc uống thuốc đúng bữa nhé, bye.)

“Đợi một chút, chẳng lẽ cậu không còn cách nào khác?” Hoàng Huyền kinh ngạc, bây giờ muốn dội lửa dục đã bị kích thích thì đã quá muộn!

(CÓ)

“Cách gì?”

(Cậu để chị dâu đâm vào....)”

“Đông Phương Diễn!” Hoàng Huyền rống giận, suy nghĩ xem ngày mai có nên tống cổ Đông Phương Diễn không.

“Tít tít....” Điện thoại bị cúp.

Chết tiệt!

Hoàng Huyền tức giận thiếu chút nữa bị sặc máu, phía Mai Vu thì không biết mình đã tránh được một kiếp nạn, đang căng thẳng gần chết!

Hết chương 22

24. Chương 23

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Hoàng Huyền đè Mai Vu dưới người, hôn lên môi anh.

Ngón tay cắm vào hoa cúc màu hồng nhạt giữa khe móng của Mai Vu, muốn làm mềm chỗ căng chặt này, rồi vùi sâu của mình vào trong đó, nhưng phát hiện Mai Vu đột nhiên mỉm cười tà nịnh nhìn hắn, lật người đẩy ngã hắn, sau đó nâng chân hắn lên hung ác cắm vào nơi riêng tư chưa được khai phá.

“Á!” Rạng sáng ngày thứ ba cách ngày Mai Vu rời nhà trốn đi bị bắt trở lại, Hoàng Huyền kinh hoàng la lớn, sắc mặt tái nhợt.

Ông trời ơi, từ khi có ý thức đến này, bao nhiêu lâu chưa trải qua ác mộng? Sao hôm nay lại mơ thấy bị Mai Vu phản công là thế nào? Hừ! Tám chín phần là vì hai ngày trước tên tiểu tử Đông Phương Diễn muốn mình để Mai Vu cắm vào.

Hoàng Huyền quay đầu nhìn người ngủ bên cạnh.

Hoàng Huyền bị ác mộng làm tỉnh lại, Mai Vu vẫn ngủ say, môi khẽ nhếch lên không hiểu đang lẩm bảm gì đó, nói mơ không ngừng.

“Thiệt là, sao ngủ say thế.” Hoàng Huyền có phần đồ kỵ, đưa tay vuốt ve môi Mai Vu.

Từ sau khi Đông Phương Diễn nói với Hoàng Huyền trong một tuần tốt nhất không làm tình với Mai Vu, hắn luôn ngủ không ngon.

Đêm nào cũng phải nhìn vẻ mặt ngốc nghếch đáng yêu chìm vào giấc ngủ say, còn mình phải cố gắng kiềm chế dục vọng trong cơ thể muốn Mai Vu để ngủ, quả thực rất đau khổ. Mặc dù lúc trước hắn ra nước ngoài làm việc, trải qua hai tháng Mai Vu không ở bên cạnh, nhưng điều kiện tiên quyết là lúc đó Mai Vu không ở bên người! Bây giờ người đã ngủ bên cạnh, lại có bộ dạng ngủ yên ổn không phòng bị, rất muốn khiến người ta ăn anh một ngụm! Lê quý đôn

Trong sâu thẳm đáy lòng Hoàng Huyền cảm thán, một tuần lễ này dài quá! Nhất là đêm nay, thế mà hắn mơ thấy ác mộng Mai Vu phản công!

Haizzz, sờ mái tóc ngắn đen nhánh của người bên cạnh, ôm anh lần nữa nằm xuống.

Thật ra trong lòng Hoàng Huyền biết, không thể nào có chuyện Mai Vu phản công, nguyên nhân rất đơn giản, vì bản thân hắn không chịu làm thụ, Mai Vu cũng không có ý muốn làm công.

Hoàng Huyền biết, khi lần đầu tiên bọn họ làm tình thì Mai Vu tự nhiên lựa chọn làm thụ.

Vì theo Mai Vu từng nói với Hoàng Huyền, bản thân sợ Hoàng Huyền đau cho nên mặc dù thi thoảng ngoài miệng lảm bảm nói muốn làm công, thật ra vốn không có ý định làm. Chỉ sợ đến lúc ép Mai Vu làm công, anh vẫn còn khó chịu nhìn mặt Hoàng Huyền, vừa làm vừa khóc cũng nên!

Đây là nguyên nhân tại sao Mai Vu luôn làm thụ, vì yêu Hoàng Huyền, cho nên không muốn Hoàng Huyền làm chuyện hắn không muốn làm, không muốn để Hoàng Huyền hắn đau đớn.

“Vu.” Hắn sờ khuôn mặt xem ra ngủ rất say của Mai Vu.

Hoàng Huyền biết Mai Vu yêu hắn, hơn nữa yêu rất sâu đậm, trái lại hắn cũng vậy, nhưng tình yêu của hắn đối với Mai Vu tựa như vĩnh viễn không đuổi kịp tình yêu Mai Vu dành cho mình.

Đây xem như là lo lắng âm thầm về tình yêu giữa bọn họ sao? Hoàng Huyền cười tự giễu, Mai Vu bên cạnh trở mình, vẫn ngủ say như cũ.

Hoàng Huyền đối mặt với Mai Vu, có thể cảm nhận hơi thở nóng trực lẫn nhau, hắn dán môi mỏng mình lên môi Mai Vu, lập tức nhắm mắt, lằm lằm vào giấc ngủ say.

*****

Mổ cá, xử lý ruột cá, Mai Vu lè mề thích buôn bán cả biển mất hai tuần lễ cuối cùng cũng hiện thân ở chợ bán thức ăn.

“A aaaaaa, Tiểu Vu, sao lâu không tới, hại tôi gần đây không biết đi đâu mua cá!” Giọng nữ rất cao, là một người phụ nữ đầy đà mà Mai Vu quen.

“Ha ha, thời gian qua có chút việc! Không phải tôi đã quay lại sao?” Về mặt Mai Vu cột nĩa chào hỏi, dáng vẻ vô cùng đáng yêu, lại khơi dậy bản năng làm mẹ của rất nhiều phụ nữ ở chợ bán thức ăn, lúc này đã có một đám phụ nữ niềm nở tràn vào trước cửa sạp cá của Mai Vu, có vẻ càn chen lẫn.

Thân thể Mai Vu trải qua sự chăm sóc vô cùng tích cực của Hoàng Huyền đã bình phục hơn phân nửa, về mặt tinh thần thể lực đều tốt, đương nhiên có thể quay về làm việc.

Thật ra với khả năng kinh tế của Hoàng Huyền, Mai Vu không cần làm công việc bán cá này mà có thể ngoan ngoãn ở nhà làm sâu gạo, tất nhiên Hoàng Huyền đã từng yêu cầu Mai Vu không ra ngoài làm việc, nhưng Mai Vu vẫn kiên trì muốn tiếp tục làm, vì anh,... Anh không nỡ bỏ đám fans ủng hộ anh lâu nay, (Mai Vu ám chỉ mấy bà cô ở chợ bán thức ăn)!

Tóm lại, Mai Vu đã khôi phục làm việc và nghỉ ngơi bình thường, cũng cùng yêu thương lẫn nhau với Hoàng Huyền!

Đây không phải là cả tình yêu và sự nghiệp đều đắc ý sao?

Ha ha! Mới là lạ đó! Vì Mai Vu phát hiện có một chuyện mình vẫn chưa nói với Hoàng Huyền.

Lần này Hoàng Huyền vừa từ nước ngoài trở về, trước hết là xử phạt Mai Vu, ép Mai Vu uống thuốc kích thích, sau đó là bị Hoàng Huyền hiểu lầm, gặp phải cảnh hành hạ không có đạo đức! Tất cả những điều này đối với Mai Vu mà nói đều tan thành mây khói sau khi Hoàng Huyền nói câu xin lỗi, nhưng chỉ có duy nhất một việc, sau này anh nhớ tới đều canh cánh trong lòng.

Lần này Hoàng Huyền quá đáng với anh như vậy, vậy anh... Có phải có thể yêu cầu xử phạt Hoàng Huyền không?

Ừm, còn nhớ thỏa thuận của hai người bọn họ, nếu Mai Vu làm sai chuyện, Hoàng Huyền có thể xử phạt anh uống thuốc kích thích, đứng bên cạnh “Nóng mắt quan sát,” còn Hoàng Huyền làm sai chuyện? Rất đơn giản, Mai Vu sẽ yêu cầu Hoàng Huyền dẫn anh đi tới công viên chơi trò chơi hấn ghét nhất!

“Ha ha ha ha.” Mai Vu dùng nụ cười ngây ngô tuyệt đối không chút nào gian manh cười nham hiểm.

Nói cách khác, lần này Hoàng Huyền làm sai chuyện nhất định phải bị anh xử phạt! Ha ha ha ha! Vậy anh có thể yêu cầu tới công viên chơi trò yêu thích nhất rồi!

Chém đứt đầu cá, bọc kỹ cá rồi giao cho một gã lên bóp má mình còn ăn đậu hũ của mình, Mai Vu quyết định hôm nay về nhà sớm một chút!

25. Chương 24

Rón ra rón rén về đến nhà, Mai Vu thò đầu nhìn xung quanh.

Ừm – Hoàng Huyền ở chỗ nào?

Cuối cùng Mai Vu tìm thấy Hoàng Huyền ngồi trên ghế sofa mình thích nhất trong phòng khách.

Trên bàn trong phòng khách bày một chiếc Laptop chưa tắt máy, nội dung là một đồng văn kiện chi chít mà Mai Vu xem không hiểu, còn Hoàng Huyền thì chỉ mặc một chiếc áo choàng tắm ngủ say trên ghế sofa.

Theo suy đoán, Mai Vu nghĩ, có lẽ sáng sớm sau khi Hoàng Huyền tắm rửa xong thì xử lý chuyện trong bang ở trong phòng khách, cuối cùng có lẽ vì mấy hôm trước không biết tại sao mà Hoàng Huyền ngủ không ngon, nên xử lý chút chuyện rồi ngủ mất.

Mai Vu lặng lẽ đi tới bên cạnh ghế rồi ngồi xổm xuống, cố gắng không làm Hoàng Huyền tỉnh dậy, anh cẩn thận đứng trước Hoàng Huyền đang ngủ say.

Hít thở đều đặn, lồng ngực trắng nõn chưa từng phơi nắng nhưng rắn chắc, khi Hoàng Huyền ngủ say thiếu khí chất tà mị ngang ngược ngày thường, ngược lại thêm chút dịu dàng tuần tú, sợi tóc trắng rủ xuống trán đầy đặn, mày rậm khép lại rồi buông lỏng, ngủ giống như đứa trẻ đại khờ.

“Đẹp... Đẹp quá!” Khuôn mặt đột nhiên đỏ ửng, Mai Vu cứ thế đứng đó than thở kinh ngạc.

Tự chủ của người đàn ông quá kém! Không kiềm chế được đưa tay ra, tay Mai Vu run rẩy chạm vào khuôn mặt đẹp trai của Hoàng Huyền.

Da thịt Hoàng Huyền rất đẹp, mềm mại, vô cùng mịn màng, hơn nữa trời sinh da Hoàng Huyền rất trắng, nếu như sinh ra là con gái, chỉ sợ đúng là Tây Thi sống lại!

Ngón tay sờ mãi lên mặt Hoàng Huyền, Mai Vu thực sự rất thích cảm giác trơn bóng non mềm này, giống như chiếc bánh pút-đing, rất muốn cắn một miếng!

Nhưng nói thật, không biết cắn thì sẽ có cảm giác gì, anh muốn thử một chút!

Mặt Mai Vu đỏ bừng, đôi mắt lấp lánh nước, anh quyết định cắn thử một miếng xem sao, cho dù là phải lấy sinh mạng ra làm tiền đặt cược.

Chu miệng, Mai Vu nghiêng người về phía trước, hô hấp có phần dồn dập.

Đôi môi chạm vào mặt Hoàng Huyền, sau đó khiến người ta kinh ngạc

A – Cảm xúc quá tuyệt vời –

Từ đáy lòng Mai Vu nảy sinh khen ngợi, da thịt Hoàng Huyền trơn mềm đúng như anh suy đoán.

Há miệng, Mai Vu bắt đầu mút mặt

Hoàng Huyền, sau đó khẽ cắn vài miếng, hoàn toàn hồn nhiên quên mình đắm chìm trong thế giới của mình, một chút cũng không ý thức được người đẹp ngủ trên ghế sofa đã tỉnh dậy từ lâu.

Tình hình gì đây? Còn tưởng rằng ngứa ngứa tê tê trên mặt là vì muỗi chích! Không nghĩ tới con muỗi này thật đúng là lớn! Hoàng Huyền mở hai mắt ra chuyện đầu tiên nghĩ đến chính là như vậy.

Khi nhìn rõ, con muỗi khổng lồ này không phải là người yêu bé nhỏ Mai Vu nhà mình sao?

Hoàng Huyền cảm giác trên mặt lại ứa ướt át.

Được rồi! Đây là bảo bối Vu đang lè lưỡi liếm trên mặt hần, hóa ra xem hần là món bánh pút-đing điểm tâm ngọt sao?

Hừ! Hay là nói... Bảo bối Vu đang khiêu khích hần đây?

Tính toán một chút, cách ngày Đông Phương Triển nói không nên làm với Mai Vu đã qua một tuần rồi, gần đây hần bôi thuốc giúp Mai Vu cũng phát hiện miệng vết thương của Mai Vu đã lành hơn phân nửa.... Ha ha, vậy bây giờ trăm phần trăm là đang khiêu khích phải không?

Trong đầu Hoàng Huyền tự động xuyên tạc động tác gặm cắn đơn thuần trên mặt hần của Mai Vu.

Điều chỉnh độ cong bên dưới, trong khi Mai Vu còn chưa kịp phản ứng, vốn cắn mặt hần đã biến thành cắn môi hần.

Mai Vu nhất thời hoảng sợ, muốn ngẩng đầu lại bị Hoàng Huyền dùng bàn tay ép phía sau gáy, không giãy ra được.

Cuối cùng không còn cách nào khác, Mai Vu lại chủ động khiến nụ hôn này sâu hơn.

Dù sao... Môi Hoàng Huyền cũng ăn rất ngon!

Hết chương 24

26. Chương 25

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Đụng chạm vào môi đối phương, lưỡi kịch liệt quấn lấy nhau, một lúc lâu Hoàng Huyền vẫn chưa buông Mai Vu ra, cuối cùng, khi Mai Vu gần hít thở không thông mới chấm dứt nụ hôn nồng cháy này.

Mai Vu bị hôn thở gấp gấp, còn chưa thở lấy lại hơi thì đã bị Hoàng Huyền quay người đè xuống sofa.

Hoàng Huyền từ trên cao nhìn xuống Mai Vu, Mai Vu thì ngẩng đầu lên nhìn Hoàng Huyền, dường như tầm mắt góc độ này là bọn họ thường có.

Hoàng Huyền mỉm cười, vẻ mặt thường xuyên của hần với Mai Vu, còn mang theo chút tác phong không đứng đắn và mập mờ; nhưng Mai Vu lại không chú ý, chỉ si mê ngốc nghếch nhìn cặp môi đỏ mọng như cánh hoa hồng của hần. Vừa mới hôn nồng nhiệt, môi Hoàng Huyền biến thành đỏ tươi, trên mặt còn mang theo nước bọt sáng óng ánh, rất đẹp!

Mai Vu nghĩ tới trong lòng tình cảm nhận nhận, nhưng không biết đối phương cũng nhìn môi của anh là như vậy, song dục vọng trong lòng lại mãnh liệt hơn.

“Anh nói Vu này, chuyện gì đang xảy ra?”

“Là chuyện gì?”

“Cái này.” Hoàng Huyền chỉ vào nước còn dính trên mặt, chỗ bị anh cắn hồng hồng.

“A – Chuyện kia....” Mai Vu chợt dạ nở nụ cười, “Em cảm thấy ăn rất ngon nên cắn... Vài miếng chứ sao.”

“Thật à?” Hoàng Huyền nhú mày, giọng nói dâng cao, đáy mắt xẹt qua vẻ xảo trá, “Vây ăn ngon không?”

“Ngon, trơn bóng mềm mại, giống như chiếc bánh pút-đing!” Con mắt tỏa sáng, nước miếng Mạì Vu sắp rơi xuống.

“Ăn ngon à! Vây anh cũng muốn ăn!” Khóe miệng cười cợt.

“Ăn....?”

Rồi ngay lúc Mạì Vu còn chưa kịp phản ứng, Hoàng Huyền đã há to miệng, dùng răng mình hung hăng cắn lên mặt Mạì Vu.

“Ồ a!” Cảm giác tê dại trên mặt truyền tới, Mạì Vu hét thất thanh.

Cắn cắn cắn, cắn biến thành liếm, liếm từ mặt liếm đến cổ, Hoàng Huyền lặng lẽ cởi bỏ cúc áo sơ mi của Mạì Vu, một chiếc hai chiếc ba chiếc, động tác thành thục lại trôi chảy.

“Huyền....” Lồng ngực phập phồng kịch liệt, dường như Mạì Vu ngửi thấy mùi vị động dục của người nào đó.

Hoàng Huyền kéo chiếc áo sơ mi vướng bận ra để lộ lồng ngực bằng phẳng màu lúa mạch, trên lồng ngực tô điểm hai hạt đậu hồng nhạt, đứng thẳng tắp, hấn không chút do dự cắn hai nụ hoa đứng thẳng như có vị mật.

Dùng hàm răng khê cắn, dùng đầu lưỡi phác họa, hương vị của Vu quả nhiên rất ngọt!

“A.....” Tiếng ngậm nga nhỏ vụ từ trong miệng Mạì Vu phát ra, xấu hổ nên anh đành phải lấy tay che miệng.

Nghỉ ngơi hai tuần lễ, bây giờ Hoàng Huyền muốn làm chuyện kia sao? Ha Ha, có chút hơi xấu hổ.

Nhưng chờ chút, hình như có điều gì không đúng, không phải anh vốn nên đòi xử phạt Hoàng Huyền ư? Sao chuyện lại biến thành tình huống như thế này rồi?

“Huyền Huyền, đợi... Đợi một chút!” Muốn đi công viên trò chơi cơ! Công viên giải trí!

“Xảy ra chuyện gì? Em không thích làm trên ghế sofa sao?” Hoàng Huyền ngẩng đầu, biểu hiện trên mặt cố tình ra vẻ vô tội, đôi mắt âm trầm mang theo vẻ không đứng đắn.

“Không.... Không sao.” Thật ra chỉ cần ở cùng một chỗ với Huyền Huyền thì anh ở đâu cũng được, hoàn toàn không để ý tới mục đích bị thay đổi, Mạì Vu tự mình trở thành “Thiếu gia mơ mộng chuyện tình yêu.”

“Vây còn vấn đề gì nữa?” Hoàng Huyền cười lộ ra lúm đồng tiền.

“Không có...” Mạì Vu bị nụ cười tươi mê hoặc, ngây ngô cười theo.

“Không có là tốt rồi.” Hoàng Huyền giật thất lưng Mạì Vu ra, muốn cấp tốc tiến hành bước tiếp theo.

Tay phải lặng lẽ trượt vào trong quần Mạì Vu, cầm nam căn đã hưng phấn bùng bùng dựng thẳng của anh, tay kia thì đỡ Mạì Vu lên, để anh ngồi trên người mình.

“Huyền....” Vừa định ngậm nga rên thành tiếng, lúc này Mạì Vu mới phát hiện... Sao chủ đề bị dời đi rồi?

Không đúng, không đúng! A a a! Chuyện quan trọng bây giờ không phải là làm với Hoàng Huyền, mà là anh muốn xử phạt Hoàng Huyền! Đi chơi công viên giải trí, chơi trò chơi của anh, chơi công viên giải trí!

Nhưng khi Hoàng Huyền thêm chút sức dần dần chuyển động ở vật tượng trưng nam tính của Mạì Vu thì anh cảm thấy dường như chơi trò chơi trong công viên giải trí dần cách xa anh! Không! Đừng mà! Chơi trò chơi công viên.....

“A ư, nhẹ một chút, Huyền Huyền!”

“Dừng... Dừng lại... A a a... Hoàng, Hoàng Huyền.... Ư a ư... Hu hu,” hấn chọc anh khóc đỏ hai mắt, Mạì Vu đẩy người đàn ông phía trên ra.

Đáng tiếc lực chống cự chỉ giống như muốn từ chối lại vừa muốn nghênh đón, mắt đẹp của Hoàng Huyền nheo lại, cố ý di chuyển nửa người dưới nâng chỗ hai người kết hợp lên, còn thật thô to đâm trong nhục huyết mấy lần, chất lỏng màu trắng phun liên tục.

“Không được, vẫn chưa xong đâu!” Khóe miệng cười khê, Hoàng Huyền gẩy tóc mai ẩm ướt mồ hôi của Mai Vu sang hai bên.

“Tha... Tha cho em đi.” Mai Vu khóc lóc mang theo nước nỡ nghẹn ngào, cơ thể anh gần như xụi lơ, nửa người dưới vẫn bị đối phương kiềm chế bắt buộc vận động như cũ.

“Ngoan nào, ngoan nào, lại một lần nữa là được, Tiểu Vu.” Hấn cong môi mỏng, hưởng thụ khoảnh khắc âm áp trong huyết đối phương trước khi phun trào.

Hoàng Huyền hung hăng hôn lên môi sưng đỏ của Mai Vu, ngón tay vuốt đùi màu lúa mạch bị dính tinh dịch của mình.

“Anh... Gạt người, a a!” Giọng điệu yếu ớt là do Mai Vu phát ra.

27. Chương 26

Chậm rãi mở đôi mắt sưng vù và chua xót, đập vào mi mắt chính là khuôn mặt đẹp trai của Hoàng Huyền.

Mai Vu ngồi thẳng người, phát hiện mình ở trên giường, chắc Hoàng Huyền ôm anh lên?

Nghĩ lại, ngày hôm qua sau khi anh mới khỏi bệnh thì làm tình lần đầu tiên, kết quả không nghĩ tới tên ngủ bên cạnh lại kịch liệt làm anh đến như vậy.

Trên ghế sofa, làm anh đến gần như hai chân nhũn xuống, ngay cả cổ họng cũng hết khản cả cổ, kết quả sau khi Hoàng Huyền nói câu “Ngoan nào, ngoan nào, lại một lần nữa là được, Tiểu Vu,” anh lại bị mang vào phòng tắm tiếp tục động tác lúc này.

Mai Vu biết Hoàng Huyền người này đang gạt người, nhưng ngày hôm qua chẳng phải anh... Cũng hưởng thụ đó sao.

Nuốt nước bọt, cổ họng có cảm giác đau nhức, tám chín phần là do hôm qua giận dữ la hét.

Mai Vu gỡ tóc đen lộn xộn của mình, kết quả ngày hôm qua còn chưa nói yêu cầu Hoàng Huyền dẫn anh đi công viên giải trí...

“Haizzz....” Thở dài, đó nhé! Mai Vu anh thật đúng là một tên không có tiền đồ.

Mai Vu nhú mồm, từ trong chăn bông bò dậy, tính uống sữa cho đỡ thèm, thuận tiện giải quyết cái bụng đã đói kêu ùng ục.

Đúng rồi, không biết Hoàng Huyền đã ăn chưa? Trong lòng thầm nghĩ vậy, Mai Vu bước chân xuống giường chuẩn bị đứng thẳng người, thật không nghĩ tới ngay lúc anh vừa dùng lực đứng lên lại phát hiện đùi và eo mềm nhũn, Mai Vu lập tức ngã nhào về phía trước, phát ra tiếng động lớn.

“Hu hu!” Cả người kẻ sát sần nhà lạnh như băng, Mai Vu đau đớn kêu lên, va chạm mạnh khiến thân thể bủn rủn của anh vốn đã không chịu nổi lại càng thêm đau đớn tê dại.

Vừa ngã xuống thì không đứng dậy được, Mai Vu cắn răng nằm sát mặt đất muốn chống người đứng lên nhưng không có sức, gặp phải cảnh khốn đốn lúc này anh lại phát hiện chỗ tư mật phía sau bị Hoàng Huyền dày vò thể mà lại... Lại chảy ra chất lỏng ẩm ướt.

Cổ hết sức đưa tay sờ, là chất nhầy màu trắng đục, khuôn mặt Mai Vu tái nhợt ngay tức khắc.

Sau khi Hoàng Huyền đưa Mai Vu vào phòng tắm lại nhào lên người anh làm mấy lần, nhưng anh nhớ Hoàng Huyền đã giúp anh xử lý sạch sẽ sau đó ôm anh lên giường đi ngủ, vậy tại sao phía sau hậu huyệt của anh lại có.....

Ngón tay vân vê chất dịch kia thấy dính dính.

Chẳng lẽ khi Hoàng Huyền hôn anh... Sau khi mình mê man thì bị cưỡng gian?

Ừm, có đôi khi tinh thần và sức lực của Hoàng Huyền thật sự hù chết người ta! Nhưng sau khi mình mê man mà lại.... Kiểu này chẳng phải rất giống cường gian xác chết sao? Ặc... Cảm giác đáng sợ quá!

Mại Vu quỳ rạp trên đất, trong đầu có thứ gì đó càng lúc càng loạn, giống như sợi tơ vướng mắc.

Người nào đó trên giường đã sớm bị tiếng động làm tỉnh giấc, nên đã quan sát hết tất cả hành động ngu ngốc của Mại Vu, không tự chủ cong môi cười xinh đẹp.

“Này, em đang ngẩn ngơ gì đó, Tiểu Vu?” Là giọng nói có từ tính của người đàn ông vang lên.

“Hả?” Mại Vu quay đầu, nhìn qua người đàn ông đang cười vui vẻ.

Hết chương 26

28. Chương 27

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

“Sao vậy, sao em ngồi dưới đất làm gì?” Hoàng Huyền nhét mấy sợi tóc màu trắng rũ xuống ra sau tai, đôi mắt xinh đẹp cong hình vòng cung, cười yêu mị hỏi.

“Em.... Em muốn xuống giường, kết quả ngã xuống không đứng dậy được.....”

“À...” Hoàng Huyền chỉ cười cười, nhưng không hề có ý tứ nâng Mại Vu dậy, chỉ đưa ngón tay thon dài gãi đùi đối phương.

“Huyền, đừng sờ mà!” Mại Vu bị gãi nổi hết da gà, không nhịn được lên tiếng quát tháo, nhưng cũng chỉ nhỏ giọng quát.

“A, xin lỗi, như vậy em không thoải mái sao?” Giọng điệu Hoàng Huyền là xin lỗi, nhưng vẻ mặt trêu tức và động tác trên tay lại không thay đổi.

“Ngĩa.”

“À.... Thì ra là thế.”

“Ừ, thế nên phiền anh đừng sờ nữa!” Cười khan vài tiếng.

“Được, không sờ là được.” Động tác trên tay Hoàng Huyền vẫn không chịu dừng lại.

Ngón tay trắng nõn thon dài của Hoàng Huyền trượt lên trên hai chân rắn chắc của Mại Vu, khẽ vuốt ve móng chắc nịch, phía trên còn một ít tinh dịch đã khô của mình. Theo khe rãnh dời xuống dưới, lại vuốt ve phần xương sống, ngón tay nhẹ nhàng tiến vào khe rãnh, dò xét vào u huyết ướt át.....

“Huyền Huyền!” Gần như hét ra tiếng, ngay lúc Hoàng Huyền sờ phía sau Mại Vu, anh lập tức bị hù mặt biến sắc, chật vật trên đất bò lên phía trước.

“Ha ha...” Bộ dạng của Mại Vu đập vào mắt Hoàng Huyền, hẳn không nhịn được cười ra tiếng.

“Anh, anh cười gì chứ?” Mại Vu đỏ mặt, co rúm tựa bên giường, hai mắt đỏ au nhìn chằm chằm vào người đàn ông đẹp trai nguy hiểm.

“Không có à nhà, anh chỉ muốn nhìn xem hôm qua em có bị thương không thôi.” Bộ dạng Hoàng Huyền vô tội, đẩy mắt lại hiện lên vẻ xảo quyết.

“Cảm ơn, nhưng em không sao!” Mại Vu tức giận nói, ba hồn bị dọa còn hai, động tác thăm dò vừa rồi hại anh thiếu chút nữa cho rằng Hoàng Huyền lại muốn.....!

“Ừ - Không có việc gì thật sao?”

“Không.”

“VẬY em đứng lên cho anh xem một chút.” Lòng mảy đậm nhúu lại, Hoàng Huyền cố ý đưa ra vấn đề khó khăn.

“ĐƯỢC.....” MẠI VU quật cường gật đầu, biết rõ không có khả năng nhưng vẫn cố gắng làm cho Hoàng Huyền xem.

MẠI VU thử lấy tay đỡ rồi từ từ đứng lên, nhưng chỉ cần vừa động đến chân hoặc phần eo là khiến toàn thân anh đau không thể tả, nhiều lần cong người đứng lên sau lại phải ngồi xuống.

Cuối cùng, sau một hồi thử, MẠI VU bỏ qua giây dựa vô ích.

MẠI VU ngẩng đầu, khoe mắt đỏ au nhìn Hoàng Huyền, thở dài một hơi, “Xin lỗi, là em sai rồi, em không đứng dậy được.”

“Ừ, anh đã nói, ngày hôm qua chơi lợi hại như vậy mà cái đó không việc gì, em xem em là siêu nhân à?” Hoàng Huyền quần chân bông tơ tằm rồi xuống giường, đưa tay ôm lấy MẠI VU ném anh lên giường.

“NÀY NÀY.....!”

“LẠI CÓ CHUYỆN GÌ?” Hoàng Huyền kỳ quái hỏi MẠI VU.

“EM MUỐN XUỐNG BẾP, SAO ANH LẠI NÉM EM LÊN GIƯỜNG?”

“SAO VẬY, XUỐNG BẾP LÀM GÌ?” NGỒI BÊN MÉP GIƯỜNG, Hoàng Huyền vuốt mái tóc màu trắng hơi dài của mình ra phía sau, đề cơ thể rắn chắc thon dài lên trên người đối phương mà mình đã ép không dưới vài lần.

“EM ĐÓI BỤNG.” NHÚU MẢY, BỤNG VỪA LÚC KÊU ùng ục.

“ĐÃ ĐÓI BỤNG À, ĐƯỢC, VẬY EM ĐI TẮM RỬA, ANH LẤY ĐỒ ĂN CHO EM.” Hoàng Huyền hôn lên mắt MẠI VU, khẽ cười nói.

“HUYỀN HUYỀN.....” LẠI NỮA RỒI, Hoàng Huyền là một người vô tâm, nên một động tác thân mật nhỏ nhoi cũng khiến MẠI VU chảy nước mắt nước mũi.

“MUỐN ĂN GÌ?”

“CƠM CHIÊN... VÀ SỮA.” MẠI VU suy nghĩ, quyết định muốn ăn thứ đó.

“ẶC... ĐƯỢC, ANH LÀM CHO EM....” A, thật buồn nôn, sao cơm chiên lại kết hợp với sữa?

Hoàng Huyền nhúu đôi mày đẹp, cuộc đời hần hận nhất chính là sữa tươi, thật không hiểu nổi sao MẠI VU lại thích uống như vậy?

Nhìn qua vẻ mặt hưng phấn của người đàn ông phía dưới, Hoàng Huyền há miệng cắn anh vài cái, “TRƯỚC KHI EM ĂN GÌ ĐÓ THÌ ĐỂ ANH ĂN MỘT CHÚT ĐI!”

“Hoàng Huyền!” c

29. Chương 28

MẠI VU ngâm mình trong bồn tắm, không nghĩ tới vừa rồi lại bị Hoàng Huyền làm một trận.

Bị khí nóng phả lên khiến mặt hơi đỏ, MẠI VU dùng ngón tay dò xét cửa huyết hơi đau của mình, nhẹ nhàng khuếch trương, đầu ngón tay dễ dàng vào trong u huyết sưng đỏ.

“HU – Hoàng Huyền thôi.” Đâm anh hồng rồi làm sao bây giờ?

MẠI VU co người trong bồn tắm, để nước ấm thấm vào toàn thân.

Kết quả, trải qua ngày hôm qua, MẠI VU vẫn không thể nào xử phạt Hoàng Huyền, trong lòng anh nôn nóng muốn chết.

Rất muốn.... Rất muốn đi công viên giải trí, rất muốn ngồi tàu lượn trên không, ngồi đu quay, ngồi ngựa gỗ xoay tròn, còn có thêm... Thật ra anh rất muốn tìm một cơ hội ngồi Bánh xe Ferris cùng Hoàng Huyền (Bánh xe Ferris, còn được gọi là chiếc xe xem, là một tòa nhà cơ khí xoay quy mô lớn với một buồng lái trên các cạnh của bánh xe cho hành khách để có. Các hành khách ngồi chậm trên bánh xe Ferris và có thể nhìn xung quanh từ trên cao – Theo wikipedia)

Ừm, tất nhiên, nguyện vọng này thì bình thường các cô bé đáng yêu mới có, nhưng... Mai Vu vẫn muốn cùng Hoàng Huyền yêu dấu thử một lần!

Thử nghĩ mà xem, dưới bối cảnh hoàng hôn màu vàng, hai người anh và Hoàng Huyền ngồi riêng trong bánh xe Ferris, hai người tình cảm nồng nàn chân thành nhìn qua đối phương, sau đó Hoàng Huyền cong miệng mỉm cười dịu dàng nói với anh: Vu, anh rất yêu em. Rồi sau đó anh cũng tình cảm nồng nàn nhìn Hoàng Huyền nói: Em cũng yêu anh, Huyền Huyền!

Tiếp đó, Hoàng Huyền mở rộng đôi tay: Nhào vào ngực anh nè, Tiểu Vu yêu dấu!

Anh cũng xông lên ôm lấy Hoàng Huyền hô to: Huyền Huyền! Cuối cùng anh hôn lên đôi môi hồng hào mọng dĩnh của Hoàng Huyền.

Mai Vu chu miệng, trong bồn tắm tự mình đùa giỡn háo sắc.

A a a – Nghĩ tới đây anh rất hưng phấn! Cho dù biết rõ Hoàng Huyền tuyệt đối không có khả năng nói ra mấy lời buồn nôn như vậy! Nhưng dưới bầu không khí như thế thì ai biết được chứ!

A – làm sao đây? Anh càng lúc càng muốn đi công viên giải trí!

Mai Vu cuộn chặt tay, trong mắt thiêu đốt ý chí kiên định! Được! Chờ lát nữa anh nhất định phải nói rõ với Hoàng Huyền là anh muốn xử phạt hắn!

“Ha ha ha ha.” Cười gian xảo.

*****

Hoàng Huyền xách Mai Vu với vẻ mặt hưng phấn ra ngoài, lau khô người cho anh tiện thể lợi dụng chút xíu, ném quần áo cho anh rồi dặn anh đi xuống phòng bếp.

Hoàng Huyền trở lại phòng bếp trong đầu vẫn còn suy nghĩ tới vấn đề tại sao đáng về Mai Vu lại cười ngốc nghếch như vậy, mặc dù ngốc nghếch vô cùng đáng yêu..... Nhưng rốt cuộc là vì nguyên nhân gì khiến anh cười thành như vậy?

Hoàng Huyền lấy một hộp sữa từ trong tủ lạnh ra để trên bàn.

Trên bàn là đĩa cơm chiên đầy đủ hương vị màu sắc mà hắn đã làm, xem ra Hoàng Huyền có vẻ là một đầu bếp cừ khôi, nhưng thật xin lỗi, đại thiếu gia Hoàng Huyền hắn chỉ biết làm một món này, vì đây là món Mai Vu thích ăn.

Hoàng Huyền ngồi trước bàn ăn, vị trí của Mai Vu bên cạnh, hắn cầm một quyển Anh văn toàn thư xem, Hoàng Huyền hơi cận nên đeo kính không gọng, hắn đeo kính khiến người ta thoát nhìn có cảm giác càng tinh anh sắc sảo lại khó gần gũi, nhưng ngược lại khí chất càng lạnh lùng hấp dẫn.

Mai Vu mặc một bộ đồ thể thao chậm chậm đi tới bên cạnh Hoàng Huyền rồi chậm rãi ngồi xuống, vẻ mặt xem ra vẫn hưng phấn như vậy.

Hoàng Huyền nhìn bộ dạng “Ngốc nghếch” của Mai Vu, ngón tay dùng sức nắm một dùm tóc màu đen của anh cười hỏi: “Làm gì mà cười sung sướng như vậy?”

“A.....” Mai Vu sững sốt, muốn anh nói rằng là vì anh ảo tưởng yêu đương trên bánh xe Ferris mới cười vui sướng như vậy ư? Không được đâu, hành động xúc động như vậy sẽ dẫn đến họa sát thân.

Nguy hiểm thật, ngay lúc Mai Vu do dự nói hay không nói, bụng kêu ừng ục cứu cánh anh.

Hoàng Huyền liếc mắt thăm dò, tầm mắt lại đặt trên quyển sách tiếng Anh, “Đã đói bụng thì ăn nhanh đi!”

Mại Vu gật đầu, xúc cơm chiên ăn từng ngụm, trong đầu tiện thể tính toán làm thế nào để mở miệng nói muốn xử phạt Hoàng Huyền, anh thật sự không dám tùy tiện nói... Ừ, Mại Vu anh đối mặt với Hoàng Huyền chính là một tên nhát như cáy! Ha ha ha ha... Haiz! Thật là quá buồn cười.

Cuối cùng, sau một hồi im lặng, Mại Vu quyết định nói!

Trong lòng Mại Vu đã chuẩn bị tốt tâm lý, khiến trống ngực đập thình thịch, tìm thời cơ nói chuyện phiếm với Hoàng Huyền, giả vờ như không có việc gì, dùng miệng đầy cơm chiên nói không rõ ràng: Huyền, em muốn xử phạt anh."

Nghe tiếng Hoàng Huyền nhú mày, khoe miệng khê nhếch lên, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Mại Vu: "Ừ, em nói gì? Anh nghe không rõ."

Vốn muốn nói lại cứ như vậy tự nhiên nói ra, Hoàng Huyền thì vui vẻ tiếp nhận xử phạt như vậy... Mại Vu bắt đầu đổ mồ hôi lạnh.

Nhấp một ngụm sữa cho thông cổ, Mại Vu khê run người, dũng cảm nói: "Em... Em em... Em muốn xử phạt anh... Có thể chứ? Lão đại Hoàng Huyền?"

"Em nói có thể chứ?..... Mại Vu!"

"A hả!"

30. Chương 29

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

"Để anh làm rõ nhé, em nói muốn xử phạt.... Xử phạt anh?" Hoàng Huyền nhướn mày tháo mắt kiếng xuống, ánh mắt nghiền ngẫm nhìn về mặt đang hoảng sợ của Mại Vu. Lqdon.

"Ừ... Ừ à, vì, vì lần này sai trước chính là anh mà...." Càng nói giọng càng nhỏ, không ngừng ngẩng đầu quan sát biểu hiện của Hoàng Huyền, rồi lại chậm rãi cúi đầu xuống.

Suy nghĩ một lúc, đôi mắt xinh đẹp neho lại, "Em muốn xử phạt thế nào?"

"Anh quên rồi sao? Chính là, chính là phạt anh đi với em.... Đi với em cái kia chứ sao...." Mại Vu bưng mặt, bộ dạng như cô gái e thẹn.

"Cái nào?"

"Đi chơi, chơi, công viên!" Hai mắt bình thường mở to như mời chào khách, đẹp trai lại sáng lạn.

"....." Vừa nghe đến danh từ công viên giải trí, mi tâm Hoàng Huyền nhú lại. A a, hần nhớ ra rồi, Mại Vu xử phạt hần chính là chuyện này: Dẫn anh đi chơi trò chơi mà cả đời hần ghét nhất trong công viên.

Hoàng Huyền ghét trò chơi trong công viên, nguyên nhân là khi còn bé đã từng có kỷ niệm không vui ở đó, còn kỷ niệm gì.... Thì không cần phải nói ra.

"Sao sao, ngày mai sẽ dẫn em đi chứ!" Mại Vu giật nhẹ ống tay áo của Hoàng Huyền, mắt to nhấp nháy tỏ ra vẻ đáng yêu.

Hoàng Huyền nhìn Mại Vu, mỉm cười nói: "... Không đi."

"A a a a! Sao lại như vậy!" Về mặt Mại Vu suy sụp, lớn tiếng nói: "Em cũng thường cho anh xử phạt, tại sao em phạt anh lại không được? Không công bằng không công bằng không công bằng!"

"Anh có nói không cho em phạt đâu." Nhướn mày, Hoàng Huyền vẫn cười khê như cũ.

"Vậy tại sao...."

"Ngày mai anh không rảnh."

“Vậy ngày mốt, ngày mốt nhé!” Mai Vu lần nữa nhóm lên hi vọng.

“Ngày mốt cũng không.”

“Vậy ngày kìa nhé!”

“Không rảnh.”

“Cái gì chứ! Vậy rốt cuộc sau này khi nào anh mới rảnh?” Mai Vu bạnh quai hàm, có chút mất hứng.

“Không biết.... Thời gian này anh rất bận rộn.” Hoàng Huyền đưa tay sờ tóc Mai Vu, như đang an ủi một chú chó nhỏ không thể ra khỏi cửa.

“Sao lại như vậy.....”

“Chờ anh rảnh thì dẫn em đi được không?” Đôi mắt Hoàng Huyền mỉm cười hân hoan lên quai hàm bạnh to của Mai Vu.

“Nào có kiểu như vậy...” Mai Vu thất vọng cúi đầu, thì thào nói.

“Ngoan nào, chờ anh rảnh nhé, hửm?”

“Được rồi.” Mai Vu rất không cam lòng khẽ gật đầu.

“Ngoan nào, hôn anh một cái.” Hoàng Huyền chỉ tay lên môi mình, đôi mắt có hàng lông mi dài đẹp nhắm lại.

Mai Vu nhìn Hoàng Huyền, im lặng, thật ra anh thực sự không cam lòng! Đáng lẽ Hoàng Huyền nên ngoan ngoãn tiếp nhận xử phạt mới phải.

“Vu Vu?” Đợi lúc lâu, Hoàng Huyền kỳ quái mở mắt ra, có thứ gì đó mềm mại che lên môi hắn, vì mở mắt, mặc dù tầm nhìn không rõ ràng nhưng đúng là khuôn mặt đẹp trai ngây ngốc của Mai Vu.

Hoàng Huyền lập tức hôn sâu hơn, khẽ gặm môi mềm của Mai Vu, đầu lưỡi linh hoạt muốn cạy mở hàm răng anh, bất ngờ Mai Vu chủ động hé môi nghênh hợp, tất nhiên Hoàng Huyền vui sướng duỗi lưỡi xâm nhập, không nghĩ tới cảm thấy hơi âm ẩm, chất lỏng có hương vị vừa quen thuộc vừa xa lạ trong miệng Mai Vu lại nhập vào miệng mình.

Hương vị này là....

Hoàng Huyền giật mình rời khỏi môi Mai Vu, khuôn mặt tái nhợt, Mai Vu liếm liếm môi cười như tên trộm.

Hương vị này là... Là sữa, Hoàng Huyền ghét sữa nhất!

“Mai Vu.... Tiểu tử thói nhà em.” Đè nén cảm giác buồn nôn bởi hương vị này, trên trán Hoàng Huyền nổi gân xanh, đây rõ ràng là trước khi Mai Vu hôn hắn miệng đã ngậm đầy sữa hắn ghét nhất.

“A...” Mai Vu làm mặt quỷ với Hoàng Huyền, bộ dạng hả lòng hả dạ vì báo thù được.

“Em được lắm, hóa ra em chán sống rồi hả?” Ánh mắt sắc bén của Hoàng Huyền quét về phía Mai Vu, vén tóc màu trắng rũ xuống trán.

Mai Vu bị Hoàng Huyền trừng mắt thì thấy lạnh run rẩy, không nói hai lời đứng dậy, sau đó sử dụng chiêu lợi hại nhất trong 36 chiêu, chạy!

“Mai Vu! Em dám làm thì đừng trốn!” Hoàng Huyền hét lên giận dữ, như hổ nhào về phía trước, cuối cùng Mai Vu cũng bị Hoàng Huyền dùng khí thể giết người bắt nhốt vào phòng, sau đó.....

“Hu hu a a! Không.... Đừng a... Hu... Xin lỗi mà.” Từ trong phòng truyền tới giọng cầu xin tha thứ của Mai Vu.

31. Chương 30

Khó chịu.... Là tâm tình duy nhất của Mai Vu hiện giờ, gần đây Hoàng Huyền bề bộn nhiều việc, cũng không biết đang bận chuyện gì? Thậm chí bận đến mức không có thời gian trêu chọc anh hoặc vui đùa với anh... Đương nhiên cũng không thể dẫn anh đi công viên giải trí rồi.

“A a!” Mai Vu nhàm chán ôm gối lặn qua lặn lại trên giường, miệng không ngừng kêu ca oán thán.

Thật ra trong lòng Mai Vu cảm thấy, Hoàng Huyền là vì không muốn tiếp nhận xử phạt nên mới tìm lý do nói rất bận rộn.. Mặc dù anh ấy thật sự bận bịu nhiều việc.

“Nhưng cũng không thể không giữ lời hứa chứ....” Vừa lặn một vòng, thật sự rất muốn đi công viên giải trí.

Bỗng chốc một tiếng chuông vang lên, Mai Vu lật người cầm điện thoại đầu giường lên, “A lô, đây là Mai Vu đẹp đến không chịu được, xin hỏi bên kia là ai?”

Đối phương vừa trầm ổn mạnh mẽ lại rõ ràng trả lời: (Tình yêu chân thành nhất bạn lâu năm của cậu Thạch Thái.)

“A a! Tiểu Thái, sao lại gọi tới tìm mình?” Mai Vu ngồi dậy, cười hì hì nói, khó chịu vừa rồi đều tan thành mây khói.

(Ừ, hôm qua có người cho mình hai vé vào cửa công viên giải trí muốn mình đi với hắn, nhưng mình không muốn đi cùng, cho nên tìm cậu xem thử muốn đi hay không, lén dùng hai tấm vé vào cửa này.)

“Như vậy không hay lắm đâu.....” Công viên giải trí, công viên giải trí.

(Không sao đâu, coi như giúp mình một việc, mình thật sự không muốn đi cùng tên kia.....)

“Đợi một chút... Tên kia là ai vậy?”

(Cậu không biết đâu, một cái tên rất kỳ quái.)

Oa oa – Người có thể bị Thạch Thái nói kỳ quái thì nhất định rất kỳ quái!

(Sao! Rốt cuộc cậu muốn đi hay không?)

Công viên giải trí, công viên giải trí đó nhé, xem ra Hoàng Huyền vẫn chưa có ý định dẫn anh đi.... “Được! Mình đi.”

(Ừ, vậy ngày mai 8h gặp ở chỗ cậu bán hàng, tạm biệt!)

“Tạm biệt!” Chấm dứt trò chuyện, có thể đi công viên giải trí rồi.... Mặc dù không phải là đi cùng Hoàng Huyền, nhưng Mai Vu cũng hạnh phúc bay lơ lửng.

“Ha ha ha!” Vui vẻ cười hì hì, không chú ý tới người đứng ở cửa, mỗi lần xuất hiện đều xuất quỷ nhập thần.

“Em đang cười gì đó?” Hoàng Huyền dựa vào cửa lạnh lùng hỏi, tiểu tử Mai Vu này không biết lại cao hứng chuyện gì rồi, cảm giác không nắm giữ được tâm tình đối phương thật đáng ghét.

“À.... Không có gì!”

“Đúng như thế không?” Dò xét liếc nhìn Mai Vu, cởi áo khoác nhét vào người Mai Vu, Hoàng Huyền liền cầm đầu xuống giường, lười biếng ôm chần bông.

“Ừ... Đúng.” Dù sao cũng không thể nói vì hắn và Thạch Thái đi chơi mà vui mừng được? Tặc lưỡi, Mai Vu giúp Hoàng Huyền cất áo khoác.

“Ừ....” Hoàng Huyền mơ hồ trả lời, mí mắt nặng trĩu suýt nhắm lại.

Có nhầm hay không, bận đến mệt mỏi như vậy? Mai Vu quỳ gối bên cạnh Hoàng Huyền, đưa tay chọc chọc hắn: “Không tắm rửa trước mà đã ngủ?”

“Tắm bên ngoài rồi.” Ngay cả trả lời cũng có chút mệt mỏi, chỉ vô lực giơ tay lên gạt bỏ hành động chọc phá xấu xa của Mai Vu.

Mại Vu nhú mày, anh thật sự không biết gần đây Hoàng Huyền đang bận chuyện gì, hắc đạo gì đó bận lắm sao? Bận đến mức về nhà ngủ chứ không chơi với anh, hại anh bây giờ oán thán giống như ông chồng vườn không nhà trống!

Khoa trương làm bộ lau nước mắt, nhưng ngày mai được đi chơi nên tâm tình anh rất vui vẻ, mới không rảnh ở đây đau khổ! Khóe miệng lập tức mỉm cười, Mại Vu vui sướng muốn xuống giường chuẩn bị đồ đạc ngày mai đi chơi lại phát hiện Hoàng Huyền vẫn đang nắm góc áo của mình, mặc dù người đã biểu hiện mê man....

Mại Vu giật nhẹ góc áo bị túm, cười bất đắc dĩ, dứt khoát phóng khoáng cởi áo để Hoàng Huyền giữ lấy, còn mình thì hát khe khẽ nhảy chân sáo đi vào phòng bếp. Anh hoàn toàn chìm đắm trong thế giới của mình, không chú ý tới trong miệng Hoàng Huyền đang mê man ôm lấy áo anh lắm lắm chuyện rất quan trọng.

*****

Ngủ dậy, người bên cạnh vô cùng quen thuộc vẫn còn ngủ, rất tốt! Lén lút, rón ra rón ren rửa mặt xong, anh chàng bán cá vụng trộm thiếu chủ hắc đạo đáng sợ ra cửa đi đến nơi hẹn.

Dọc đường đi đạp xe rất nhanh, thậm chí có thể trông thấy ánh sáng tản ra quanh người Mại Vu.

Hôm nay anh rất không có trách nhiệm nghỉ một ngày bán cá, đến chỗ hẹn, từ xa đã trông thấy bạn cũ Thạch Thái lên tiếng gọi, sau đó ngồi lên xe anh xuất phát đi tới công viên giải trí!

Bên Mại Vu vui sướng, bên Hoàng Huyền lại.....

“Tiểu tử thói chết tiệt.....” Hoàng Huyền ngồi trên giường, mái tóc màu trắng có chút mất trật tự, trong tay vẫn còn cầm áo ngày hôm qua hần nắm, sáng sớm thức dậy đã không thấy bóng dáng Mại Vu đâu, gọi điện thoại đến sạp cá nhưng không ai nghe máy, di động cũng gọi không được.

Đêm qua lúc ngủ không phải hần kéo Mại Vu nói hôm nay dành cả một ngày cho hần sao? Cái người này chạy rồi, sao hần dẫn anh đi đâu được chứ....

Kim mí mắt lại, Mại Vu đứng trước cổng công viên giải trí chờ Thạch Thái soát vé.

Chắc chắc, sao mí mắt cứ nhảy mãi không ngừng? Giống như điềm báo có chuyện không hay sắp xảy ra.

“Chắc là mình quá nhạy cảm.....” Mại Vu lẩm bẩm tự nói, muốn xem nhẹ dự cảm bất thường trong lòng.

“Cái gì nhạy cảm?” Thạch Thái soát vé xong khoác vai Mại Vu, thổi khe bên tai Mại Vu.

“Không có gì.” Không muốn phá hỏng háo hứng đi chơi của hai người, Mại Vu lắc đầu kéo tay Thạch Thái cười hì hì: “Chúng ta đi chơi thôi!”

Hết chương 30

32. Chương 31

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

“Rốt cuộc hai người các các cậu muốn làm gì?” Đầu đầu vuốt mi tâm xinh đẹp của mình, giọng điệu Nam Thiên Tôn không tốt lắm, nhìn về phía hai vị khách không mời mà đến nhà mình, trong lòng thâm than số khổ. Truyen bên lê quý đôn,

Trong đó một vị khách không mời mà đến đang nhàn nhã uống trà, chỉ là trên khuôn mặt tuần tú từ trước đến nay không biểu lộ gì có chút không vui; còn một vị khách không mời mà đến khác thì hai tay vòng trước ngực bắt chéo hai chân ngồi trên sofa, trên mặt rõ ràng viết hai chữ khó chịu to đùng.

“Tôi muốn cậu tìm Vu giúp.” Về mặt Hoàng Huyền khó chịu mở miệng, nét mặt hần bây giờ quả thực có thể so sánh với cô gái bị bạn trai cho leo cây 101 lần.

“Cái gì, lại muốn tôi tìm anh ta! Anh ta lại rời nhà ra đi sao?”

“Không... Tôi nghĩ không phải, nhưng không biết người chạy đi đâu.” Suy nghĩ một lát, Hoàng Huyền lắc đầu.

“Nói không chừng chỉ là đi tìm bạn bè gì đó, lát nữa sẽ về nhà, cậu tìm anh ta gấp như vậy làm gì?”

“Vì tiểu tử thối kia dám cho tôi leo cây... Cho nên tôi muốn nhanh chóng bắt hắn về dạy dỗ.” Khóe miệng cười lạnh 45 độ, trong đầu Hoàng Huyền đã tưởng tượng sau khi bắt Mạ Vu về sẽ phải làm như thế nào rồi.

“À...” Thật không biết tên Mạ Vu kia càng ngày càng to gan lớn mật hay càng ngày càng dần nữa, Nam Thiên Tôn bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó nhìn về phía một người khác: “Vậy cậu thì sao?”

Đông Phương Diễn uống một ngụm trà thơm, hơi nhíu mày ngẩng đầu, “Cậu ta cầm vé đi chơi công viên giải trí của tôi chạy mất, vốn tôi muốn đi cùng với cậu ta.....”

Về mặt Đông Phương Diễn rất thất vọng.

“Cái gì! Cậu thế mà để tên tiểu tử kia chạy trốn?” Nam Thiên Tôn phản ứng rất kịch liệt, tức điên người cầm cổ áo Đông Phương Diễn.

“Các người đang nói ai?” Hoàng Huyền ở bên cạnh nhíu mày, không hiểu tình hình.

Đông Phương Diễn và Nam Thiên Tôn liếc nhau, khó có khi ăn ý cùng nhau trả lời: “Một cục đá nhỏ cậu không biết.”

Cái quỷ gì vậy? Hoàng Huyền sợ run người, hắn lớn tới chừng này còn chưa biết cục đá nhỏ cũng có thể trộm vé vào công viên chạy khắp nơi.

“Cho nên bây giờ tôi mới tới tìm cậu để tìm cậu ta.” Mặt Đông Phương Diễn không biểu tình nhìn Nam Thiên Tôn.

“Vậy sao cậu không nói sớm một chút!” Nam Thiên Tôn cảm giác mình tức đến mức sắp đứt mạch máu luôn rồi.

“Nhưng thiếu chủ cũng phải tìm người, đương nhiên cậu ta phải trước.....”

“Cậu quản khí gió...”

“Quản tôi cái gì!” Hai chữ tìm chết trong miệng Nam Thiên Tôn còn chưa kịp ra khỏi miệng đã bị Hoàng Huyền cứng rắn trừng mắt phản bác lại đành nuốt vào trong miệng, Hoàng Huyền cong môi cười lạnh, tay nắm quyền, “Thật sự rất tốt, dường như gần đây tôi càng ngày càng không quản được hai người cấp dưới các cậu, có cần dạy dỗ chút không?”

Toàn thân tản ra khí thế thô bạo, khóe môi Hoàng Huyền nhếch lên cười lạnh lùng đi về phía Nam Thiên Tôn.

“Khoan đã!” Nam Thiên Tôn làm hành động dừng tay.

“Sao?” Dừng động tác.

“Tôi lập tức tìm người cho cậu.”

“Thế này mới ngoan.” Hồ không phát uy cậu cho rằng tôi là mèo bệnh hả! Hoàng Huyền cười khế một tiếng.

“Đợi một chút, vậy còn cục đá?” Về mặt Đông Phương Diễn thất vọng đưa ra nghi vấn.

Đối mặt với thiếu chủ đáng sợ Hoàng Huyền và bạn bè phiên toái Đông Phương Diễn, Nam Thiên Tôn nên lựa chọn thế nào đây?

“..... Tìm được chị dâu rồi lập tức tìm cậu ta!” Đau đầu xoa mắt, Nam Thiên Tôn lần nữa oán than mình số khổ, nhưng lát nữa anh ta phát hiện ra rằng chỉ cần mình tìm được Mạ Vu thì công việc đã có thể kết thúc....

33. Chương 32

Mại Vu kiểm chế mí mắt, đối diện với Thạch Thái.

“Mí mắt cậu đang nhấp nháy?”

“Của cậu cũng thế...”

.... Sắp xảy ra chuyện gì sao?

*****

Nam Thiên Tôn là cấp dưới nổi tiếng về tìm người của Hoàng Huyền, mặc kệ bạn trốn ở đâu thì anh ta cũng có thể moi móc bạn ra. Cho nên Hoàng Huyền thường ném một đồng việc vất vả tìm người cho anh ta làm, khách quan mà nói công việc của anh ta nặng nề hơn Đông Phương Diễn nhiều, tất nhiên trong lòng cũng thường thấy có chút không công bằng, có lẽ đây là một trong những nguyên nhân thái độ của anh ta đối với thiếu chủ của mình không tốt.

“Tôi tìm được người rồi.” Nam Thiên Tôn từ trong phòng đi ra, anh ta phải tốn ít công sức mới tìm được Mại Vu, sau này nên đề nghị Hoàng Huyền gắn con chip vật nuôi lên người Mại Vu thôi.

“Ở đâu?” Hoàng Huyền ngồi trên ghế sofa, lạnh lùng nhìn qua Nam Thiên Tôn.

“Cục đá nhỏ thì sao?” Đông Phương Diễn uống không biết là chén trà thứ mấy rồi.

“Ừm...” Đôi môi xinh đẹp của Nam Thiên Tôn cong hình vòng cung, nụ cười đẹp đẽ quý quý, “Thật bất ngờ, hai người kia thế mà ở cùng một chỗ đó!”

“Cái gì?” Hoàng Huyền nhíu mày.

“Cục đá nhỏ cậu ta cùng.....?”

“Ừ, chị dâu ở cùng một chỗ với cục đá nhỏ của chúng ta.”

Về phía bên kia

“Chúng ta đi chơi trò kia đi!” “Còn cả cái này,” “Mình muốn ngồi thuyền hải tặc,” Mại Vu kích động lôi kéo Thạch Thái chạy khắp nơi, Thạch Thái cũng để mặc anh kéo, hai người sớm vứt chuyện mí mắt giật ra sau đầu, chơi vô cùng vui vẻ.

*****

“Này, Tiểu Vu.” Sau khi bị Mại Vu kéo đi chơi một đồng trò chơi, ngồi trên ghế đá nghỉ ngơi Thạch Thái đột nhiên nhắc tới: “Cậu thật sự thích chơi trò chơi trong công viên, từ trước đến nay vẫn không thay đổi.”

“Ừ, đúng rồi, thật đúng là nhờ có cậu, đã lâu lắm rồi mình không tới công viên giải trí đó!” Mại Vu lè lưỡi liếm que kem, hàm hồ nói lời cảm ơn, sau đó lại nghỉ ngơi, “Nhưng rốt cuộc vé là ai đưa cho cậu?”

“Vé đó của mình...” Thạch Thái khoác vai Mại Vu, dựa vào má anh thuận thể há miệng cắn một miếng kem tươi, sau đó không kiên nhẫn nhắc tới nguồn gốc của tấm vé, “Là một tên vô cùng mê trà và người đẹp thô bạo biến thái tự kỷ đưa cho mình.”

“À?” Mại Vu không hiểu nhìn qua Thạch Thái, mê trà và người đẹp biến thái tự kỷ? Bạn bè Thạch Thái sao?

“Ừ, tóm lại là đừng đề cập tới bọn họ, nghĩ đến mình thấy khó chịu.” Thạch Thái nhíu mày, dường như trút giận vào hành động cắn kem của Mại Vu.

Xem vẻ mặt rất chán ghét của Thạch Thái, Mại Vu lại thấy hứng thú, anh nhớ trước kia thời còn học sinh cũng chưa từng chứng kiến qua bộ dạng ghét người khác đến như vậy của Thạch Thái!

“Rốt cuộc...” Thấy hứng thú Mại Vu vốn còn muốn tiếp tục hỏi, nhưng bỗng nhiên bị người cắt ngang.

Một cô gái đáng yêu mặc đồng phục váy ngắn đứng trước hai người bọn họ, ngón tay xoắn áo đồng phục, xấu hổ e thẹn dùng hai mắt hạnh tròn xoe sáng ngời nhìn chăm chăm hai người họ, “Xin hỏi... Hai người các anh không ngại đi chơi cùng bọn em chứ?”

“Cái gì?” Mai Vu và Thạch Thái đồng thời giật mình nhìn cô gái, khuôn mặt ngây thơ như thiên sứ chắc là nữ sinh trung học khoảng 17, 18 tuổi.

“Dạ... Em và bạn em muốn mời các anh đi chơi cùng bọn em.” Cô gái cười nói, tiếng cười thanh thúy như chuông bạc, vài nữ sinh trung học đáng yêu vây quanh, là bạn học nữ.

Mai Vu và Thạch Thái đưa mắt liếc nhìn nhau... Là bắt chuyện sao?

Mai Vu tóc ngắn bộ dạng xem như điển trai, anh đi cùng Thạch Thái mặc dù hơi kỳ cục chút, nhưng mặt mũi khá đẹp, hai người như vậy ở cùng một chỗ đương nhiên rất dễ dàng khiến nữ sinh trung học đang độ tuổi xuân ôm ấp tình cảm. Vài cô gái đã sớm chú ý tới hai người, sau khi theo họ một lúc, bây giờ mới có gan đến bắt chuyện.

“Sao... Không được ă?” Vài cô gái giương đôi mắt to ngập nước nhìn Mai Vu và Thạch Thái, vẻ mặt chờ mong khiến người ta không đành lòng từ chối.

“Sao đây, cậu cứ nói đi?” Mai Vu nhìn thoáng qua Thạch Thái.

“Mình? Đương nhiên được rồi, nữ sinh đáng yêu như vậy cơ mà!” Thạch Thái nhỏ giọng nói bên tai Mai Vu, vừa liếc trộm dáng người đầy đặn của các cô gái vài lần, lộ ra nụ cười bóng bẩy gian manh.

“Cậu cái tên này, không phải là muốn chụp cảnh tượng dưới váy của người ta à?” Mai Vu nhú mày, giật nhẹ khóe miệng nói thầm.

“Bị cậu phát hiện rồi!”

“Nói nhảm, mình còn không biết cậu sao? Bạn bè không cần phải giả vờ! Cậu làm như vậy không hay lắm đâu... Như thế vô cùng...”

“Dù sao cũng vậy! Một câu, cậu muốn đi cùng mấy cô ấy hay không?” Thạch Thái duỗi ngón tay cản Mai Vu lại nhai, muốn anh quyết định. Truyện chỉ đăng bên diễn đàn LQĐôn

“Mình...”

“Làm ơn, theo chúng mình cùng chơi nhé!” Giọng nữ yêu kiều ăn ý cùng nhau cầu xin.

“À...” Mai Vu nhìn vẻ mặt chờ mong của mấy nữ sinh đáng yêu, lại nhìn qua vẻ mặt cười mờ ám của Thạch Thái, thả một đám tiểu bạch thảo ở cùng một chỗ với sói lớn được không?

“Làm ơn đi mà!”

“Haizz... Được rồi.” Không đành lòng để mấy cô gái cầu xin, Mai Vu đành phải gật đầu, dù sao có anh ở đây, đến lúc đó nếu như Thạch Thái có hành động hạ lưu với mấy nữ sinh này mà nói, anh nhất định sẽ “Đại nghĩa diệt thân” không chút nào nương tay!

Hết chương 32

34. Chương 33

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

“Em gái, em tên gì nhỉ?” Thạch Thái bắt tay hết tất cả từng cô gái một, bộ dạng như cụ già háo sắc, đối với chuyện có gái đẹp làm bạn này, tựa như anh ta không biết mệt. lêquydon

So sánh thì Mai Vu đi phía sau thấy nhứt đầu, mấy cô gái này kéo tay anh hỏi một đống vấn đề, ví dụ như: Anh tên gì, năm nay bao nhiêu tuổi, đang làm công việc gì? Mọi việc cứ như thế, khiến Mai Vu từ trước

đến nay tự nhận là không biết đối phó với sinh vật là những cô gái nhỏ này vì vậy cảm thấy đau đầu, nhưng mẹ Na Na từ nhỏ đã dạy dỗ quan niệm “Phải dịu dàng với trẻ em,” Mai Vu vẫn rất có kiên nhẫn, rất lịch sự lần lượt trả lời, còn cười thân thiết với các cô gái.

Kiểu này tính là không biết đối phó với phái nữ không?

Ừm, đối với nữ sinh.... Nhất là dạng này, thiếu nữ học sinh cấp 3 Mai Vu thực sự không biết đối phó ra sao, bây giờ anh làm chẳng qua là phát huy thái độ nghề nghiệp như đối xử với mấy bà cô khi đến mua cá, vì Mai Vu hiểu thái độ nghề nghiệp dùng khi anh bán cá ở chợ thì mọi việc đều thuận lợi, nhưng không biết có hiệu quả như vậy đối với mấy nữ sinh này hay không.

Song rất dễ dàng nhận thấy, nhìn biểu hiện nở hoa của các cô gái xem ra rất có hiệu quả. Mai Vu lấy thái độ nghề nghiệp để đối phó với mấy bà bán cá ở chợ để dùng trên người những nữ sinh này, thế nhưng hiện tại lại khiến Mai Vu trở thành bạch mã hoàng tử lý tưởng trong suy nghĩ của các cô gái!

Thái độ Mai Vu thân thiết, kiên nhẫn trả lời, hành động lịch sự, đáng yêu lại đẹp trai mỉm cười, không có lý do nào để các cô gái không cảm mến, mỗi cô gái bây giờ đều thể hiện bộ dạng: “Muốn tìm bạn trai như người này!”, song tất nhiên, bản thân Mai Vu chậm chạp không phát hiện ra.

“Anh thích nữ sinh như thế nào, Tiểu Vu?” Các cô gái kéo Mai Vu đi một lúc, cuối cùng có người đi vào chủ đề chính, còn thân thiết gọi nhũ danh của Mai Vu.

“Tôi?”

“Ừ, là đáng yêu? Hay là kiểu nội tâm?” Các cô gái mở to mắt mong đợi muốn nghe hình mẫu lý tưởng của bạch mã hoàng tử.

Thạch Thái đi đằng trước cũng dừng lại, anh ta cũng có hứng thú muốn nghe Mai Vu thích kiểu cô gái như thế nào, anh ta nhớ trước kia chỉ nghe Mai Vu nhắc tới: “Huyền Huyền nhà mình tốt nhất!” “Huyền Huyền nhà mình xinh đẹp nhất!”... Còn chưa nghe anh đề cập tới mình thích mẫu người thế nào!

“Ừ... Tôi cảm thấy không được tệ quá!” Mai Vu suy nghĩ một lát, “Đáng tiếc tôi thích nam sinh, dường như nam sinh có hình mẫu này rất ít.”

“Không giống Hoàng Huyền nhà tôi...” Mai Vu mỉm cười liếc nhìn mọi người, không chú ý sức công phá của mình vừa bùng nổ, chỉ kỳ quái nhìn sao tất cả mọi người đều giương mắt lú lỏi không nói nên lời nhìn anh.

Cái gì! Thì ra bạch mã hoàng tử trong lòng các cô thích đàn ông!

Thạch Thái từ hiện lên vẻ kinh sợ lấy lại phản ứng đầu tiên, anh ta không nghĩ tới tiểu tử Mai Vu thế mà lại nói rõ ra như vậy! Thạch Thái bước vội xông lên phía trước kéo Mai Vu sang bên cạnh, thấp giọng quát bên tai anh, “Cậu đang làm gì vậy hả!”

“Làm gì là làm gì?” Hoàn toàn không hiểu tình huống bên ngoài, Mai Vu ngơ ngác hỏi.

“Tại sao lại nói cậu thích nam sinh?”

“Vì mình thích mà!” Mai Vu vô tội nhìn Thạch Thái, Hoàng Huyền nhà anh chính là nam sinh mà.

“Không phải vấn đề đó!”

“Vậy đó là gì?”

“Cậu ngốc à? Cậu muốn hại mình cả đời làm xử nam à... Không đúng, đã không phải nữa rồi.”

“Cái gì?”

“Bỏ đi! Cậu muốn hại mình cả đời không làm quen được với bạn gái phải không?” Thạch Thái ôm cổ Mai Vu, cảm giận thì thầm nói.

“Mình nào có!”

“Cậu còn nói không có! Cậu nói với bọn họ cậu thích nam sinh, nếu mình cũng bị hiểu lầm thành cũng thích nam sinh thì làm sao đây?”

“Sao có thể?”

“Cậu ngốc quá! Cậu nói thích nam sinh, mình là đàn ông lại còn đi cùng với cậu, cậu nói ai không hiểu lầm chứ?” Thạch Thái đưa tay nhéo má Mai Vu, hi vọng cuối cùng người này cũng hiểu.

“À... Nói vậy đúng là mình hại cậu....” Mặc dù vẫn chưa hiểu hết, Mai Vu sờ má vị nhéo đau nhói, hỏi: “Vậy bây giờ phải làm sao?”

Thạch Thái suy nghĩ một lát, “Cậu ngoan ngoãn đừng nói gì cả, để mình giải quyết.”

Thạch Thái khoác vai Mai Vu, kéo anh về trước mặt các cô gái vẫn còn đang giật mình khiếp sợ.

“Khụ khụ... Khụ!” Ho khan vài tiếng cho thanh cổ họng, Thạch Thái cười lưu manh, dùng giọng điệu không đứng đắn nói với mấy cô gái, “Thật xin lỗi, hù các cô gái đáng yêu hoảng sợ rồi, Tiểu Vu nhà tôi rất thích nói đùa, không phải cậu ta thích đàn ông đâu, cậu ta thích nhất chính là các cô gái xinh đẹp đáng yêu như các em đây!”

“Cái gì? Thạch...”

“Ng ngoan im lặng!” Thạch Thái nhỏ giọng gầm nhẹ, lạnh tay lẹ mắt lấy tay chặn miệng Mai Vu đang muốn phản bác, lại cười sáng lạn nói với mấy cô gái: “Chính là như vậy, các em đừng quá để ý Tiểu Vu nói đùa!”

“Thạch... Ừm.” Mai Vu vừa muốn phản bác Thạch Thái lại lấy tay bịt chặt miệng anh hơn.

“À, thì ra là như vậy, đáng ghét quá – Tiểu Vu, sao anh lại làm như vậy với chúng em!” Mấy cô gái sáng tỏ cười vui vẻ, tay thon dài đánh lên người Mai Vu, vừa mang chút ít trừng phạt vừa có ý làm nũng.

“Thạch Thái...” Mai Vu nhìn về phía Thạch Thái, trong mắt chứa oán giận.

“Nói dối một chút thì có quan trọng gì! Dù sao Hoàng Huyền nhà cậu cũng không ở đây, giả mượn thân phận thích người khác phải giúp mình được không?” Thạch Thái sờ đầu Mai Vu, có ý khen tặng.

“Nhưng mà...”

“Đừng nhưng nhì gì nữa, nhanh nào, chúng ta tiếp tục đi chơi thôi!” Thạch Thái kéo tay Mai Vu, cười hì hì quay đầu vẫy tay với các cô gái, “Chúng ta tiếp tục đi chơi đi!”

“Được!” Các cô gái vô cùng uốn éo.

“Thạch...” Bộ dạng Mai Vu thì vẫn muốn nói ra suy nghĩ của mình.

“Ồn ào chết đi được!” Thạch Thái không kiên nhẫn hét lên, không cần biết đúng sai kéo tay Mai Vu muốn đi, nên không chú ý hai người đàn ông đứng cách anh ta không đến một bước, anh ta vừa bước lên phía trước thì đụng mạnh vào hai người đàn ông, còn liên lụy Mai Vu đi sau, chật vật ngã về phía sau.

“A a!” Kêu thảm một tiếng, Thạch Thái ngã xuống tứ chi chống lên trời, Mai Vu thì bị anh ta đè dưới người, hiện ra tư thế nằm sấp.

“Các người muốn làm gì vậy!” Thạch Thái bị ngã lúc sau kịp phản ứng chuyện đầu tiên chính là chửi ầm lên, hung hăng nhìn về phía hai người đàn ông hại anh ta bị ngã.

“Muốn làm gì à? Làm cho cậu... Cục đá nhỏ thân yêu.” Người đàn ông rất đẹp trai, vẻ mặt lại âm u dọa người nghiêng răng nghiêng lợi nói rõ từng câu từng chữ một.

“Cục đá nhỏ, sao lại cho tôi leo cây đây?” Những lời này là từ người đàn ông có vẻ mặt rất lịch sự, có hương vị Phương Đông nói ra.

35. Chương 34

“A – Hai người đàn ông kia đẹp trai quá!” Các cô gái ý loạn tình mê lên tiếng than thở.

“Oa a a a a-“ Về mặt Thạch Thái hoảng sợ kéo Mai Vu vốn còn bị anh ta đè dưới người cản trước người mình, ôm lấy tấm lá chắn này làm thế nào cũng không chịu thả, rất không có lễ phép vươn ngón tay chỉ trỏ vào hai người đàn ông đứng trước bọn họ, làm hồi lâu nhưng lại bị hù dọa không nói nên câu.

“Cái.... Cái gì, xảy ra chuyện gì?” Mai Vu bị Thạch Thái ôm quá chặt, sững sờ nhìn xung quanh, khu vực rất lớn nhưng anh chỉ có thể nhìn thấy hai người đàn ông trong phạm vi – Nam Thiên Tôn và Đông Phương Điển, “A a! Là người đẹp Đông Phương và người đẹp Nam Thiên!”

Mai Vu kinh ngạc kêu ra tiếng, không chú ý tới mình nói ra miệng chính là bí danh bình thường bí mật của bọn họ.

“Hi, Mai Vu....” Chỉ thấy sắc mặt người đẹp Nam Thiên trong miệng Mai Vu là Nam Thiên Tôn càng lúc càng khó coi, còn người đẹp Đông Phương Đông Phương Điển thì vẫn đáng vẻ đôi mắt biết cười nhưng không biểu hiện gì.

“Tiểu... Tiểu Vu, cậu quen họ hả?” Thạch Thái hỏi nhỏ bên tai Mai Vu, giọng nghe ra run rẩy.

“Quen biết, họ là cấp dưới của Huyền Huyền nhà mình.” Mai Vu gật đầu, “Cậu cũng quen họ?”

“..... Không, mình không quen.” Thạch Thái xanh mặt lắc mạnh đầu, thái độ cố gắng phủ nhận lại có vẻ đáng nghi.

“Không quen! Có phải trí nhớ cục đá nhỏ quá kém? Rõ ràng ngày hôm qua chúng ta mới....” Nam Thiên Tôn nhíu mày, nói đến chỗ trọng điểm thì dừng lại.

Sắc mặt Thạch Thái càng khó nhìn hơn, gương mặt hung ác liếc nhìn Nam Thiên Tôn, muốn ngăn cái miệng không nể nang gì của hắn ta lại. Thấy thế, Nam Thiên Tôn cong khóe miệng xinh đẹp, dường như nở nụ cười khiêu khích.

Trông thấy Nam Thiên Tôn nở nụ cười đáng ghét với mình, Thạch Thái càng khó chịu, Thạch Thái không thích Nam Thiên Tôn, vì lúc trước thường bị Nam Thiên Tôn bắt nạt... Nhưng so ra, anh ta càng sợ Đông Phương Điển bên cạnh Nam Thiên Tôn hơn.

“Cục đá nhỏ...” Đông Phương Điển vẫn im lặng từ nãy đến giờ đã mở miệng, bước về phía trước, mới vươn tay lập tức nghe tiếng Thạch Thái kêu thảm thiết.

Thạch Thái kéo Mai Vu lùi về sau, mỗi một lần Đông Phương Điển bước lên trước thì anh ta lùi ra sau, hành động như vậy cuối cùng cũng khiến trên khuôn mặt lạnh nhạt từ trước đến nay của Đông Phương Điển xuất hiện vẻ không vui, thiệt là, anh ta đáng ghét như vậy sao?

“Tiểu Thạch...” Đông Phương Điển vừa mở miệng muốn gọi thành tiếng, lập tức bị Thạch Thái cắt ngang.

“Tôi nói không quen là không quen! Tiểu Vu, chúng ta đi mau!” Thạch Thái vội vàng xoay người, kéo Mai Vu và mấy nữ sinh trung học còn đang đứng bên cạnh khen ngợi vẻ mặt xinh đẹp của Nam Thiên Tôn và vẻ lịch của Đông Phương Điển, ngay cả đầu cũng không dám quay lại.

“Các người chờ một chút, Thạch Thái!” Mai Vu bị Thạch Thái kéo đi vội, nhất thời còn không kịp phản ứng.

Thấy thế nhưng Đông Phương Điển và Nam Thiên Tôn lại không có ý đuổi theo, Nam Thiên Tôn hai tay ôm ngực nhướng mày, nói nhỏ với hai bóng lưng kia: “Cục đá nhỏ, cậu càng chạy thì về càng thảm đó, còn chị dâu, cậu cũng thế...”

Lời nói của Nam Thiên Tôn khiến hai người đi đằng trước đều gắng gượng dừng bước, cứng ngắc quay người, mặt xanh mét nhìn anh ta, còn anh ta cũng lễ phép đáp lại bằng nụ cười có ý tứ sâu xa.

“Anh đây là có ý gì?” Sắc mặt Mai Vu và Thạch Thái tái nhợt cùng đặt câu hỏi.

Nam Thiên Tôn nhìn bọn họ chỉ cười mà không nói, điều này khiến Mạì Vu và Thạch Thái đều rùng mình ớn lạnh, có cảm giác xấu từ trong đáy lòng tràn ra, nhất là Mạì Vu....

“A! Các cậu xem, bộ dạng người đàn ông kia rất đẹp trai!” Phát ra lời nói háo sắc vừa mềm mỏng như cũ là một trong những cô gái đáng yêu mà Thạch Thái nắm tay, cô ta vẫy tay với các nữ sinh trung học khác, chỉ ngón tay thon nhỏ về phía đối diện Mạì Vu và Thạch Thái.

Mạì Vu và Thạch Thái cùng quay đầu nhìn về phía trước.

Từ phía xa một người đàn ông mặc một bộ đồ đen đi tới, làm nổi bật đuôi tóc màu trắng hơi vểnh lên, hình thành thể màu sắc tương phản mãnh liệt. Người đàn ông mang mắt kính màu đen hình giọt nước, mặc dù không nhìn thấy ánh mắt hắn, nhưng từ ngũ quan xinh đẹp của hắn có thể nhìn ra người đàn ông này rất điển trai, là soái ca tuần tú.

Càng đi càng gần, khi người đàn ông đứng cách bọn họ không tới vài bước chân, khẽ nhếch miệng... Cười lạnh với một người.

Lần này, vị kia căng thẳng, căng thẳng đến đổ mồ hôi lạnh, căng thẳng đến mức bây giờ đối lại là anh ôm người vừa xem anh là cọc gỗ Thạch Thái, căng thẳng khiến anh sắp rơi nước mắt như bão tố.

“Ồ – Cuối cùng cũng xuất hiện rồi à?” Người nói lời châm chọc là Nam Thiên Tôn.

“Hừ, sớm ở gần đây lâu rồi, chỉ có điều muốn xem các cậu đang diễn trò gì thôi!” Người đàn ông lấy mắt kính xuống, đôi mắt mang theo âm trầm lạnh lùng đảo qua người nào đó, sau đó lại lần nữa dời tầm mắt lên người Nam Thiên Tôn.

“A, vậy cậu xem xong rồi? Xem xong rồi thì nhanh mang người nhà cậu đi đi, chúng tôi cũng phải dẫn người của chúng tôi về.” Nam Thiên Tôn vuốt mái tóc dài đen nhánh của mình, lơ đãng chỉ vào Mạì Vu.

Người đàn ông tóc trắng đi về phía trước, mắt lạnh lùng nhìn Thạch Thái bị Mạì Vu ôm: “Buông tay!”

Thạch Thái không nhiều lời, lập tức giãy dụa thoát khỏi vòng ôm của Mạì Vu, ngoan ngoãn dùng hai tay dang hiến Mạì Vu. Nói đùa à, anh ta không muốn chết sớm như vậy đâu!

“Thạch Thái!” Hai mắt Mạì Vu rưng rưng ngấn lệ nhìn Thạch Thái đẩy anh đi tới trước mặt Hoàng Huyền, trong mắt có ý tứ cầu cứu.

“Đừng trách mình, Tiểu Vu, ai bảo người đẹp Hoàng Huyền nhà cậu qua lâu như vậy mà vẫn quyết đoán như cũ!” Thạch Thái cười khổ, cứng rắn gạt nước mắt đồng cảm.

“Oa a!” Mạì Vu kêu thảm thiết.

“Ngaoan nào, bây giờ đừng vội la, trở về thì cho em la đấy!” Hoàng Huyền rất dịu dàng, dịu dàng đến rất quý dị nở nụ cười, hắn đưa tay kéo Mạì Vu hai mắt đầm nước rưng rưng cộng thêm toàn thân run rẩy thoát khỏi tầm mắt mọi người.

“Tạm biệt nhé, có rảnh thì gọi điện thoại cho mình!” Thạch Thái phát tay tỏ vẻ thương tiếc khi Mạì Vu biến mất trước mặt anh ta, dốc lòng khổ sở thay Mạì Vu nên đường như anh ta đã quên tình cảnh của mình bây giờ cũng không khá là mấy.

Quả nhiên sau đó, ví dụ vui quá hóa buồn xảy ra thời điểm này: “Cục đá nhỏ, Tiểu Vu người ta cũng đã về nhà, chúng ta cũng đi thôi!”

Về mặt cười yêu mị nói ra những lời này chính là Đông Phương Điển, kéo lấy Thạch Thái dẫn đi chính là Nam Thiên Tôn, bị kích trên người Mạì Vu vừa rồi lại xảy ra rơi vào trên người Thạch Thái lần nữa.

Vậy còn mấy cô gái trung học đâu? Quên đi, dù sao nhìn được soái ca cũng đã thỏa mãn, hơn nữa còn là ba soái ca liên tiếp, đòi hỏi quá nhiều sẽ gặp báo ứng!

“Chúng ta tiếp tục đi chơi đi!”

“Được!”

“Lại tìm soái ca nữa!”

“.... Chuyện này thì khỏi cần nữa.”

Hết chương 34

36. Chương 35

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Trò cười công viên giải trí chấm dứt, chúng ta không nói nhiều tới tình huống bi thảm của Thạch Thái sau khi bị Đông Phương Diễn và Nam Thiên Tôn bắt về nhà, mà nói đến Mai Vu sau khi bị Hoàng Huyền mang về nhà. LQĐôn

Ngón tay xoắn quần áo, Mai Vu cứng ngắc ngồi trên ghế sofa, Hoàng Huyền đứng trước Mai Vu, từ trên cao nhìn xuống anh, khóe miệng chứa nụ cười lạnh.

“Này, anh nói em đó....” Hoàng Huyền cúi người, cúi mặt mình sát vào mặt Mai Vu, ngón trỏ giữ cằm Mai Vu, buộc anh ngẩng đầu nhìn hấn.

Mai Vu nâng khuôn mặt tái nhợt lên, sợ hãi nhìn gương mặt điển trai phóng đại trước mắt.

“Em thế mà lại vứt anh cùng một người đàn ông khác đi ra ngoài lêu lổng? Bên cạnh còn có một đám nữ sinh vây quanh!” Một tay Hoàng Huyền đặt lên đầu Mai Vu, trong giọng trầm thấp có khẩu khí sắc bén.

“Gì mà đàn ông khác! Đó là Thạch Thái, rõ ràng anh cũng biết cậu ta, cậu ta là bạn học thời trung học của chúng ta, bạn cũ của em mà!” Mai Vu muốn ngẩng đầu lên phản bác, trên đầu anh bị đè khiến anh không thể nào động đậy.

“Thạch Thái nào? Anh không có ấn tượng....” Hoàng Huyền nhú mày, không nhớ có nhân vật như thế.

Thạch Thái quả thực đúng là bạn học của Mai Vu và Hoàng Huyền, cũng đúng là bạn sống chết với Mai Vu, nhưng dựa vào thói hư tật xấu của Hoàng Huyền từ trước đến giờ không coi ai ra gì cộng thêm Thạch Thái cũng không quá nổi bật, đương nhiên Hoàng Huyền không nhớ ra... Mà có lẽ ấn tượng duy nhất về bạn học trung học chắc cũng chỉ mình Mai Vu!

“Sao anh lại không có ấn tượng chứ, xem sổ lưu niệm tốt nghiệp trung học thì....”

“Anh quản khí gì hấn có phải là bạn học trung học của chúng ta hay không, dù sao một mình em lên đi ra ngoài lại còn ở cùng đám nữ sinh là sự thật!” Hoàng Huyền đưa tay捏 má Mai Vu, dùng sức捏.

“Nhưng đó là...”

“Em còn gì để giải thích!” Tay kia của Hoàng Huyền cũng véo lên má Mai Vu.

Mai Vu bị véo đau ngẩng đầu, từ trước đến giờ trước mặt Hoàng Huyền luôn chịu thua kém lúc này hốc mắt lại càng đầy nước, từng giọt từng giọt muốn rơi ra ngoài, “Em không có gì để giải thích... Nhưng, nhưng anh không dẫn em đi công viên giải trí, vừa vặn Tiểu Thạch cậu ta có vé nên hỏi em có muốn đi hay không! Như thế nên em đi luôn, trên đường lại gặp mấy cô gái kia, bộ dạng mấy cô đó mong chờ muốn đi chơi cùng bọn em, Tiểu Thạch lại ép em đồng ý nên đành phải đồng ý... Hu... Sao có thể trách, trách em chứ? Hơn nữa nguyên nhân gây ra hấn là phải trách anh.... Phải trách... Phải trách anh! Hu hu!”

Mai Vu tức giận nhe răng, nước trong hốc mắt rơi ra không ngừng.

“Trách anh? Trách anh làm gì?” Mai Vu gào khóc không làm cho lòng Hoàng Huyền vốn không có máu không có nước mắt chẳng có bất cứ đồng tình nào nẩy mầm, ngược lại kích thích dục vọng ngược đãi ở trong cơ thể hấn, nhất là nhìn bộ dạng cô vợ nhỏ uất ức đáng yêu của Mai Vu.. Hoàng Huyền càng muốn bắt nạt anh.

“Cũng bởi vì anh chẳng mang em đi công viên giải trí lần nào... Hu... Công viên giải trí, em mới có thể để anh ở nhà cùng đi chơi với Thạch Thái! Anh nói sao... Sao không thể trách anh!” Mai Vu lau nước mũi, dùng ống tay áo tùy tiện lau nước mắt.

Hoàng Huyền nhú mồm, nụ cười lạnh tới cực điểm nở bên miệng, tay nhéo Mai Vu càng thêm lực, “Ai nói anh không muốn dẫn em đi chơi! Không phải ngày hôm qua đã nói với em hôm nay dành cả một ngày cho anh sao?”

“Cái gì? Anh nào có nói như vậy?”

“Ngày hôm qua trước khi sắp ngủ rõ ràng anh có kéo em lại nói!”

“Khi đó em sửa soạn đồ đạc hôm nay ra ngoài chơi nên hoàn toàn không nghe thấy!” Lời này vừa nói ra trong nháy mắt Mai Vu xanh mặt. A a a! Ngày hôm qua anh hưng phấn quá mức nên không nghe Tiểu Huyền yêu dấu nói câu quan trọng như vậy!

Hoàng Huyền nhìn bộ dạng ngốc nghếch hai hàng nước mắt chảy xuôi của Mai Vu, khóe miệng co quắp, tốt lắm! Tiểu tử này có ý định chọc giận hắn thì được: “Mai Vu, em cái tên tiểu tử thối này...”

“Oa a a a! Xin lỗi xin lỗi, không phải em cố ý, Huyền Huyền – Không phải em cố ý bỏ qua mười ba chữ thần thánh của anh! Thật sự thật sự!” Mai Vu nhào vào Hoàng Huyền, ôm chặt hắn cầu xin tha thứ.

“Không phải em cố ý.... Bây giờ nói chuyện này có tác dụng gì nữa?” Hoàng Huyền nheo mắt nhìn Mai Vu trong lồng ngực mình khóc nước mắt nước mũi tèm lem, đưa tay ôm Mai Vu đi vào phòng, “Rõ ràng chúng ta phải kiểm điểm nguyên nhân gần đây em tên tiểu tử này càng ngày càng không ngoan!”

“Huyền Huyền, xin lỗi nhé, em thật sự không cố ý.” Nước mắt Mai Vu rơi xuống sàn dọc theo đường Hoàng Huyền đi, cảm xúc sợ hãi và chán nản xuất hiện chiếm hết một nửa tâm tình của Mai Vu, nhưng mặt khác lại có sự vui sướng, “Nhưng... Thật sự anh muốn dẫn em đi công viên giải trí?”

Khi bị khiêng đi vào phòng thì thuận tiện lấy giấy vệ sinh trong phòng khách lau nước mắt nước mũi, Mai Vu lòng tràn đầy chờ mong hỏi Hoàng Huyền.

“Em nói nhầm gì đó, nghe không hiểu lời anh vừa nói à?” Bất đắc dĩ xoay người, nói xong Hoàng Huyền đưa chân đạp cửa phòng rồi ném Mai Vu lên giường, mình cũng bò lên giường theo, thuận tiện bắt nạt đè người Mai Vu xuống, “Em nghĩ rằng mấy ngày hôm trước anh vội đến như vậy để làm gì? Còn không phải là muốn có thời gian rảnh dẫn em đi ra ngoài à, nhưng không nghĩ tới tiểu tử em thể mà lại cho anh leo cây....”

“Em mới không cho anh leo cây, nếu em nghe thấy những lời kia thì đánh chết em em cũng sẽ không ra khỏi cửa đi chơi cùng Thạch Thái!”

“Thật không...”

“Thật!” Mai Vu ra sức gật đầu, cố gắng làm mắt mình thoát nhìn chân thành lại lấp lánh nước: “Hơn nữa thật ra em rất cảm động...”

“Cái tên tiểu tử ngốc này cảm động cái gì?”

“Em cảm động anh vì em mà bận rộn như thế, lại còn vì em mà chịu dẫn đi công viên giải trí anh ghét nhất, Huyền Huyền anh tốt quá!” Mai Vu tuyệt đối không xấu hổ cầm tay Hoàng Huyền, nước trong đôi mắt lấp lánh, bộ dạng quả thực rất cảm động.

Hoàng Huyền bị Mai Vu nói, ngược lại hiem khi xấu hổ, trên khuôn mặt trắng nõn hiện lên màu hồng nhạt, “Em đang nói bậy gì đó, tiểu tử thối.”

“Anh xấu hổ? Đáng yêu quá, Huyền Huyền!” Mai Vu tặc lưỡi nở nụ cười, ngón tay đâm lên gò má nhiễm hồng của Hoàng Huyền. Thì ra Huyền Huyền nhà anh cũng sẽ xấu hổ, nhưng nghĩ kỹ lại, Hoàng Huyền nhỏ hơn anh hai tuổi, được anh khen ngại cũng đúng, ha ha, thật là đứa nhỏ đáng yêu.

37. Chương 36

“Mại Vu.... Em cũng đừng vượt quá khuôn phép, đừng quên anh vẫn chưa tha thứ cho em đâu.” Hoàng Huyền ngoài cười nhưng trong không cười bàn tay xấu xa vuốt ve Mại Vu, rút dây thắt lưng bên hông trói chặt hai tay Mại Vu.

“Anh... Anh còn chưa tha thứ cho em sao?” Cảm nhận được hai tay bị trói chặt, lúc này Mại Vu mới phản ứng, cười khan vài tiếng.

“Em ngoan ngoãn phối hợp để anh chơi vài lần thì anh tha thứ cho em.” Ngồi trên người Mại Vu, Hoàng Huyền nở nụ cười tà ác.

“Vâng....” Mại Vu khóc không ra nước mắt, nếu lúc này nói không thì kết cục nhất định là chết càng thảm hại hơn!

“Huyền... Đừng trói, quần áo còn chưa cởi, anh trói thì không cởi được.” Mại Vu khó chịu dịch chuyển tay bị trói chặt, dùng phương thức lý lẽ đàm phán hòa bình.

Tay Mại Vu đã bị dây thắt lưng trói chặt, tất nhiên quần áo không thể cởi ra được.

Đáng tiếc Hoàng Huyền không phải là người lý trí – hoặc là người quá lý trí, “Không cởi được thì đừng có cởi, dù sao em mặc quần áo vốn không quá rườm rà.”

Trên người Mại Vu mặc bộ quần áo thể thao dài tay để đi chơi công viên, nửa trên là chiếc áo thiết kế dạng áo khoác, chỉ cần kéo khóa là coi như cởi được rồi.

Ngón tay Hoàng Huyền đề lên cổ dây kéo, kéo xuống phía dưới, áo lập tức mở rộng, trước ngực đến bụng Mại Vu là một mảng không hề bị che đậy tùy ý Hoàng Huyền thưởng thức.

“Em nhìn xem, mặc quần áo cũng có thể chơi được mà...” Ngón tay trắng nõn của Hoàng Huyền đặt trên cổ Mại Vu, trượt từ trên xuống dưới, trượt đến một trong hai hạt đậu trước ngực anh thì dừng lại.

“Nhưng..... Nhưng như thế này sẽ làm dơ quần áo!” Đầu ngón tay Hoàng Huyền di chuyển cảm giác tê dại từ trong cơ thể truyền ra, nhưng Mại Vu vẫn kiên trì muốn cởi quần áo, bởi vì bộ quần áo này là bộ yêu thích của anh, mặc vào đã đẹp lại thoải mái.

“Làm dơ thì cứ dơ, anh không quan tâm.” Hoàng Huyền ngẩng đầu cười xán lạn với Mại Vu.

Mại Vu bị lúm đồng tiền kia làm đỏ mặt, nhưng ý thức miệng hắn nói không quan tâm, Mại Vu cong miệng tỏ vẻ không hài lòng.

“Em bĩu môi làm gì, muốn anh hôn hả?” Hoàng Huyền nhú mày lấn người sát vào, dùng cặp môi mỏng như cánh hoa hồng của mình nhẹ nhàng ma sát đôi môi cong cắn của đối phương.

“Hoàng Huyền, em muốn cởi quần áo!” Mại Vu rất kháng nghị, nếu như mặc bộ quần áo này làm, đến lúc đó nhất định sẽ bị dơ, nhất là với tư thế như bây giờ.

“Gấp như vậy à!” Hoàng Huyền cười khê, đáy mắt hiện vẻ xảo quyết, thoáng cái đã cởi quần lẫn quần lót của Mại Vu xuống, bây giờ toàn thân Mại Vu chỉ mặc một chiếc “Áo khoác,” càng giống như dê con đã cạo lông chờ làm thịt.

“Áo! Áo cũng phải cởi!” Sẽ bị làm dơ đến vị trí quan trọng là áo, Mại Vu nhú mày, ngay cả điều này Hoàng Huyền cũng không biết sao?

“Không cần, quá phiền phức, em cứ ngoan ngoãn mặc áo mà làm!” Sao Hoàng Huyền lại không biết chuyện này chứ? Chẳng qua hắn muốn nhìn bộ dạng Mại Vu mặc bộ quần áo thể thao anh yêu thích, thử phì phò vánh mắt đỏ hoe, trên người dính đầy chất bẩn của mình.

Nhưng tên tiểu tử gốc Mại Vu này từ trước tới giờ không có khả năng nhạy cảm phát hiện tư tưởng biến thái của Hoàng Huyền, anh chỉ đơn thuần phồng má mắt híp nhìn Hoàng Huyền.

“Này! Hiện giờ làm sai chuyện chính là em, đừng nhìn anh như vậy.” Hoàng Huyền vịn vào gò má Mại Vu, cười tà ác nói, “Chẳng lẽ lần này xử phạt em lại muốn chơi kịch liệt một chút hả?”

“Cái gì mà xử phạt kịch liệt một chút?” Mai Vu ngu ngốc đặt câu hỏi.

“Lần này để anh bắt gặp em và một đám con gái cùng đi chơi chung, lỗi em mắc phải cầm mười cái mạng đến mà thế chấp, anh người lớn rộng lượng phạt em có một lần coi như xong, nhưng điều đấy khiến anh không có công bằng, cho nên hẳn là phải nghiêm khắc một chút.” Hoàng Huyền nheo mắt xinh đẹp, thoát nhìn rất giống hồ ly xảo quyệt đang ủ mưu.

“Không được! Nào có ai như vậy... Lần này anh không dẫn em đi công viên giải trí thì em cũng không xử phạt anh mà, hơn nữa anh còn nửa đường đánh giết đến dẫn em về hại em chẳng chơi được trò gì! Vậy lần xử phạt này em cũng muốn bỏ!”

“Không được, hình phạt cá nhân là hình phạt cá nhân, anh vẫn sẽ tìm cơ hội dẫn em đi chơi công viên một lần, cho nên bây giờ em cũng phải tiếp nhận xử phạt đi.” Đâu vào đấy phản bác lời Mai Vu nói, Hoàng Huyền cong khoe miệng cười vui vẻ chứng tỏ trận tranh cãi nào thì đến cuối cùng người thắng vẫn là hẳn.

“A... Được rồi, nhưng anh nhất định phải dẫn em đi công viên giải trí đó.” Mai Vu cắn môi, thỏa hiệp.

“Tất nhiên.” Hoàng Huyền dùng ánh mắt khẳng định nhìn về phía Mai Vu, trong lòng lại nghĩ: Ha ha, tiểu tử này lúc này cũng ngốc nghếch dễ dụ như thế.

“Vậy lần này... Lần này lại phải uống thuốc kích thích sao?” Mai Vu co rúm hạ thân, anh thật sự không thể nào thích sau mỗi lần uống thuốc kích thích được, cảm giác toàn thân nóng lên rất kỳ quái.

“Không cần.” Hoàng Huyền lắc đầu, nhưng ánh mắt không có ý tốt.

“Thật không?” Tốt bụng bất ngờ! Mai Vu mở to mắt, con ngươi thoáng hiện vẻ cao hứng.

“Nói nhảm gì vậy? Đương nhiên là giả.” Hoàng Huyền liếc Mai Vu không còn chút máu, buông tay, rõ ràng là đáng về “Em dùng đầu gối nghĩ cũng biết rồi.”

“Anh gạt em!”

“Anh xin em, chính em ngốc còn trách đến anh, đừng quên lúc trước chúng ta đã giao hẹn, uống thuốc kích thích mới được tính là xử phạt, phần thời gian còn lại là chuyện ân ái em tình anh nguyện, điều này suy nghĩ thoáng qua cũng biết.” Tính tình độc miệng thiên bẩm hoàn toàn phát huy, Hoàng Huyền dùng ngón tay chọc vào đầu từ trước tới nay chưa bao giờ nhay bén của Mai Vu.

“Quên đi em chính là kẻ ngốc...” Mắt to đầy nước, Mai Vu uất ức khóc sụt sùi.

“Ừ, biết rõ là tốt rồi.” Hoàng Huyền cười, hẳn thích nhất là vẻ mặt này của Mai Vu – Cực kỳ uất ức, giống như là muốn dụ dỗ hẳn bắt nạt.

“Hu hu.....”

“Nhưng cũng không tính là anh lừa em, lần này thật sự không uống thuốc kích thích.”

“Thật ư?” Vẻ mặt Mai Vu vốn đang khóc thóc thảm thiết lập tức tươi cười.

“Ừ, Đông Phương Diễn hẳn ta... Gần đây vừa nghiên cứu phát triển một loại thuốc kích thích mới, có thể trực tiếp nhét vào trong mông em!” Lúc Hoàng Huyền nói những lời này thì trên mặt mang theo ý cười, hơn nữa dùng giọng trầm thấp rất nhã nhặn nói.

Đông Phương Diễn am hiểu y thuật, kỹ thuật bào chế thuốc cũng không tệ - nhất là bào chế mấy loại thuốc kỳ quái này, cho nên Hoàng Huyền thường muốn hẳn ta nghiên cứu mấy thứ thuốc mới để chơi cùng Mai Vu, hôm nay vừa vặn có cơ hội thử nghiệm xem công hiệu của thuốc mới thế nào.

“Nhét vào mông... Nghe thật đáng sợ, cảm giác rất khó chịu.” Mai Vu nhú mày, cười khan vài tiếng. Loại thuốc trong miệng Hoàng Huyền làm anh nhớ tới thuốc hạ sốt khi còn bé mỗi lần bệnh thì dùng để nhét vào trong hậu huyệt.

“Sao biết vậy, Vu Vu mông của em cũng đã nhét đồ của anh nhiều lần rồi, hai viên thuốc nho nhỏ không có gì đâu.” Hoàng Huyền nói lời hạ lưu không hề phù hợp với vẻ ngoài xinh đẹp của hẳn, cười ma mị lộ ra hàm răng trắng bóng.

“Không có gì như lời anh nói thì anh nhét vào của mình mà xem.” Mai Vu lẩm bẩm vài câu, nhưng không nghĩ tới vì mình phàn nàn mà sau đó miệng của anh chịu không biết bao nhiêu tai họa lớn.

Hết chương 36

38. Chương 37

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

“Em xem cái này đi.” Ngón tay Hoàng Huyền gấp hai thứ đồ hình tròn màu đen, ướt sũng sáng bóng và cảm xúc mềm mại thoát nhìn như thạch hoa quả, đã bị ngón tay Hoàng Huyền tản nhiệt tan ra có chút dính dính. LQĐiễn

“Có ý tứ quỷ quái gì.” Mai Vu xanh mặt nhìn thứ đồ trên tay Hoàng Huyền.

“Một thứ đồ mới Đông Phương Diễn nghiên cứu giúp anh, chúng ta thử xem!” Hoàng Huyền cong môi cười nói, nâng cằm phải của Mai Vu để lên vai.

“A, nhưng anh phải nhẹ một chút đó...” Mai Vu sợ hãi căng cứng mặt, nhìn Hoàng Huyền cười yếu mị, không biết cầu xin tha thứ như vậy có tác dụng hay không?

“Tất nhiên.” Nói xong ngón tay Hoàng Huyền xuôi theo cằm rắn chắc màu lúa mạch của Tiểu Vu đi xuống dưới, tìm được hậu huyệt giữa khe miệng, lấy tay đẩy thuốc vào trong miệng trắng nõn.

“A!” Hậu môn bị thứ khác xâm nhập khiến Mai Vu không nhận được cong người, thần kinh và cơ thể đều căng cứng.

“Haizz, thả lỏng một chút...” Phát hiện ngón tay duy trì xâm nhập liên tục đã bị thân thể Mai Vu căng cứng chặn lại theo bản xạ, Hoàng Huyền cười khẽ, đưa tay vỗ nhẹ gò má Mai Vu.

“Ừm...” Mai Vu hít một hơi thật sâu, thả bụng lỏng cơ thể để Hoàng Huyền tiến vào.

Cảm giác cơ thể đối phương không còn cứng ngắt, Hoàng Huyền đẩy một mạch hết thuốc vào, thuốc hoàn toàn tản nhiệt trong cơ thể Mai Vu, do tính chất đặc biệt tan ở môi trường ẩm, rất nhanh tan ra trong không gian nhỏ hẹp căng chật kia, hình thành chất lỏng dính dính trơn ướt, ngón tay ngay tức khắc di chuyển dễ dàng, nhưng Hoàng Huyền lại rút ngón tay ra, để thuốc hoàn toàn tan ra song lại không động vào chỗ đó.

Mai Vu nghi ngờ nâng hai mắt ướt át lấp lánh lên, chỉ thấy mặt Hoàng Huyền cách anh càng lúc càng gần, sau đó đưa đôi môi đỏ mọng gợi cảm của hắn che lên mí mắt khẽ run của mình.

“Huyền...” Mai Vu vô thức nỉ non lẩm bẩm cái tên quen thuộc, một giây sau toàn bộ lời nói đã bị Hoàng Huyền thu hết vào trong.

Môi mềm mại ấm nóng dán lên môi, Hoàng Huyền duỗi lưỡi hồng nhạt đảo hàm răng chưa đóng của Mai Vu, rất dễ dàng xâm lấn, đầu lưỡi treu đùa lưỡi thơm tho không mấy hăng hái của Mai Vu, ngón tay cũng không rảnh rỗi vân vê hai hạt nhũ làm người ta yêu thương.

“Ô a ... Ô!” Từ trước đến nay Mai Vu đều không chịu được Hoàng Huyền khiến kích toàn thân run rẩy, trong miệng phát ra tiếng ngậm nga ưm a.

Hoàng Huyền cười khẽ, không kiêng nể gì cả thu hồi lưỡi trong miệng Mai Vu, liếm môi chống cao người, luyến tiếc rời cặp môi đỏ mọng dính nước lấp lánh của Mai Vu.

Hốc mắt Mai Vu hơi đỏ nhìn chằm chằm vào Hoàng Huyền, lồng ngực phập phồng hiện rõ hô hấp có chút hỗn loạn.

Hoàng Huyền thích bộ dạng này của Mai Vu, mỗi lần Mai Vu bày vẻ mặt vô tội như vậy nhìn hắn thì hắn đều không nhận được muốn cắn anh mấy miếng.

Bởi vì Vu nhà hấn thật sự rất đáng yêu, đáng yêu đến mức hấn gần như không thể một ngày không trêu chọc anh, một ngày không thấy anh bên cạnh, cảm giác này hiện rõ sau khi hấn qua Đức công tác trở về, càng ngày càng rõ rệt.

Hoàng Huyền hôn lên cổ mẫn cảm của Mai Vu, khe cắn liếm hôn, mái tóc dài màu trắng thỉnh thoảng cọ khiến Mai Vu khe rụt cổ lại.

Tóc trắng của Hoàng Huyền là nhuộm lúc vào đại học, cũng kể từ khi đó nuôi tóc dài, hoàn toàn khác hẳn với mái tóc đen lúc học trung học, thoát nhìn càng thêm cuồng dã, khác với thời kỳ tóc ngắn có dáng vẻ học sinh xuất sắc. Sau khi hấn nhuộm tóc Mai Vu từng nói với hấn: “Anh như vậy rất đẹp trai! Hoàng Huyền!” Sau đó nhào tới, hấn còn nhớ bộ dạng ngốc nghếch đáng yêu của Mai Vu lúc đó, thế là bây giờ hấn giữ nguyên mái tóc màu trắng, nhưng cũng coi như biến thành một trong những nét nổi bật của hấn – Mái tóc màu trắng.

Hôn cổ đủ rồi, thuận tiện để lại mấy dấu vết màu đỏ thẫm, sau đó Hoàng Huyền chưa thỏa mãn di chuyển xuống dưới, gặm xương quai xanh mà vì Mai Vu khom người nên thoát nhìn rõ nét hơn, bắt đầu lưu luyến quên đường về trên ngực anh, đùi cũng lơ đãng chạm vào vật tượng trưng nam tính của Mai Vu, nhưng lại tràn đầy ý tứ khiêu khích.

“Ư ư... Ư...” Da thịt màu lúa mạch của Mai Vu nhiễm màu hồng, từ mặt tràn xuống dưới, Mai Vu lẩm bẩm yếu ớt, lúc này luôn vô lực như vậy.

“Cũng không xê xích gì nhiều?” Hoàng Huyền chui vào trước ngực Mai Vu đột nhiên nói một câu không đầu không cuối.

“Cái gì?” Mai Vu chớp đôi mắt ướt át, không hiểu nhìn Hoàng Huyền.

Hoàng Huyền chỉ nhìn anh cười hứng thú, phút chốc đứng dậy xuống giường, chậm rãi cởi quần áo của mình.

Mai Vu quay đầu nhìn Hoàng Huyền, anh không rõ ý trong lời Hoàng Huyền vừa nói... Cũng không dám đặt câu hỏi nữa, chỉ đành bất đắc dĩ di chuyển cổ tay bị trói chặt, lật người bị đè có chút tê dại.

Chất lỏng trong khe mông chảy xuống có cảm giác dinh dính, khiến toàn thân Mai Vu khó chịu, trong cơ thể có luồng nhiệt đang phát sinh, hơn nữa càng lúc càng nóng, cảm giác quen thuộc này –

A, anh hiểu ý tứ này Hoàng Huyền vừa nói rồi.

Cảm giác quen thuộc này chính là – thuốc kích thích phát huy tác dụng.

39. Chương 38

“Huyền, Hoàng Huyền... Anh thật quá đáng.” Nước mắt lại bắt đầu chảy ra, Mai Vu quay mặt đỏ bừng sang một bên, không thèm nhìn Hoàng Huyền.

“Cái gì quá đáng? Đây là xử phạt.” Ngón tay Hoàng Huyền giữ cằm Mai Vu, quay mặt anh lại tiện thể cắn một miếng.

“Nhưng... Nhưng xử phạt rất đáng giận.... A!” Từ mông truyền đến trận ngứa tê dại khiến Mai Vu không nhịn được khép đùi lại, tiếc rằng Hoàng Huyền chen ở giữa, hoàn toàn không thể khép, chỉ có thể để mặc cảm giác khác thường tiếp tục lan tràn.

“Lúc đầu anh đã nói lần này cần phải nghiêm khắc một chút mà.” Hoàng Huyền nhìn Mai Vu cười tà nịnh, ngón tay vuốt ve ngực bằng phẳng của anh, phác thảo làn da lâu rồi không luyện tập, trọng điểm đặt trên hai núm hoa chớm nở đỏ au.

“Rất quá đáng.... A!” Mai Vu không kiềm chế được ngâm nga ra tiếng, mỗi một nơi bị ngón tay Hoàng Huyền xẹt qua đều cảm giác nóng bức vô cùng.

“Ha ha, Vu Vu lúc nào cũng đáng yêu như vậy, thực khiến anh vui vẻ.” Khẽ cười hai tiếng, Hoàng Huyền há miệng ngậm lấy một hạt đậu đỏ tươi, dùng lưỡi đá về phía trước, còn bắt chợt dùng răng khẽ cắn.

“Đừng ừ.... Ừm...” Dưới tác dụng của thuốc kích thích, Mai Vu sớm đã không cách nào kiềm chế, bị kích thích vui sướng dứt khoát rên rỉ ra tiếng.

Hoàng Huyền rất chuyên tâm cắn nụ hoa đáng yêu, bàn tay ấm nóng cũng không quên trườn lên vật tượng trưng nam tính đã ngẩng đầu của Mai Vu, nhẹ nhàng di chuyển.

Cái này Mai Vu càng không thể chống đỡ được, hai chỗ mẫn cảm đồng thời bị người ta đùa bỡn như vậy, chỗ sâu trong hậu huyệt lại từng đợt co rút khiến người ta hít thở không thông, cảm giác trống rỗng truyền tới, rất muốn bị cắm sâu vào, bị xỏ xuyên sâu vào bên trong!

Hoàng Huyền dừng chơi đùa nụ hoa sưng đỏ, hẩn ngẩng đầu, đôi môi diễm lệ sắc màu hoa hồng lưu luyến rời đi kéo theo sợi tơ bạc. Liếm đôi môi ngập nước, mắt đẹp nhìn chăm chăm Mai Vu, lúc này Hoàng Huyền đẹp trai ma mị mê hoặc lòng người không nói nên lời.

Mai Vu gần như bị mê mẩn, từ trước kia anh đã mê luyến Hoàng Huyền như vậy!

Thấy Mai Vu ngây ngốc nhìn hẩn, Hoàng Huyền nở nụ cười mà từ trước đến nay chỉ cười trước mặt Mai Vu, lần người lên trước, cong môi hôn Mai Vu.

Hoàng Huyền mạnh mẽ khiến môi quăn lấy nhau, ngón tay không ngừng vuốt ve Mai Vu, muốn cho anh tìm được khoái cảm, khiến anh dùng vẻ mặt quyến rũ thâm tình nhìn hẩn mà bình thường không có.

Dưới sự khuấy động lên xuống của Hoàng Huyền, vật tượng trưng nam tính của Mai Vu dần to lên, Hoàng Huyền hôn kịch liệt triền miên khiến anh sắp thở không nổi, một luồng sóng khoái cảm phun khắp người, anh chỉ có thể chờ đợi cao trào khiến người ta nghẹt thở sắp chạy đến.

Nhiệt độ trong tay đạt tới cao nhất, Hoàng Huyền khẽ cười, rồi đôi môi bị hôn sưng đỏ của Mai Vu, ngón tay nhẹ nhàng siết chặt, Mai Vu nhanh chóng bắn ra trong tay Hoàng Huyền, chất nhầy màu trắng bắn tung tóe lên ngón tay xinh đẹp thon dài.

Hoàng Huyền đặt ngón tay lên môi đỏ thắm, khiêu khích le lưỡi hồng ra liếm một cái, đầu lưỡi dính dịch màu trắng đục chui vào trong miệng, hẩn cười tà nhìn Mai Vu.

Mai Vu phì phò thở từng ngụm, sương mù che phủ nhìn qua Hoàng Huyền, động tác cảm dỗ của hẩn khiến anh không nhận được toàn thân nóng lên, mặc dù đã phát tiết một lần, nhưng quan trọng là luồng nhiệt từ hông truyền lên vẫn không có dấu hiệu biến mất.

Tay bị trói chặt không thể cử động, không thể giải quyết nhu cầu sinh lý của mình, Mai Vu chỉ có thể động đậy người khiến hông vô tình hay cố ý cọ xát vào người đối phương, sương mù trong mắt tụ thành hình giọt nước, vẻ mặt uất ức không kiềm chế hiển thị rõ trên mặt.

“Xin anh, Huyền Huyền, em muốn....” Thẽ thọt khúm núm dùng giọng trầm thấp nghẹn ngào cầu xin đối phương.

Hoàng Huyền thản nhiên cười hôn xuống mặt Mai Vu, nâng người đối phương lên, cắm sâu dục vọng đã sớm bùng cháy vào hậu huyệt chờ mong đã lâu.

*****

Nước từ mái tóc dài màu trắng rơi xuống, Hoàng Huyền tiện tay cầm khăn lông lau đi.

Vừa làm tình xong, một thân dính dính Hoàng Huyền sáng khoái tinh thần lập tức vọt đi tắm, còn Mai Vu thì vẫn mê man trên giường.

Hoàng Huyền ngồi bên mép giường sờ tóc Mai Vu, cưng chiều nhìn anh, trong lòng thầm nghĩ có nên lên chụp bộ dạng của Mai Vu bây giờ không.

Tay Mai Vu vẫn bị trói chặt, chiếc áo thể thao anh thích nhất vẫn mặc trên người như cũ, nhưng trên người lại có rất nhiều dấu vết xanh tím, bụng và hông còn cả áo thể thao bị dè dẩy vết nhằn cũng bị chất dịch màu trắng đục bắn tung tóe, bộ dạng này của Mai Vu trong mắt Hoàng Huyền thoát nhìn hết sức gọi cảm!

Chẳng qua nếu như chụp ảnh rồi mà sau này tiểu tử Mai Vu nhìn thấy, tám chín phần sẽ cẩn thận từng li từng tí không để hấn hấn phạt nữa thì sao?

Chắc! Điều đó cũng rất đáng tiếc... Suy nghĩ một lát, Hoàng Huyền không nhịn được nở nụ cười, bắt nạt Mai Vu với hấn mà nói thực sự là chuyện rất thú vị! Từ trước kia đến bây giờ đều là như thế.

Duỗi ngón ta chọc vào má Mai Vu, anh chỉ nhú mày, quay mặt qua rồi ngủ tiếp, có đôi khi Hoàng Huyền cảm thấy có lẽ anh quá đơn thuần – có lẽ nên nói là ngốc nghếch? Nhưng bất kể như thế nào, Mai Vu như vậy đối với Hoàng Huyền mà nói đều là đáng yêu nhất.

Hoàng Huyền mỉm cười hôn khẽ lên mặt Mai Vu, không phá giấc ngủ của anh nữa, lẳng lặng ngồi trên ghế sofa lau tóc hấn. Bỗng chốc không khí tĩnh lặng bị tiếng chuông điện thoại vang lên phá rối, Hoàng Huyền lạnh mắt nhìn điện thoại trên bàn, ai mà gọi tới vào giờ này?

Nhìn qua Mai Vu, bộ dạng nhú mày tựa như cảm thấy tiếng chuông điện thoại quá ồn ào.

Vì không muốn đánh thức Mai Vu, Hoàng Huyền lập tức đứng dậy nghe máy, quả nhiên không có tiếng chuông Mai Vu giãn mày, lại ngủ say, thật sự là một sinh vật đơn thuần vô cùng!

Hoàng Huyền khẽ nhếch miệng, đặt chú ý lên điện thoại di động.

“Tôi là Hoàng Huyền, xin hỏi là ai vậy?”

(Tiểu Huyền, ta là mẹ....) có giọng nữ dễ nghe từ đầu dây bên kia điện thoại truyền đến.

40. Chương 39

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Im lặng....

Không nghĩ tới cách xa nhau nhiều năm không gặp, bây giờ người phụ nữ kia lại gọi điện thoại tới.

Đã bao lâu Hoàng Huyền không gọi mẹ rồi? LQĐ

“Tìm tôi có chuyện gì sao?” Giọng điệu Hoàng Huyền lạnh nhạt, không có thân thiết quen thuộc giữa mẹ và con.

(Thời gian qua sống được không?) giọng người phụ nữ bình thản như nước.

“Rất tốt.” Khóe miệng Hoàng Huyền khẽ nhếch, nhưng lại cười lạnh.

(Bang phái ba con gần đâu có tốt không?)

“Rất tốt.”

(Xem ra mọi chuyện đều suôn sẻ.)

“Nhờ hồng phúc của bà, vì bà không ở đây cho nên mọi chuyện đều tốt đẹp.” Giọng điệu Hoàng Huyền vô cùng sắc bén, nụ cười lạnh đọng lại bên khóe miệng như cũ.

(Con vẫn nói chuyện không biết lớn nhỏ như trước, Tiểu Huyền? Còn ngày càng tệ hơn....)

“Chuyện liên quan gì đến bà?” Dần dần không nhịn được, giọng Hoàng Huyền càng thêm bức bối.

(Hừ, đương nhiên liên quan đến ta, ta là mẹ của con mà!”

“Bà đang nói đùa à?” Thiếu chút nữa Hoàng Huyền cười ra tiếng, trong câu nói mang theo châm chọc.

(Hoàng Huyền!) Xem ra người phụ nữ có chút tức giận, nhưng nhanh chóng tỉnh táo lại. Bà ta hắng giọng nói (Nói tóm lại, ta đặc biệt gọi điện thoại về không phải muốn nói với con chuyện này, ta có vấn đề muốn hỏi con.)

“Vấn đề gì?”

(Con quen bạn gái không? Có tính muốn kết hôn không? Ta muốn ôm cháu lắm rồi, như thế cũng có thể nhanh chóng huấn luyện nó trở thành người thừa kế bang phái!) Trong giọng nói có tính toán thấu đáo, người phụ nữ nói ra một tràng dài.

Nhưng bên kia Hoàng Huyền lại im lặng, chỉ cười mà không nói gì.

(Sao không nói? Tiểu Huyền, ta đang hỏi con đó!)

“Này... Bà biết không? Người bên cạnh tôi bây giờ là ai không?” Mang theo giọng điệu làm người khác khó chịu, Hoàng Huyền đứng dậy ngồi trở lại mép giường, ngón tay nhẹ nhàng vỗ mặt Mai Vu đang ngủ say bên cạnh, nhíu mày chờ đối phương trả lời.

Nghe giọng điệu của con trai, trong đầu người phụ nữ đột nhiên hiện lên hình ảnh một người, bà ta kinh ngạc mở miệng (Với ai? Chẳng lẽ lại là... Là tên tạp chủng bán cá?)

“Mai Vu mới không phải tạp chủng, em ấy bây giờ là người yêu của tôi.” Thương yêu sờ Mai Vu lắm lắm mồ hôi, không kiềm chế được cúi đầu hôn anh một cái.

(Không ngờ con vẫn còn qua lại với tên tạp chủng kia! Thật sự không thể tưởng tượng nổi... Con đại nghịch bất đạo chính là muốn mẹ tức chết sao?)

“À, bà nhỏ giọng một chút, tôi không muốn bà quá lớn tiếng đánh thức em ấy, em ấy vừa bị tôi yêu lắm lắm.” Nồng đậm ý tứ khiêu khích, Hoàng Huyền vuốt ngón tay thon dài của Mai Vu, híp mắt phượng xinh đẹp mỉm cười.

(Con... Con thật sự là không thể nói lý lẽ!) Giọng người phụ nữ chói tai.

“Hừ! Còn chưa vô lý như bà đâu... Nếu như bà muốn tôi làm chuyện ngu xuẩn là sống chết phải kết hôn, cũng có thể, tôi có thể kết hôn với Vu, nhưng xem ra em ấy không thể sinh con được!”

(Con đang nói chuyện quỷ quái gì vậy!) Người phụ nữ gào thét, tức giận nên âm cuối vô cùng cao.

“Hừ, nghe không hiểu thì coi như xong, tôi muốn cúp máy.”

(Từ từ đã! Nói cho con biết, tuần sau ta từ Pháp về, ta mặc kệ tên tạp chủng kia có phải là người yêu của con hay không, sau khi trở về ta không muốn nhìn thấy hần! Nếu không đến lúc đó con tự mà trông nom hần, ta cũng không thể cam đoan sẽ dùng thủ đoạn ác độc nào đối phó hần.)

“Bà người phụ nữ, không cho phép bà làm gì V....”

(Tút tut) điện thoại phát ra âm thanh bị dập máy.

Hoàng Huyền cầm giận cúp điện thoại.

Người phụ nữ kia, rõ ràng là xa cách không biết bao nhiêu lâu rồi lại muốn trở về, mục đích trở về vẫn chỉ là muốn hần kéo dài hương khói! Hừ, loại phụ nữ như vậy có tư cách làm mẹ sao? Thật sự là buồn cười... Còn độc ác nói muốn tổn thương Vu của hần.

Hoàng Huyền lẩn người sang người đang ngủ say bên cạnh, tròng trành hôn xuống mặt anh.

Bất kể như thế nào, Hoàng Huyền hần cũng là đứa con đã lệch khỏi quỹ đạo, không xem người phụ nữ kia là mẹ của hần, nếu như người phụ nữ đó thật sự dám làm gì đó với Mai Vu mà nói,, muốn hần trở mặt với bà ta cũng không sao, đối lại, có lẽ hần sẽ làm ra chuyện gì đó mà chính mình cũng không đoán trước được.

Dù sao, hần nhất định cũng sẽ bảo vệ tốt đồ mình yêu thích, không để bất cứ kẻ nào phá hỏng!

Che lên môi mềm mại của Mai Vu, Hoàng Huyền ôm chặt Mai Vu vào lòng.

41. Chương 40

“Mẹ.” bé trai nhào vào lòng người phụ nữ, dùng đầu nhỏ của mình cọ vào đùi người phụ nữ.

Khuôn mặt bé trai mồm mĩm trắng nõn vui mừng nhìn người phụ nữ, cái miệng nhỏ nhắn mỉm cười, không ngừng nhong nhèo với người phụ nữ: “Ôm, mẹ.”

“Đi đi, tự mình chơi với đồ chơi bên cạnh đi, ta không rảnh chơi với con.” Người phụ nữ đưa tay đẩy bé trai ra, bé trai vẫn chưa từ bỏ ý định quẩn lấy.

“Muốn mẹ ôm cơ!” Chu miệng nhỏ nhắn, bé trai kiên quyết quẩn lấy người phụ nữ.

“Chặc!” Làn môi xinh đẹp của người phụ nữ phun ra một tiếng, ôm lấy bé trai đưa cho người bên cạnh, “Quần gia, giúp tôi chăm sóc nó, tôi phải đi ra ngoài.”

“Vâng, bà chủ.” Quần gia trả lời, mình còn thân hơn cả người làm mẹ này.

Sau đó bé trai đưa mắt nhìn mẹ mình rồi đi rồi khóc rống lên một tiếng....

-Đây là chuyện bao lâu về trước?

Mở mắt ra, tiếng khóc vẫn còn vang vọng trong tai, đủ các hình ảnh cũ, nhân vật và địa điểm đều có chút mơ hồ. Nhưng cảm giác bị đẩy đi và từ chối luôn ở trong tâm trí, Hoàng Huyền chớp đôi mắt hơi chua xót, nhìn cảnh vật xẹt qua ngoài cửa sổ xe.

Hoàng Huyền và Thu Chỉ - cũng chính là mẹ của hắn, từ nhỏ đã rất xa cách, thậm chí đến mức không có hình ảnh nào chung, nhân vật mẹ này, giống như là một nhân vật phụ không được nhắc đến trong kịch bản cuộc sống của hắn.

Không thân với ba, không quen với mẹ, hắn hoàn toàn giống với mấy đứa trẻ đáng thương không có ba mẹ như đức, thế là từ nhỏ đã dưỡng thành tính cách lạnh lùng, đối với tất cả mọi chuyện đều không có cảm giác an toàn, nhất là chuyện tình cảm.

Chẳng qua bây giờ lại có một người, giống như viên thuốc trợ tim, có thể ổn định cảm giác không an toàn của hắn.

Mại Vu –

Cảnh vật ngoài cửa sổ đột nhiên dừng lại, Hoàng Huyền quay đầu nhìn thoáng qua người bên cạnh: “Vu Vu, đèn xanh đèn đỏ phía trước thì quẹo phải.”

“À, ừ.” Mại Vu nắm chặt tay lái, gật đầu.

Sáng sớm hôm nay Hoàng Huyền kéo anh còn đang trong giấc mộng dậy, giúp anh dọn dẹp xong, lấy đồ này nọ rồi bắt anh đi ra cửa, cũng chưa nói cho anh biết muốn đi chỗ nào.

Thật sự khiến anh có chút kỳ lạ.

“Vu Vu?”

“A! Gì ạ?” Mại Vu vẫn đắm chìm trong suy nghĩ ngổn ngang, bị Hoàng Huyền gọi như vậy mới lấy lại tinh thần.

“....” Con người xinh đẹp lại âm trầm của Hoàng Huyền nhìn chằm chằm Mại Vu, nhìn mãi khiến Mại Vu có chút ngượng, hắn mới chậm rãi nói: “Đèn xanh rồi....”

Theo đó là tiếng kèn đinh tai nhức óc –

Ặc a! Anh quá mức mất tập trung.

Vội vàng đạp chân ga, Mại Vu nơm nớp lo sợ lái xe đi.

Rốt cuộc Hoàng Huyền muốn làm gì nhỉ? Còn nữa bọn họ muốn đi đâu?

Oa, đáng sợ thật đó – nhưng cảm giác có chút mới lạ.

*****

“Cậu lại muốn làm gì nữa hả?” Nhướng đôi mi thanh tú, tựa bên cửa chính, chỉ mặc một chiếc áo tắm, tóc dài màu đen rối tung mất trật tự, Nam Thiên Tôn đầu đầu nhìn về mặt lạnh lùng tàn khốc của Hoàng Huyền trước mặt.

“Tôi có thứ đồ muốn giao cho cậu bảo quản.”

“Đồ gì?” Nam Thiên Tôn nhú mày, vén tóc dài xinh đẹp màu đen ra phía sau tai, hai tay vòng trước ngực.

“Cái này.” Thân thể Hoàng Huyền đi về phía trước, ôm thứ đồ trong ngực ra.

“A, vật này?” Nam Thiên Tôn ngây ngốc nhìn Hoàng Huyền, duỗi ngon tay chọc thứ đồ trong ngực Hoàng Huyền.

“Đừng đâm loạn đồ của tôi.” Hoàng Huyền hừ lạnh một tiếng, không vui đẩy tay Nam Thiên Tôn ra.

“Đâm một chút thì sao chứ?”

“Đồ của tôi không cho phép cậu chạm bậy bạ!” Ôm chặt thứ đồ trong ngực, về mặt Hoàng Huyền khinh thường nhìn Nam Thiên Tôn.

“Chờ đã chờ đã! Cái gì mà đồ vật, em mới không phải đồ vật!” Lúc này thứ đồ trong ngực Hoàng Huyền lên tiếng kháng nghị, tay bị Hoàng Huyền đặt phía sau ôm chặt lấy nên không cách nào cử động, Mạ Vu đành phải nhú mày tỏ vẻ mình mất hứng.

“Đừng âm ỉ, để anh nói hết.” Hoàng Huyền tựa đầu lên vai Mạ Vu, thổi khí vào tai anh.

“Ừm, được.” Mạ Vu đỏ mặt khẽ gật đầu.

“Trước gửi Vu Vu ở chỗ cậu, tối tôi qua đón em ấy.” Hôn nhẹ lên má Mạ Vu, Hoàng Huyền cười khẽ.

“Ừ, được rồi, nhưng tại sao phải gửi chị dâu qua nhà tôi?” Nam Thiên Tôn nhú mày, thật không thể tin được, vừa rồi thế mà lại có thể nhìn thấy Hoàng Huyền từ trước đến giờ chỉ có cười lạnh lại mỉm cười.

“Vu Vu, em vào trước đi, nhớ tối anh tới đón em.” Hoàng Huyền dừng lại đẩy Mạ Vu vào trong cửa, trước khi đẩy còn không quên hôn lên môi anh một cái.

“Ừ.” Mạ Vu quay đầu nhìn Hoàng Huyền, giọng điệu có chút buồn bực.

Chuyện gì vậy chứ? Sao không thể nói với anh ư? Ngay cả Nam Thiên Tôn cũng nghi ngờ giống anh, tại sao phải tới nhà Nam Thiên Tôn? Không thể về nhà sao?

Mạ Vu mang theo một bụng nghi ngờ đi vào trong phòng.

“Hả? Ngay cả chị dâu cũng tách ra, không phải cậu chưa nói nguyên nhân cho anh ta biết đấy chứ?” Vén mấy sợi tóc đen nhánh rũ xuống trán, Nam Thiên Tôn nhìn Hoàng Huyền.

“Bởi vì tôi cũng không muốn nói cho em ấy biết.”

“Hả, tại sao?”

“Người phụ nữ Thu Chỉ kia muốn về - “

“Thu Chỉ? Cậu nói là phu nhân....?” Nam Thiên Tôn vuốt mái tóc đen của mình, nhìn về phía về mặt lạnh lùng của Hoàng Huyền.

Hoàng Huyền tay vẫn ôm ngực, gật đầu: “Người phụ nữ kia gọi điện thoại nói từ Pháp về, sau đó....”

“Sau đó để tôi đoán thử, phu nhân nói muốn về, mục đích là vì muốn cậu lập gia đình, nhưng vấn đề là bây giờ cậu vẫn ở cùng với Mạ Vu như trước?”

Hoàng Huyền nghe Nam Thiên Tôn phân tích, chỉ nhẹ nhàng gật đầu, không có phản ứng nào khác.

“Wow! Thật sự là đã bị tôi đoán đúng, với địa vị của cậu, tôi thật sự không thể tưởng tượng được còn trường hợp kỳ quái nào thích hợp hơn là tình huống bình thường này vướng lên người cậu!” Bộ dạng Nam Thiên Tôn xem kịch vui nói.

Địa vị Hoàng Huyền thân là thiếu chủ hắc đạo, phía sau lưng đương nhiên có sản nghiệp khổng lồ và tập đoàn, mặc dù bây giờ Hoàng Huyền còn trẻ, nhưng vẫn phải chuẩn bị một đứa bé để sau này thừa kế sản nghiệp.

Song vấn đề bây giờ là, người yêu Hoàng Huyền, Mạ Vu – vốn không có khả năng gọi là gà trống đẻ trứng. Thu Chỉ chắc hẳn lần này trở về mục đích không có gì ngoài...

“Bà ta thế mà bảo tôi chia tay với Tiểu Vu, nếu không bà ta sẽ gây bất lợi cho Tiểu Vu, người phụ nữ già nua này thật sự quá tự cao tự đại rồi.” Giọng điệu Hoàng Huyền trả lời rất lạnh nhạt, còn mang ý khinh thường.

“A, không ngờ có người lại nói thế với cậu cái tên không có lương tâm đáng sợ này à?” Dáng vẻ Nam Thiên Tôn nhìn như vô cùng khâm phục, anh ta còn không biết có người dám can đảm nói mấy lời như vậy với Hoàng Huyền, “Vậy cậu tính làm gì đây?”

“Tôi cũng không muốn xung đột chính diện, dù sao người phụ nữ kia cũng được xem là mẹ đẻ của tôi, tôi cho bà ấy một cơ hội nữa.”

“Cho nên?”

“Cho nên hôm nay tôi đi làm mấy thủ tục, trong lúc người phụ nữ kia trở về thì tôi tính dẫn Vu Vu ra nước ngoài, đến lúc đó bà ta về tìm không thấy bọn tôi sẽ hiểu được dụng ý của tôi. Nhưng nếu như bà ta vẫn chưa từ bỏ ý định, kiên trì muốn chia rẽ tôi với Vu, tôi sẽ xung đột trực diện với bà ta.” Con mắt xinh đẹp có sắc thái lạnh lẽo.

“Vậy là nói, cậu tính dẫn chị dâu ra nước ngoài.”

“Ừ.”

“Còn chuyện trong bang làm sao đây?” Đột nhiên có dự cảm không tốt, Nam Thiên Tôn đưa tay muốn khoác lên vai Hoàng Huyền.

“Tất nhiên giao cho các cậu.” Hoàng Huyền chụp tay Nam Thiên Tôn, dáng vẻ “Cậu dùng đầu gối nghĩ cũng biết.”

“Cái... Cái gì?”

“Được rồi, sắp tới giờ tôi phải đi rồi.”

“Hoàng, Hoàng Huyền! Cậu rất không có trách nhiệm!”

“Cậu quản tôi à!”

Hết chương 40

42. Chương 41

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Mạ Vu ngồi trên ghế sofa mềm mại, lần đầu tiên tới nhà Nam Thiên Tôn khiến anh cảm thấy có chút căng thẳng, cộng thêm Hoàng Huyền không có bên cạnh anh. Lê quý Đôn

“Cái kia...” Mạ Vu nhỏ giọng như muỗi kêu nói.

“Sao?” Người nào đó cười cười đưa ly trà cho Mạ Vu.

“Xin hỏi có phải anh và tiên sinh Nam Thiên Tôn ở cùng một chỗ không?” Mạ Vu nhận lấy ly trà, đặt câu hỏi đối với Đông Phương Diễn giống như không biết tại sao lại xuất hiện ở nhà Nam Thiên Tôn.

“À, không phải, tôi cũng có nhà.” Đông Phương Diễn ngồi bên cạnh Mạ Vu, tự mình cũng uống một ly trà.

“Vậy tại sao anh lại ở đây?” Hớp một ngụm trà, Mai Vu liên tục đặt câu hỏi.

“Vì ngày hôm qua tôi ở nhà cậu ta, còn ngủ chung.”

“Cái gì!” Mai Vu thiếu chút nữa phun hết trà trong miệng ra, lời Đông Phương Diễn nói mập mờ khiến Mai Vu bị dọa hét lên một tiếng.

Chẳng phải Nam Thiên Tôn và Đông Phương Diễn không phải là người yêu sao? Vậy, vậy, vậy tại sao ngày hôm qua bọn họ lại ngủ chung? Chẳng lẽ chỉ bầu bạn đơn thuần?

Oa a! Thật là tin tức có sức công phá, chờ tối Huyền Huyền về đón anh nhất định phải nói cho anh ấy biết tin này! Truyện bên lê quý đôn,

Ừm, nhưng không biết Nam Thiên Tôn và Đông Phương Diễn ai là số 0 ai là số 1 nhỉ?

Mai Vu bưng chén trà trong tay, hoàn toàn mất hồn, nhưng không biết sau khi nghe tin kế tiếp anh lại càng khiếp sợ hơn.

“À, đúng rồi!” Đông Phương Diễn để ý thấy Mai Vu mất hồn, nhạy cảm đoán được có lẽ anh suy nghĩ tới điều gì đó.

“Chuyện gì?” Bị một câu này của Đông Phương Diễn gọi hồn, Mai Vu ngơ ngác quay đầu lại.

“Thạch Thái là bạn cậu sao?” Đông Phương Diễn thân thiết mỉm cười, khuôn mặt từ trước đến nay không có biểu hiện gì lại có vẻ nhã nhặn, hơn nữa anh ta cũng rất thích Mai Vu.

“À đúng vậy, cậu ấy là bạn học trung học.” Mai Vu gật đầu, kỳ quái sao đột nhiên nhắc tới Thạch Thái.

“À thì ra là thế, khó trách ngày hôm qua cậu đi cùng cậu ta.” Bộ dạng Đông Phương Diễn bình tĩnh hiểu ra.

“Ừ đúng rồi, nói đến đây, hình như các anh quen biết Tiểu Thái?”

Mai Vu nghĩ lại, ngày hôm qua trước khi bị Hoàng Huyền dẫn đi còn nghe thấy Thạch Thái và Nam Thiên Tôn cùng Đông Phương Diễn nói chuyện, hình như họ quen biết nhau.

“Đúng rồi, chúng tôi quen nhau, hơn nữa còn rất quen thuộc.” Nhắc đến Thạch Thái, Đông Phương Diễn cười híp cả mắt.

“Hi hi, là như vậy à!”

“Ừ, hơn nữa đêm qua cũng ở đây, bọn tôi ngủ cùng một chỗ.” Giọng điệu Đông Phương Diễn bình thản, biểu hiện trên mặt lại hết sức sung sướng.

“Ừ, là như vậy... Anh nói cái gì?” Mai Vu chấn động, trà trên tay sánh ra ngoài.

43. Chương 42

“..... Tiểu Thái cậu ấy, đêm hôm qua cậu ấy ngủ cùng một chỗ với các anh?” Trà nóng rơi vào tay, Mai Vu lại chẳng hề để ý tới, chỉ lúng ta lúng túng nhìn Đông Phương Diễn.

“Haizzz, sao không cẩn thận như vậy chứ.” Đông Phương Diễn thấy Mai Vu dội nước trà lên người, vội lấy khăn lau giúp anh.

Vừa vặn lúc này Nam Thiên Tôn nói chuyện với Hoàng Huyền xong đi vào, nhìn thấy bộ dạng Mai Vu thẹn thùng, Đông Phương Diễn thì cúi trước người anh, sờ đông sờ tây không biết đang sờ cái gì, theo bản năng Nam Thiên Tôn liền cho rằng.....

“Hai người các cậu đang làm gì thế?” Nam Thiên Tôn chỉ vào hai người chắt vẩn.

Mại Vu và Đông Phương Diễn cùng nhìn về phía Nam Thiên Tôn, không rõ trên mặt trắng nõn điển trai sao lại đỏ bừng.

“Tôi không cần thận làm đổ trà.” Mại Vu nhìn chằm chằm Nam Thiên Tôn, trong tay vẫn còn cầm ly trà không có nước.

“Tôi đang giúp cậu ta lau trà bị đổ.” Đông Phương Diễn quay đầu, trong tay cầm chiếc khăn mặt.

Nam Thiên Tôn nhìn hai người bọn họ, sau khi hiểu rõ sự việc, dường như thở phào nhẹ nhõm.

“Ừ... À.” Nam Thiên Tôn dừng một chút, nhìn thấy tình hình vừa rồi, anh ta còn tưởng... Còn tưởng Đông Phương Diễn muốn phát triển tình yêu với người đàn ông của thiếu chủ.

“Cậu đang nghĩ tới chuyện không nên nghĩ sao?” Về mặt Đông Phương Diễn thân thiết hòa nhã mỉm cười, trong mắt lại thoáng hiện vẻ nguy hiểm.

“Không có! Tất nhiên không có, tôi chẳng nghĩ gì cả!” Nam Thiên Tôn vội vàng phủ nhận, đặt mông ngồi xuống bên cạnh Mại Vu.

Mại Vu ngây ngốc để mặc Đông Phương Diễn lau người, ngay cả Nam Thiên Tôn ngồi xuống bên cạnh cũng không biết.

Câu “Ừ, hơn nữa đêm qua cũng ở đây, bọn tôi ngủ cùng một chỗ” Đông Phương Diễn vừa mới nói, thật sự là quá chấn động, Mại Vu còn chưa nghĩ tới Thạch Thái thích làm quen mấy cô gái xinh đẹp, sở thích là chụp ảnh nữ sinh trung học ngây thơ thế mà lại... Lại là đồng tính luyến ái?

A a – Thân là đồng tính luyến ái thế nhưng không chú ý bạn bè bên cạnh mình cũng giống vậy?

Mại Vu bưng ly trà, tầm mắt nhìn thẳng về phía trước ngẩn người.

Nam Thiên Tôn ngồi bên cạnh chú ý đến, thuận miệng hỏi, “Chị dâu xảy ra chuyện gì?”

Đông Phương Diễn cũng nhìn anh, thuận miệng trả lời, “Không có. Tôi vừa mới chỉ nói cho anh ấy biết, ngày hôm qua cục đá nhỏ ngủ cùng chúng ta mà thôi.”

“À...” Nam Thiên Tôn khẽ gật đầu, bộ dạng không quá để ý.

Lúc này, người nào đó đang ngủ say bị bụng đói quấy nhiễu tỉnh lại, tóc tai bù xù ngồi dậy, đói bụng quá.

Kéo ga giường to dùng quần quanh nửa người dưới trần trường, Thạch Thái đi xuống giường, mặc ga giường bằng sợi tơ chất liệu xa hoa nhưng bề mặt dính đầy chất lỏng ám muội kéo dài trên mặt đất.

Anh ta không đeo mắt kính, kéo đôi mắt gấu mèo hình 0.0, tư thế kỳ quái đi ra khỏi phòng xuống lầu.

Nhà Nam Thiên Tôn rất rộng nhưng lại không thuê người giúp việc, bình thường công việc quét dọn này nợ anh ta sẽ giao cho Đông Phương Diễn thích làm việc nhà lại chạy tới ở không làm.

Vì phòng rộng, từ phòng ngủ đến phòng bếp cách một đoạn, nhưng vì đã đói bụng lại không thể nào sai khiến người khác giúp, Thạch Thái đành phải ép thân thể cả người đau nhức bám vào tường bước từ từ.

Phòng bếp ở phía sau phòng khách, Thạch Thái thật vất vả đi xuống còn phải lướt qua phòng khách mới đi đến đích.

Mặc dù biết hai mỹ nhân đối với Thạch Thái có chút biến thái đều đang ở đây, nhưng giải quyết nhu cầu bản thân bây giờ là cấp bách nhất, anh ta mới không quản cả người trần trường quần quanh ga giường lát nữa bị hai mỹ nhân nhìn thấy sẽ có kết cục gì, hiện tại anh ta thậm chí ăn xong rồi trở về phòng nằm xuống ngủ.

Thạch Thái đi vào phòng khách, mắt híp không thấy rõ, tay cầm ga giường dần trượt xuống, bước từng bước nhỏ thất thủ đi về phía trước, hoàn toàn không thấy ba người... Không! Anh ta cố ý bỏ qua hai người kia, còn thêm một người thì anh ta không chú ý tới, có lẽ để ý tới thì sau đó anh ta sẽ hối hận vừa rồi không nên đi vào phòng khách mà tình nguyện đói bụng ở nguyên trong phòng.

Thạch Thái xuyên qua phòng khách rộng lớn, đi vào phòng bếp.

Vừa vặn Đông Phương Diễn lau nước trà trên người Mai Vu thấy Thạch Thái chỉ quần ga giường đi vào phòng bếp, anh ta cười rất vui vẻ đi theo vào. LQĐ

Nam Thiên Tôn ngồi trên ghế sofa đang suy nghĩ nên theo vào hay không, nhưng người ngồi bên cạnh đang ngăn người, Hoàng Huyền đã dặn dò phải chăm sóc thật tốt cho người khách quan trọng này.

Không còn cách nào khác đành để Đông Phương Diễn đi vào, hẳn ta nhất định phải cố gắng thực hiện nghĩa vụ người chủ nhà hiếu khách.

Lúc này Mai Vu thoáng lấy lại tinh thần, từ lúc bị lời Đông Phương Diễn nói hù dọa, bây giờ lại tận mắt chứng kiến thân thể Thạch Thái trần truồng đi qua trước mặt anh, hiện tại có nói tin tức kinh thiên động địa gì cho anh thì dường như anh cũng không cảm thấy kinh ngạc nữa.

“Này, đang ngăn người vì vấn đề gì?” Nam Thiên Tôn nhìn qua Mai Vu, tiện miệng hỏi, thật ra Nam Thiên Tôn và Mai Vu chỉ gặp mặt mấy lần, mặc dù quen biết Hoàng Huyền, nhưng Hoàng Huyền lại luôn giấu diếm Mai Vu, cho nên hiển nhiên Nam Thiên Tôn có chút xa lạ với Mai Vu.

Nhưng có lẽ trời sinh ra vậy, nếu không tại sao Mai Vu cũng chỉ gặp Đông Phương Diễn mấy lần nhưng cảm giác ở chung lại hòa hợp hơn?

“À... Không có gì, chỉ là vừa bị Tiểu Thái hù dọa.” Mai Vu nhìn về phía Nam Thiên Tôn, người mà từ này giờ anh không chú ý tới, ngại ngần nói.

“Tiểu Thái? Anh nói là cục đá nhỏ sao?” Nam Thiên Tôn chớp mắt.

“Đúng rồi, anh không biết à, Tiểu Thái là bạn học trung học của tôi!” Mai Vu gật đầu cười.

“Bạn thời trung học? Khó trách lần trước tìm thì hai người đang ở cùng nhau...”

“Ừ, nhưng tôi rất kinh ngạc, không ngờ các người quen biết Tiểu Thái.” Mai Vu bày ra nụ cười ngốc nghếch.

“À, tất nhiên, bây giờ chúng tôi có thể xem như quan hệ người yêu!” Nhắc tới chủ đề Thạch Thái, dường như Nam Thiên Tôn rất có hứng thú.

“Tình... Quan hệ tình yêu đúng không?” Mai Vu trừng mắt, nhưng có cảm giác thở phào nhẹ nhõm, cũng may là quan hệ người yêu, anh còn tưởng rằng chỉ là quan hệ bạn tình!

Mai Vu cười cười, tự giấu mình quá đa nghi, nghĩ phức tạp về đời sống tình cảm của bạn bè.

Nhưng –

“Vậy tiên sinh Đông Phương Diễn và Tiểu Thái là...?” Mai Vu chợt nhớ tới câu “Ừ, hơn nữa đêm qua cũng ở đây, bọn tôi ngủ cùng một chỗ” của Đông Phương Diễn.

“À, cậu ta hả, cậu ta và cục đá nhỏ cũng coi như là quan hệ người yêu!” Nam Thiên Tôn mỉm cười, cười rất vô hại.

“Là... Là... Có đúng không?” ‘Nghe vua nói một buổi, thần dân đầu lộn xộn.’

Bây giờ là như thế nào, chẳng lẽ lại là 3P sao?

Xem ra dường như không phải đa nghi, mà là suy nghĩ quá đơn thuần.

Hết chương 42

44. Chương 43

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Thạch Thái ngồi xổm trước tủ lạnh to đùng, đôi mắt híp lại nhìn không rõ tiêu cự, khí lạnh từ trong tủ lạnh hất lên người trần truồng của anh ta. LQĐ

“Hắc xì!” Thạch Thái hắt xì một cái toàn thân lạnh run, vội dừng hành động ngăn người, kiểm đồ muốn uống từ trong tủ lạnh.

Kéo ga giường cứ muốn rơi ra, đóng cửa tủ lạnh, Thạch Thái cầm đồ uống trong tay, kéo ghế ngồi xuống bàn ăn chậm chậm như một ông già.

“Haizzz...”

Thạch Thái khê thở dài, phần eo đau đớn khiến anh ta cảm thấy có chút không thoải mái, giữa mông và đùi dính dính thứ gì đó cũng thế. Những thứ này đều do hai tên nào đó ngày hôm qua quá phận, bây giờ anh ta muốn ngồi lâu cũng không thể nào ngồi được.

Cúi đầu, Thạch Thái không kiềm chế được oán than mình số khổ.

Lúc này đột nhiên có một bàn tay đưa một chiếc ly tới, Thạch Thái nhìn không ý kiến gì nhận chiếc ly, uống hết ly nước trái cây tinh khiết 100% xong rồi mới lên tiếng: “Cảm ơn!”

Đợi đến khi hiểu ra thì anh ta đã uống hết một ly nước trái cây.

Vẫn chưa thỏa mãn liếm môi, Thạch Thái ngẩng đầu nhìn về người sẵn sóc đưa cho anh ta cái ly – vẻ mặt Đông Phương Diễn cười tà mị không biết xuất hiện trong phòng bếp từ bao giờ.

“Sax, gì vậy?” Giọng điệu Thạch Thái không tốt, trông thấy Đông Phương Diễn đột nhiên xuất hiện trước mặt anh ta cũng không thấy bất ngờ lắm, có lẽ bình thường sợ là do thói quen không chừng.

“Không có gì.” Đông Phương Diễn cười con mắt híp lại, hắn ta dùng tay lau nước trái cây đọng lại bên mép Thạch Thái bỏ vào miệng mình liếm hai cái.

“Anh có biết không, anh làm như vậy là rất biến thái?” Thạch Thái không vui liếc mắt nhìn Đông Phương Diễn, ngón tay gõ mặt bàn.

“Không biết, tôi cảm thấy như vậy rất có tình cảm!” Đông Phương Diễn nắm chặt tay Thạch Thái, dùng ánh mắt có thể dùng từ gần như mê luyến nhìn anh ta.

“Anh cái tên biến thái này...” Một luồng khí lạnh từ xương sống Thạch Thái chui lên.

“Đúng rồi, đối với cậu tôi không thể nào không biến thái.” Đông Phương Diễn nắm tay Thạch Thái cọt xát lên mặt, môi mỏng nhẹ nhàng rơi xuống mu bàn tay anh ta hôn.

“..... Con mẹ nó anh.” Khóe miệng cứng ngắc giật hai cái, không dễ gì mà nghe từ thô tục trong miệng Thạch Thái phun ra.

“Cục đá nhỏ...”

“Cái gì?”

“Cậu nói tục rất đáng yêu đó.” Đông Phương Diễn thâm tình nhìn sắc mặt đối phương tái nhợt.

“.... Phải không, vậy anh yên tâm, sau này tôi sẽ thường xuyên nói với anh.”

*****

Để anh sắp xếp lại lần nữa nào.

Trước hết, Đông Phương Diễn nói, đêm qua anh ta đến nhà Nam Thiên Tôn, nhưng lại ngủ chung! Song bọn họ đã từng phủ nhận quan hệ người yêu, vậy thì chứng tỏ bọn họ chỉ là bạn bè đơn thuần?

Không không không, như thế thì có lẽ chỉ là do anh hiểu lầm, ngủ cùng nhau cũng không có nghĩa là bọn họ xảy ra quan hệ sâu xa gì đó, có lẽ chỉ đơn giản là thích ngủ cùng mà thôi.

Nhưng sau đó Đông Phương Diễn lại nói tối qua Thạch Thái cũng theo bọn họ ngủ cùng nhau.

Gọi là 3P sao?

Không không không, mặc dù ba người nói ngủ cùng nhau, cũng có thể dùng lý luận của câu trên để phủ định.

Nhưng – Sau đó Nam Thiên Tôn lại nói với anh, Thạch Thái và anh ta là quan hệ người yêu, kiểu ngủ này quả thực không liên quan gì, trong lòng anh thở phào nhẹ nhõm, bạn lâu năm khá tốt cũng không vào lao vào vực sâu thâm loạn cái gì mà “Chỉ cần tình dục không cần tình yêu,” vẫn có các yếu tố tình yêu trong đó!

Nhưng, anh lại quên Đông Phương Diễn cũng cùng ngủ chung với bọn họ.

Kết quả lại hỏi một lần nữa, Nam Thiên Tôn cười nói Đông Phương Diễn và Thạch Thái cũng là quan hệ người yêu?

Vậy bây giờ không phải là 3P thì là gì? Hơn nữa vừa rồi Thạch Thái còn cưỡi trường trên người nhiều dấu vết xanh tím đi qua trước mắt anh, lần này muốn anh thay bạn bè xem là tình yêu thuần khiết cũng khó khăn.

Mại Vu ngây ngốc nhìn chằm chằm vào phòng bếp, đầu óc không mấy linh hoạt thật vất vả suy nghĩ rồi cho ra kết luận.

Nam Thiên Tôn ở bên cạnh im lặng hồi lâu, nhìn bộ dạng Mại Vu giống như rất khó khăn tiếp nhận bạn bè là kiểu người này, hẳn ta vô cùng mất hứng mở miệng hỏi: “Này... Anh rất khó tiếp nhận quan hệ hiện giờ của chúng tôi và Thạch Thái sao?”

“Không... Điều này cũng không phải.” Mại Vu lấy lại tinh thần, nghe ra giọng điệu Nam Thiên Tôn không vui lắm.

“Chúng tôi thật lòng thích cậu ta!”

Nghe Nam Thiên Tôn nói chuyện, Mại Vu chỉ bình tĩnh nhìn hẳn ta hồi lâu, có lẽ không nên dùng từ 3P khó nghe như vậy để hình dung về bọn họ, dùng tình yêu tay ba thuần khiết sẽ tương khá hơn chút.

“Ừm, tôi không nói không thể tiếp nhận, nếu mà thật lòng thích thì tôi đương nhiên có thể chấp nhận!” Mại Vu cười cười.

Dù thế nào đi nữa chỉ cần bạn tốt hạnh phúc, thì anh tham gia dư thừa làm gì?

“Thật xin lỗi, là tôi nhìn đáng vẻ anh giống như không thể chấp nhận, cho nên mới...”

“Không có, tôi nhìn thấy thân thể Thạch Thái trần truồng đi qua có chút bị dọa!” Mại Vu hối lỗi gãi đầu, quả thật anh vừa bị hành động của bạn tốt đoạn hoảng sợ.

“A, có thể cậu ta đói bụng rồi mới chạy xuống tìm đồ ăn, có lẽ không chú ý tới anh ở đây cho nên mới như vậy.”

“Là như thế à!”

“Ừ, chờ lát nữa đi ra giờ! Anh ngồi ở đây, tôi đi lấy quần áo cho cậu ta, chờ chút nữa hai người cứ tâm sự,” nói xong Nam Thiên Tôn khó có khi mỉm cười thân mật với Mại Vu.

“Ừ.” Mại Vu đưa mắt nhìn Nam Thiên Tôn lên lầu, khẽ thở dài tựa người ra sau ghế sofa.

Thì ra Tiểu Thạch Thái đáng yêu biến thái cũng từ thích rình nhìn nữ sinh chuyển qua thích đàn ông! Thật sự đáng chúc mừng.

Bên phía Thạch Thái, sau khi nhanh chóng ăn hết đồ ăn ngon mà anh ta vừa lệnh cho Đông Phương Diễn nấu, cảm thấy hài lòng thỏa dạ muốn trở về phòng nghỉ ngơi, bị Đông Phương Diễn nhào vào phía sau ôm chặt anh ta.

Thạch Thái bị sức nặng Đông Phương Diễn đè xuống khiến hành động bất tiện, vốn định quay đầu chất vấn thì chưa kịp hỏi đã nhìn thấy người nào đó ngồi trong phòng khách.

“Mại Vu?” Thạch Thái dừng lại, trong nháy mắt mặt tái xanh.

“Hi, Tiểu Thái!” Mại Vu thì cười như ánh mặt trời giờ tay chào hỏi

45. Chương 44

“Cậu... Sao cậu lại ở đây?” Thạch Thái kinh hoảng lùi về sau mấy bước, vừa vịn rơi vào cái ôm của Đông Phương Điển, nhưng bản thân anh ta lại không tự biết.

“Huyền Huyền dẫn mình tới đây, muốn mình.. Ừ, mình cũng chẳng biết muốn làm gì, anh ấy chỉ nói tôi sẽ quay lại đón mình.” Mạ Vu suy nghĩ rồi trả lời.

“Sao Hoàng Huyền biết rõ chỗ này?” Thạch Thái kinh ngạc nói.

“Ừ đúng rồi, Hoàng Huyền... Xem như là ông chủ của bọn tôi, cậu không biết sao?” Đông Phương Điển tựa đầu vào cổ Thạch Thái, khẽ cười nói.

“Như vậy nói cách khác cấp trên bên miệng các người thường nhắc tới là... Hoàng Huyền?” Thạch Thái hỏi.

“Ừ.” Đông Phương Điển gật đầu.

“Quá khéo nhỉ, Tiểu Thái?” Mạ Vu cũng gật đầu, nở nụ cười tươi sáng, “Hơn nữa mình không biết thì ra cậu đang kết giao với tiên sinh Đông Phương Điển và tiên sinh Nam Thiên Tôn!”

Thạch Thái nhìn nụ cười chói lọi của Mạ Vu, lý trí có dấu hiệu bị đứt.

“Ai nói... Anh nói mình kết giao với bọn họ chứ!” Thạch Thái giận dữ hét lên, giọng điệu đầy ý tứ phủ nhận.

“Cục đá nhỏ, sao cậu lại nói như vậy?” Đông Phương Điển nheo lông mày, vòng tay quanh người Thạch Thái tăng thêm lực.

“Các người... Không? Yêu sao?” Mạ Vu sững sờ, anh vừa nghe được thứ gì vậy?

Lúc này vừa vặn Nam Thiên Tôn ôm quần áo Thạch Thái đi xuống lầu, mấy lời vừa rồi thu hết vào tai.

“Chúng ta không có tình yêu hả?” Giọng điệu có phần nghiêng răng nghiêng lợi, tay Nam Thiên Tôn ôm quần áo, ánh mắt lạnh lẽo quét về phía Thạch Thái.

Thạch Thái bị ánh mắt hằn ta quét qua, sắc mặt trở nên tái nhợt, chỉ thấy Nam Thiên Tôn thừa dịp Mạ Vu chưa quay đầu lại lên lút dùng môi xinh đẹp phát ra khẩu hình: “Hợp đồng.”

Thạch Thái vừa thấy hai chữ này phun ra lập tức thay đổi, phủ nhận thái độ lúc này.

“Không... Không, ý mình vừa rồi là, là ai nói bọn mình kết giao? Tin tức quá nhanh!” Thạch Thái nắm chặt tay Mạ Vu, lời nói trở nên rất gắng gượng, anh ta cười cứng ngắc nhìn Nam Thiên Tôn.

“Đó! Là như vậy đó!” Giọng Nam Thiên cao vút, thể hiện hằn ta vốn không tin lời Thạch Thái nói.

“À, thì ra là thế, sau này Tiểu Thái cậu phải nói hoàn chỉnh chút nhé, hại mình còn tưởng rằng...” Ngược lại ở đây có một người ngu ngốc lại tin, Mạ Vu cười hì hì nói.

“A.. Ha ha, đúng vậy.” Thạch Thái cười khan, vốn muốn phủ nhận lại trở thành xác nhận.

“Vậy bây giờ cậu sống hạnh phúc chứ?” Dựa vào lập trường bạn bè, Mạ Vu cảm thấy vấn đề này xem ra không thể không hỏi, nhưng nhìn bộ dạng Đông Phương Điển và Nam Thiên Tôn đều yêu thương cậu ấy như vậy, chắc là có.

Hạnh phúc, hứ! Có quỷ mới sống hạnh phúc! Trong lòng Thạch Thái thầm nói những lời này, trên mặt lại phải giả vờ ra vẻ phơi phới, còn phải dùng giọng điệu rất kiên định nói: “Đương nhiên hạnh phúc!”

Nghe thấy đáp án, Nam Thiên Tôn hài lòng cười với Thạch Thái, Thạch Thái cũng đáp trả một nụ cười gắng gượng khó coi.

Nếu không phải vì hợp đồng, anh ta chẳng thêm giữ gìn gì!

“Như vậy là được rồi!” Mạ Vu thả lỏng cười nói, chỉ cần hạnh phúc, kiểu chuyện tình ba người này anh có thể chấp nhận.

Mạ Vu vui vẻ nhìn Thạch Thái, nhưng không chú ý tới Thạch Thái biểu hiện có nỗi khổ không nói ra được.

Nam Thiên Tôn sung sướng đi về phía trước, ngồi giữa Thạch Thái và Mai Vu.

“Vậy cậu phải chờ đến tối à?” Vừa mặc quần áo vừa chịu đựng tay Đông Phương Diễn vuốt ve trên hông và đầu ngón tay Nam Thiên Tôn đặt bên hông cọ xát, Thạch Thái hỏi.

“Ừ, chắc là vậy, Huyền Huyền nói như thế.”

“Đúng vậy, Hoàng Huyền bận công việc, buổi tối sẽ về đón anh, cho nên phiền anh ngoan ngoãn chờ.” Đáp lời chính là Nam Thiên Tôn đang giúp Thạch Thái kéo khóa quần lên.

“Anh ấy đi làm việc gì?” Mai Vu tò mò hỏi, Hoàng Huyền không nói cho anh biết rốt cuộc là muốn làm gì? Còn nữa, tại sao lại phải tới nhà Nam Thiên Tôn?

“Ừm.. Đến lúc cậu ta về đón anh ở đây hỏi không tốt hơn à?” Nam Thiên Tôn nhìn Thạch Thái mặc quần áo tử tế, hài lòng vỗ đầu anh ta.

“Bây giờ anh nói cho tôi biết được không?”

“Không!” Nam Thiên Tôn quay đầu lại, quả quyết từ chối.

“Tại sao?” Cùng hỏi vấn đề chính là Mai Vu và Thạch Thái, Thạch Thái cũng nghi ngờ vì cho rằng bạn bè bị đối xử bất công.

Nam Thiên Tôn liếc nhìn Thạch Thái, lạnh lùng nói: “Không có tại sao, vì là Hoàng Huyền dặn tôi không được nói.”

“Nào có như vậy...” Mai Vu cúi đầu, bộ dáng có chút thất vọng.

“Mai Vu...” Thạch Thái nhìn bạn, anh ta biết bất kể Hoàng Huyền có hành động nhỏ nào đều khiến tâm tình Mai Vu dậy sóng, vì Mai Vu yêu Hoàng Huyền như vậy, nhưng anh ta rất ít khi nhìn thấy Hoàng Huyền tỏ thái độ.

Thạch Thái lướt qua Nam Thiên Tôn vỗ về Mai Vu, “Đừng buồn nữa, chờ lát nữa mình dẫn cậu đi tới một chỗ.”

“Chỗ nào?” Ba người ở đây cùng hỏi.

“Chỗ hôm nay mình phải tới làm.” Thạch Thái cười sáng lạn, nắm tay Mai Vu.

Nhưng hai người nào đó ở đây lại hét lên phản đối: “Tuyệt đối không được!”

Hết chương 44

46. Chương 45

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

“Tại sao không được?” Bị hai người nào đó trước sau kiên quyết từ chối, Thạch Thái không hiểu hỏi lại, anh ta muốn dẫn Mai Vu tới chỗ mình làm việc mà hai người này làm cái quái gì vậy hả? LQĐỒN

“Đúng rồi, tại sao không được?” Mai Vu phụ họa theo, Thạch Thái đã nói đi chơi vậy chắc là không đến chỗ quá mức buồn tẻ, dù sao ở trong nhà Nam Thiên Tôn anh cũng khá nhàn chán.

“Không được là không!” Nam Thiên Tôn quay đầu liếc Mai Vu một cái, rồi quay đầu lại trừng mắt nhìn Thạch Thái.

Đông Phương Diễn ngồi bên cạnh ôm Thạch Thái trêu chọc từ nãy giờ cũng lên tiếng: “Đúng rồi, cục đá nhỏ, cậu cũng không muốn tới chỗ làm việc, cho nên tốt nhất là không nên đi!”

“A – Các anh quản tôi! Đó là chỗ bây giờ tôi muốn kiếm tiền!” Liếc mắt nhìn Đông Phương Điển, Thạch Thái không vui nói. Hai tên biến thái này thế mà dám cả gan xem chỗ làm việc của anh ta thành nơi nguy hiểm không tốt, thật sự là quá đáng giận quá ghê tởm!

“Không được! Cậu cũng không muốn làm chỗ đó, nếu như cho chị dâu theo lỡ mà có gì xấu ảnh hưởng đến tinh thần và thể xác thì làm sao đây?” Nam Thiên Tôn hùng hổ dọa người lần lên trước, kẹp Thạch Thái gần như thành cái nhân bánh, “Tôi thấy hôm nay cậu không nên đi thì tốt hơn, ngoan ngoãn ở nhà cùng bọn tôi!”

“Không thể, tôi muốn đi!”

“Không được đi, ở nhà cùng bọn tôi!” Tiếng nói dễ nghe của Đông Phương Điển lẩm bẩm bên tai Thạch Thái, khiến lông mao anh ta dựng thẳng cả lên.

“Không thể, đừng quên hợp đồng đã nói các người không thể hạn chế tự do công việc của tôi!” Thạch Thái quát lên với hai người, chép miệng thở phò.

“A...” Bị Thạch Thái phản đòn như vậy, Nam Thiên Tôn ngày thường khéo mồm khéo miệng ngược loại không nói nên lời.

Về mặt Thạch Thái mang thắng lợi mỉm cười, khiêu khích nhìn lướt qua, “Hừ, dù thế nào thì lát nữa tôi cũng sẽ dẫn Tiểu Vu cùng đi làm, xe của Điển cho tôi mượn!”

“Xe của tôi?”

“Đương nhiên, muốn dẫn Tiểu Vu đi cùng thì dù sao tôi cũng không thể cưỡi con xe 50 CC Little Sheep cũ nát của tôi được! Đến lúc đó dừng lại nửa đường thì làm thế nào!”

“Nhưng cậu không biết lái xe!” Nam Thiên Tôn nhú mày, một câu giết sạch.

“Không, Tiểu Vu sẽ lái, có đúng không?” Tầm mắt Thạch Thái lướt qua Nam Thiên Tôn, nháy mắt với Mai Vu hoàn toàn ở ngoài lề.

“À, đúng!” Mai Vu gật đầu, không được nói lời nào cuối cùng cũng có cơ hội lên tiếng.

Nam Thiên Tôn quay đầu liếc nhìn Mai Vu, rồi quay trở lại, giận dữ nói với Thạch Thái: “Cậu nhìn bộ dạng ngu ngốc đó đi, sao tôi có thể tin tưởng anh ta! Để anh ta lái xe đây?”

“Gì mà bộ dạng ngu ngốc!” Mai Vu lớn tiếng kháng nghị, rõ ràng bộ dạng bề ngoài anh rất điển trai, sao lại bị nói thành bộ dạng ngu ngốc!

“Đúng vậy, mặc dù Tiểu Vu hơi ngốc chút xíu, nhưng ít nhiều gì cũng có kỹ năng lái xe!” Thạch Thái cũng cãi lại nhưng không chú ý lời mình nói càng tổn thương Mai Vu.

“Tiểu Thái...” Mai Vu cứng ngắc giật khóe miệng.

“Không được! Tôi vẫn không yên lòng, cho nên không cho phép cậu đi!” Nam Thiên Tôn ôm cổ Thạch Thái, Thạch Thái bị kẹp giữa Nam Thiên Tôn và Đông Phương Điển có chút khổ sở, chỉ đành bóp bụng gầy gò của Nam Thiên Tôn tỏ vẻ không vừa lòng, đáng tiếc Nam Thiên Tôn giống như bị tê dại hoàn toàn không chú ý tới anh ta.

“Tôi muốn đi!” Nghiến răng nghiến lợi, Thạch Thái gần như trên bờ vực bùng nổ.

“Không cho phép!”

“Tôi muốn đi!”

Đông Phương Điển chứng kiến Thạch Thái trong ngực và Nam Thiên Tôn tranh cãi đỏ mặt tía tai, đột nhiên nghĩ ra một cách: “Vậy không bằng tôi cũng đi theo được không?”

“Cái gì?” Mọi người đều ngẩng đầu, nhìn về mặt tươi cười cả người lẫn vật đều vô hại của Đông Phương Điển.

“Tôi đi theo nha, như vậy tôi cũng có thể lái xe chở các người, hơn nữa đến chỗ cục đá nhỏ công tác tôi cũng có thể phòng ngừa lỡ như chị dâu nhỏ thấy được hình ảnh có hại cho thể xác và tinh thần.” Đông Phương Điền lại mỉm cười lần nữa, lẩn qua người Thạch Thái cọ xát.

Nam Thiên Tôn nhìn Đông Phương Điền nghĩ ngợi.

“Như vậy không có ý kiến gì nữa chứ?” Đông Phương Điền nhìn Thạch Thái mỉm cười.

Thạch Thái nhìn hẩn ta, khẽ gật đầu.

Tiếp theo ba người cùng nhau nhìn Mai Vu ở ngoài cuộc, Mai Vu không nói gì.

47. Chương 46

Ý kiến của Mai Vu chính là, anh nhất định phải theo chân bọn họ đi tới chỗ có nguy hiểm sao? Có thể không đi được không?

Nhưng sao ông trời lại dễ dàng từ chối mong muốn của người khác vậy chứ!

Xế chiều hôm đó, Mai Vu bị dẫn tới nơi Thạch Thái làm việc.

“Két!” Mai Vu bị tình cảnh trước mắt dọa kinh sợ.

Thì ra cái gọi là nơi công tác thần thánh của Thạch Thái là – Trường quay phim xxx?

“Oa oa, Tiểu Thái, tìm đâu ra người đẹp như vậy? Nhất là vẻ mặt thần thờ kia, thoát nhìn rất ngon miệng!” Một người phụ nữ trưởng thành mặc quần áo học sinh đề lên người Thạch Thái, giống như rất thân mật ghé vào tai anh ta nói khẽ.

Đông Phương Điền và Nam Thiên Tôn chia ra đứng hai bên trái phải Mai Vu, xem ra giống như bảo vệ, nhưng tầm mắt bọn họ lại không đặt trên người anh, mà là thả trên người phụ nữ dán lấy Thạch Thái.

Thạch Thái cố tình xem nhẹ tầm mắt sáng quắc của hai người nào đó, một tay ôm eo người phụ nữ, nói khẽ bên tai cô ta.

“Cô nói người kia hử, cậu ấy tên là Mai Vu, là bạn thời trung học của tôi, thoát nhìn cậu ấy rất ngon miệng đúng không? Đáng tiếc cậu ấy đã có nơi có chốn, cho nên cô hãy tỉnh lại đi, cũng đừng lộn xộn với người ta, nửa kia của cậu ấy là một người rất tàn nhẫn đấy!”

“À, thật đáng tiếc.” Người phụ nữ ôm Thạch Thái, giọng nói mát mát.

“Nhưng không sao, mặt khác có hai người cô có thể nhào vào, dù sao bọn họ quấy lấy tôi mỗi ngày khiến tôi sắp phiền chết rồi!” Thạch Thái sờ mái tóc dài đen nhánh của người phụ nữ, khoe miệng nở nụ cười gian trá.

“Anh nói hai soái ca khác là ai vậy? Sao ngày nào cũng quấn lấy anh?” Người phụ nữ càng sát lại gần, bộ ngực kinh người cũng dán lên người Thạch Thái.

“Đó! Hai người bọn họ đó, tôi.....” Thạch Thái còn chưa nói hết, đột nhiên bị một người ôm cổ kéo về phía sau, anh ta lão đảo ngã vào trong ngực người nào đó.

Người nào đó cũng không phải là Mai Vu ngốc nghếch có một không hai, cũng không phải là Nam Thiên Tôn đang định tiến lên ôm lấy thì bị đoạt trước, nghe thấy mùi lá trà nhàn nhạt thì biết là thần thánh phương nào rồi.....

Thạch Thái quay đầu ra sao, tập trung nhìn vào, quả nhiên là người này.

“Tiên sinh Đông Phương Điền, xin hỏi anh đang làm gì vậy?” Thạch Thái nghiêm mặt, người nào đó đang được hỏi đưa tay đẩy người phụ nữ vừa nãy dán lên người Thạch Thái ra.

“Tôi ghen, cho nên bây giờ đang nổi giận.” Đông Phương Diễn cười dịu dàng, nhưng cùng lúc đó người phụ nữ thiếu chút nữa thì bị hắn ta đẩy vào cùng ôm nhau với bức tường.

“Anh ghen quỷ gì! Bây giờ tôi đang làm việc, sao để anh giương oai chỗ này?” Thạch Thái cuộn quyển kịch bản truyện tranh dày cộm trong tay đâm về phía sau một cái, muốn đâm mù mắt người nào đó, chỉ tiếc rằng người nào đó đã quay đầu nên anh ta không thể thành công.

“Cậu nào có đang làm việc? Rõ ràng cậu đang liếc mắt đưa tình với người khác!” Đông Phương Diễn vẫn duy trì nụ cười trước sau như một.

“Tôi không có chuyện đó, anh đẩy cô gái này nhưng đó là diễn viên chính của tôi! Vừa rồi tôi chỉ bàn chuyện công việc với nữ diễn viên, là anh quá nhiều chuyện, tùy tiện đẩy người điếm đàng đáng yêu đi.” Thạch Thái giãy dụa thoát khỏi cái ôm của Đông Phương Diễn, vội chạy lại nâng người phụ nữ vừa bị đẩy ngã xuống đất dậy.

“Tiểu Thái!” Người phụ nữ chực khóc, thân thể mảnh mai dán lên ngực Thạch Thái, cặp môi đỏ mọng của cô ta chậm chậm thở ra, giọng điệu ghen ngào.

“Haizzz, Chi Chi, tôi thay mặt tên hung ác cầm thú kia xin lỗi cô, cô có bị đụng bị thương ở đâu không?” Thạch Thái ôm lấy người phụ nữ tên Chi Chi, dịu dàng hỏi.

Trong mắt Chi Chi đầy sương mù, giọng nói uồn ẻo, “Có, chân người ta hơi đau, có thể vừa rồi bị tẹt.”

“A – thật sự rất đáng thương.” Thạch Thái thương tiếc sờ mặt trái xoan xinh đẹp của Chi Chi, rồi quay sang ra lệnh cho người nào đó chưa nắm rõ tình hình: “Tiểu Vu, cậu dìu Chi Chi vào phòng nghỉ giúp mình được không?”

“À, được!” Mai Vu đầu tiên là hơi chững lại, sau đó vội tiến lên giúp dìu Chi Chi.

“Thật xin lỗi, Tiểu Vu, Chi Chi đành làm phiền cậu rồi, vì lát nữa mình phải đi lấy mấy đạo cụ cho nên không thể nào chăm sóc cô ấy.” Thạch Thái vỗ bạn, cười hối lỗi.

“Ừ, không sao!” Mai Vu cười với Thạch Thái tỏ vẻ không ngại.

“Vậy thì phiền anh rồi.” Chi Chi nói bên tai Mai Vu, tiếng cười như chuông bạc vang lên, cô ta vẫn rất hợp mắt tiểu tử Mai Vu này.

Chi Chi xịu lơ mềm mại dán trên người anh, Mai Vu cảm thấy hành động có chút bất tiện, dứt khoát ôm Chi Chi theo kiểu ôm công chúa, “Ừ, vậy phiền cô chỉ tôi biết phòng nghỉ ở đâu?”

“Được!” Kèm theo giọng mềm mại yêu kiều khiến lòng ngứa ngáy, Mai Vu ôm cô ta rời khỏi đó.

Tiếp theo – Chính là đến lúc tặng đá nào đó nổi giận.

“Anh đang làm quái quỷ gì vậy hả! Không phải trên hợp đồng đã nói không thể ảnh hưởng tới công việc của tôi sao? Anh muốn nuốt lời?” Thạch Thái ném quyển kịch bản trên tay, muốn nện lên mặt Đông Phương Diễn.

“Tôi cũng không muốn.” Đông Phương Diễn nhẹ nhàng vung tay lên, kịch bản không đập trúng hắn, ngược lại rơi xuống đất.

“Vậy tại sao anh lại đẩy loạn nữ diễn viên của tôi! Đây rõ ràng là nuốt lời!” Thạch Thái thở phì phì bĩu môi, ngón tay đẩy mắt kính đã trượt xuống mũi.

“Hừ.” Lạnh lùng hừ khê, nụ cười thường trực trên mặt Đông Phương Diễn cũng biến mất.

“Cậu đừng nhầm, vừa rồi thiếu chút nữa nuốt lời là ai vậy?” Nam Thiên Tôn ở bên cạnh im lặng này giờ, sắc mặt cũng đã rất khó coi lên tiếng, giọng điệu rõ ràng thể hiện sự tức giận.

Hắn ta bước tới kéo Thạch Thái vào trong góc.

Thạch Thái bị hắn ta kéo đi không thể nào chống cự, mặc dù Nam Thiên Tôn có khuôn mặt phụ nữ diêm dúa nhưng sức lực thì lại mạnh hơn đàn ông bình thường.

“Anh làm gì vậy!” Nam Thiên Tôn đẩy Thạch Thái qua, anh ta đụng vào tường bị đau kêu lên một tiếng.

Nam Thiên Tôn lần người lên trước, thân thể cao lớn trong mắt Thạch Thái xem ra rất kiên quyết, mặt khác Đông Phương Diễn cũng từ từ đi về phía trước, đứng bên cạnh hai người bọn họ.

Thạch Thái không vui nhìn Nam Thiên Tôn và Đông Phương Diễn, anh ta ghét nhất là tình hình giống như bây giờ! Bị hai mỹ nhân cùng chung mối thù đánh từ hai phía, như vậy anh ta áp lực cỡ nào!

Hết chương 46

48. Chương 47

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

“Này! Làm gì vậy...” Thạch Thái bị Nam Thiên Tôn hung hăng kiềm chế, khuôn mặt đẹp trai của hắn ta dựa rất gần vào Thạch Thái. LQĐ

“Cậu làm trái với hợp đồng lại còn trách mắng ngược bọn tôi!” Mỹ nhân Nam Thiên nhíu mày, rất bất mãn với hành vi vừa rồi của Thạch Thái. Hình như trong mắt Thạch Thái một diễn viên phim xxx còn quan trọng hơn bọn hắn, điều này khiến trong lòng hắn không có tư vị gì.

“Tôi nào có trái với hợp đồng?” Thạch Thái bất mãn ngẩng đầu trừng mắt.

“Cục đá nhỏ, cậu đã quên trong hợp đồng có một điều khoản là cậu không thể có bất cứ hành động mập mờ nào với người khác ngoại trừ bọn tôi sao?” Mỹ nhân Đông Phương đứng bên cạnh, ngón tay trắng nõn thuận tiện vén mái tóc ngắn ra sau.

“Vừa rồi tôi không có!” Thạch Thái bất mãn cãi lại, thở phì phò nhìn về phía Đông Phương Diễn.

“Cậu không có gì?” Lên tiếng là Nam Thiên Tôn, hắn ta đưa tay giữ chặt mặt Thạch Thái, ép anh ta nhìn về phía mình, “Động tác thân mật của cậu và người phụ nữ kia rất không hợp lý!”

“Đây chẳng qua là động tác thân mật giữa bạn bè có được không!” Miệng nhếch lên, Thạch Thái mất hứng nói.

“Giữa bạn bè có thể như vậy? Vậy cậu nói đi, giữa chúng ta là tình nhân đó, nhưng chưa từng thấy cậu lấy lòng như vậy!” Bóp chặt hàm dưới của Thạch Thái, Nam Thiên Tôn nhíu chặt đôi mi thanh tú.

“Tôi...” Thạch Thái muốn nói lại thôi, Nam Thiên Tôn nhéo anh ta đau quá, vội đành bất đắc dĩ đưa ánh mắt cầu cứu về phía Đông Phương Diễn.

Đáng tiếc hình như Thạch Thái đã quên, thoát nhìn bề ngoài Đông Phương Diễn nhã nhặn hơn Nam Thiên Tôn rất nhiều, nhưng cơn ghen tuông của hắn nhất định không ít hơn Nam Thiên Tôn.

Đông Phương Diễn đưa tay kéo Thạch Thái từ trong ngực Nam Thiên Tôn qua, chân Thạch Thái thoáng chốc loạng choạng ngã vào trong ngực hắn ta.

“Cậu nói.... Đó là hành vi thân mật giữa bạn bè hả?” Đông Phương Diễn mỉm cười nhàn nhạt.

“Đúng rồi, các người không tin đúng không?”

“Không.... Tôi tin, nhưng nếu bạn bè cũng có thể như thế, thì sau này mời cậu trước mặt người yêu cũng phải biểu hiện mạnh mẽ hơn nữa nhé?”

Nói xong Đông Phương Diễn cúi đầu nâng cằm Thạch Thái lên, thuận thế hôn anh ta.

Thạch Thái ngẩn người, sau đó là nhiệt độ trong miệng tăng mạnh.

Đông Phương Diễn bưng mặt Thạch Thái, lưỡi linh hoạt cạy hàm răng chưa mở của anh ta, chống đỡ cái lưỡi chậm chạp của anh ta, cũng không buông tha cánh môi mềm mại, dường như muốn toàn bộ môi anh ta chui vào trong miệng.

Thạch Thái ươm a, mắt hờn, trong đầu nhất thời còn chưa kịp phản ứng, chỉ có thể đỏ mặt, mặc Đông Phương Diễn muốn làm gì thì làm.

Nam Thiên Tôn đứng bên cạnh nhìn, tiến lên ôm phía sau Thạch Thái.

Đông Phương Diễn hứng thú nhìn Nam Thiên Tôn cười khế, rồi rời cánh môi non mềm của Thạch Thái.

“Các người.....” Đợi Thạch Thái bình tĩnh thì lại biến thành nhân bánh rồi.

Nam Thiên Tôn ôm Thạch Thái, đôi tay xấu xa xoa hông Thạch Thái, “Giống như Diễn nói, đã là bạn bè mà còn có thể như thế, vậy mức độ tình nhân thân mật chắc là phải rộng rãi hơn nhiều hả?”

“Này! Tay anh để đâu vậy!” Thạch Thái hung hăng quay đầu, mắt tròn trừng cách lớp kính.

Nam Thiên Tôn khẽ mỉm cười một cái, bàn tay vốn đang đặt trên hông đối phương thuận tiện đi xuống, mập mờ cọ xát giữa hai đùi Thạch Thái, “Thật hung dữ quá, cục đá nhỏ!”

“Đừng... Anh đừng như vậy...!” Thạch Thái mới vừa muốn thúc tay người phía sau, không nghĩ tới người phía trước lại gây rối.

Thừa dịp Thạch Thái mất hồn, ngón tay Đông Phương Diễn nhanh chóng cởi cúc áo sơ mi của Thạch Thái, cả bàn tay mò vào bên trong. Ngón tay thon dài của Đông Phương Diễn lịch sự xinh đẹp trượt lên ngực bằng phẳng của anh ta, di chuyển xung quanh chỗ xinh đẹp nổi lên trước ngực.

Giờ phút này Thạch Thái cảm nhận từ sau khi mình gặp phải Nam Thiên Tôn và Đông Phương Diễn, cả đời mình không biết đã bị khủng hoảng đến lần thứ mấy rồi.

“A a! Các anh hai người ngốc nghếch này!”

49. Chương 48

“Anh tên là Mai Vu đúng không?” Chi Chi chớp chớp mắt với Mai Vu đang xoa mắt cá chân cho cô ta.

“Ừ, đúng rồi!” Mai Vu chuyên tâm giúp Chi Chi xoa nắn mắt cá chân vừa ngã bị thương, giọng nói dịu dàng.

“Tôi có thể gọi anh là Tiểu Vu được không?”

“Có thể.” Mai Vu ngẩng đầu cười, một nụ cười mà khiến lòng Chi Chi mềm nhũn.

Thật là đáng yêu quá, một người đàn ông vô cùng điển trai!

Chi Chi khoát tay ngọc thon dài lên vai rộng của Mai Vu, thật muốn hung hăng hai ngụm ăn hết Mai Vu, “Em nói này Tiểu Vu...”

“Hả?” Mai Vu cẩn thận thả chân Chi Chi xuống, đi giày tử tế giúp cô ta.

“Nghe Tiểu Thái nói anh đã có bạn gái, có thật không?”

“Không có, tôi không có bạn gái!” Mai Vu lắc đầu, trong ánh mắt lộ vẻ khó hiểu.

Chi Chi vừa nghe che miệng cười trộm, “Cái gì, thế mà Tiểu Thái lại còn gạt em nói anh có người yêu rồi, hại em cho là em không có hi vọng.”

“À, đúng là tôi đã có, chỉ có điều không phải bạn gái mà là bạn trai!” Mai Vu lúng túng gãi đầu, cười ngây ngô.

Chi Chi ngưng cười, bị sốc chấn động hù dọa hít một hơi, “Anh nói gì! Tiểu Vu anh đang nói đùa sao?”

“Tôi không có, anh ấy tên là Hoàng Huyền, mặc dù người hơi đáng sợ nhưng bộ dạng rất đẹp trai.”

“Cái gì, thì ra.... Thì ra là vậy, em đã nói thảo nào người đàn ông đẹp như vậy sao lại không có bạn gái, thì ra là đồng tính luyến ái.” Về mặt Chi Chi khó nén thất vọng thở dài, không ngừng lẩm bẩm.

“Này... Cô không sao chứ?” Mạì Vu đứng lên lo lắng vỗ vai Chi Chi.

“Haizzz, không sao,” Chi Chi phất tay tỏ vẻ không thèm để ý, “Em chỉ tiếc thiên hạ không có đàn ông tốt dành cho em!”

“Cái gì?”

“Đừng lo cho em, chắc anh không hiểu được nỗi lòng của người phụ nữ đâu.” Cười khở, Chi Chi nói với Mạì Vu, “Anh nên nhanh chóng tìm Tiểu Thái đi, hỏi anh ta khi nào bắt đầu làm việc.”

“Ừ...” Mạì Vu không hiểu ý gãi đầu, nhưng vẫn nghe lời ra khỏi phòng nghỉ tìm Thạch Thái.

“Haizzz...” Sau khi Mạì Vu đi, Chi Chi lại thở dài.

Chẳng lẽ thiên hạ không có đàn ông vừa đẹp trai vừa dịu dàng lại yêu người khác phái bằng lòng qua lại với cô sao?

*****

“Xin các anh, đừng có chạm vào nữa... Chạm vào, tôi không chịu được.” Ngón tay nắm chặt quần áo đối phương, tiếng thở dốc trầm thấp mập mờ liên tiếp phát ra từ trong miệng.

Thạch Thái xụi lơ trên người Đông Phương Điển, Nam Thiên Tôn phía sau dán chặt vào anh ta.

“Ha ha, sao lại không chịu được, động tác của bọn tôi rất dịu dàng.” Đông Phương Điển để Thạch Thái cắn chặt hân ta, ngón tay thon dài tàn sát bờ bãi ở gần chỗ tư mật của đối phương.

“Anh... Anh mà dịu dàng, c*t chó cũng sẽ biến thành vàng... A ư!” Mặc dù bây giờ quần cũng đã bị cởi rồi, vật tượng trưng nam tính phía trước và chỗ kín đáo phía sau bị hai người liên hợp đùa bỡn, Thạch Thái vẫn có thể nghĩ ra mấy từ khó nghe như cũ và nói ra miệng.

“Cho nên c*t chó gọi là vàng nhé.” Có tiếng cười từ tính từ phía sau Thạch Thái vang lên.

Miếng Nam Thiên Tôn chứa nụ cười tà, ngón tay trượt trên mông đối phương, còn vô tình có ý chạm vào chỗ mà đêm qua bị yêu thâm thương.

“A – Đừng có chạm nữa... Chờ lát nữa... Tôi còn phải... Còn phải làm việc!” Đôi môi run rẩy tạo thành lời nói đứt quãng, Thạch Thái không biết làm thế nào đành dựa vào trên người đối phương.

“Công việc, đợi có người đến dục rồi hãy nói!” Ngón tay Nam Thiên Tôn chống ở trước hậu huyệt sưng đỏ, nhẹ nhàng đâm vào, khiến đối phương rung rẩy.

Đông Phương Điển cảm nhận người tựa trên người hân ta có phản ứng, khóe miệng nhếch lên, nháy mắt với Nam Thiên Tôn.

Nam Thiên Tôn nhìn ánh mắt có ý tứ sâu xa của Đông Phương Điển, hiểu tên bề ngoài thiên sứ có tâm địa ác ma này muốn làm gì rồi, hân ta dùng đầu gối chen vào giữa hai chân Thạch Thái tách ra, ngón tay chuẩn bị thâm nhập....

“Tiểu Thái!” Một tiếng kêu không thức thời chặn Nam Thiên Tôn hành động.

Luôn không đúng lúc, Mạì Vu bước tới lọt vào trong phạm vi tầm mắt ba người bọn họ.

Nam Thiên Tôn và Đông Phương Điển cùng quay đầu lại, Thạch Thái cũng mang đôi mắt sương mờ che kín, khẽ nhếch môi và gò má ửng hồng nhìn về phía Mạì Vu.

Mạì Vu thấy ba người dán chặt cùng một chỗ, không biết nên phản ứng thế nào, chỉ cầm cự miệng hình chữ o, cố gắng không biến thành khẩu hình kinh ngạc.

-Đây chính là lúc câu tục ngữ nói lúng túng đưa mắt nhìn nhau.

50. Chương 49

Edit: Ngọc Hân – diễn đàn

“Tiểu Vu...” Tinh thần Thạch Thái tan rã tập trung trở về, nhìn vẻ mặt bạn bè xấu hổ, khuôn mặt từ hồng chuyển sang trắng bệch, sau đó lại chuyển thành hồng, “Cậu.... Cậu đi đi!” LQĐôn

Thạch Thái sợ hãi hét lên, bị bạn bè trông thấy đức hạnh này, hận không thể trực tiếp đào lỗ chui xuống.

Mỹ nhân Đông Phương thấy bộ dạng Thạch Thái khôn cùng, rất có lòng tốt muốn giúp anh ta thoát khỏi cảnh lúng túng đó, nhưng từ trước đến nay hắn ta luôn sợ phiền toái, đương nhiên sẽ không đích thân giúp đỡ, chỉ nháy mắt về phía mỹ nhân phái hành động Nam Thiên.

Nam Thiên Tôn vừa tiếp xúc với ánh mắt của hắn ta, hiểu ý gật đầu nhưng có chút không cam tâm tình nguyện.

Nói đùa à, lúc này rồi mà lại muốn hắn tránh xa cục đá nhỏ đáng yêu ư.

“Hừ, muốn chết cũng không cần gấp như vậy chứ...” Vẻ mặt không thay đổi khê nói, biểu hiện trên mặt mỹ nhân Nam Thiên không dễ nhìn, cất bước đi về phía Mạ Vu, đưa tay dẫn Mạ Vu ra phía sau, đưa anh ra chỗ khác.

“Xin lỗi, tôi thật sự không cố ...” Còn chưa nói xong câu Mạ Vu đã bị mang đi, để lại Đông Phương Điển đối mặt với Thạch Thái.

“Cục đá nhỏ.....” Đông Phương Điển khê cười nhìn mặt Thạch Thái bị nung đỏ một mảnh, đôi tay ma quỷ xinh đẹp dự định tiếp tục vươn về phía Thạch Thái.

*****

Chuyện làm xong trước thời gian sớm hơn rất nhiều so với dự tính, Hoàng Huyền khởi động xe đi về phía nhà Nam Thiên Tôn để đón Mạ Vu.

Chuyện Thu Chỉ muốn trở về làm trong lòng hắn cảm thấy lộn xộn, cũng không biết bà ta sẽ dùng thủ đoạn nào đối phó với Mạ Vu, hắn lo lắng muốn chết, đành phải quyết định tạm thời đưa Mạ Vu ra nước ngoài, trước là tránh Thu Chỉ có thể trực tiếp ra tay với Mạ Vu, sau nữa cũng hi vọng người phụ nữ kia biết khó mà lui.

Mạ Vu đối với hắn bây giờ mà nói đã quá quan trọng, cũng không biết bắt đầu từ khi nào?

Nhớ trước kia lúc học trung học, hắn chẳng thèm ngó ngang gì tới Mạ Vu!

Khóe môi hơi nhếch lên.

Thật sự sáng ngày càng yêu em ấy.

Nghĩ tới đây, Hoàng Huyền lại càng muốn lập tức nhìn thấy Mạ Vu, muốn ôm anh hôn anh, muốn nghe giọng nói nhẹ nhàng lại có chút từ tính kia.

“A.” Chưa phát hiện ra suy nghĩ của mình có chút buồn cười, dứt khoát gọi điện thoại nói chuyện với Mạ Vu.

Đáng tiếc là Hoàng Huyền không biết, Mạ Vu để di động ở nhà Nam Thiên Tôn chứ không cầm đi ra ngoài.

“Tiểu tử thôi, không nghe máy!” Nghe tiếng chuông điện thoại không ngừng phát ra tiếng reng reng, Hoàng Huyền nhíu mày, đoán Mạ Vu đang chơi đùa vui vẻ cùng Thạch Thái cho nên không chú ý tới hắn gọi điện thoại.

Lại gọi tiếp một cuộc tới nhà Nam Thiên Tôn.

..... Cũng không có người nghe máy.

Gân xanh trên trán nổi lên, chút tình cảm vừa rồi với Mạ Vu bây giờ biến mất không dấu vết.

“Tiểu tử thói chết tiệt, tốt nhất đừng để anh bắt được em và mấy tên kia lén lút đi ra ngoài làm chuyện xấu gì.” Hoàng Huyền mở danh bạ điện thoại, tìm kiếm số của Nam Thiên Tôn và Đông Phương Điển.

*****

“Xin lỗi, Tiểu Thái.” Mạ Vu ôm lấy đầu vừa mới bị Nam Thiên Tôn hung hăng gõ mấy cái, đi tới bên cạnh Thạch Thái nói lời xin lỗi.

Anh thật sự không cố ý, ai ngờ lúc chạy tới tìm Thạch Thái lại gặp phải ba người bọn họ... Đang trao đổi tình cảm chứ.

“Không sao, cũng không phải lỗi của cậu.” Thạch Thái không quay đầu lại, nguyên nhân là anh ta xấu hổ không dám nhìn Mạ Vu.

“Nhưng....” Nhưng mỹ nhân Nam Thiên bảo anh đến xin lỗi anh không thể không nghe lời!

“Dù sao thì cũng chẳng phải lỗi của cậu, muốn trách thì trách hai người quái gở kia.” Thạch Thái nhíu mày, vừa nghĩ tới hai người nào đó thì tức giận.

Mạ Vu quay đầu nhìn lại, vừa vặn hai người Nam Thiên Tôn và Đông Phương Điển đứng kề vai nhau nhìn qua họ.

“À, cũng may là tiểu tử kia ngoan ngoãn đi xin lỗi.” Về mặt mỹ nhân Nam Thiên lạnh lùng, hai tay vòng trước ngực.

“Đương nhiên rồi, anh ta không đi xin lỗi thì cậu còn không thưởng thêm cho anh ta vài cú nữa à?” Nở nụ cười lạnh nhạt, giọng điệu Đông Phương Điển bình tĩnh vô cùng, “Nhưng cậu đánh anh ta như vậy không sợ anh ta tố cáo với Hoàng Huyền à?”

“Anh ta dám tố cáo, tôi đành phải đánh anh ta thêm vài cái cho hả giận trước khi anh ta méc!” Nam Thiên Tôn xoay đầu trừng mắt với Mạ Vu, tin anh không có can đảm đi tố cáo với Hoàng Huyền.

Mạ Vu đón nhận ánh mắt sắc sảo của Nam Thiên Tôn không kiềm chế được rung mình một cái, bị mỹ nhân liếc nhìn như vậy, khí lực quả thực không nhỏ, thật sự là hù chết người.

Nhìn thấy Mạ Vu mang vẻ hoảng sợ nhìn lại mình, Nam Thiên Tôn thỏa mãn cười, quay đầu nhìn về phía Đông Phương Điển, “Trái lại cậu, sao mặt lại đỏ một bên như vậy?”

“À, chuyện đó hả, là bị cục đá nhỏ đánh.” Đông Phương Điển mỉm cười, giọng điệu lại rét lạnh khác thường.

“Ha ha, chẳng ngờ cục đá nhỏ lại đánh cậu!” Nam Thiên Tôn buột miệng cười, vẫn nhớ Thạch Thái rất sợ Đông Phương Điển cơ mà, sao lại có dũng khí đánh cậu ta.

“Đúng, vừa rồi sau khi cậu dẫn chị dâu rời khỏi đó, tôi vốn còn muốn tiếp tục chơi đùa với cậu ta, không nghĩ tới cậu ta đánh cho tôi một quyền.”

“Ha ha ha, đây là chuyện buồn cười nhất mà tôi từng nghe, vậy cậu không đánh trả à?” Nam Thiên Tôn khoác vai Đông Phương Điển, cười thở không ra hơi.

“Không, sao tôi nỡ lòng làm tổn thương cục đá nhỏ chứ?”

“Vậy chuyện này coi như xong à?” Trong mắt Nam Thiên Tôn phát ra ánh sáng, hẳn ta biết Đông Phương Điển là một người ghi hận.

“Đương nhiên không phải, món nợ này tôi sẽ đòi lại vào buổi tối.” Nở nụ cười mập mờ, Đông Phương Điển ý tứ sâu xa nhìn đối phương hiểu ý.

“À –“ âm cuối kéo rất dài, đương nhiên Nam Thiên Tôn hiểu hàm nghĩa trong lời Đông Phương Điển nói.

Hai người cười thầm.

51. Chương 50

“A a... Ừ a... Nhanh.... Dừng sức chơi em đi!” Giọng nữ nũng nịu một câu lại một câu khêu gợi rên rỉ, nhả một câu lại một câu dâm tục.

Người đàn ông cường tráng bao trùm trên thân thể trắng nõn bóng loáng của người phụ nữ, nâng cao eo di chuyển có quy luật.

Không khí nơi đây tràn ngập hơi thở tình dục, người đàn ông ngồi bên cạnh quan sát toàn bộ quá trình dùng ngón tay nâng mắt kính, vẻ mặt bình thản lớn tiếng nói: “Cắt cắt cắt!”

Người đàn ông cường tráng dừng động tác, không hiểu quay đầu nhìn người hô cắt: “Đạo diễn, lại xảy ra chuyện gì?”

Người được xưng là đạo diễn Thạch Thái cầm trên tay cuốn kịch bản bị cuộn tròn, chỉ vào người đàn ông, “Anh anh anh! Không dùng đủ sức, tình cảm đối với nữ chính cũng chưa đủ!”

Bộ dạng người đàn ông bị anh ta chỉ tay rất giống cô vợ nhỏ bị uất ức, chậm rãi nói: “Nhưng... Nhưng quay phim xxx còn phải đặt tình cảm vào sao?”

“Phim xxx cũng là một loại biểu đạt tình yêu nam nữ! Tại sao không có tình cảm?” Thạch Thái bĩu môi, bản tính bốc đồng nổi giận ngoại trừ trước mặt Đông Phương Diễn và Nam Thiên Tôn cũng thể hiện ra.

“Nhưng mà.....”

“Không nhưng nhị gì cả! Tôi nói có!”

“A...” Đạo diễn định đoạt, người đàn ông cường tráng chỉ đành rầu rĩ gạt đầu, nhưng gã vẫn có một việc không hiểu: “Nhưng đạo diễn ơi, tôi không biết quay phim xxx thì phải có loại tình cảm nào?”

“Anh không hiểu?” Thạch Thái nhú mày, bực mình ra vẻ muốn nổi giận.

“Xin lỗi, tôi thực sự không biết.” Người đàn ông cường tráng bị người đàn ông trước mắt hù hơi hoảng sợ, đành đáng thương run rẩy co người lại.

“Haizz, đừng như vậy mà Tiểu Quá.” Hơi chóng thân thể trắng như tuyết sẽ khiến đàn ông điên cuồng, toàn bộ bộ ngực sữa bị lộ ra ngoài, Chi Chi đỏ mặt, khí chất quyến rũ không ngừng tỏa ra sức hấp dẫn: “Người ta là diễn mới đó, quy định và cách thức quay phim của anh hẳn không quen.”

Thạch Thái nhìn về phía Chi Chi, thái độ quay ngoắt 180 độ, dịu dàng nói với cô ta: “Chi Chi, cô nói rất đúng, vậy trước cô đi nghỉ ngơi chút đi, chờ lát nữa tôi đạo diễn viên mới phải đóng như thế nào lại tiếp tục quay được không?”

“Ừ.” Môi son mỉm cười quyến rũ, Chi Chi không quên gửi nụ hôn gió cho Thạch Thái.

“Này... Hai người các người!” Cuốn kịch bản trong tay Thạch Thái chuyển hướng, lần này bị chỉ đến là hai mỹ nhân sắc mặt không tốt lắm đứng tương đối xa, là Đông Phương Diễn và Nam Thiên Tôn, “Hai người các anh đi lấy bộ quần áo để tôi khoác cho Chi Chi, thuận tiện đưa cô ấy vào phòng nghỉ.”

“Tại sao?” Một người kinh ngạc, mỹ nhân Nam Thiên có lẽ không ngờ tới Thạch Thái lại đưa ra yêu cầu vô lý như vậy.

“Tôi xin anh, hai người các anh không nghiêm túc làm việc mà kiên quyết theo tới đây, bây giờ bận rộn không giúp một chút mà đứng đó làm bình hoa à?” Tay vung lên, Thạch Thái nói đúng tình hợp lý.

“Cái gì?” Khóe miệng co quắp, hai bàn tay Nam Thiên Tôn răng rắc cuộn thành nắm đấm, hẳn ta có nghe lầm hay không? Cục đá nhỏ không ngoan này lại bảo hai nhân vật được xem là có phần nổi tiếng trong giới hắc đạo bọn họ đi hầu hạ một diễn viên AV? Được lắm được lắm, thật sự là chán sống rồi.

Nam Thiên Tôn chuyển hướng sang Đông Phương Diễn bên cạnh, thấp giọng đề nghị, “Diễn, tôi thấy nên trực tiếp bắt tên tiểu tử thôi này về nhà dạy dỗ!”

“A a, không được đâu, đợi lát nữa còn có người muốn tới, cậu ta tới rồi nói sau đi,” nói xong Đông Phương Diễn cười mờ ám, ánh mắt chăm chú nhìn đến người nào đó sau đấy nhanh chóng rời đi.

“Nhưng không thể để cho cục đá nhỏ kiêu căng quá chứ?”

“Không sao, cậu biết cá tính của cậu ta mà, trên địa bàn của mình sẽ kêu gọi âm ỉ như như chó hoang, trước hết đừng để ý đến cậu ta, làm theo lời cậu ta là được!”

“Ừ.” Mỹ nhân Nam Thiên không kiên nhẫn bấu môi, biểu hiện khó chịu trên mặt hòa hoãn chút xíu.

“Nhưng yên tâm, như tôi và cậu đã nói, món nợ này sẽ đòi lại hết vào buổi tối.” Đông Phương Diễn thần nhiên cười lạnh lùng, vẻ mặt không việc gì đi về phía Thạch Thái.

Thạch Thái thấy Đông Phương Diễn đi tới, mặc dù cảm thấy khó chịu với vẻ cười lạnh khó hiểu trên khuôn mặt hắn ta, nhưng cũng không quá để ý, chỉ cảm thấy rất hài lòng với hành động của hắn ta.

52. Chương 51

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Đông Phương Diễn lướt qua Thạch Thái, rất lịch sự nâng Chi Chi ngồi trên giường đứng lên, cởi áo khoác hàng hiệu của mình phủ lên người cô ta, sau đó ôm chặt cô ta, tư thế bẽ như công chúa, cũng chính là gọi ôm công chúa.

Thạch Thái nhìn hắn ta ôm Chi Chi như vậy thì có chút giật mình.

“A...” Chi Chi được Đông Phương Diễn ôm như vậy, thân thể mềm nhũn, điều này.... Điều này cũng quá may mắn, có thể được một mỹ nam dịu dàng như thế ôm vào trong ngực.

“Tôi đưa cô ta đi nghỉ ngơi, như vậy... Cậu hài lòng chưa?” Đông Phương Diễn mỉm cười với Thạch Thái.

“Hài... Hài lòng, dẫn cô ấy đi nghỉ đi.” Thạch Thái phát tay hất hất mặt, tầm mắt không tự chủ nhìn chăm chăm vào chỗ khác, giống như đang dời sự chú ý.

“Được.” Âm cuối kéo rất dài, Đông Phương Diễn nhúu đôi mày thanh tú, hình như vừa rồi cục đá nhỏ phản ứng có chút... Ha ha, rồi ôm Chi Chi nhỏ nhắn xinh xắn trong ngực rồi đi, Nam Thiên Tôn tao nhả bước theo sau bọn hắn, khiến Thạch Thái đưa mắt nhìn bọn họ rời đi.

Thạch Thái nhìn bóng lưng họ, có suy nghĩ muốn đánh chết xúc động của mình, vì vừa rồi... Anh ta lại có cảm giác ăn dấm chua, nhưng anh ta không dám xác định là ăn dấm chua của Chi Chi hay là... Của Đông Phương Diễn.

“Đạo diễn?” Lúc này diễn viên cường tráng không hiểu tình hình vội kêu đạo diễn đang mất hồn nhà mình.

“Gi thế?” Bất đắc dĩ lấy lại tinh thần, cho dù vừa rồi trong lòng dâng lên cảm giác không thoải mái kỳ lạ, nhưng Thạch Thái vẫn tiếp tục hết sức cố gắng thực hiện trách nhiệm công việc của đạo diễn phim xxx.

“Không phải anh muốn dạy tôi diễn sao?” Nam diễn viên bẻ ngón tay, giọng khe khẽ.

“Ừ, đúng rồi, cậu cần phải tập trung nhìn, tôi tự mình trở thành diễn viên dạy cậu!” Thạch Thái kiêu ngạo nâng cằm, rất tự tin kỹ xảo biểu diễn của mình.

Nhưng nếu như muốn diễn thì anh ta phải tìm nữ chính làm mẫu! Tìm người đàn ông trước mắt? Ặc... Không được không được, tìm nhân viên công tác của anh ta? Ừm.... Mọi người đều đang bận rộn.

Hình như không còn ai rảnh rỗi.... Thạch Thái quay đầu nhìn một vòng, tầm mắt đột nhiên dừng trên người đàn ông nào đó đang ngồi chồm hổm trên đất ăn đồ điểm tâm nhân viên studio vừa mới mang ra.

Thạch Thái đi tới bên cạnh người đàn ông, tay sờ lên trên đầu anh, “Mình nói này Tiểu Vu, tới giúp mình một chuyện được không?”

Mại Vu ngồi chồm hổm dưới đất, ngẩng đầu cười với Thạch Thái: “Tất nhiên được!”

Thạch Thái dẫn anh tới trường quay thăm quá trình quay phim xxx miễn phí, vừa cho anh ăn đồ ăn vặt, muốn giúp đỡ tất nhiên không có vấn đề rồi!

*****

Về mặt lão đại Hoàng Huyền khó chịu dùng sức giẫm chân ga, quần gì hần vượt quá tốc độ hay không, thậm chí nghĩ muốn nhanh lên để bắt tiểu tử ngốc Mai Vu kia.

Vừa nãy gọi điện cho Đông Phương Diễn, cuối cùng tìm được vị trí hiện tại của Mai Vu, hơn nữa khiến Hoàng Huyền càng mất hứng chính là.... Không ngờ tiểu tử Mai Vu lại đi theo người ta tới trường quay phim cấp 3 gì đó. Cũng không nghĩ nơi như vậy có đủ hàng người gì, nếu tiểu tử ngốc Mai Vu ngờ ngợ bị người khác chiếm tiện nghi thì làm sao đây?

Chuyển qua một con đường khác, cuối cùng Hoàng Huyền tìm thấy chỗ Đông Phương Diễn nói với hắn, vội đỗ xe gấp, hắn lập tức xuống xe đi vào studio bắt người.

Địa điểm Đông Phương Diễn nói với Hoàng Huyền là một tòa nhà có kiến trúc giống như đài truyền hình, chỗ đó hình như là nơi chuyên quay phim. Đoạn đường theo thang máy đi lên tầng kia, Hoàng Huyền mặc một thân quần áo màu đen vừa vặn, dáng người cao dong, lại có mái tóc trắng bắt mắt cùng khuôn mặt tuyệt mỹ, không ngừng bị người ta lại gần mời làm người mẫu.

Hoàng Huyền cảm thấy nếu như mình không vội tìm Mai Vu dẫn anh về, thì trước tiên có lẽ mình sẽ đánh chết hết những tên đáng ghét này.

Khoảnh khắc Hoàng Huyền mở cửa phòng chụp ảnh ra, hắn quả thực không thể tin được hắn đang thấy cái gì.

Đèn trong phòng rất sáng, một đồng người rời rạc đứng trước một chiếc giường to, có mấy người cầm bảng đèn trong tay, có mấy người cầm Microphone thu âm hiện trường, có mấy người thì cầm máy quay phim, mọi người đã hết sức chăm chú nhìn về phía hai người trên giường kia.

Hai người trên giường, một ở trên một ở dưới, Hoàng Huyền nhìn chăm chú, gương mặt người nằm trên hắn cảm thấy hơi quen, nếu như hắn nhớ không lầm thì người nọ tên Thạch Thái, là bạn thời trung học của Mai Vu nhà hắn; còn người ở phía dưới chính là người... Cái này không nhìn còn đỡ, Hoàng Huyền vừa nhìn tất cả lí trí trong đầu đứt phụt trong nháy mắt, ở phía dưới, không phải là Mai Vu nhà hắn à!

Chỉ thấy Thạch Thái đè lên người Mai Vu, mái tóc đen có chút mất trật tự, gò má hồng hào, mắt tình cảm dịu dàng nhìn người phía dưới, còn Mai Vu nằm dưới thì quần áo lộn xộn, mày kiếm kiên nghị hơi chau lại, mắt to trắng đen rõ ràng ướt đẫm nước, hàm răng trắng như tuyết khê cắn làn môi hồng phía dưới...

Hoàng Huyền chứng kiến bộ dạng này của Mai Vu, không chỉ lí trí vỡ vụn, thiếu chút nữa tựa như hổ dữ bỏ nhào qua.... Đỉnh chính, hắn đã nhào qua rồi.

Thạch Thái đang đè trên người Mai Vu, đang thể hiện mười phần kỹ xảo biểu diễn, tin anh ta làm mẫu trước thì nam diễn viên chắc là hiểu rõ phương pháp thể nào gì gọi là diễn phim xxx cũng có thể tỏ vẻ yêu thương! Ha ha ha!

Mai Vu bị Thạch Thái đè dưới người, chỉ ngơ ngác nhìn anh ta, theo Thạch Thái làm càn trên người anh, có chút buồn ngủ, ngáp một cái, nước mắt bị buồn ngủ kích thích tiết ra, trong đầu nghĩ tới chính là đợi lát nữa còn phải ăn đồ ăn vặt tiếp, thêm thuốc nên cần môi dưới.

Bên Thạch Thái đang đặc ý biểu diễn kỹ xảo của mình, bên Mai Vu rất ngoan ngoãn phối hợp hành động như một nữ chính mà Thạch Thái tạm tới bắt tới, nhưng không chú ý tới người nào đó đang nhào về trước.....

Tên Thạch Thái nào đó đang dương dương tự đắc, đột nhiên cảm thấy da đầu đau đớn kịch liệt, tiếp đó cả người bị kéo về phía sau, “Oa a! Anh làm gì vậy hả!”

Thạch Thái đau sắp chảy cả nước mắt, lúc này mới phát hiện tóc mình bị nắm, anh ta kêu đau nhìn về phía người vừa nắm tóc mình.

“Cậu cái đồ đáng chết này, không ngờ dám đè trên người Vu nhà tôi, không muốn sống à!” Mỹ nhân Hoàng Huyền, ánh mắt như tên bắn thẳng vào Thạch Thái.

“Anh... Anh hiểu lầm rồi! Anh Hoàng Huyền!” Thạch Thái hoảng hồn, sao Hoàng Huyền lại chọn thời cơ dưới tình huống này xuất hiện? Không phải nói buổi tối mới tới đón Mai Vu về sao?

“Hiểu lầm, có gì mà hiểu lầm?” Lực trên tay tăng thêm, Hoàng Huyền cười lạnh, nụ cười kia nhiệt độ rất thấp, trình độ đủ khiến người ta sợ hãi, hù dọa tất cả nhân viên công tác ở chỗ này không ai dám tiến lên giải vây giúp đạo diễn vĩ đại của bọn họ.

“A a a, anh hai, phiền anh đừng nắm nữa, như vậy sẽ trọc đầu đó!” Thạch Thái cảm thấy da đầu căng chặt, rất lo lắng nữa về nhà lại phát hiện ra mình tuổi còn trẻ mà đã bị trọc một bãi.

“Đừng gọi anh xưng em với tôi, ai thêm quan tâm đầu cậu trọc hay không?” Hoàng Huyền nhướn mày, ngón tay trắng nõn dài bấm sâu vào trong tóc Thạch Thái.

“Oa oa oa!” Thạch Thái vô cùng lo lắng, lo lắng nữa anh ta phải đi mua thuốc mọc tóc.

“Huyền Huyền!” Mai Vu bật dậy, vội tiến lên muốn trấn an Hoàng Huyền đang nổi giận.

“Vu Vu...” Hoàng Huyền quay đầu, trông thấy Mai Vu chạy tới phía hắn, quả nhiên thả lỏng lực trên tay.

Nhưng... Xin đừng lầm tưởng thực sự Mai Vu đã trấn an được dã thú Hoàng Huyền này, dã thú không hề bình tĩnh lại mà thực chất là di chuyển mục tiêu thôi.

Hoàng Huyền buông Thạch Thái ra, hai tay vươn tới bắt lấy Mai Vu đang đi về phía mình chịu chết.

“A!” Cảm thấy lực bàn tay trên người mình hình như hơi khác thường, lúc này Mai Vu mới phát hiện không đúng, phản ứng bản năng muốn chạy trốn, đáng tiếc không còn kịp, giống như con thỏ hấp hối bị giẫm nát dưới lòng bàn chân báo săn.

“Em tiểu tử thối này, vốn muốn xuống thẳng địa ngục có phải không hả, đáng đánh!” Hoàng Huyền giữ chặt Mai Vu, biểu cảm lạnh lùng trên mặt tuy nhiên lại khiến Mai Vu đang lo cho tính mạng gặp nguy hiểm còn có thể cảm thấy nhìn vô cùng đẹp mắt.

“Đúng... Xin lỗi, Huyền Huyền!” Mai Vu buồn bã như động vật sắp chết, đáng sợ đáng sợ quá!

“Xin lỗi cũng vô dụng! Về nhà xem anh dạy dỗ em thế nào!” Quảng ra một câu nói độc ác, sau đó Hoàng Huyền như gió bão cuốn anh chàng bán cá Mai Vu rời đi.

Đợi sau khi Hoàng Huyền ôm Mai Vu đi, phòng quay phim cuối cùng khôi phục sự yên tĩnh, tuy nhiên loáng thoáng có thể nghe thấy tiếng Mai Vu kêu trời trách đất, tiếng cầu cứu.

Còn Thạch Thái người vừa thiếu chút nữa bị hù chết và trọc đầu hai chân mềm nhũn, ngã ngổ bên giường, còn kém rơi nước mắt vì sợ hãi! Thật sự là nếu so sánh với Nam Thiên Tôn và Đông Phương Diễn, Thạch Thái phát hiện người mình sợ nhất chắc là người yêu của bạn Mai Vu mới đúng.

53. Chương 52

“Không phải anh nói buổi tối mới đến sao?” Mai Vu hít hít nước mũi, bị Hoàng Huyền cưỡng chế ném lên xe, khóc lóc nức nở co rúm người lại hỏi.

“Chuyện anh làm xong sớm nên trở về đón em không được à?” Ngồi vào vị trí ghế lái, cài dây an toàn cho Mai Vu, Hoàng Huyền trông mắt đẹp, trông khiến Mai Vu hoảng loạn một hồi.

“Được! Được! Đương nhiên được! Lão đại Hoàng Huyền nói gì cũng được!” Gật mạnh đầu, rất sợ mình không cẩn thận khiến mỹ nhân Hoàng Huyền phát hỏa.

“Hừ! Bớt nịnh nọt đi, chuyện vừa rồi dù thế nào anh cũng phải tính sổ với em!” Giọng điệu lạnh lùng khế hừ, Hoàng Huyền đẩy tóc trắng rơi xuống trán, đưa tay捏 má Mai Vu một cái.

“Đừng mà! Lão đại!” Bị hung hăng nhéo, lập tức nước mắt ngập mắt Mạì Vu, “Vừa rồi, những chuyện vừa rồi đều là hiểu lầm, em với Tiểu Thái không có gì!”

“Cái gì gọi là không có gì?” Hoàng Huyền dùng ngón tay xinh đẹp búng mắt Mạì Vu, gân xanh nổi đầy trên trán, “Em bị hấn ta đè dưới người mà còn nói là không có gì à?”

“Tiểu Thái cậu ấy chỉ muốn nhờ em giúp cậu ấy làm mẫu để thể hiện phương pháp khi đóng phim xxx phải diễn xuất tình cảm ra sao thôi!”

“Cho nên em liền giúp! Cứ như vậy để hấn ta đè dưới người!” Mi tâm nhú chặt, mỹ nhân Hoàng Huyền khí thế dọa người.

“Hu hu hu, vì Tiểu Thái đưa em đi thăm nơi cậu ấy làm việc, lại còn cho em ăn đồ ăn vặt chứ sao.” Nước mắt bắt đầu rơi xuống, khuôn mặt đàn ông khí khái bây giờ chỉ giống như đứa trẻ thích khóc.

“Em ăn đồ ăn vặt?” Đôi lông mày nhú lại, Hoàng Huyền cười lạnh, hấn nhớ.... Ba điều quy ước của hấn và Mạì Vu, không cho phép Mạì Vu ăn đồ ăn vặt, nếu không.....

“A!” Mạì Vu giật mình, giống như nói điều gì không nên nói, lập tức im bật.

“Nếu không sẽ xử phạt! Đừng giả ngu cho anh, rõ ràng em dám lén ăn đồ ăn vặt?”

“Em không có!” Mạì Vu lắc đầu lia lịa, thà nói dối gì cũng được chứ không thừa nhận.

“Ăn mấy túi quà vặt?”

“Bốn túi.” Đán tiếc Mạì Vu ngốc nghếch chứ không phải người thông minh, bị Hoàng Huyền vừa hỏi như thế, anh trả lời theo bản năng.

“Ha ha ha.” Mỹ nhân Hoàng Huyền ngoài cười nhưng trong không cười, được lắm, tên tiểu tử Mạì Vu này bây giờ còn dám nói dối với hấn cơ đấy!

“Hi hi hi.” Mạì Vu ngốc nghếch cười khan, làm sao bây giờ, lúc này chẳng phải chết chắc à?

“Vu Vu, xem ra chúng ta cần phải về nhà nói chuyện về hành vi bấy bọ thời gian này của em rồi.”

“Huyền Huyền, không cần được không?” Mạì Vu hai hàng nước mắt còn phải giả vờ tươi cười, nín nọt nín cánh tay Hoàng Huyền lúc lắc, dùng ngón tay đâm vào lồng ngực rắn chắc của hấn.

Hoàng Huyền nhìn bộ dạng Mạì Vu chơi xấu quẩn quít hấn trong chốc lát, đột nhiên mỉm cười như hồ ly, “Tất nhiên có thể.”

“Thật ư?” Mắt to rực sáng, Mạì Vu nhồm cả người dậy.

“Tất nhiên là sự thật!” Hoàng Huyền đỡ Mạì Vu hôn một cái, cũng cười sáng lạn.

“Huyền Huyền.....” Cảm động nhìn đôi môi đỏ mọng phấn nộn hôn nhiều lần lên mặt anh, Mạì Vu chu miệng muốn hôn lại.

“Vu Vu, chúng ta có thể không cần kiểm điểm hành vi sai trái của em ở nhà, trên xe cũng được.” Hoàng Huyền cười như mèo trộm được cá, môi bao trùm lên môi Mạì Vu, “Chờ anh đưa em đến chỗ kín đáo một chút rồi chúng ta có thể kiểm điểm.”

Tâm tình Mạì Vu vốn đang vui vẻ đột nhiên nghe mấy lời kia và giọng điệu vui sướng của Hoàng Huyền, lại nản lòng thoái chí....

“Xin lỗi.” Mạì Vu đẩy Hoàng Huyền ra, ngã ra sau ghế, tiếp tục khóc lóc, “Là em sai rồi, chúng ta về nhà đi, em sẽ ngoan ngoãn để anh xử phạt.”

“Như thế này mới ngoan.” Hoàng Huyền khẽ nhếch miệng, cười như mỹ nhân tuyệt thế, hấn khởi động xe, tâm tình rất tốt.

“Hu hu hu.” Mạì Vu im lặng nhìn ngoài cửa sổ xe, âm thầm mặc niệm cho mình, nhìn bộ dạng Hoàng Huyền phản chiếu trên kính xe, sao sáng khoái như vậy chứ, “Hu hu hu.”

Mạì Vu chỉ có thể tiếp tục khóc.

“Đừng khóc Vu Vu.” Giẫm chân ga, Hoàng Huyền quay đầu cười với anh, “Vẫn nên để dành sức lát nữa về nhà dùng.”

“Hu hu hu hu!”

Hết chương 52

54. Chương 53

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

“Hu hu.” Mạì Vu nức nở, chậm chạp mở cổng.

“Động tác em nhanh lên nào.” Hoàng Huyền vươn tay từ sau eo anh, môi mỏng như có như không đụng vào tai anh. LQĐ

“Từ từ cũng tới, đừng gấp mà.” Mạì Vu khóc nức nở nặng nề, hít hít nước mũi sắp chảy xuống.

“Nếu em không nhanh thì anh trực tiếp ôm em vào đó.” Hoàng Huyền há miệng ngậm vành tai tinh xảo của Mạì Vu, hấn cũng không thèm để ý mấy bảo vệ đứng trước cửa ra vào mà trực tiếp ôm Mạì Vu vào trong nhà đâu.

“Ừm ừ.” Cảm giác ấm nóng ẩm ướt trên lỗ tai truyền tới, Mạì Vu không kiềm chế được than nhẹ một tiếng, lại không nghĩ tới tiếng than khê này khiến tất cả mọi người có mặt ở đó đều nghe thấy.

“Ha ha.” Trong đó có vài bảo vệ đổ tai, xấu hổ cười ra tiếng.

Mạì Vu nghe tiếng quay đầu nhìn lại, nhìn về phía sau cổng, vài bảo vệ rất quen thuộc, ai cũng có bộ dạng chuẩn bị xem kịch vui... Nhìn một lát! Ai cho phép mấy người nhìn hử?

“Em biết rồi!” Nói xong Mạì Vu ba bước còn hai, kéo Hoàng Huyền vào cửa, dùng sức đóng cửa lại, lập tức ngăn tầm mắt mấy người xem kịch vui.

“Ha ha ha.” Nhìn Mạì Vu của hấn lòi kéo, Hoàng Huyền cười thoải mái, then thùng như vậy, khi rơi vào hoàn cảnh lúng túng Vu Vu cũng đáng yêu như vậy!

“Huyền Huyền, cười đắc ý gì vậy?” Hốc mắt còn hồng, vẻ mặt Mạì Vu tức giận, rất giống người phụ nữ oán hận

“Không có gì, cười em đáng yêu không được sao?” Mắt đẹp Hoàng Huyền nhìn chằm chằm Mạì Vu, trong lòng rất muốn há miệng ăn đối phương một ngụm.

“Đáng yêu? Nói thật, có đôi khi Huyền Huyền dùng từ rất quái!” Miệng nhếch lên, Mạì Vu kỳ quái nhìn Hoàng Huyền: “Anh không biết dùng từ đẹp trai để hình dung em thì thích hợp hơn à?”

“Hoàn toàn không biết.” Lắc đầu, Hoàng Huyền kéo Mạì Vu đi vào phòng.

“Hử.” Mạì Vu chu miệng thể hiện sự bất mãn, rồi tùy ý Hoàng Huyền kéo anh đi.

Hoàng Huyền ưu nhã đạp bước, tốc độ có phần nhanh, Mạì Vu đi phía sau đành phải bước nhanh hơn, nhưng trong lòng anh thật sự không muốn đi nhanh thế đâu, từ từ kéo dài thời gian cũng tốt, anh mới không muốn lại bị ăn thuốc kích thích hoặc là nhét thuốc vào phía sau đâu.

“Đúng rồi, Vu Vu.” Hoàng Huyền đi đằng trước đột nhiên lên tiếng, quay đầu nhìn Mạì Vu.

“Hả?” Mạì Vu nhướng đôi mắt đen nhìn Hoàng Huyền, nhìn môi đỏ mọng gợi cảm của hấn, rất muốn hôn một cái.

“Ngày mai anh dẫn em ra nước ngoài chơi.” Hoàng Huyền nghiêng đầu híp mắt cười với Mai Vu, nụ cười tuyệt đẹp khiến Mai Vu nhìn ngây dại. Hoàng Huyền buồn cười nhìn Mai Vu, thật sự là một tên đáng yêu không chịu nổi, “Thế nào, đi Nhật Bản chơi đó!”

“Cái... Cái gì?” Mai Vu từ trong khuôn mặt cười tuyệt mỹ lấy lại tinh thần, không nghe rõ Hoàng Huyền vừa nói gì.

“Đi chơi, đi Nhật Bản chơi.” Hoàng Huyền kiên nhẫn lặp lại một lần nữa, kéo Mai Vu tiếp tục đi tới, chân dài bước hai ba bước liền vào tới phòng ngủ của hai người.

“Em với anh?” Mai Vu nghi ngờ chỉ vào mình và Hoàng Huyền, nhìn Hoàng Huyền kéo mình ngồi lên giường lớn.

“Đúng rồi, chỉ có anh với em.” Hoàng Huyền cắn gò má Mai Vu, liếm nhẹ.

“A, đi Nhật Bản...” Dừng một lát, trong đầu Mai Vu đang bắt đầu tiêu hóa tin tức vừa biết, “Chỉ có mình với Huyền Huyền...”

“Sao vậy, không thích Nhật Bản?” Nhìn bộ dạng Mai Vu không mấy vui vẻ, Hoàng Huyền hỏi, tiện thể ngón tay cởi một loạt cúc áo của Mai Vu.

“Đi Nhật Bản... Cùng Huyền Huyền...” Không phải Mai Vu không thích, chỉ là đột nhiên trong đầu hiện lên rất nhiều hình ảnh, nhất thời không cách nào phản ứng.

Nếu như đi Nhật Bản thì có thể ngâm suối nước nóng, ngâm suối nước nóng thì có thể nhìn bộ dạng Huyền Huyền mặc đồ tắm kimono, sau đó có thể cùng ngâm suối nước nóng với Huyền Huyền...

Mai Vu cảm giác mình có thể tưởng tượng ra dáng vẻ lúc Hoàng Huyền mặc đồ tắm kimono rồi từ từ cởi ra tiến vào trong suối nước nóng.....

Mặt đột nhiên đỏ au, trong lỗ mũi có chất lỏng chảy xuống, sau đó một giọt hai giọt, có thứ gì đó từ trong lỗ mũi chảy ra, nhỏ trên đùi và tay trắng nõn của Hoàng Huyền.

“Vu Vu Sao em chảy máu mũi vậy?” Nhìn chất lỏng màu đỏ trên ngón tay mình, Hoàng Huyền vội rút mấy tờ giấy vệ sinh trên tủ đầu giường, chặn mũi đang chảy máu của Mai Vu.

“A a a!” Không nghĩ tới mình thế mà vừa nghĩ đến bộ dạng Hoàng Huyền đẹp trai lại chảy cả máu mũi, Mai Vu đưa tay chụp lên tay Hoàng Huyền đang che mũi anh, nhận lấy giấy vệ sinh.

“Có phải em ngã bệnh không? Có muốn anh gọi điện thoại kêu Điện tới không?” Hoàng Huyền vội dán trán lên trán Mai Vu, muốn xem có phải trán anh nóng lên không?

“Đừng gọi, em không bị bệnh! Có thể gần đây trời hơi nóng!” Mai Vu lúng túng lắc đầu, không thể nói cho Hoàng Huyền biết là vì vừa rồi anh suy nghĩ kỳ quái về hân mới chảy máu được.

“Hơi nóng?” Hoàng Huyền nhướn mày đẹp, ý tứ sâu xa nhìn qua bộ dạng ngốc nghếch, mũi dút giấy vệ sinh của Mai Vu, hai tay xấu xa ôm Mai Vu, “Anh nói Vu Vu nè, em nóng hay là... Chưa thỏa mãn dục vọng?”

Mai Vu vừa nghe, tròng hai mắt lớn, Hoàng Huyền đang đùa quỷ gì vậy? “Nào có chưa thỏa dục vọng? Anh đừng quên hôm qua mới làm em một lần lại một lần, em... Em tinh tấn nhân vong còn không kịp nữa là!” (Tinh tấn nhân vong ý là làm tình kiệt sức mà chết).

Nói xong mặt Mai Vu đỏ thành một mảnh, Hoàng Huyền vẫn cười không đứng đắn như cũ.

“A... Là thế này phải không? Có cần thử một chút không?” Tay Hoàng Huyền sờ ngực Mai Vu, ngón tay nghịch ngợm làm loạn xung quanh, khiến Mai Vu run rẩy từng đợt.

“Đừng như vậy, sẽ ngứa.” Mai Vu không nhận được đưa tay cản Hoàng Huyền.

Hoàng Huyền đầu tiên nhúu mày, sau đó lại cười, cười tà nịnh.... “Vu Vu, cũng đừng quên, là em nói sẽ ngoan ngoãn mặc anh xử phạt đó!”

55. Chương 54

Giấy vệ sinh nhét trong lỗ mũi bị Hoàng Huyền lấy xuống, máu mũi thật vắt vả ngừng chảy, Mai Vu lại bị làn sóng khác đánh sâu vào.

“Ừm ừ.” Phát ra tiếng ngâm khiến người ta mơ màng, Mai Vu khẽ giữ chặt vai rộng lớn của Hoàng Huyền, lúng ta lúng túng nhìn môi hồng nhạt của đối phương hôn hai điểm nhỏ trước ngực mình.

Nghe tiếng Mai Vu rên, Hoàng Huyền vốn đang chăm chú trước ngực anh ngẩng đầu lên, cười mang theo mê hoặc, đối hướng hôn lên môi anh, hân khẽ cắn cánh môi non mềm, sau đó hôn lên mặt Mai Vu mấy cái, “Vu Vu, giọng em thật sự rất đáng yêu.”

“Này... Giọng thô như vậy đáng yêu chỗ nào chứ?” Nỉ non lắm bả muốn phản bác, Mai Vu cảm thấy giọng mình từ trước đến nay đều trầm thấp, ở đâu ra nói đáng yêu chứ?

“Rất đáng yêu mà, mỗi lần em rên rỉ dưới người anh.” Hoàng Huyền cười khê, lấn người đè Mai Vu xuống giường lớn.

“Anh đang nói gì vậy...” Mai Vu bị giữ trên giường lớn không cách nào nhúc nhích, chỉ đành ngẩng đầu lên, tránh né ánh mắt của Hoàng Huyền, về mặt xấu hổ đồ bưng.

“Em xem em xem, chính là bộ dạng này, đáng yêu gì đâu.” Hoàng Huyền cúi người sát xuống Mai Vu, mấy sợi tóc trắng rũ xuống người khiến Mai Vu ngứa ngáy.

“Đừng... Mới không có!” Trên mặt nóng hừng hực, Mai Vu quay đầu thì đối diện với con người âm trầm xinh đẹp của Hoàng Huyền.

“Ha ha.” Hoàng Huyền bật cười, hôn lên mí mắt khẽ run rẩy của đối phương, tay bắt đầu thò vào trong quần anh khiến Mai Vu căng thẳng.

“Huyền Huyền...”

“Hả?” Gặm hôn cần cổ xinh đẹp của Mai Vu, Hoàng Huyền đang cần cổ anh phát ra giọng bực bội.

“Anh thật sự muốn xử phạt sao?” Mai Vu hỏi, người đang cần tới cần lui ở cổ anh dừng động tác, ngừng đầu.

Hoàng Huyền nhìn Mai Vu, nhìn gương mặt đáng thương, lòng dạ ác ma hiếm khi mềm xuống... Mới có quỷ, “Tất nhiên!”

“Huyền Huyền!” Mai Vu vốn còn chờ mong sẽ có kỳ tích khiến Hoàng Huyền chớm nảy sinh sự đồng cảm mà buông tha anh, bây giờ xem ra kỳ tích tuyệt đối không dễ dàng xảy ra.

“Sao vậy, Vu Vu?”

“Chính là em không cần uống thuốc kích thích sao?” Mai Vu chu miệng, muốn biểu đạt mình bất mãn cỡ nào, mỗi lần uống thuốc kích thích sẽ có cảm giác kỳ quái, Hoàng Huyền lại còn đứng bên cạnh bắt nạt anh, anh không muốn uống!

“Có thể không uống!” Hoàng Huyền nhượng mảy, nhắm ngay miệng dẫu lên của Mai Vu, đầu lưỡi đảo qua nhẹ nhàng liếm một cái, để lại nước trên môi Mai Vu.

“Thật sự có thể?”

“Ừ.” Hoàng Huyền cười tươi với Mai Vu, nụ cười vô hại với người lẩn thú, “Bên chỗ anh còn loại hôm qua mới dùng... Nhét thuốc vào miệng nhé!”

Mai Vu vừa nghe thiếu chút nữa hộc máu bỏ mạng, “Đừng nhét và uống đều giống nhau!”

“Giống nhau chỗ nào? Dùng uống là từ miệng em nuốt vào, dùng nhét chính là nhét từ phía sau chỗ này...” Hoàng Huyền đứng đắn giải thích, vẽ cười trên mặt càng lan ra, ngón tay lặng lẽ tiến vào khe mông Mai Vu, chỗ này mới hôm qua bị yêu đến thắm, “Ăn hết đi.”

“A ừ.” Bị xâm nhập, tiếng rên không báo trước phát ra từ môi khẽ cong lên của Mai Vu, một tiếng này khiến ngón tay đang xâm nhập vào Mai Vu ngừng lại, còn chủ nhân ngón tay, trên mặt nở nụ cười đùa giỡn.

“Sao em lại đáng yêu thành dạng này, Vu Vu?” Hoàng Huyền cắn lên gò má Mai Vu, cố ý dùng sức cắn ngón tay vào trong.

Truyện của diễn đàn: Lê, Quý Đôn

“A a!” Huyệt sau bị dùng sức xâm lấn, Mai Vu bật nảy người theo phản xạ, gián tiếp gần sát cọ vào Hoàng Huyền.

Cảm nhận thân thể dưới người mình, Hoàng Huyền cười xấu xa, “Vu Vu, em đây là đang khiêu khích anh à?”

“Hu hu... Em, em không có.” Giọng Mai Vu trầm thấp mang theo chút mềm mại nức nở, lọt vào tai Hoàng Huyền cảm giác có ý tứ làm nũng, mặc dù bản thân Mai Vu chẳng có ý tứ đó chút nào.

“Sao không có, em xem thân thể em dán sát anh như vậy.....” Con ngươi âm trầm lóe ra ánh sáng khác thường, Hoàng Huyền nhìn chăm chăm Mai Vu, dáng vẻ như chim ưng đang chuẩn bị hưởng thụ con mồi.

Hết chương 54

56. Chương 55

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn LQĐ

“Huyền Huyền....” Hai dòng nước mắt đọng ở khóe mắt chực rơi xuống, Mai Vu nhìn chăm chăm vào Hoàng Huyền cười như đang có quỷ kế gì đó, sao đột nhiên có xúc động muốn chạy trốn vậy? LQĐôn

“Ha ha...” Hoàng Huyền mang theo nụ cười lương thiện không chịu nổi, rút ngón tay khỏi cơ thể Mai Vu, ưu nhã nằm trên người Mai Vu, sau đó dùng tốc độ vô cùng nhanh, “Bá” một tiếng, kéo quần lẫn quần trong của Mai Vu xuống.

Mai Vu cảm nhận thân dưới mát mẻ, tiếp theo anh bắt đầu liên tưởng mình như một chú cừu non bị cạo lông, hơn nữa bây giờ đang bị coi như vật cống muốn hiến tế cho sói trắng lớn đáng sợ lại xinh đẹp! Suy nghĩ một lát, Mai Vu không khỏi buồn bã thay cho mình.

Nhìn người dưới thân lộ ra cảnh xuân không hề che đậy, Hoàng Huyền hài lòng nở nụ cười, cũng chú ý tới dáng vẻ Mai Vu bị hấn bắt nạt, bộ dạng đáng thương muốn khóc nhưng không khóc, đột nhiên cao hứng nổi lên suy nghĩ trong đầu....

“Vu Vu, mặc dù như vậy thật sự là đáng yêu.... Nhưng sao mỗi lần cùng anh lên giường đều có vẻ sắp khóc? Không thích lên giường với anh ư, hay là không thích anh?” Hoàng Huyền hôn má Mai Vu, dùng biểu cảm đau đớn đáng thương mà khuôn mặt điển trai tuyệt đối không hợp với hình tượng bản thân.

Hít hít mũi, nhìn Hoàng Huyền như vậy cho dù ai cũng sẽ chẳng tin hẳn thật sự đang biểu lộ khổ sở thất vọng, còn tiểu bạch thảo ngu ngốc Mai Vu lập tức vươn tay ôm hân an ủi, “Em không có, em rất yêu Huyền Huyền!”

“Nhưng em không thích lên giường với anh.” Hoàng Huyền trên người Mai Vu lén lút cười trộm, tiếng nói có từ tính lại cố gắng phát ra giọng điệu uất ức.

“Em không có em không có, anh xem, mỗi lần anh muốn không phải em đều ngoan ngoãn lên giường à!” Mai Vu lắc đầu, hoàn toàn không chú ý tới hạ thể đang dán trên người anh dần dần tăng nhiệt độ, chỉ mờ

mặt dùng ngôn ngữ thân thể tỏ vẻ anh rất yêu Hoàng Huyền, đây không thể nghi ngờ là chơi với lửa có ngày chết cháy, hơn nữa còn là dùng ngọn lửa lớn thiêu rụi chính mình.

“Là thế đúng không?”

“Đúng vậy đúng vậy!”

“Vậy em cười một cái cho anh xem, còn nói, em thích nhất Huyền Huyền! Bây giờ muốn Huyền Huyền ăn sạch người ta!” Hoàng Huyền cố gắng nhịn không để tiếng cười trong cơ thể sau khi thực hiện được biến thành cười xảo trá phát ra, nhin đến nổi mồ hôi lạnh trên trán túa ra.

“Cái gì!” Mạ Vu vừa nghe vẻ mặt cứng đờ, bụng Hoàng Huyền, lưng mình dán trên mặt giường lớn. Sao vậy... Anh cảm thấy hình như yêu cầu này của Hoàng Huyền hơi quá đáng? Anh bùm mặt kêu to: “Đừng mà, nói như vậy rất xấu hổ!”

“Em không chịu nói?” Hoàng Huyền giật nhẹ khóe miệng, lập tức lại giả vờ ra vẻ đáng thương mà từ trước đến nay chỉ đối với Mạ Vu và cũng chỉ có hiệu quả trước mặt Mạ Vu, “Vu Vu quả nhiên ghét lên giường với anh, anh đáng ghét như vậy sao?”

“Không có!”

“Nhưng em không chịu nói....” Dùng ngón tay lau khóe mắt vốn hoàn toàn không có lấy một giọt nước, Hoàng Huyền cố ý tăng thêm kỹ xảo biểu diễn.

“Em nói em nói – Em nói là được!” Mạ Vu nhìn bộ dạng kia của Hoàng Huyền, đau lòng đến cuống quýt.

“Thật vậy không?”

“Thật!”

“Không dối ý?” Ôm khuôn mặt xinh đẹp, Hoàng Huyền hỏi.

“Tuyệt đối không dối ý!” Mạ Vu giơ ngón tay thề.

Chờ những lời này của Mạ Vu vừa dứt Hoàng Huyền liền ngẩng đầu, cuối cùng lộ ra nét mặt tươi cười tà mị lén lút duy trì đã lâu... Giờ khắc này, cuối cùng Mạ Vu cũng ý thức được mình bị hành động không chút thật lòng của Hoàng Huyền lừa!

“Vậy mời em nói! Vu Vu!”

“Hu hu, Huyền Huyền thôi!”

Thật xấu hổ quá đi, Mạ Vu thấy Hoàng Huyền vẫn nhìn chăm chăm vào anh, ánh mắt hẩn giống như bắt cứ lúc nào cũng không thể chờ được muốn nhào lên ăn hết, nhưng bây giờ lại muốn mình nói với hắn, “Em thích nhất Huyền Huyền! Bây giờ muốn Huyền Huyền ăn sạch người ta!”

Hic, anh muốn học máu bò mạng, nói ra câu như vậy, ngày mai anh còn có thể rời giường sao?

“Nói mau đi, Vu Vu!” Hoàng Huyền cười sáng lạn, dùng ngón tay vuốt tóc trắng rũ xuống trán, khoảnh khắc những sợi tóc kia được vuốt lên, phối hợp với ánh đèn, để lộ khuôn mặt tuần mỹ của Hoàng Huyền.

Mạ Vu đối mặt với người anh yêu nhất, mặt đỏ lên, lắp bắp nói: “Em.... Em....”

“Tiếng nhỏ quá anh không nghe thấy.” Hoàng Huyền nhíu mày cố ý ghé sát mặt xuống một chút.

Mạ Vu hiểu, dù sao sớm không nói muộn không nói cũng bị Hoàng Huyền làm, nếu quả thực không nói lại bị Hoàng Huyền tiếp tục bắt nạt đến khi anh nói mới thôi. Trái tim ngổn ngang, há mồm nhắm mắt phồng miệng lấy gan nói, “Em thích nhất Huyền Huyền! Bây giờ muốn Huyền Huyền ăn sạch người ta!”

“Vu Vu...” Nhìn Mạ Vu không để ý tự ái thật vất vả nói ra những lời này, mỹ nhân Hoàng Huyền lại có vẻ không hài lòng lắm.

“Cái gì chứ!” Mạ Vu mở mắt, đập vào mắt là Hoàng Huyền đẹp trai có chút oán giận, “Em cũng đã nói, về mặt này là làm sao?”

“Em nói là nói, nhưng bộ dạng em không cam tâm tình nguyện, quả nhiên em không thích ở cùng anh!”
Hoàng Huyền cong đôi môi mỏng gợi cảm, trong mắt có nước óng ánh.

“Không không không, em không có!” Mai Vu lắc đầu, mặc dù về sau cảm thấy hơi khó chịu, nhưng sao Mai Vu dám chán ghét ở cùng Hoàng Huyền... Chuyện đó sao có thể.

“Vậy em nói lại lần nữa, đừng có bộ dạng không cam lòng như vậy.....”

“Được rồi được rồi, em nói lại lần nữa là được chứ gì!” Lúc này đổi lại Mai Vu chu miệng, cái người Hoàng Huyền này yêu cầu cũng nhiều quá nhỉ?

“Ừ.” Bày ra nét mặt tươi cười yêu mị như hồ ly, sắc mặt Hoàng Huyền chờ mong Mai Vu nói lại lần nữa.

Mai Vu đón nhận ánh mắt không chút nào che giấu của Hoàng Huyền, mặt đỏ nhũm mề, muốn thỏa mãn người này thật đúng là không dễ dàng gì!

57. Chương 56

“Haizzz!” Khẽ thở dài, Mai Vu hắng giọng, cố gắng trốn to mắt thành đôi mắt long lanh, biểu lộ mang chút ngượng ngùng và quyến rũ, giả bộ giọng điệu anh nghĩ là đáng yêu nhất, “Người ta ~ Thích Huyền Huyền nhất, cho nên bây giờ muốn Huyền Huyền ăn hết người ta ~”

Lần này... Trong lòng Mai Vu thầm suy nghĩ... Cuối cùng mỹ nhân Hoàng Huyền cũng nên hài lòng rồi chứ?

Chỉ thấy mỹ nhân Hoàng Huyền nhìn về phía anh cười quyến rũ, đứng dậy chậm rãi cởi quần áo của mình, khiến Mai Vu đặt tất cả tinh thần lên trên người hân. Thân thể mỹ nhân Hoàng Huyền trắng hồng, đáng người lại rắn chắc thoát nhìn trông hân không gầy yếu, nhất thời Mai Vu nhìn mỹ nhân đến mất hồn, chút ý thức nguy cơ mới nảy mầm lúc trước héo úa trong nháy mắt.

Không biết Hoàng Huyền cởi quần áo ngay lúc này có dụng ý khác hay không, dù sao bây giờ hân cũng đã khiến Mai Vu hoàn toàn buông lỏng cảnh giác, tin một lát nữa nếu làm quá mức, Mai Vu cũng không đến nỗi làm được nửa chừng với hân lại phản nản nói không muốn làm.

“Huyền Huyền.... Anh đẹp quá.” Trình độ kiềm chế của đàn ông rất yếu, Mai Vu không nhịn được vươn tay, sờ qua sờ lại trên người mỹ nhân, quả thực là một con cừu nhỏ ngọc ngà thuần khiết, đã quên Hoàng Huyền chính là sói hoang đã khoát vỏ ngoài mỹ nhân.

Phải biết rằng sói hoang thích ăn dê nhất, nhất là dê đã cạo sạch lông chờ làm thịt.

“Ừ, cảm ơn đã khen.” Hoàng Huyền đưa tay bắt lấy tay Mai Vu đang dính trên người hân, tiếp đó Hoàng Huyền nhào tới.

Đừng quên, Hoàng Huyền và Mai Vu đều là đàn ông giống nhau, mà vừa rồi có nói trình độ kiềm chế của đàn ông rất yếu, từ lúc Mai Vu dùng bộ dạng này nói mấy lời Hoàng Huyền ra lệnh thì Hoàng Huyền đã sớm vứt bỏ cmn lý trí vốn ở vị trí 0h kia.

“Ồ... Ừ... Đừng cần mà!” Cơ thể Mai Vu khẽ run rẩy, nheo mắt lại, vẻ mặt e thẹn đỏ bừng.

“Sao vậy, đau à?” Mỹ nhân Hoàng Huyền đưa đầu lưỡi liếm mặt đỏ au mê người của anh, liếm vòng quanh một trong hai hạt đậu đáng yêu trước ngực Mai Vu mà hân cắn đỏ.

“Đau... Ngứa....” Thân thể co rút, Mai Vu không nhịn được co người lên, né tránh đầu lưỡi công kích không kiêng nể gì.

“Vậy anh nhẹ một chút là ổn, ngoan nào.” Hoàng Huyền nghiêng đầu, nở nụ cười vô cùng ngây thơ, tiếp tục dùng đầu lưỡi của mình liếm quanh núm hoa đã dính đầy nước kia.

“A ừ.... Ừ....” Cảm giác trước ngực quen thuộc và kỳ quái khiến Mai Vu liên tục rên khẽ lại quyến rũ, chọc đáy lòng Hoàng Huyền ngứa ngáy.

“Vu Vu thật đáng yêu, vì thường em lần nào cũng đáng yêu như vậy, hôm nay xử phạt không uống thuốc kích thích có được không?” Hoàng Huyền ngẩng đầu, gầy mái tóc đen rơi loạn trên trán Mai Vu, Hoàng Huyền cắn khẽ lên mặt anh, nhẹ giọng hỏi.

“Không muốn dùng...” Mai Vu nhỏ giọng trả lời, sợ nếu lớn tiếng quá thì tiếng rên rỉ cũng sẽ phát ra.

“Được, không dùng cũng không sao, anh sẽ để Vu Vu nhìn thân thể của mình không cần dùng xuân dược cũng nhiệt tình cỡ nào.” Ngón tay dài trắng xinh đẹp của Hoàng Huyền trượt lên làn da trắng sáng của Mai Vu, rất không khách khí gãi nhẹ khu vực gợi cảm gần thắt lưng.

Mai Vu cắn môi dưới, mắt tròn nổi sưng mù, rất khó tưởng tượng một người đàn ông trưởng thành như anh lại có vẻ mặt đáng yêu như thế.

Hoàng Huyền gặm dọc theo lồng ngực Mai Vu, đi thẳng xuống đường cong vùng bụng nhìn ra vân da, rồi đi xuống tới đồ vật đáng yêu đã ngẩng đầu lên của Mai Vu, Hoàng Huyền khẽ cười, cầm lấy vật đáng yêu kia há miệng ngậm nó vào.

“Ừ a, a, ừ... Huyền Huyền!” Mai Vu kinh ngạc, không ngờ Huyền Huyền nhà anh lại ngậm lấy chỗ xấu hổ kia.

“Làm cái gì? Không phải trước kia chưa từng làm như vậy.” Hoàng Huyền vì trả lời Mai Vu tạm thời nhả vật nóng trong miệng ra, nước bọt không kịp nuốt xuống còn kéo ra sợi tơ bạc, tràn đầy ý tứ dâm mỹ.

“Nhưng.. Nhưng mà em, em thấy ngại!” Toàn thân Mai Vu đỏ như tôm luộc chín, anh cũng biết chuyện như vậy trước kia đã làm rất nhiều lần, nhưng không biết tại sao tuổi càng nhiều thì lại cảm thấy mỗi lần làm như thế rất xấu hổ.

Truyện bên LêQuydon

“Có gì mà xấu hổ?” Mắt đối phương thoáng lơ đãng di chuyển, Hoàng Huyền lại một lần nữa cúi đầu ngậm lấy lửa nóng của Mai Vu.

Sau đó, Mai Vu khiến trái tim Hoàng Huyền ngứa ngáy, tiếng rên mang chút bị đè nén lại bắt đầu tràn ngập trong căn phòng.

Thân thể Hoàng Huyền bắt đầu nóng lên, mặc dù bình thường Vu Vu nhà hắn gốc gác ghéech đơn thuần không hiểu tán tỉnh như thế nào, nhưng vài động tác lơ đãng vài tiếng rên là khiến dục vọng của hắn bành trướng.

A, xem em còn có thể phát ra tiếng rên đáng yêu hơn nữa không.

Ngón tay Hoàng Huyền ôm trọn lửa nóng của Mai Vu, miệng dùng sức mút, sau một hồi thân thể Mai Vu run rẩy kịch liệt, tiếp đó hắn nghe thấy, trong miệng anh phát ra tiếng ngậm nga... Mà thỉnh thoảng mới có một lần, rất hiếm có, âm cuối kéo rất dài, mang theo ý tứ làm nũng.

Lúc này, chính Hoàng Huyền cũng không thể nào kiềm chế dục vọng mãnh liệt trong cơ thể được nữa.

Hết chương 56

58. Chương 57

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

“Em thật đáng yêu, đáng yêu đến mức khiến anh không nhìn được muốn bắt nạt em.” Hoàng Huyền có ý xấu dùng ngón tay gõ vào lửa nóng đang đứng thẳng cao, còn dính nước bọt của mình và đầu dính nhện đã chảy ra chất lỏng màu trắng, nhếch miệng cười. LQDon

“Anh...” Mai Vu tròn mắt đầy sưng mù nhìn Hoàng Huyền, cố ý khi anh sắp phun trào thì nhả ra, oán giận không hiểu nói.

“Vu Vu ngoan, đừng nhìn anh như vậy, ai bảo em đáng yêu thế chứ?” Hoàng Huyền chặn tay Mai Vu đang rục rịch muốn chạm vào hạ thân, kẻ sát khuôn mặt anh, hôn lên đôi môi mềm mại.

“Đừng....” Mai Vu khiến Hoàng Huyền hôn không kiêng nể gì, nửa người dưới nóng bức làm anh không kiềm chế được dán lên người Hoàng Huyền cọ xát.

Ồ, bây giờ Mai Vu nhà hắn đang dụ dỗ hắn sao? Hoàng Huyền nhíu mày, sau đó không nhịn được hấp dẫn dời ngón tay xuống khe hông rắn chắc, dễ dàng đút vào khe hông mới bị hắn xâm chiếm hôm qua.

“A a...” Chỗ nhạy cảm bị vật lạ thăm dò, thân thể cong lại, không nghĩ như vậy mà Mai Vu lại bắn ra!

Chất lỏng màu trắng bắn nhanh lên bụng Hoàng Huyền, Mai Vu ngây ngốc, vô cùng xấu hổ.

Hoàng Huyền thoáng nhìn lên chất lỏng trên bụng, cười mập mờ, “Đã nói em đáng yêu rồi mà.”

“.....” Mai Vu thấy Hoàng Huyền cười như vậy, vành tai đỏ lên, cuối cùng then quá hóa giận, “Đừng nói nữa, nói nữa sẽ không cho anh làm đâu!”

“Sao có thể, sao Vu Vu lại để anh chịu khổ sở cấm dục?” Ngón tay Hoàng Huyền lén lút xâm nhập, sau đó thêm hai ngón, nghĩ muốn kiểm tra lối vào âm áp kia có thể tiếp nhận hắn lập tức hay không.

“..... Đừng.....” Bị nói trúng điểm yếu, Mai Vu không thể nào nghĩ ra lời phản bác lại, chỉ đành ngoan ngoãn mặc Hoàng Huyền chi phối.

Chống đỡ khe hông hào, vì hôm qua mới được hắn mở rộng, tiến vào cũng không quá khó khăn, có thể chỉ cần trơn một chút mà thôi.

Rút ngón tay ra, nắm tinh dầu đặt đầu giường, nhỏ vài giọt trên tay, lần nữa tiến vào khe hông chật hẹp.

Hai gò má Mai Vu ửng đỏ, môi mỏng sáng hồng mím chặt, trên cổ có tầng mồ hôi mỏng, ngón tay Hoàng Huyền thành thạo di chuyển trong cơ thể anh, mỗi lần tiếp xúc đến điểm G, còn ác ý ấn nó, mỗi lần như vậy Mai Vu muốn thu hai chân về lại bị Hoàng Huyền kéo duỗi ra.

Cũng may loại hành hạ này không kéo dài quá lâu, Hoàng Huyền cũng không chôn trong cơ thể quá lâu, hắn nhanh chóng rút ngón tay về cười với Mai Vu, “Mở rộng chân mời anh vào nào!”

Giọng Hoàng Huyền như ác ma dụ hoặc người khác, khiến người ta không nhịn được làm theo chỉ thị của hắn, huống chi là Mai Vu! Mai Vu dang rộng đùi, mở rộng lửa nóng còn vương chút tơ bạc và khe hông lúc đóng lúc mở như đang bày tỏ nghênh đón.

Hoàng Huyền nâng đùi xinh đẹp của Mai Vu lên, không chờ được cảm lửa nóng đã sớm căng cứng đến cực hạn của mình vào trong khe hông ấm áp.

“Ừm...” Tiếng rên thỏa mãn gợi cảm từ trong cổ họng Hoàng Huyền bật ra, nhiệt độ trong cơ thể Mai Vu vậy quanh khiến hắn sung sướng.

Mai Vu khẽ run lên, thả lỏng cơ thể để Hoàng Huyền thăm dò thêm một bước, trong miệng phát ra tiếng nỉ non không ngừng.

“Rất ngoan, Vu Vu.” Hoàng Huyền xấu bụng thổi khí bên tai Mai Vu, động thất lưng để nhiệt tình của mình vùi sâu trong cơ thể Mai Vu, “Tiếp theo để anh ăn hết em nhé...”

Nam căn rời khỏi cơ thể Mai Vu, chất lỏng màu trắng từ trong khe gần như sắp khép kín chảy ra.

Hoàng Huyền hiếm khi có lòng từ bi chỉ chơi có hai lần đã bỏ qua cho anh, cũng không biết trong lòng đang tính toán gì, nếu không dựa vào thói quen ngày thường tuyệt đối không thể nào dễ dàng buông tha “Thời gian trên giường” cho mình như vậy.

Thân thể Mai Vu xụi lơ trên giường, gần như không thể động đậy, mặc dù nói hôm nay đúng là Hoàng Huyền mới làm anh hai lần mà thôi, nhưng nghĩ lại mà xem, hôm qua anh bị Hoàng Huyền giày vò gần như cả đêm! Hôm nay sao còn chịu được hai lần?

“Huyền Huyền...” Giọng nói yếu ớt lại giống như đang làm nũng, Mai Vu kéo ngón tay Hoàng Huyền.

“Chuyện gì?” Hoàng Huyền nâng mặt Mai Vu hôn xuống, sau đó lộ ra nụ cười tà nịnh, “Chẳng lẽ lại còn muốn một lần nữa? Anh rất sẵn lòng theo hầu đó nhé!”

“Không có không có! Em nào có nghĩ như vậy!” Vốn khuôn mặt tuần tú cười tít vì được Hoàng Huyền hôn lập tức đổi thành bộ dạng sợ sệt như học sinh, vội vàng nói không.

“Nếu không em muốn làm gì?” Hoàng Huyền dùng ngón tay gãi cằm Mai Vu, thật muốn cắn xuống ghê.

“Em muốn tắm, xả nước giúp em.” Đưa tay ôm eo Hoàng Huyền, Mai Vu cọ cọ.

“Tên nhóc em...” Hoàng Huyền giật khóe miệng, cười lạnh lùng, lại muốn lão đại hắc đạo giúp anh xả nước tắm, té ra tên nhóc Mai Vu này ngại mình sống quá lâu à?

“Đi mà đi mà ~” Âm cuối kéo rất dài, Mai Vu cười tươi với Hoàng Huyền.

“Ừ...” Nhưng không còn cách nào khác, thân là người yêu Mai Vu, cho dù Hoàng Huyền có là nhân vật làm mưa làm gió trong giới hắc đạo đi nữa, có đôi khi cũng sẽ giúp anh chàng bán cá không nổi tiếng không ai biết làm chút chuyện.

“Cảm ơn, em yêu anh nhất!”

“Nhưng chờ lát nữa phải cho anh chơi một lần trong phòng tắm.” Song chính là hắn làm việc cũng phải muốn có chút ít lợi ích thù lao, Hoàng Huyền kéo Mai Vu muốn đi vào phòng tắm.

“Huyền Huyền!”

“Yên tâm, anh sẽ vừa giúp em tắm rửa vừa vui đùa.” Cho Mai Vu một nụ cười rất đáng yêu, thuận tiện lên néo anh vài cái.

“Không phải em đang nói cái đó...” Cả người dán trên người Hoàng Huyền, Mai Vu chu miệng nói.

“Biết rồi, anh sẽ không đùa quá đáng, ngày mai còn phải ra nước ngoài, giữ lại cho em chút sức lực chứ.”

“Ngày mai ra nước ngoài?” Đột nhiên cả kinh, Mai Vu kêu một tiếng.

“Đúng rồi, không phải anh đã nói với em sao?”

“Nhưng anh không nói ngày mai phải đi mà!”

59. Chương 58

“Rõ ràng anh có nói rồi.” Kéo Mai Vu vào phòng tắm, xốc vào trong bồn, Hoàng Huyền không vui nói, “Em cái tên ngu ngốc này, có phải lúc anh đang nói chuyện thì em mất hồn không hả?”

“Không không không, em nào dám như vậy?” Mai Vu lắc đầu, sao dám thừa nhận lúc anh nghe tin đi Nhật Bản với Hoàng Huyền quả thực có chút thất thần, hơn nữa là suy nghĩ có liên quan tới hình ảnh sắc tình của Hoàng Huyền.

“Đúng thế không, vậy sao em lại để lọt tin ngày mai đi?” Hoàng Huyền nhíu mày, một tay đặt lên đầu Mai Vu.

“Em...” Bị hỏi như thế, Mai Vu nghèo từ để nói, đành làm vẻ mặt nịnh nọt lảng sang chuyện khác, “Nhưng... Nhưng ngày mai đã đi vậy kịp không? Đồ đạc em chưa thu dọn gì đâu!”

“Hừ!” Hoàng Huyền hừ lạnh một tiếng, biết Mai Vu vội lảng sang chuyện khác, nhưng hắn hiếm khi tốt bụng, tạm thời trước tiên thuận theo anh nói, không truy cứu chuyện vừa rồi nữa, “Vào lúc em ngủ say đêm qua, anh giúp em thu xếp xong hết rồi.”

“Vây... Vây vé máy bay?”

“Em cho rằng sáng nay anh đi làm việc là giả à?” Thiếu chút nữa đôi tròng trắng xinh đẹp của Hoàng Huyền tròng chết Mạ Vu.

“... Ừm.... Nhưng còn việc bán cá bên kia của em thì sao đây?”

“Cái gì mà sao đây, dù sau thì sau khi theo anh về đây em cũng ít bán hàng mà!” Theo ngồi vào trong bồn tắm lớn đủ chứa hai người đàn ông thậm chí vẫn còn chỗ trống, Hoàng Huyền không chút nghĩ ngợi, rồi chọn vị trí thích hợp đề lên người Mạ Vu.

“Hu hu hu, đừng nói như vậy chứ, em biết thời gian qua em ít tới sạp bán cá, nhưng còn không phải vì anh ....”

“Anh thế nào?” Hoàng Huyền cười khê, trên mắt đầy tí tứ uy hiếp.

“Không thế nào cả!” Bị vẽ mặt Hoàng Huyền chặn lại, Mạ Vu lập tức nuốt vào bụng mấy lời vốn muốn phàn nàn đều là vì Hoàng Huyền buông thả dục vọng quá độ hại anh mỗi sáng sớm không thể dậy được.

Tìm được đáp án hài lòng, Hoàng Huyền sờ đầu Mạ Vu, “Dù sao sáng mai xuất phát là được rồi, em còn có ý kiến gì không?” LQĐon

“Không có.” Ha ha, đối mặt với mỹ nhân Hoàng Huyền, Mạ Vu anh sao dám có ý kiến ý cò?

“Rất ngoan, vậy chờ lát nữa giúp em tắm rửa, ăn tối xong thì ngoan ngoan ngoan lên giường ngủ cho anh.” Lão đại Hoàng Huyền bình thường nói chuyện hung ác tàn nhẫn, chỉ có khi đối mặt với Mạ Vu ngốc nghếch mới giống như người mẹ... Nhưng là người mẹ độc ác.

“Dạ, em biết rồi.” Mạ Vu gật đầu, rất nghe lời người lớn.

“Vây xoay người lại, anh tắm giúp em.” Ngón tay vẽ một vòng ý bảo Mạ Vu xoay người, mỹ nhân Hoàng Huyền cười như hoa sen chớm nở.

“Em... Tự mình tắm được rồi mà?” Mồ hôi lạnh bốc lên, Mạ Vu rất rõ ràng hiện tại mỹ nhân Hoàng Huyền muốn làm gì.

“Không được, em mới đồng ý với anh, cho anh chơi một lần ở phòng tắm.” Ngón tay vuốt ve khắp cơ thể đầy dầu hân, đáy mắt Hoàng Huyền chứa đầy dục vọng đang cuộn cuộn.

Nếu để người này chơi mình trong phòng tắm, e rằng không chỉ có một lần thôi đâu? Đáy lòng Mạ Vu thầm nghĩ, làm thế nào cũng không để Hoàng Huyền thực hiện được, “Nhưng anh còn chưa xả giúp em mà!”

Mạnh mẽ tranh luận! Hoàng Huyền hừ lạnh một tiếng, chỉ thấy động tác của hắn gọn gàng ưu nhã bịt chặt lỗ thoát nước, mở vòi nước tinh xảo xả nước.

“Đây chẳng phải đang xả nước à?”

“..... Huyền Huyền....” Ngốc nghếch trăm năm sao có thể so sánh với hồ ly gian xảo ngàn năm chứ? Mạ Vu đành dùng giọng điệu mềm mại đáng thương gọi tên Hoàng Huyền, tha thiết hi vọng hắn có thể tha cho mình một lần.

“Vu Vu...” Vẻ mặt tuyệt mỹ của Hoàng Huyền kẻ sát, cũng dịu dàng gọi tên Mạ Vu.

“Huyền Huyền...” Mạ Vu nhìn Hoàng Huyền, cảm thấy tỷ lệ mình được tha đường như khá cao, lại thêm một chút kỹ xảo, thoát nhìn trông mình thêm lúng túng.

Đáng tiếc, ngốc nghếch trăm năm đã tiến hóa thành ngốc nghếch vạn năm, Mạ Vu luôn quên Hoàng Huyền là mỹ nhân thích ngược, thích nhất là vẽ mặt vô tội của anh.

“Vu Vu, không còn kịp nữa, em dùng vẻ mặt này nhìn anh thì anh lập tức ăn em!” Mỹ nhân Hoàng Huyền cười tà nịnh, cúi đầu cắn nụ hoa sừng đỏ của đối phương.

“A ừ!” Tiếng rên mềm mại vừa phát ra, mặt Mạ Vu đột nhiên đỏ bừng.

Hết chương 58

60. Chương 59

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

“A a..... Ừ a!” Thân thể đang dựa vào bồn tắm, trượt dọc theo mép thành bồn tắm, người phía sau lại gắt gao đẩy tới, Mai Vu ngay cả thở dốc cũng không được, chỉ có thể dùng giọng khàn khàn chua xót kêu đau.

“Vu Vu...” Hoàng Huyền cúi xuống lưng Mai Vu, không ngừng xâm chiếm nửa người dưới của anh, còn ác ý nửa người trên cũng không buông tha, ngón tay kéo nụ hoa đỏ hồng của đối phương, còn há miệng ngậm vành tai đỏ thắm của anh.

“Hmm a.... Hu...” Đôi tay vô lực của Mai Vu vịn lên thành bồn tắm bắt đầu run rẩy, ngay cả sức ngăn cản bàn tay đang tàn sát bờ bãi trước ngực cũng không có.

Mai Vu cảm thấy có đám sương mù che chắn, suy nghĩ chìm vào mờ mịt, trong phòng tắm toàn tiếng rên rỉ dâm dăng và tiếng bọt nước văng tung tóe khắp nơi, cộng thêm giọng thì thầm khêu gợi của Hoàng Huyền.

Hoàng Huyền chậm rãi rời khỏi nơi mềm mại nóng bỏng chặt chẽ của Mai Vu, cúi đầu nhìn xuống, trông thấy nơi hồng nhật non mềm bị động tác của mình kéo theo một ít chất dịch màu trắng, cảnh tượng khiến người ta phun máu mũi.

Hoàng Huyền hơi dừng lại, cảnh xuân trước mắt khiến hai gò má trắng nõn của hắn đỏ bừng, không phải vì hưng phấn.

Tiếp tục như vậy thật sự chỉ có thể tuân thủ lời làm một lần thôi sao? Trong lòng Hoàng Huyền bất đắc dĩ thầm nghĩ, nhưng thật tiếc là hắn phải tuyệt đối tuân thủ, hắn không thể khiến Mai Vu chân mềm eo mỏi theo hắn tới Nhật Bản vào ngày mai được!

Mai Vu phát hiện người phía sau dừng lại, anh không hiểu quay đầu, dùng giọng khàn khàn trầm thấp kêu: “..... Huyền Huyền?”

Khoảnh khắc đó Hoàng Huyền dám thề, suy nghĩ dừng hành động trong đầu gì đó vừa rồi đã biến mất không còn dấu vết.

Gương mặt Mai Vu, bình thường đường cong cương nghị anh tuần đã biến thành phong thái quyến rũ, cảm dỗ hắn, da thịt màu lúa mạch lộ ra màu hồng phấn nhàn nhạt, thân thể nóng như một lò lửa, ôm em ấy thoải mái cỡ nào.

Hoàng Huyền nhìn Mai Vu ngẩn lệ, lông mày nhíu lại, hoàn toàn chẳng muốn quản vừa rồi mới nói chỉ làm một lần là được. Tay thò xuống nam căn nóng bỏng, nhẹ nhàng vuốt ve vài cái, rất nhanh nó đứng thẳng dậy.

“Hu, ừ, anh muốn... Làm gì?” Ngay cả đùi cũng đang run rẩy, Mai Vu căng thẳng đứng người dậy, bàn tay Hoàng Huyền di chuyển lên xuống nơi còn thịt anh, một luồng sóng sáng khoái dần dần rõ rệt tập kích khiến anh không khỏi cứng người.

“Vu Vu, muốn cùng nhau... Ừ... Đi chứ.” Một tiếng than nhẹ khêu gợi trong miệng Hoàng Huyền bật ra, Mai Vu bị hắn kích thích liên tục co bóp hậu huyệt hồng phấn, kẹp chặt hắn suýt bắn ra.

“Anh đang nói gì vậy... A ha...” Toàn bộ khuôn mặt đỏ ửng, vẻ mặt Mai Vu mờ mịt, nghiêng đầu nhìn thẳng đối phương.

“A, dù vừa rồi nói gì, Vu Vu...” Hoàng Huyền tiến gần phía trước, đưa tay chuyển mặt Mai Vu, “Thì cũng không quan trọng so với bây giờ....”

Theo lời nói phát ra, Hoàng Huyền hé môi, đầu lưỡi như muốn tiến vào trong.

Vu Vu của hắn thật sự rất đáng yêu....

“Vu Vu?” Về mặt Hoàng Huyền sáng khoái tinh thần, dùng ngón tay chọc Mai Vu đang ngủ bên cạnh ngay cả nước miếng cũng muốn chảy ra, cười xán lạn.

“Cái gì, đã tới chưa?” Gắng gượng nhướn hai mắt sưng vù, Mai Vu híp mắt nhìn về Hoàng Huyền, không nhìn được ngáp liên tục.

“Ừ, đến sân bay rồi.” Hoàng Huyền cởi dây an toàn cho Mai Vu, nhìn dáng vẻ muốn ngủ của anh, quả nhiên đêm qua vẫn làm quá nóng bỏng, không còn cách nào khác, hẳn thực sự không kiềm chế được!

“Có thể cho em ngủ thêm chút nữa không?” Mai Vu uể oải, xoay người muốn ngủ tiếp. Cái người Hoàng Huyền này rõ ràng đêm qua chỉ nói muốn chơi anh một lần trong phòng tắm, sau đó thì một lần biến thành hai lần, hai lần biến thành ba lần! Hại anh buổi tối còn ngủ chưa đủ sáng sớm đã bị dựng dậy.

“Không được, phải đăng ký trước giờ bay, chờ lát nữa máy bay cất cánh, như vậy sẽ có nhiều thời gian cho em ngủ, ngoan nào, chờ lên máy bay ngủ được không?” Hoàng Huyền vỗ vỗ đầu Mai Vu, nhéo mặt anh vài cái.

“Thật sao...” Nói xong Mai Vu tiếp tục ngã vào ghế phó lái.

“.....”

“.....”

“Vu Vu, nếu em còn không đứng lên thì anh không ngại tới một lần nữa ở đây đâu.” Về ngoài cười nhưng trong không cười cũng rất đẹp, Mai Vu có thể thấy rõ gân xanh trên trán Hoàng Huyền.

Chỉ thấy một giây sau, Mai Vu bình tĩnh vội mở cửa xe nhảy xuống, dùng đôi mắt có quầng thâm nhàn nhạt nhưng vẫn như ánh mặt trời nhìn Hoàng Huyền cười rục rịch, “Đi thôi, Huyền Huyền anh còn ở trong xe làm gì vậy?”

“Ha ha.” Như vậy mới đúng chứ.

61. Chương 60

..... Rất muốn ngủ!

Mai Vu híp mắt, cả người tựa vào ghế trong sân bay.

Hoàng Huyền thấy Mai Vu mệt mỏi như vậy, tốt bụng để anh ở lại, sau đó tự mình đi tới quầy làm thủ tục đăng ký.

Mai Vu ôm túi lớn túi nhỏ mà Hoàng Huyền thu xếp giùm anh, đầu dựa vào phía trên ra sức ngáp.

Thiệt tình, tại sao đột nhiên muốn đi Nhật Bản chứ?

Hoàng Huyền có lòng tốt muốn dẫn anh đi chơi, thật đúng là anh cảm thấy có chút kinh ngạc, bình thường Hoàng Huyền có việc ra nước ngoài cũng không dẫn anh theo bên cạnh, lần này không biết vì sao lại có chuyện như vậy... Ừm, chẳng lẽ Hoàng Huyền muốn cùng anh đi hưởng tuần trăng mật sao?

Mai Vu ngốc ngếch bật cười hi hi!

Thật sự ngại chết, còn chưa kết hôn nữa mà, hi hi!

Về mặt Mai Vu vui tươi háo sắc, ngược lại lúc này rất có tinh thần.

Nhưng lần này ra nước ngoài hơi vội, hình như anh ấy cũng không liên lạc trước với bạn bè thân thiết?

Mai Vu kéo khóa túi xách, sột soạt một hồi sau đó lấy điện thoại di động ra, tìm danh bạ điện thoại, người xếp thứ nhất chính là Hoàng Huyền, rồi tới ba mẹ, sau đó tới Thạch Thái vừa mới thêm vào gần đây... Ừm, danh bạ trống trơn, sao trong danh bạ điện thoại của anh chỉ có lèo tèo số mấy người này?

Haizzz, lần sau sẽ thêm số của hai mỹ nhân Đông Phương và mỹ nhân Nam Thiên vào trong này mới được, bây giờ quan trọng nhất chính là gọi điện thoại cho ba mẹ trước đã!

Hai người bị Hoàng Huyền mua chuộc chạy tới Hawaii du lịch thời gian trước chắc bây giờ đã về rồi chứ? Mai Vu nghĩ một lát, ần số, điện thoại reo hai tiếng thì thông máy... Là ba anh nghe máy.

(A lô?) Không biết tại sao nghe tiếng Mai Nghiêm hơi thở gấp.

“A lô, ba, con là Tiểu Vu ạ!” Giọng Mai Vu hưng phấn, cũng đã thời gian ngắn anh không nghe tiếng ba rồi.

(Làm sao?) Đường như cảm thấy giọng Mai Nghiêm bắt đầu có chút không kiên nhẫn, nghe kỹ, bên cạnh còn tiếng thì thầm.

“Nói cho ba biết, hôm nay con với Hoàng Huyền tới Nhật Bản chơi.”

(Ừ, biết rồi, bye bye!) Xem ra Mai Nghiêm rất gấp gáp muốn đuổi Mai Vu, ngay cả việc hôm nay Mai Vu ra nước ngoài cũng không quan tâm mấy.

“A lô a lô! Ba cũng quá tuyệt tình, ba!” Thiếu chút nữa rót nước mắt, người ba nhấn tâm, không ngờ chẳng hề quan tâm tới con trai mình, “Sao...”

(A ~) Mai Vu mới nói được một nửa, đột nhiên bị tiếng thở gấp, tiếng rên rỉ gọi cảm cắt ngang.

(.....) Sau đó, đối phương im lặng.

“....” Mai Vu cũng im, nhưng trên mặt lại đỏ bừng, anh nhận ra giọng vừa rồi chính là của mẹ mình, “Ba, ba và mẹ...”

Đang làm chuyện khiến người ta mặt đỏ tim hồng phải không?

(Khụ khụ! Biết rồi thì đừng phiền bọn ta!) Mai Nghiêm ho khan hai tiếng, cúp điện thoại.

“.....” Mai Vu lau mồ hôi lạnh. Thiệt tình, tuổi to một bó mà còn ân ái như vậy, Mai Vu bất giác mỉm cười.

Nhưng vì làm chuyện kia mà lạnh nhạt với anh thì cũng hơi quá đáng! Anh tin rằng bạn bè của anh cũng chẳng đối xử với anh như vậy!

Mai Vu lại ấn tiếp số khác, điện thoại vang lên 3 tiếng, đến tiếng thứ 4 thì nghe máy, nhưng rất quỷ dị, không phải bản thân Thạch Thái nghe.

(A lô?) Bực mình không kiên nhẫn, giọng từ trong điện thoại tiết lộ tin tức như vậy.

“Ặc... Xin hỏi có Thạch Thái ở đó không?” Anh hơi sợ, đối phương là ai nhỉ?

(Không có....) Nói nhanh cho hết câu, sau đó mặc kệ Mai Vu, đột nhiên điên cuồng hét lên (Điện, mau căn cục đá nhỏ lại, cậu ấy muốn chạy!)

Sau đó nữa, lại lảng máng truyền tới tiếng Thạch Thái kêu la, còn có tiếng va chạm.

(Tôn, nhanh lên đây), lại có tiếng nói lịch sự truyền đến, (Lần này tôi có thuốc mới, cầm nhét nó vào trong miệng cục đá nhỏ)

(Không muốn, đừng!) Giọng Thạch Thái.

(Ừ, chờ tôi một lát!) Đột nhiên giọng nói biến thành sung sướng, sau đó –

(Tút TUT TUT...) Điện thoại bị cắt.

Một trận gió lạnh thổi qua, Mai Vu cảm thấy mình thật sự đáng thương tới cực điểm! Sao bây giờ người mình có thể liên lạc được lại đang chơi ... Trò chơi mập mờ ư?

Hu hu, vẫn nên ngoan ngoãn chờ Hoàng Huyền quay lại thôi! Đừng tự đả thương lòng mình nữa!

Thật chán quá... Hình như Hoàng Huyền đi quá lâu?

Nhìn đồng hồ, thật ra cũng không phải lâu mấy, nhưng một mình anh ngồi chỗ này, dường như thời gian trôi qua rất chậm.

Mại Vu nhìn về phía trước ngẩn người, buồn chán nên chỉ có thể suy nghĩ mấy chuyện vớ vẩn trong đầu.

Bỗng chốc ngửi thấy mùi nước hoa nồng nàn truyền tới, mùi rất dễ chịu, có thể thấy chắc là nhãn hiệu nước hoa cao cấp, Mại Vu ngẩng đầu nhìn, có một người phụ nữ đang từ phía bên phải anh đi tới.

Đánh giá theo bản năng, dáng người phụ nữ rất được, cao gầy uyển chuyển, bộ quần áo vừa vặn lộ dáng người bà ta có lỗi có lỗm. Bộ dạng người phụ nữ rất đẹp, đôi mắt phượng mỹ miều, làn da trắng nõn, mũi thẳng tắp và đôi môi đỏ mọng xinh xắn, đáng tiếc trên mặt xuất hiện mấy nếp nhăn, có thể lờ mờ đoán người phụ nữ đã lớn tuổi rồi, nhưng vẫn không giảm nét duyên dáng của bà ta.

..... Nhìn lại là nữa, Mại Vu cảm thấy bộ dạng người phụ nữ này giống người nào đó, mình lại rất quen người đó.

Người phụ nữ đi qua trước mặt Mại Vu, ngay cả liếc nhìn anh cũng không có, chính xác mà nói, người phụ nữ chỉ nhìn thẳng về phía trước, vừa nhìn là biết phu nhân gia đình quyền quý có giáo dục.

Người phụ nữ đúng là chỉ nhìn về đằng trước, cứ thế đi thẳng nên không phát hiện trên sàn nhà không biết bị tên nhóc nào làm đổ đồ uống, vừa giẫm xuống, gót giày cao gót nhỏ mảnh không có lực ma sát, mất trọng tâm, người phụ nữ nghiêng về đằng sau một cái.

A, sắp té rồi.....

“Này! Cẩn thận!” Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Mại Vu lập tức phản ứng theo bản năng vươn tay ra giữ chặt eo bà ta kịp thời nâng bà ta đứng thẳng.

Người phụ nữ giương mắt đẹp, hoảng sợ nhìn Mại Vu.

“Dì không sao chứ?” Mại Vu giữ người phụ nữ đứng ổn định, mỉm cười với bà ta.

“Không sao, cảm ơn cậu.” Người phụ nữ nhìn Mại Vu nhàn nhạt mở miệng, bà ta cười lộ ra lúm đồng tiền, nụ cười dịu dàng rất quen thuộc.

“Không sao là tốt rồi.” Theo bản năng lại cười xán lạn, hơn nữa người phụ nữ trước mắt khiến Mại Vu cảm thấy bộ dạng bà rất giống người nào đó.

Người phụ nữ nhìn Mại Vu, mặt trắng nõn đột nhiên đỏ bừng.

Haizzz, không xong rồi, đứa nhỏ này là kiểu bà thích, rất đáng yêu!

“Sao vậy ạ, trên mặt tôi có gì à?” Mại Vu thấy người phụ nữ cứ nhìn mình, cho rằng trên mặt mình dính gì đó, đưa tay sờ thử.

“À, không có!” Người phụ nữ thấy hành động đáng yêu của Mại Vu, cười một tiếng. Thật sự là một đứa bé rất đáng yêu, chắc nên trao đổi số điện thoại với cậu ấy, “Số tôi...”

Vừa mới muốn nói, đúng lúc bỗng có tiếng điện thoại quấy rầy, người phụ nữ lục túi xách lấy điện thoại không ngừng vang lên ra, bà ta cười áy náy với Mại Vu, đến góc tường nghe máy.

Mại Vu nhìn người phụ nữ, hiểu ý cười, anh đứng im, lịch sự chờ ở đó.

Hết chương 60

62. Chương 61

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Mại Vu nhìn bóng lưng người phụ nữ, sao cảm thấy bà rất giống một người nào đó, nhưng nhất thời anh không thể nói rõ là ai, Mại Vu cố gắng tự hỏi, rốt cuộc giống ai nhỉ?

Đang lúc hoang mang, eo đột nhiên bị người ôm từ phía sau.

“A hử!” Mạì Vu bị ôì, kéo tầm nhìn đối nghịch với hướng người phụ nữ, vừa quay đầu thì phát hiện là người anh chờ từ nãy giờ, “Huyền Huyền!”

“Ha ha, ngốc nghếch, xong việc rồi, chúng ta có thể đi.” Đưa tay kéo túi xách mà lúc nãy Mạì Vu đỡ người phụ nữ kia nên thả xuống, Hoàng Huyền kéo Mạì Vu đi thẳng, hấn nhú mắì, “Sao vừa rồi đứng ngăn người thế, còn tùy tiện ném túi xách lung tung.”

Khi Hoàng Huyền làm xong thủ tục đi tới thì thấy Mạì Vu đứng yên một mình phía đằng kia không biết đang suy nghĩ gì.

“Không có! Vừa có một người phụ nữ...” Mới vừa ngẩng đầu nhìn, phía trước đã bị lượng khách đông đảo bao trùm, không nhìn thấy người phụ nữ vừa đứng chỗ kia đâu nữa.

“Người phụ nữ nào?” Giọng điệu nghi vấn, ánh mắt Hoàng Huyền sắc bén quét qua Mạì Vu.

“Không có gì! Xem như em chưa nói!” Mạì Vu bị dọa sợ vội lắì đầu, cười cười.

“Hử!” Hoàng Huyền hử lạnh một tiếng, không biết người phụ nữ trong miệng Mạì Vu vừa nói là như thế nào, quên đi, tám phần là mấy nữ sinh si mê soái ca.

Mạì Vu bước theo sau Hoàng Huyền, một câu cũng không dám phát ra cổ họng.

Thật sự hỏng rồi, bộ dạng dì xinh đẹp vừa rồi hình như có điều gì muốn nói với anh... Hu hu, quên đi! Huyền Huyền nhà anh là một vại dấm chua, nếu như bị hấn thấy anh nói chuyện cùng dì xinh đẹp kia, điệu bộ lại còn vui vẻ thế, nhất định sẽ tức giận.

Không bị Hoàng Huyền trông thấy cũng coi như may mắn rồi, còn dì xinh đẹp vừa rồi, chỉ có thể xem như cuộc gặp gỡ thú vị... Hu hu hu hu!

63. Chương 62

Ngáp, vươn vai, thật vất vả ngồi máy bay hơn hai tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng đến Nhật Bản.

Mặc dù trên máy bay có ngủ thiếp đi nhưng vẫn cảm thấy buồn ngủ.

Ngồi trên xe Hoàng Huyền, Mạì Vu nhìn chiếc xe thể thao cao cấp, hăm mộì ghê, thân là lão đại hắc đạo, quả nhiên ở đâu cũng có xe, có tiền tốt thật! Đâu giống anh, buôn bán không được vài đồng nhỏ.

“Huyền Huyền, chúng ta đi đâu thế?” Mạì Vu nhìn qua Hoàng Huyền, ngay cả lái xe cũng đẹp trai quá, nhàm chán cần ngón tay đặt câu hỏi.

“Izu....” Hấn liếc qua Mạì Vu một cái rồi tiếp tục chú tâm lái xe.

“Izu...” Mạì Vu chợt phát hiện, điều anh nghĩ từ lâu sắp trở thành hiện thực.

Izu là suối nước nóng nổi tiếng, đi vào trong đó không ngâm suối nước nóng thì có thể làm gì chứ... Hơn nữa, nếu như ngâm suối nước nóng.. Thì có thể nhìn Huyền Huyền mặc áo tắm Kimono rồi...

Hi hi hi hi.

Mạì Vu tự mình đỏ mặt cười trộm.

“Em đang cười gì thế?” Nhìn Mạì Vu cười vô cùng quỷ dị, chắc chắn đang suy nghĩ tới chuyện gì đó.

“..... Không có.” Sau đó lại cười.

“Ngốc.” Hoàng Huyền nói khê, quên đi, dù sao Mạì Vu cũng chỉ dám nghĩ trong đầu chứ không dám làm, còn như suy nghĩ mấy chuyện linh tinh thì mặc kệ em ấy.

“Wow wow!” Khen khách sạn đẹp, Mạì Vu lòi kéo Hoàng Huyền, bộ dạng muốn chết không muốn sống vì phải ngồi xe mấy giờ vừa rồi chuyển thành khỏe như vâm nhảy như tôm.

Khách sạn trước mặt rất cổ kính, tiêu chuẩn trang nhã, nhìn cách trang trí thì biết là một nơi cao cấp chỉ có kẻ có tiền chi rất nhiều tiền mới ở được.

Một nơi ở như vậy không biết phải xài bao tiền nhỉ?

Hoàng Huyền bên cạnh ngược lại rất bình tĩnh, kéo Mai Vu đi vào bên trong.

Vừa bước vào sân nhỏ của khách sạn đã có người ra đón tiếp, ra đón chính là một người phụ nữ mặc bộ Kimono sắc sảo màu đen, bộ dạng rất xinh đẹp, nhìn thấy Hoàng Huyền lập tức cười duyên rũ đi lên trước, duỗi bàn tay trắng nõn mảnh khảnh kéo tay Hoàng Huyền, sau đó... Nói một loạt những từ mà Mai Vu nghe không hiểu.

Mai Vu nhú mày, nhìn người phụ nữ kéo tay Hoàng Huyền... Rồi lại nhìn Hoàng Huyền.

Hoàng Huyền chỉ hơi cong môi, dùng tiếng Nhật nói lời khách sáo với người phụ nữ. Mặc dù vẻ mặt vẫn rất lạnh lùng, nhưng Mai Vu nhìn ra người phụ nữ này tuyệt đối rất thân quen với Huyền Huyền nhà anh, nếu không với cá tính lạnh lùng chết người không đền mạng của Huyền Huyền, sao có thể để người khác kéo tay anh ấy như vậy!

Ghen.....

Mai Vu đáng thương kéo tay Hoàng Huyền, cả người dồn lên trước, sau đó bày ra bộ dạng chó dữ với người phụ nữ kia.

Người phụ nữ nhìn Mai Vu, mặt trắng nõn chợt đỏ lên, đáy mắt lóe ra ánh sáng kỳ dị. Ngón tay nhỏ nhắn nhéo mặt Mai Vu, trong miệng nói ra ba chữ, kế đó lại nói với Hoàng Huyền mấy câu mà anh chỉ nghe được chứ không hiểu được.

Gì chứ... Mai Vu nhìn Hoàng Huyền và người phụ nữ kỳ quái nói chuyện, vẻ mặt Hoàng Huyền lạnh lùng, quá trình nghe người phụ nữ bên cạnh nói chuyện, tay ôm Mai Vu siết chặt một chút.

Về mặt người phụ nữ thì hưng phấn nói bô bô.

Thi thoảng nhắc tới chữ nào đó Hoàng Huyền sẽ để lộ nụ cười đáng yêu, như một nữ sinh đang yêu đương, Mai Vu nhìn cũng gây người, rất cuộc bọn họ đang nói gì, rất muốn biết, tội cùng là nhắc đến chuyện gì mà có thể khiến Huyền Huyền nhà anh lộ ra biểu cảm như vậy?

Mai Vu vẫn giống như chú gấu Koala to xác ôm chặt Hoàng Huyền, đành ngoãn ngoãn chờ bọn họ nói chuyện xong.

Hoàng Huyền biết Mai Vu đang ghen nên dứt khoát để anh tiếp tục ghen, dù sao đáng về đó cũng rất đáng yêu.

Đang sôi nổi nói chuyện với Hoàng Huyền là nữ chủ nhân của khách sạn này, trước kia gia tộc có tụ họp mà tới Nhật Bản cũng đều đến ở khách sạn này, cho nên Hoàng Huyền và người phụ nữ đó xem như có chút giao tình.

Người phụ nữ vừa rồi chạy qua rất tự nhiên kéo tay Hoàng Huyền, đó là vì thân là bà chủ cộng thêm Hoàng Huyền là một người đàn ông điển trai như vậy, lại còn là khách quen nên sinh ra động tác rất tự nhiên, không nghĩ tới mới khách sáo nói vài câu, Mai Vu bên cạnh đã ghen tuông sấn người lên.

Hoàng Huyền bình tĩnh mỉm cười, nhìn bộ dạng vừa rồi của Mai Vu, thiếu chút nữa không nhận được bật cười ra tiếng.

Còn người phụ nữ thì kinh ngạc, thiếu chủ hắc đạo có khuôn mặt trẻ nhưng lại lạnh lùng mà không tùy tiện thể mà lại hiếm khi xuất hiện vẻ mặt như vậy, sau đó nhìn gấu Koala trong ngực hẳn mới hiểu được; À, thì ra là vì người này sao?

Bà chủ tò mò nhìn Mai Vu, không nghĩ tới bộ dạng Mai Vu lại đang giống như chú chó nhỏ nổi giận trừng mắt với cô ta, hại trái tim nai con của cô ta nhất thời nhảy loạn.... Vì... Người đàn ông này thật sự đúng là đáng yêu!

Kết quả cũng rất tự nhiên đưa tay nhéo anh, trong miệng không kiềm chế được khen ngợi nói: “Thật đáng yêu quá.”

Cô ta ngẩng đầu nhìn Hoàng Huyền, giọng mang theo nụ cười, hỏi: “Ồi chào, không ngờ thiếu chủ sẽ dẫn một người bạn đáng yêu như vậy tới đây, thật sự hiếm khi quá!”

Hoàng Huyền khẽ lắc đầu, sau đó nói: “Em ấy không phải là bạn bè, là người yêu.”

Cô chủ vừa nghe, đầu tiên là đứng hình, sau đó mỉm cười. Trước kia đã từng nghe thiếu chủ đẹp trai này có một người yêu cùng giới, không nghĩ tới hôm nay thế mà lại gặp được người đó, hơn nữa lại còn là một người đàn ông đáng yêu đến thế. “Thật à! Cậu ấy rất đáng yêu!”

“Ừ, rất đáng yêu!” Hoàng Huyền ôm chặt người trong ngực mỉm cười, nụ cười dịu dàng xấu hổ.

Bà chủ nhìn thấy nụ cười đó cũng mất hồn, còn Mai Vu đang mãi bất an ghen tuông, không biết nụ cười kia của Hoàng Huyền vì anh mà nở rộ

64. Chương 63

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Có một người đàn ông treo trên người mình, nhưng Hoàng Huyền vẫn giẫm bước vững vàng ưu nhã tiêu sái. LQĐ

Bà chủ đi phía trước thỉnh thoảng quay đầu lại nói chuyện với Hoàng Huyền, nở nụ cười chuyên nghiệp.

Mai Vu chứng kiến tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, cái gì chứ, tại sao không cho anh biết bọn họ đang nói chuyện gì?

Giọng nói Hoàng Huyền gợi cảm có từ tính dùng tiếng Nhật nói chuyện, một tay ôm Mai Vu, lại vừa nói chuyện với bà chủ, “Ừ, nghe nói hôm nay có một đoàn khách khác?”

“Ừ, đúng rồi, thật sự ngại quá, ngài sẽ không để tâm chứ?” Bà chủ cười cười.

Khách sạn này là một khách sạn đặc biệt, mặc dù diện tích rất lớn nhưng có một quy định là họ chỉ đón hai đoàn khách, nếu như đã có hai đoàn khách vào rồi, bọn họ dứt khoát báo đầy khách, không nhận thêm khách nữa.

Với khách sạn này mà nói, Hoàng Huyền là khách tương đối đặc biệt, cho nên bình thường nếu như Hoàng Huyền muốn vào ở, thì khách sạn sẽ không tiếp đoàn khách thứ hai, chỉ đón mỗi Hoàng Huyền mà thôi.

“Đương nhiên không để ý, nhưng cũng tò mò.... Dạng khách nào mà lại khiến bà chủ bình thường cố chấp lại chịu nhượng bộ?” Hoàng Huyền nhớ, bà chủ rất thiên vị hắn, mỗi lần chỉ cần hắn có hẹn trước khách sạn này, thì thường sẽ chỉ đón mỗi mình hắn. Sao... Lúc này lại xuất hiện khách không thể không khiến bà chủ nhượng bộ sao? Ngược lại hắn rất ngạc nhiên, là người như thế nào đây.

“À, mấy vị khách đó hả... Ừ, chắc là một đôi vợ chồng!”

“Vợ chồng?” Đi theo bà chủ vào trong hành lang gấp khúc sàn nhà lát bằng gỗ đàn hương, Hoàng Huyền đưa tay kéo Mai Vu bám trên người anh sắp ngã xuống đất, còn mình nói chuyện với bà chủ.

Cái gì chứ... Cũng không thềm để ý đến anh!

Tức đến phòng má, Mai Vu chỉ có thể quần trên người Hoàng Huyền, cắn răng nhìn hai người dùng ngôn ngữ anh nghe không hiểu để nói chuyện với nhau.

“Ừ, đúng rồi, một đôi vợ chồng rất đặc biệt!” Nhắc tới đôi vợ chồng, con mắt bà chủ sáng lên, giọng điệu vô cùng hưng phấn, “Vốn đôi vợ chồng đó đặt trước, lại vừa vãn hôm nay muốn vào ở.”

“À, thì ra đã đặt trước...” Nhưng trước kia đã từng gặp qua tình huống như vậy, chỉ là bà chủ vì tiếp đãi hân, rất cương quyết hủy lịch của khách đã đặt, lần này thật sự đặc biệt xuất hiện tiền lệ.

“Ái chà, thật đáng ghét, thiếu chủ ngài cũng biết mà, trước kia cho dù khách đã đặt, ngài muốn tới, tôi cũng vẫn sẽ hủy lịch khách kia, nhưng lần này...” Nói tới đây, khuôn mặt nhỏ nhắn của bà chủ đột nhiên đỏ ửng, bàn tay dán lên gò má trắng nõn, “Mấy vị khách này hấp dẫn quá tôi thực sự không có cách nào chống đỡ!”

Bà chủ xoay đầu lại, trong mắt phượng xinh đẹp gần như đầy tình yêu, “Tôi đã gặp vị tiên sinh đặt lịch kia, anh ta bảo muốn mang vợ con tới du lịch, với lại vừa khéo chỉ có thời gian này anh ta và vợ được tự do... Nhưng đây cũng không phải là nguyên nhân chủ yếu tôi đồng ý, tôi nghĩ điều kiện quan trọng để tôi đồng ý có thể là...”

“Là gì?”

“Vị tiên sinh kia, bộ dạng thật sự quá đẹp, hơn nữa cảm giác tổng thể không tồi, đúng là hình mẫu tôi thích.... À, giống như thiếu chủ, còn nữa, lúc trả tiền vị tiên sinh kia cũng rất hào phóng, có thể thấy anh ta rất muốn để vợ con ở khách sạn tuyệt nhất của Nhật Bản! Sau đó sau đó...” Bà chủ vừa nhắc tới điều mình thích thì không dừng lại được, cô ta lại lần nữa rất tự nhiên khoác tay Hoàng Huyền, hoàn toàn không chú ý tới Mai Vu đang rất ghen tuông nhìn cô ta, chỉ lo chia sẻ niềm vui của mình. “Tôi cũng rất tò mò nên mượn ảnh chụp vợ con của vị tiên sinh kia xem, kết quả, bộ dạng con của vị tiên sinh kia thật sự rất đáng yêu! Trắng mịn, còn đôi mắt màu xanh to tròn rất đẹp! Bà vợ vị tiên sinh kia, thật sự rất đẹp trai, toàn thân đều tỏa ra hormone đặc biệt nam tính!”

“....” Logic trong lời bà chủ nói hình như có chút kỳ quái, là vì nói quá nhanh lại nói quá nhiều nên bị loạn? Hoàng Huyền suy nghĩ một lát, à, chẳng lẽ lại... Ha ha, khó trách lần này bà chủ lại đón tiếp thêm khách khác. Quen biết với bà chủ, không phải hân không biết bà chủ thích nhận khách – thích nhận khách là mỹ nam và người đồng tính luyến ái... Lòng đã hiểu rõ, “À.... Vợ vị tiên sinh kia là đàn ông à?”

“Ừ, đúng vậy!” Bà chủ cười, rất chờ mong đến ngày hôm nay, không nói tới vị khách vừa nói đến, cộng thêm hôm nay thiếu chủ điển trai cô ta thích nhất cũng đến, a a a ~ Được một đám trai đẹp và bé trai vây quanh, thật sự hạnh phúc không kể hết!

Bà chủ vui vẻ nhìn về phía thiếu chủ điển trai mà cô ta rất ái mộ, sau đó lại nghĩ đến người thiếu chủ dẫn đến cô ta cũng rất thích.

A a, thật sự xấu hổ quá, cô ta vừa nói đến quên mình, trong lúc nhất thời không cẩn thận thờ ơ với người yêu nhỏ bé mà thiếu chủ dẫn tới lâu như vậy.

Bà chủ vội vàng nhìn Mai Vu bên cạnh Hoàng Huyền, thấy Mai Vu phồng má, lông mày tuấn tú nhíu lại trừng mắt nhìn vào cánh tay cô ta khoác lên tay Hoàng Huyền.

Ha ha, đáng yêu ghê, có phải là ghen không?

“Ha ~” Bà chủ cười khê một tiếng, vội buông cánh tay Hoàng Huyền ra, dẫn họ vào trong phòng khách.

Ừm, đợi lát nữa còn phải đón một đoàn khách khác!

A ừ, tâm tình rất tốt.

65. Chương 64

“A!” Phát ra lời khen ngợi, trông mắt lóe sáng, Mai Vu kéo tay Hoàng Huyền, giống như chú chó nhỏ lần đầu tiên ra cửa, rất mới lạ nhìn trái nhìn phải phòng khách cao cấp kiểu dáng sang trọng.

“Ha ha, đẹp không?” Hoàng Huyền đưa tay vẽ loạn eo Mai Vu, dùng giọng nói trầm khàn khêu gợi thì thầm bên tai Mai Vu.

“Ừm...” Bị Hoàng Huyền thổi khí nóng khiến giật mình một cái, Mai Vu phát ra tiếng ưm nho nhỏ yếu ớt.

Hoàng Huyền nhìn Mai Vu, cười mà không nói gì, tự mình đi đến ngồi xuống chiếc nệm mà thoát nhìn cũng biết là dùng chất liệu rất tốt tạo nên.

Sàn nhà trong phòng là dùng gỗ đàn hương màu đen để lót, hàng ngày đều có người tới quét dọn, sàn nhà bằng gỗ trơn bóng phối hợp với kiểu trang trí thiên về cổ điển ưu nhã, cộng thêm chiếc giường rất rộng ở chính giữa, tất cả đều chứng tỏ khách sạn này cực kỳ cao cấp siêu đẳng.

Mỹ nhân phối hợp với phòng rộng rãi như vậy, vô cùng thích hợp.

Còn lúc này mỹ nhân Hoàng Huyền ở vào cảnh vật đẹp đẽ kia, đang nhìn chăm chăm vào giường lớn, trong đầu không biết đang xoay quanh chuyện gì, đáng về suy nghĩ thâm trầm.

Còn Mai Vu... Anh đang đi khắp nơi trong căn phòng rộng lớn, nhìn đông nhìn tây, nhìn xem có đồ gì lạ lắm không.

Đi vào phía tận cùng bên trong căn phòng này, là một cánh cửa bằng giấy, Mai Vu bước ra bên ngoài, là sân nhỏ, trong sân nhỏ chính là....

“Suối... Nước nóng!” Mai Vu vừa nhìn thấy hồ nước bốc hơi nóng, nước trong vắt thì đôi mắt sáng hẳn lên.

Suối nước nóng suối nước nóng! Vừa nhìn thấy suối nước nóng, điều này chẳng phải đại biểu ngày Mai Vu nhìn thấy cảnh kia càng lúc càng gần sao?

Mặt trầm xuống, nghĩ đến cảnh mỹ nhân Hoàng Huyền tắm rửa, Mai Vu ha ha hai tiếng, trên mặt thoáng cái đỏ ửng... Không xong rồi, vội vàng quay lại căn phòng kéo cửa giấy ra, nếu không chờ lát nữa lại chảy máu mũi thì không tốt.

Trở lại chỗ Hoàng Huyền, trông thấy Hoàng Huyền nhìn chăm chăm vào chiếc giường lớn trước mặt, Mai Vu tò mò hỏi: “Huyền Huyền, anh nhìn giường suy nghĩ gì vậy?”

Anh biết giường rất rộng lại rất đẹp, nhưng cũng không tội gì Hoàng Huyền lại nhìn mê mẩn thế kia?

“Ừm, anh nghĩ gì hả... Không phải Vu Vu hiểu rõ nhất sao?” Con mắt thâm sâu đảo quanh, chuyển lên người Mai Vu, cẩn thận quan sát từ trên cao xuống dưới, cùng cuối dừng ở khuôn mặt anh, Hoàng Huyền mỉm cười mập mờ với Mai Vu xem như trả lời.

Thoáng cái đỏ mặt.

Là bản thân anh suy nghĩ quá nhiều hay là mỹ nhân Hoàng Huyền trước mặt này thật sự suy nghĩ chuyện thẹn thùng khiến người ta khó có thể mở miệng?

Mai Vu nhìn Hoàng Huyền, Hoàng Huyền nhìn chăm chăm Mai Vu.

Trên mặt nóng quá, haizzz, dục vọng trong đáy mắt của mỹ nhân trước mặt dường như quá mãnh liệt. Mai Vu ngẫm nghĩ, trộm toát ra mấy giọt mồ hôi lạnh, Mai Vu vội muốn nói sang chuyện khác, dù sao cứ tiếp tục nhìn nhau như vậy thì không tốt, nếu đợi lát nữa mỹ nhân Hoàng Huyền nổi thú tính nhào qua thì tệ lắm!

“Vậy, em có thể ra ngoài đi dạo được không?” Tầm mắt nhìn xuống đất, giống như đứa bé đang đòi hỏi mẹ mua đồ chơi, Mai Vu nhỏ giọng hỏi.

“Có thể.” Thấy Mai Vu dời chủ đề, Hoàng Huyền cũng không trêu anh nữa... Dù sao, để buổi tối chơi đùa cũng được.

Truyện bên n

“Vậy, em muốn đi ra ngoài chơi!” Ngắc đầu cười vui vẻ với Hoàng Huyền, Mai Vu sải bước muốn đi lại bị mỹ nhân Hoàng Huyền không chút hoang mang kéo lại.

“Muốn đi ra ngoài chơi cũng được, nhưng không được chạy loạn khắp nơi, ở trong khách sạn là được rồi, đừng chạy ra bên ngoài... Còn nữa, có việc thì trở về phòng tìm anh, anh sẽ nghỉ ngơi ở đây, biết không?” Kéo Mai Vu lại, Hoàng Huyền rĩ rả nói một hơi dài, nhưng ưu nhã giống như đọc diễn cảm bình thường.

“OK!” Mạì Vu giơ ngón tay cái lên và cười chói lọi, lại sải bước chuẩn bị ra cửa, Hoàng Huyền vẫn nắm chặt anh như cũ.

“Còn nữa...”

“Hả?” Quay đầu nhìn qua đối phương.

“Sớm về đó.” Sau đó ngón tay nhỏ nhắn của Hoàng Huyền thả xuống, vẫy vẫy với Mạì Vu.

“Ừm...” Trong lòng Mạì Vu có chút cảm động, Huyền Huyền nói với anh mấy lời này cảm giác thật ấm áp!

Hoàng Huyền mỉm cười với anh, lại nói bồi thêm một câu, “Nếu không em nhất định sẽ phải chết.”

“Hu hu hu, được rồi...” Chẳng qua nếu như không có mấy lời sau thì tốt hơn, Mạì Vu rơi nước mắt.

“A!” Duỗi lưng mỗi một, Mạì Vu đi ra ngoài hành lang gấp khúc vừa dài vừa đẹp, vượt qua mấy lối rẽ thì đã không biết đây là chỗ nào trong khách sạn.

Mặc dù nói khách sạn này chỉ tiếp hai đoàn khách, nhưng diện tích rất rộng, cho dù cho ba bốn tiếng đồng hồ, chỉ sợ cũng không đi dạo hết trong chốc lát, thậm chí còn có thể bị lạc đường.

Lấy Mạì Vu bây giờ mà nói, anh nhìn trái rồi nhìn phải, haizzz, rốt cuộc mình đang ở chỗ nào đây?

“Không xong rồi, mình bị lạc đường...” Tròng mắt ứa lệ, bối rối, lần này thật sự nguy to.

Đi loạn khắp nơi, Mạì Vu vẫn không tìm thấy đường về, cuối cùng.. “Quên đi.”

Dù sao cũng không tìm thấy đường, tiện thể đi lung tung cũng tốt.

Bị cảnh sắc cổ điển rất Nhật Bản trước mặt hấp dẫn, Mạì Vu hoàn toàn quên hết lời Hoàng Huyền nói trước khi đi ra ngoài... Chỉ là bị kích động đi vòng quanh khách sạn, hồn nhiên không biết mình đã rời khỏi phòng mình lâu lắm rồi, thậm chí là còn đi ngược hướng đến phòng bên kia.

“A...” Hình như bên cạnh có một khóm hoa, vẻ mặt Mạì Vu toát lên sự ngây ngô tự nhiên, vừa than thở cảnh đẹp ngày lành, vừa cười hì hì.

Bỗng chốc, phía trước đột nhiên có một người khiến anh chú ý.

Mạì Vu dừng bước tập trung nhìn, sau đó ngây người.

Cách Mạì Vu không xa, chắc khoảng năm sáu bước dài, có một dáng người nho nhỏ ngồi xổm, có lẽ chú ý tới tiếng động người tới, vật nho nhỏ dừng thú vui và không biết xảy ra chuyện gì, xoay đầu lại.

Cái gọi là vừa ngoảnh đầu lại nhìn khuyên thành, rồi ngoảnh đầu lại nhìn khuyên quốc, chính là hình dung vào lúc này?

Lúc ấy, Mạì Vu cảm thấy chính là như thế.

Vật nho nhỏ vừa quay đầu lại, thì ra là một cậu bé, cậu bé mập trắng mũm mĩm, mặt hồng như qua táo, trên mặt là ngũ quan khéo léo xinh xắn, nhìn qua là mũi đứng thẳng, góc cạnh vuông vắn, cái miệng anh đào nhỏ nhắn, còn có đôi mắt trong sáng xanh biếc, đây giống như đôi mắt to có sức mê hoặc quyến rũ.

Trời .... Trời ạ! Đứa bé đáng yêu quá! Ba chữ đáng yêu qua thoáng cái nổ tung trong lòng Mạì Vu, anh ngây ngốc nhìn tiểu mỹ nhân trước mắt, trong lòng không thể giải thích, không có cơ sở bắt đầu phóng túng toát ra tình thương của ba.

Chợt nhớ tới trong túi áo còn có kẹo mà lúc nãy không biết vì sao bà chủ lại lén lút đưa cho anh, móc từ trong túi áo ra, nhìn kẹo rồi lại nhìn tiểu mỹ nhân, mở giấy bọc kẹo ra, thả viên kẹo màu hồng phần thoạt nhìn ăn rất ngon trong lòng bàn tay, Mạì Vu ngồi chồm hồm xuống, chính là ngồi cùng tiểu mỹ nhân, sau đó lắc lắc đồ trong lòng bàn tay, cười chói lọi với tiểu mỹ nhân, “Em trai, đến chỗ anh có kẹo ăn ngon nè!”

Sau đó tiểu mỹ nhân nhìn anh, thân thể nho nhỏ hơi mất trọng tâm chậm rãi đứng dậy.

66. Chương 65

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Thân hình nho nhỏ kia chậm rãi di chuyển về phía anh, trái tim Mai Vu đập thùm thùm cuồng loạn liên tục. Đi càng gần, càng thấy rõ tiểu mỹ nhân này đẹp như ngọc, đập vào mắt Mai Vu... Anh rất muốn, anh cũng muốn... Muốn một đứa bé đáng yêu như vậy. LQĐ

Đứa bé càng đi gần về phía anh, Mai Vu càng cảm thấy hưng phấn, còn kém vài bước nữa là tiểu mỹ nhân đã đến trước mặt anh, cũng là lúc tay anh có thể chạm vào đứa bé, còn thiếu một chút xíu nữa, một chút xíu nữa thôi....

Sau đó, ngay lúc Mai Vu muốn đưa tay ôm đứa bé đáng yêu kia thì đột nhiên có một vật gì đó cứng rắn đập lên đầu anh.

“A a!” Mai Vu kêu thảm thiết một tiếng, mắt trọng tâm chặt vật ngã xuống trước ngay trước mặt tiểu mỹ nhân. Đau quá, rốt cuộc là thứ gì nện lên cái đầu nhỏ đáng thương của anh vậy? Tăng đá, côn trùng bay loạn, hay là....

Khóe mắt ạng nước, Mai Vu chậm rãi quay đầu.

Chỉ thấy một người đàn ông cao to đứng phía sau Mai Vu, khuôn mặt tuần tú tái nhợt, cuộn chặt nắm đấm vừa rồi nện lên đầu anh. Người đàn ông nhíu mày kiểm, nghiêng rằng, dùng giọng trầm thấp dễ nghe hung hăng nói, “Cậu muốn làm gì bảo bối của ông hả?”

Hoàng Huyền ở trong phòng, tay chống trên mặt bàn đỡ mặt, mái tóc trắng rất dài che nửa khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần, mắt hơi rũ xuống.

Thời tiết lạnh lẽo quả thực khiến người ta muốn ôm ấp thứ gì đó ấm áp nằm trong chăn ngủ.

Kết hợp hai tay mình, nghĩ đến thứ gì đó ấm áp thì đột nhiên nghĩ tới Mai Vu.... Ừm, rất muốn ôm em ấy.

Tầm mắt nhìn nơi xa, mỹ nhân Hoàng Huyền lo lắng thở dài: “Không biết tên ngốc kia chạy lung tung ở đâu rồi?”

“Cậu muốn làm gì bảo bối của ông đây hả?” Người đàn ông hung ác nói như thế.

“Tôi không làm gì hết!” Nước mắt tràn đầy hốc mắt, Mai Vu nhìn người đàn ông nhìn anh từ trên cao xuống, sợ hãi run rẩy.

“Lừa quỷ à!” Người đàn ông duỗi chân cường tráng thon dài, không chút khách khí đưa chân dẫm lên người Mai Vu, sau đó vẫy tay với tiểu mỹ nhân đứng đằng kia, giọng điệu chuyển thành dịu dàng: “Thanh Nhi, mau tới đây!”

Bị gọi tên, tiểu mỹ nhân tên là Thanh Nhi nhìn Mai Vu chặt vật bị giẫm trên mặt đất, lại nhìn người đàn ông gọi cậu, không chút nghĩ ngợi bước từng bước nhỏ nhào vào người đàn ông.

Người đàn ông đưa tay ôm lấy tiểu mỹ nhân, chân giẫm Mai Vu trên đất lại tăng thêm lực.

Hắn vừa ra tìm con trai thì thấy bóng dáng nho nhỏ của con trai đứng đằng kia, nhưng lại bị thân thể cao lớn của một người chặn lại, đến gần hơn thì phát hiện bóng dáng cao lớn đó là một người đàn ông, trong tay người đàn ông này lại còn cầm một ít kẹo, bộ dạng chính là muốn dụ dỗ con hắn.

Đáng giận, nhìn thấy tên biến thái chết tiệt, cộng thêm tên biến thái vừa bắt nạt con mình, ông đây có đạo lý nào không dạy dỗ một trận?

Giẫm lên Mai Vu, người đàn ông ôm Thanh Nhi bắt đầu kiểm tra toàn bộ cơ thể và khuôn mặt nhỏ nhắn xem có bị thương hoặc bị dơ bẩn không, “Không sao chứ, con trai, sao chạy lung tung khắp nơi vậy? Con xem, trên đường gặp chú quái vật đó? Nếu ba không tới kịp, con bị làm sao cũng không biết được!”

Xoa mũi nhỏ con trai, ôm cậu, người đàn ông ngược lại hạ giọng.

“Tôi không phải chú quái vật!” Mai Vu quỳ rạp trên đất phát ra tiếng nói yếu ớt, nhỏ từng giọt nước mắt! A a! Bộ quần áo mặc trên người bây giờ là của Huyền Huyền mua cho anh, hu hu, bị giẫm bẩn hết rồi.

“Cậu còn dám nói cậu không phải, ông đây thấy rõ ràng cậu cầm kẹo dụ dỗ con tôi!” Người đàn ông ôm chặt con trai trong ngực, ẩn giấu từng cái một.

“Tôi không có, chẳng qua tôi nhìn thấy cậu bé rất đáng yêu, muốn mời nó ăn kẹo, ngoài ra không có chuyện có ý đồ quấy rối nó!” Mai Vu bị giấu mặt dán trên đất sắp thành bánh thịt rồi, vội vàng giải thích.

“Đúng vậy không?” Người đàn ông tỏ ra tốt bụng từ từ lấy chân ra, dòm về mặt bị giấu đỏ au ngu ngốc nhìn hẩn, trong mắt đầy nghi ngờ.

“Đúng...” Hít nước mũi, hai mắt Mai Vu dầm lệ nhìn người đàn ông.

Mẹ nó, người đàn ông trước mặt này sao lại thích khóc như vậy? Người đàn ông cảm thấy bất đắc dĩ, nhìn Mai Vu rồi lại nhìn Thanh Nhi trong ngực, cuối cùng: “Đúng thế không, con trai?”

Thanh Nhi nằm trong ngực người đàn ông, như có như không cọ vào người đàn ông làm nũng, nghe người đàn ông hỏi, cậu nâng cặp mắt láu lỉnh xinh đẹp nhìn Mai Vu.

Khoảnh khắc đó, Mai Vu không ngừng tự nói với mình là mình hoa mắt, thế nhưng tựa như anh thấy trong đôi mắt vốn nên ngây thơ kia xuất hiện vẻ lạnh lợi tính toán.

Ha ha ha ha.

Thanh Nhi nhìn vẻ mặt ngu ngốc của Mai Vu trước mặt, trong lòng hạ quyết định, người đàn ông này thoát nhìn rất dễ bắt nạt.... Ừ, suy nghĩ một chút, để anh ta nợ mình một chuyện có lẽ cũng không tồi.

Thế là Thanh Nhi cười đáng yêu lại lương thiện với người đàn ông, dùng giọng nho nhỏ đặc biệt của trẻ con nói, “Dạ, anh trai mời ăn kẹo, không làm gì cả.”

Nhìn nụ cười ngọt ngào của Thanh Nhi, lại nhìn vẻ mặt ngu ngốc vô tội của Mai Vu, “Một khi Thanh Nhi đã nói như vậy... Thì ông đây tạm thời tin cậu!”

Một tay người đàn ông ôm Thanh Nhi, một tay vươn ra kéo anh đứng dậy.

“Hu... Cám ơn.” Dùng ống tay áo lau qua nước mắt, Mai Vu cảm ơn nhìn Thanh Nhi, lại phát hiện Thanh Nhi dùng... Ánh mắt vô cùng xảo quyệt nhìn anh.

Ặc, sao anh cảm thấy hơi lạnh?

“Đúng rồi, cậu là ai?” Người đàn ông giữ móng Thanh Nhi, ôm chặt cậu bé, đột nhiên dường như nghĩ tới điều gì đó chỉ vào Mai Vu chất vấn, “Nhân viên khách sạn à?”

“À, không phải, hôm nay tôi ở khách sạn này.” Mai Vu gãi đầu, cười nói với người đàn ông.

“Ừ, khéo quá... Tôi cũng thế.” Người đàn ông đứng lâu eo hơi mỏi, ôm Thanh Nhi đặt móng ngồi ở hành lang gấp khúc.

“À, vậy là một nhà đi ra ngoài chơi hả?” Dựa vào lễ phép, Mai Vu cũng theo ngồi xuống bên cạnh người đàn ông.

“Ừm, trên cơ bản mà nói thì đúng vậy...” Nói đến đây, giọng nói người đàn ông đột nhiên dừng lại, trên mặt tuần tú hơi đỏ, sau đó bĩu môi, rất nhanh rồi chủ đề, “Trước tự giới thiệu đi, tôi là Chiến Quốc, đứa nhỏ này tên là Thanh Nhi, con trai của tôi.”

“Xin chào, tôi là Mai Vu!” Mặc dù vành mắt còn đỏ, Mai Vu vẫn cười xán lạn.

“Xin chào.” Người đàn ông tên Chiến Quốc nói, sau đó, khuôn mặt anh tuần vốn căng cứng lộ ra ý cười nhẹ nhàng.

Trong lòng Mai Vu nở đóa hoa có tên là tình bạn ~ A, kiểu này có tính là kết bạn mới không? Rất cao hứng nhỉ!

Thanh Nhi nằm trong ngực Chiến Quốc bên cạnh cọ cọ, đầu nhỏ thỏa mãn tựa vào lồng ngực rắn chắc, nhìn Mai Vu, tiếng cười như chuông bạc vang lên.

Mại Vu nhìn tiểu mỹ nhân nằm trong ngực Chiến Quốc, cảm thấy bức tranh này thoát nhìn rất hài hòa! Rõ ràng bộ dạng Chiến Quốc là nam tử hán tiêu chuẩn, sao lúc này thoát nhìn lại chói chang tình mẹ?

“Ừ... Con của anh, Thanh Nhi rất đáng yêu!” Xoay xoay ngón tay, Mại Vu như có lời muốn nói, đến một nửa lại ầm ừm.

“Hừ, tất nhiên, nó là con trai của tôi mà!” Vỗ vỗ Thanh Nhi trong ngực, Chiến Quốc kiêu ngạo biểu hiện là con của hắn. Thanh Nhi nằm trong ngực Chiến Quốc lại không ngừng lấy bàn tay nhỏ bé sờ đồng sờ tây trên người Chiến Quốc.

“Đúng rồi, tôi muốn hỏi một chút...”

“Hỏi gì?” Một lớn một nhỏ đồng thời quay đầu qua.

“Cái kia...” Gãi mặt hồi lỗi, sau đó thái độ có chút ngại ngùng, chậm chạp mở miệng, “Tôi có thể ôm Thanh Nhi không?”

“Cái gì?”

“Đợi một chút, anh đừng hiểu lầm!” Mắt thấy Chiến Quốc vừa muốn nâng chân có lực lên, Mại Vu vội lùi vài bước, trốn sau cột gỗ bên cạnh run rẩy, “Chỉ là tôi thích Thanh Nhi muốn ôm nó một cái, không có ý xấu.”

Nhìn bộ dạng tủi thân của Mại Vu, Chiến Quốc nhú mày. Quên đi! Nhìn đáng vẻ ngu ngốc của người này, cộng thêm có mình ở đây, chắc là không vấn đề gì.

Thế là Chiến Quốc lấy một tay ôm chặt Thanh Nhi trong ngực, vẫy tay với Mại Vu.

Trong lòng Mại Vu lại có một đóa hoa tên tình bạn nở rộ, vẻ mặt ngây ngốc nhào qua Chiến Quốc, sau đó giang hai tay chuẩn bị đón đứa nhỏ đáng yêu ôm vào lòng.

Ha ha... Sao người này... Sao như cún con vậy? Chiến Quốc nhìn vẻ mặt chờ mong của Mại Vu, trong lòng không khỏi mỉm cười, lại đột nhiên nghĩ tới... Nếu cái tên biến thái đi cùng mình mà cũng ngoan ngoãn như cún con thì tốt biết mấy, đáng tiếc... Biến thái không giống cún con, mà lại giống như hồ ly xảo quyệt.

Chiến Quốc thả Thanh Nhi xuống, nhẹ nhàng vỗ vỗ cậu.

67. Chương 66

Thanh Nhi bước từng bước nhỏ đi về phía Mại Vu, đưa lưng về phía Chiến Quốc, Chiến Quốc mang theo ý cười nhìn bóng dáng nho nhỏ của con trai, không chú ý tới đôi mắt xanh lục con trai nhìn Mại Vu đang lóe sáng.

Mại Vu nhìn đứa bé, tình yêu phát ra, mau tới đi, Thanh Nhi đáng yêu quá!

Khoảnh khắc Thanh Nhi nhào vào trong ngực Mại Vu, anh cảm thấy mình hạnh phúc sắp bay lên trời! Đứa bé trong ngực rất mềm rất thơm, tóc đen mềm mại trơn bóng giống như dải lụa cao cấp, còn gò má non nớt êm ái.... Mại Vu dán lên mặt Thanh Nhi, cọ rồi lại cọ... Nóng như bánh pút-đing, thật đáng yêu gì đâu!

Thanh Nhi không thềm để ý Mại Vu cọ sát lung tung trên người mình chút nào, chỉ mỉm cười, mãi đến khi Mại Vu cọ mặt tới, đôi mắt trong vắt lóe sáng, mở miệng anh đào nhỏ nhắn, cắn xuống!

.....

“Ôi!” Mại Vu kêu ôi một tiếng, răng nhỏ cắn lên mặt không nhẹ như muỗi chích.

Mặc dù như thế, nhưng Thanh Nhi thật đáng yêu, từ đầu tới cuối Mại Vu không buông cậu bé ra được, thế là ôm Thanh Nhi tiếp tục cọ cọ.

Ha ha ha, Thanh Nhi thực hiện được, niềm vui hiện lên khuôn mặt xinh xắn, đáng tiếc cũng không ai nhìn thấy. Là cậu bé biết người tên Mai Vu này rất dễ bắt nạt, a ~ kiểu này thì mai sau ngoại trừ người ba lúc nào cũng quần lấy mẹ mình mình không buông ra, còn có một niềm vui mới rồi.

Nhìn Mai Vu cọ qua cọ lại con mình, khuôn mặt tuần tú của Chiến Quốc mỉm cười, dịch người hỏi, “Cậu rất thích trẻ con?”

“Thích chứ... Nhất là đứa bé đáng yêu như vậy!” Hốc mắt Mai Vu ứa lệ, Thanh Nhi cắn lên mặt anh đau ghê, nhưng... Anh vẫn không nỡ bỏ cậu bé ra.

“Ừ, vậy thì chẳng phải tự mình sinh một đứa là tốt rồi, haizzz, cậu hẳn là đi cùng người yêu?”

“Đúng rồi, nhưng...” Mai Vu suy nghĩ một lúc, nhưng chắc Huyền Huyền không bằng lòng sinh con cho anh đâu? Hơn nữa anh cũng không muốn để Huyền Huyền khó chịu, nghe nói phụ nữ sinh em bé rất đau!

... Vậy chính anh sinh không phải là tốt à?

Đúng!

Vừa vui vẻ tìm ra cách giải quyết, đột nhiên nghĩ tới... Không đúng, đàn ông không thể sinh con mà.

.... Nhưng, chỉ sợ Mai Vu chẳng thể nào ngờ tới, trước mắt có một người đàn ông sống sờ sờ làm ví dụ.

Hết chương 66

68. Chương 67

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn LQĐ

“Nhưng mà sao, đàn ông mà còn uốn éo, sinh đứa bé rất khó khăn sao? Hay là sợ chịu trách nhiệm với bạn gái?” Anh bạn Chiến Quốc bắt chéo hai chân, nửa khép đôi mắt có thần sáng ngời. LQĐ

“Cũng không phải bạn gái, là bạn trai...” Mai Vu chu môi, hôn lên gò má Thanh Nhi.

“Cái gì?” Ngoáy lỗ tai, Chiến Quốc nghi ngờ mình nghe nhầm chẳng, “Cậu lặp lại lần nữa?”

“A, tôi không phải nói bạn gái mà là bạn trai!” Môi dán lên má non mềm của Thanh Nhi như cũ, giọng nói Mai Vu mơ hồ không rõ.

.... Im lặng một lúc, trong đầu Chiến Quốc đột nhiên tràn ra một đoạn đối thoại trước kia mình đã từng nói, “Nhất định phải tăng đề phòng! Tăng giáo dục giới tính! Làm nó thượng con gái – Đi một nơi không có đàn ông!” Tôi cũng không muốn để con trai đi theo bước chân mình – Chính là bị đàn ông biến thái XXOO hoặc là biến thành biến thái đi XXOO đàn ông khác!

Vậy bây giờ nhìn người trước mắt không chút do dự nói ra xu hướng tình dục của mình vừa hôn con mình... Trong lòng Chiến Quốc âm thầm nói, mặc dù người này thoát nhìn rất vô hại lại còn ngốc nghếch, nhưng cảm thấy người đàn ông bên cạnh người này chắc chắn là một tên biến thái, vì cái gọi là gần mực thì đen gần đèn thì sáng, con mình gần như ngày nào cũng ở chung với người ba biến thái rồi, nếu như bây giờ cũng ở chung với một tên biến thái khác thì...

Oh my god!

Thế là dựa vào mẹ... Đỉnh chính lại, là tình thương của ba! Bạn Chiến Quốc nhảy lên chuẩn bị nhào tới cứu con mình về! Nhưng nói thì chậm mà xảy ra lại nhanh, đột nhiên một đôi tay quần lên eo Chiến Quốc, kéo hẳn về.

Sau đó, một giọng nói rất khêu gợi của người nào đó phát ra, “Bảo bối, anh nói em chạy đi đâu, thì ra là cầu kết với một người đàn ông khác?”

Chiến Quốc rùng mình một cái, Mai Vu nhìn tình huống trước mắt cũng không hiểu ra sao.

Mỹ nhân Hoàng Huyền ngồi trên nệm êm, áo khoác ngoài trên người đã đổi thành Kimono được may từ vải thượng hạng mà khách sạn đã chuẩn bị, hấn vẫn duy trì bộ dạng lấy tay chống đầu, chỉ là đuôi trắng nõn nà lộ ra bên ngoài từ chỗ xẻ ngã ba của bộ kimono, càng tăng thêm vẻ đẹp mỹ miều.

Hấn nhìn chăm chăm vào cửa, lại nhìn đồng hồ.

Được lắm, lần này quý tha ma bắt nếu Mai Vu thật sự không trở lại... Ha ha, hấn sẽ không tốt bụng đơn giản bỏ qua cho anh đâu!

Mai Vu nhìn người đàn ông ôm Chiến Quốc trước mắt, ngoại trừ kinh diễm vẫn là kinh diễm.

Bộ dạng người đàn ông ôm Chiến Quốc rất đẹp trai! Làn da trắng hồng, khuôn mặt như điêu khắc, còn có đôi mắt màu xanh biếc giống tiểu mỹ nhân mình ôm trong ngực... À, mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng tuyệt đối có thể đấu với Huyền Huyền nhà anh!

Người đàn ông trước mắt nói với Chiến Quốc mấy lời mà anh nghe không hiểu... Má ơi, lại là anh nghe không hiểu! Mai Vu thở dài, sau đó dựng thẳng lỗ tai lắng nghe, hình như không phải tiếng Nhật....

Chỉ thấy trong miệng người đàn ông phun ra một đồng từ, về mặt Chiến Quốc thì thở phì phò thì thoảng dùng ngôn ngữ giống thế rống lên với người đàn ông, về mặt không hiểu sao lại đỏ ửng.

Mai Vu nhìn hai người hình như đang cãi nhau, ngăn người... Thanh Nhi trong ngực lại có phần không an phận trừng mắt liếc nhìn người đàn ông đẹp không thể tưởng tượng kia.

Đột nhiên người đàn ông hung ác đưa mắt trừng Mai Vu, ánh mắt kia... Lại càng giống như đang nhìn gian phu mà vợ gặp gỡ bên ngoài.

Hu hu, thật đáng sợ, làm gì nhìn anh như vậy chứ! Mai Vu bị trừng như vậy rất hoảng sợ....

Dường như liếc còn chưa đủ, người đàn ông bước ba bước thành hai muốn đi về phía Mai Vu, lúc này Chiến Quốc lách lẹ duỗi tay ra ôm eo người đàn ông, lại nhanh chóng phun ra mấy câu... À, đó là tiếng Pháp?

Sau đó, về mặt người đàn ông dụ xuống, nhìn Mai Vu rồi lại nhìn Thanh Nhi trong ngực Mai Vu.

Mai Vu ngoài trừ không hiểu ra sao thì vẫn là không hiểu, đành lặng lẽ hỏi thăm bên tai Thanh Nhi, “Tiểu Thanh, em biết bọn họ đang nói gì không?”

Sao lại đổi thành gọi Tiểu Thanh? Mặt Thanh Nhi đầy vạch đen, nhưng nhìn về mặt vô tội của Mai Vu, thôi quên đi, không so đo với anh ấy!

Thanh Nhi cũng ghé bên tai Mai Vu, dùng giọng non nớt đáng yêu thì thầm, “Papa, papa nói... Anh là gian phu, cho nên muốn dạy dỗ anh, sau đó mẹ vì cứu anh nói anh không phải gian phu mà là người trông trẻ.”

Thanh Nhi cố gắng dùng miệng nhỏ nhắn chưa quá linh hoạt kể vắn tắt tất cả sự việc mà cậu biết, đáng tiếc, Mai Vu vừa nghe xong... Hu hu hu, mặc dù Thanh Nhi nói quốc ngữ, nhưng anh nghe không hiểu ý tứ! Ai là gian phu?

Đầu óc không nhanh nhạy của Mai Vu nhất định không biết, tên gian phu trong miệng người đàn ông chính là anh.

“A, xú gia hỏa muốn dẫn mẹ đi!” Đột nhiên Thanh Nhi hô lên.

Mai Vu nhìn chăm chăm, thì ra xú gia hỏa trong miệng Thanh Nhi chính là người đàn ông đẹp trai kia, một tay y ôm eo Chiến Quốc, dùng sức mạnh cứng rắn dẫn hấn đi, trên khuôn mặt tuấn tú của Chiến Quốc thì tức giận lẫn xấu hổ hiện rõ, cũng rất bất đắc dĩ không thể không bị kéo đi càng lúc càng xa, đành phải la lớn với Mai Vu, “Mai Vu, giúp tôi trông Thanh Nhi một lúc, sau khi tôi giải quyết tên biến thái xong thì qua dẫn nó về!”

Nói xong sau đó biến mất ở chỗ góc cửa, tiếng la hét giận dữ cũng càng lúc càng nhỏ.

... Mai Vu nhìn hành lang gấp khúc, cúi đầu nhìn về mặt oán hận của Thanh Nhi trong ngực, hỏi một vấn đề rất ngu ngốc, “Thanh Nhi, em đều gọi Chiến Quốc là mẹ à?”

Thanh Nhi nâng khuôn mặt nhỏ nhắn ai oán lên nhìn Mai Vu, “Đúng rồi, chỉ có điều bình thường mẹ không cho phép em gọi ông ấy là mẹ!”

“À!” Thì ra là thế.

Im ắng....

Ngón tay thon dài gõ mặt bàn, nhìn thời gian, khoe miệng mỹ nhân cười cười, trong đôi mắt thâm trầm lại nồng đậm sát ý.

Mai Vu xấu xa! Nếu như hắn ta không trở lại, hắn không ngại dùng cực hình đâu!

Hoàng Huyền trừng mắt nhìn cửa làm bằng mảnh trúc, trừng đến mức dường như sắp thủng một lỗ.

Nếu như... Nếu như hắn đếm tới 10 mà Mai Vu vẫn chưa quay về thì... Hắn phải đi ra cửa bắt người, sau đó mang hắn ta về phòng... Ha ha ha....

“Một....” Mỹ nhân Hoàng Huyền chậm rãi mở miệng, “Hai....”

Không kiên nhẫn được nữa, sau đó.... “Mười!”

Đập bàn “Bộp” một tiếng, đứng dậy, tay Hoàng Huyền cuộn thành nắm đấm, bước ra cửa thò tay chuẩn bị gạt cửa tìm người, đột nhiên cửa còn chưa kéo đã bị người khác kéo trước.

Chỉ thấy cửa trúc có một khe hở, một chiếc đầu thò vào.

Mái tóc màu đen cắt ngắn, đôi mắt to tròn và gương mặt đẹp trai cương nghị... Không phải là người Hoàng Huyền sớm nhớ chiều mong thì là ai?

“Mai Vu....” Nghiến răng nghiến lợi gọi cả tên lẫn họ.

“Huyền Huyền, xin lỗi, em về trễ....” Mai Vu đưa mắt nhìn Hoàng Huyền, biểu lộ trên mặt đã hiện rõ là mình cũng biết tai vạ đến nơi rồi.

“À đúng, thật sự rất muộn đấy, tiểu tử thôi!” Hoàng Huyền cười cứng ngắc, đưa tay kéo Mai Vu vào, nhưng không nghĩ lần lôi kéo này lại kéo thêm một tiểu mỹ nhân.

69. Chương 68

“Anh nói Vu Vu....” Mím cười vui vẻ.

“Hà?” Sợ hãi.

“Em đi đâu lòi ra một đứa bé về vậy, tại sao anh chưa bao giờ biết, em có một đứa con ở Nhật Bản nhỉ?” Giơ ngón tay nhỏ bé捏 má Mai Vu, gân xanh trên trán xinh đẹp của Hoàng Huyền nổi hết.

“Hu hu, em không có, em gặp Tiểu Thanh ở phòng khác, mẹ cậu bé nhờ em trông một lúc!” Nước mắt nước mũi bắt đầu chảy, Mai Vu còn thiếu chưa quỳ xuống đất xin tha thứ thôi.

Nghe vậy Hoàng Huyền nhìn về đứa bé dắt tay Mai Vu ... Hình như có nghe bà chủ nói, nói thế thì đứa bé này chính là khách ở phòng khác.

Hoàng Huyền và Thanh Nhi, hai người cùng nhìn nhau.

Thanh Nhi nhìn Hoàng Huyền, đôi mắt xanh lục người Châu Âu dò xét trên xuống, ừm.... Cùng kiểu người giống ba thói thích giành mẹ!

Hoàng Huyền nhìn Thanh Nhi, nhìn bộ dạng nho nhỏ, trên mặt biểu lộ sự cao ngạo... Đứa bé đáng ghét.

“Người đó bảo em đi quyến rũ vợ nhà người khác à!” Ngón tay dùng sức捏, bóp Mai Vu kêu oai oái.

“Xin lỗi, nhưng Tiểu Thanh rất đáng yêu, hơn nữa... Hu hu, vừa rồi em bị lạc đường, là cậu bé dẫn em về đây.” Mặt mũi Mai Vu tràn đầy tủi thân hít hít mũi toàn nước.

Chuyện nói đến đây, Thanh Nhi bên cạnh không khỏi thở dài, cậu đây là đứa bé mới ba tuổi còn chưa đủ bốn tuổi mà đã hỏi thăm bản đồ toàn bộ khách sạn một lần ở đại sảnh thì nhớ vị trí nơi ở, hiện tại cầm tay cậu là người đủ làm ba cậu lại còn phải cậu dẫn đi mới tìm được đường về phòng mình, thật sự là....

“Em thật ngu ngốc, chỉ ở trong khách sạn thôi mà cũng lạc đường!” Dừng sức nhéo.

“Em mới không phải ngốc, là khách sạn quá rộng đấy chứ...” Nước mắt rơi xuống, Mai Vu chu môi, vẻ mặt đầy tủi thân.

“Haizzz...” Đưa tay xoa đầu đau nhức, tầm mắt Hoàng Huyền từ trên khuôn mặt đầy nước của Mai Vu dời sang nhìn Thanh Nhi bên cạnh, như vậy xem ra thiếu tên nhóc này một món nợ ân tình rồi.

Sax, lần sau tuyệt đối không thể ném Mai Vu ra ngoài chạy loạn được.

“Huyền Huyền, ít nhất cũng để Tiểu Thanh ngồi một lúc, mẹ cậu bé cũng đã nói lát nữa sẽ sang dẫn về!” Mai Vu đi tới cọ lên người Hoàng Huyền, thuận tiện lau nước mắt nước mũi.

“Đừng cọ...” Muốn đốt lửa cũng không phải bây giờ, Hoàng Huyền đẩy Mai Vu ra, trước kia Mai Vu chủ động nhào lên hấn cọ xát như vậy thì hấn quang minh chính đại dè anh xuống, nhưng bây giờ ở bên kia có một tiểu quý làm vật cản... Là một bóng đèn sáng ngời ngời! “Anh biết rồi, để nó ở lại là được, nhưng chỉ một lúc thôi đó!”

Không thể tránh được, Hoàng Huyền đành miễn cưỡng đồng ý, hiện tại hấn chỉ hi vọng mẹ tên nhóc mau dẫn nhóc này về, sau đó lát nữa... Hấn phải xử lý Mai Vu một trận.

“Huyền Huyền tốt nhất!” Hoàn toàn không biết chủ ý của mỹ nhân Hoàng Huyền, Mai Vu lại nhào tới cọ xát lung tung một hồi.

Thế là, dưới tình huống cấp bách bất đắc dĩ Hoàng Huyền phải đồng ý Thanh Nhi có thể ở lại một lúc, sau đó tình hình diễn biến thành như thế này.... Thân thể nhỏ bé của Thanh Nhi ngồi nghiêm chỉnh trên nệm êm, con mắt màu xanh lục nhìn Hoàng Huyền, còn Hoàng Huyền giường đôi mắt xanh đậm xinh đẹp ngó cậu.

.... Cái gì vậy, là trận đấu trừng mắt à? Mai Vu một chút cũng không cảm thấy xấu hổ khi thân là người bị kẹp ở giữa, chỉ nhìn hai người trừng nhau cười ngây ngô.

“Đúng rồi, em đi pha trà cho Tiểu Thanh!” Mai Vu nhớ có một căn phòng khác có trà cao cấp và dụng cụ pha trà, vốn bà chủ nói muốn uống trà thì có thể tìm cô ấy phục vụ, nhưng không sao, tự anh cũng pha được.

Thế là Mai Vu ngốc nghếch rời khỏi đó, để lại hai người tiếp tục nhìn nhau.....

Bầu không khí im ắng một lúc, cuối cùng vẫn là Hoàng Huyền lên tiếng phá tan im lặng, “Cậu tên là Tiểu Thanh à.... Cậu bé đáng ghét?”

Sau đó, Thanh Nhi nâng khuôn mặt nhỏ nhắn, vẻ mặt cao ngạo: “Tôi không phải là cậu bé đáng ghét, tôi có tên là Thanh Nhi, Tiểu Thanh là anh Vu gọi!”

Quả là cậu bé đáng ghét! Trong lòng Hoàng Huyền thâm nghĩ, lửa nóng trong lòng bốc lên, “Cậu bé đáng ghét chính là cậu bé đáng ghét, đừng phủ nhận!”

“Tôi không phải cậu bé đáng ghét, tiểu tử thôi.” Hừ hừ, bây giờ là sao đây, mỹ nhân trước mắt muốn cùng mình chiến đấu phải không?

Thiệt là, bộ dạng cậu đáng yêu như vậy, lần đầu tiên gặp mặt cậu đã khó chịu ngoại trừ ba cậu ra thì người này là người đầu tiên.

Thôi!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thanh Nhi giương lên, từ góc độ này thoát nhìn giống như đế vương từ trên cao nhìn xuống người hầu.

Lại dám gọi hần là tiểu tử thối? Tên nhóc đáng ghét này không muốn sống chẳng?... Hoàng Huyền cảm thấy sợi dây thần kinh có tên là lý trí của mình đã đứt đoạn.

“Cậu bé đang ghét đang ngứa da à? Để ta gãi cho không lại ngứa!” Hoàng Huyền đưa tay qua giữ khuôn mặt nhỏ nhắn của Thanh Nhi, không chút nào thương hoa tiếc ngọc.

“Tiểu tử thối, chú lại dám nhéo lão tử!” Thanh Nhi bên ngoài thì cười nhưng trong không cười, hung hăng trừng Hoàng Huyền, ngay cả từ lão tử bình thường mẹ cậu thích dùng cũng buột ra miệng.

Xẹt xẹt, ánh lửa điện nóng hừng hực trong hai mắt người truyền ra.

“Ta chính là dám đấy, cắn ta đi!” Hần càng dùng sức.

“Được lắm!” Trả lời xong, sau đó Thanh Nhi mở miệng anh đào nhỏ nhắn muốn cắn lên tay đang nhéo mặt cậu, nhưng dù sao Hoàng Huyền cũng là lão đại hắc đạo có tiếng, hần ưu nhã kéo tay, không để miệng Thanh Nhi chạm vào ngay cả ngón tay.

“Ha ha ha, muốn đấu với ta à, chờ lông cậu dài hơn rồi nói sau nhé!” Hoàng Huyền cười xấu xa, mái tóc dài màu trắng cũng không thể che hết đôi mắt mang theo ý cười.

“Lông của tôi đã đủ dài rồi!”... Tóc trên đầu ấy, cậu đã sớm dài ra.

“Có quỷ mới tin!”

Trong lúc nhất thời, bầu không khí biến thành giận dữ ngột ngạt, cũng may là lúc này người nào đó đã bùng trà trở lại phòng, đặt móng ngồi bên cạnh Thanh Nhi, ngậy ngốc cười, “Tiểu Thanh uống trà đi!”

Thanh Nhi nhìn qua vẻ mặt vui vẻ của Mai Vu, lại nhìn vẻ mặt ước gì cậu mau phần đi của Hoàng Huyền.... A, đột nhiên cảm giác Mai Vu rất dễ bị lợi dụng, cậu phải báo thù chuyện vừa rồi!

Thanh Nhi nhăn hốc mắt, cái miệng nhỏ nhắn chu lên, dùng giọng điệu đáng yêu làm nũng: “Anh, Thanh Nhi muốn ôm!”

Mai Vu vừa rót trà cho Hoàng Huyền, đột nhiên nghe Thanh Nhi nói như vậy thì quay đầu nhìn thấy bộ dạng mềm mại đáng yêu, trong lòng nở rộ! Không chút do dự, anh mở rộng tay kéo Thanh Nhi, “Tiểu Thanh, em thật sự đáng yêu quá!”

Thanh Nhi không trả lời, vùi đầu vào trong ngực Mai Vu cọ cọ, bàn tay nhỏ bé không ngừng dao động trên người Mai Vu, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên giống như hồn nhiên nhưng thật ra rất láu lỉnh nhìn Hoàng Huyền, đầy mắt đầy khiêu khích và vui vẻ.

Hoàng Huyền cầm chén trà trong tay, cảnh tượng trước mắt này dường như khiến a-đrê-na-lin đột nhiên bùng nổ, chén trà cổ trong tay bị hần dùng sức bóp nát.

Tốt lắm, hần thật sự không chịu nổi nữa!

Đập bàn đứng dậy, “Mai Vu, bây giờ mang tên nhóc đáng ghét này về cho anh!”

Hết chương 68

70. Chương 69

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

“Huyền Huyền, mẹ cậu ấy nói chờ lát nữa sang đón rồi, đừng vội đưa người ta trở về vậy chứ!” Mai Vu ôm chặt Thanh Nhi trong ngực, không nỡ để vật nhỏ đáng yêu trong lòng về phòng sớm. LQĐÔN

Thanh Nhi nâng mắt to ngật nước nhìn Mai Vu, trong lòng biết Mai Vu sớm đã bị vẻ mặt ngây thơ xinh xắn của cậu lừa gạt, cho nên khi cậu nhìn thấy khuôn mặt Hoàng Huyền tái nhợt thở phì phò thì nụ cười tà ác tràn ra từ khóe miệng.

“Vu Vu...” Trông thấy Thanh Nhi cười như vậy, Hoàng Huyền cảm thấy huyết áp mình sắp dâng cao bùng nổ, “Em biết không? Anh vốn đợi sau khi em về sẽ không dạy dỗ em, bây giờ nếu thật sự em không đưa tên nhóc đáng ghét này đi về, không sao cả, buổi tối em sẽ chết càng thảm hơn!”

“Hu hu, nhưng mà em không nỡ...” Mai Vu ôm chặt Thanh Nhi, lúc Thanh Nhi mang đôi mắt màu xanh biếc đầy nước nhìn anh thì anh thật sự không nỡ đưa cậu trở về phòng.

“Hừ được rồi, đã như vậy...” Hoàng Huyền thở dài, nhìn bộ dạng Mai Vu đau lòng luyến tiếc... “Vậy buổi tối em cứ chuẩn bị chịu chết đi!”

Hừ! Lại dám trước mặt hần nói không nỡ bỏ người khác, thì ra tiểu tử Mai Vu muốn buổi tối bị hần làm đến chết đi sống lại đây mà! Không sao, hần cam tâm tình nguyện theo hầu! Còn cậu bé đáng ghét bây giờ đang rất vui vẻ cọt trong ngực Mai Vu kia, nếu Mai Vu đã không chịu đưa nó về, cũng không sao, hần tự mình ra tay.

Bước một bước dài, đưa tay bắt Mai Vu, kéo Thanh Nhi ra, Hoàng Huyền túm lấy một lớn một nhỏ đi về phía phòng khác.

*****

“A ừ...” Người đàn ông phát ra tiếng rên khêu gợi.

“Bảo bối, gần đây không làm gì cả, chồng em cấm dục lâu như vậy, biết rõ thật ra em cũng rất muốn, đúng không? Thật vất vả tiểu tử Thanh Nhi không ở đây làm bóng đèn...” Thở khí nóng bên tai người đàn ông, trên gương mặt tuyệt mỹ của người kia mang theo ý cười và sóng triều ửng đỏ, không ngừng dùng cón thịt sưng tấy của mình ma sát khe hở giữa hai khe mông.

“Câm miệng cho lão tử.... Muốn làm cứ làm đi, nói nhảm một đồng... Ừm ừ.” Tiếng rên rỉ không ngừng do người đàn ông cắn chặt răng bật ra, trên khuôn mặt đỏ như say rượu lấm tấm mồ hôi, thân thể rắn chắc của người đàn ông khẽ run rẩy, đó chính là Chiến Quốc, người lúc này nhờ Mai Vu chăm sóc Thanh Nhi, “Em, chờ lát nữa còn phải đi đón Thanh Nhi đó!”

“Bảo bối, em cũng đừng quản gì nó nữa, người kia không phải là người trông trẻ sao? Có cậu ta dẫn về tới nơi!” Ngâm lấy lỗ tai tinh xảo của đối phương, mỹ nhân tự xưng là chồng Chiến Quốc tên là Shelly, bây giờ đang tiến hành xâm lược bà xã nhà mình.

“Cậu ta....” Thật ra không phải người trông trẻ... Chiến Quốc không thể nói thành lời, thật ra Mai Vu chỉ là khách trọ ở cùng khách sạn mà hần trùng hợp gặp được, lại sợ mỹ nhân Shelly nhìn thấy hần và anh sẽ ghen phát điên, cho nên mới tùy tiện hồ đồ nói anh là người trông trẻ.... Hiện giờ nếu như nói thật lại chỉ sợ chuyện càng không ổn?

“Cậu ta thế nào?” Mắt xinh đẹp đảo quanh, chuyển đến hai nụ hồng đỏ au trước ngực, cắn một ngụm.

“Đau quá! Anh đừng dùng sức cắn vậy chứ!” Chiến Quốc thiếu chút nữa đánh một quyền lên mặt mỹ nhân Shelly, nhưng nghĩ lại thì không được! Hần không thể tùy tiện hủy ưu điểm duy nhất toàn thân của mỹ nhân trước mặt này.

“Bảo bối...”

“Cái gì?” Chiếc Quốc tức giận lớn tiếng hỏi, cảm giác bị mút trước ngực tê tê giống như lúc Thanh Nhi mút sữa, nhưng lại có chút không giống, hiện giờ chính là mang đủ ý tứ tình cảm mãnh liệt.

“Anh thích nụ hoa em, hồng hồng nho nhỏ, thật đáng yêu!” Gửi lời khen, mỹ nhân Shelly rất chuyên tâm mút một trong hai đóa hồng kiều diễm.

“.... Biến thái!” Im lặng trong chốc lát, Chiến Quốc chỉ có thể từ trong cổ họng nhẹ nhàng phun ra một tiếng rõ ràng là bất đắc dĩ nhưng lại mang theo ý tứ hấp dẫn.

“Bảo bối, em biết anh biến thái cũng không phải chuyện ngày một ngày hai!” Shelly ngẩng đầu, nước bọt trên trên đôi môi đỏ mọng, thoát nhìn càng tăng thêm vẻ đẹp của y.

Ngón tay Shelly đặt lên mông Chiến Quốc, lặng lẽ thăm dò, ừ... Độ ẩm, độ mềm mại như vậy, chắc là có thể.

“Bảo bối, anh muốn đi vào.” Mang theo ý cười tà mị, mỹ nhân Shelly nâng eo Chiến Quốc lên, nửa người dưới kề sát khe hông của hắn, sau đó hơi động eo, ngay lúc lửa nóng của y chống lên khe hông ướt át thậm chí khê đi vào....

Ba một tiếng, cửa gỗ bị dùng sức kéo ra, là vẻ mặt Hoàng Huyền lạnh lẽo khí thế kinh người đi vào.

Shelly và Chiến Quốc không hẹn mà cùng nhìn về vị khách không mời mà đến này, chỉ thấy một tay Hoàng Huyền đang kiềm giữ khuôn mặt tuấn tú đột nhiên ửng hồng của Mạ Vu, một tay chính là đang ghen hòng nhìn trần trối bọn họ... Thanh Nhi!

“Này! Đứa bé của các người!” Hoàng Huyền xách Thanh Nhi đi lên trước, trên mặt biểu lộ lạnh lùng giống như thần tiên thoát tục, đi theo phía sau chính là Mạ Vu hai tai đều đỏ ửng.

Thoáng chốc Chiến Quốc trầm mặt xuống, trong nháy mắt dực vọng vừa bị khơi mào bay thành khói bụi, hấn đá văng Shelly, nhanh chóng dùng chân quán lên cơ thể trần trụi của mình.

Xong rồi, danh tiếng dũng mãnh uy nghiêm của lão tử tiêu rồi, bị người ngoài nhìn thấy hắn bị một người đàn ông thoát nhìn bề ngoài yếu ớt mỏng manh hơn hắn rất nhiều thượng còn chưa tính, bây giờ còn để con trai mà bình thường mình che chở rất tốt, chưa bao giờ để cậu nhìn thấy một màn này, chứng kiến... Thật sự xong rồi!

“Tôi rất không đúng lúc, muốn tới quấy rầy người ta ân ái cũng phải xem đúng giờ chứ.” Shelly bị một cước đá văng xuống giường trong lòng không có tư vị gì, thân dưới vẫn rất nóng, y lại không thể làm gì, đành phải vừa khoác chiếc áo Kimino bên ngoài, vừa dùng giọng điệu bất mãn lẩm bẩm.

Sau đó, Hoàng Huyền lạnh lùng, cũng dùng giọng điệu đó đáp lễ. Hừ! Chính là tiếng Pháp, hắn cũng nói rất mượt. “Này! Tiểu tử, đừng tùy tiện thả tiểu quỷ nhà ông ra quấy rầy người khác!”

Shelly nâng mắt xanh, không vui nhìn về phía Hoàng Huyền xông vào, thoáng nhìn qua Mạ Vu bị Hoàng Huyền nắm giữ chính là người trông trẻ Chiến Quốc vừa nói, “Các người không phải là người trông trẻ sao?”

“Ai nói với ông là người trông trẻ!” Phẫn nộ, lại dám nói hắn đường đường là lão đại hắc đạo Hoàng Huyền là người trông trẻ? Có lầm hay không vậy? “Nhanh dẫn đứa nhóc nhà ông về đi.”

Mỹ nhân Shelly nhìn về phía Thanh Nhi gần như cùng một khuôn đúc ra với y, sau đó nói với Hoàng Huyền, “Thế nhưng nó quá vướng víu, sẽ phá hư tôi và bảo bối bồi dưỡng tình cảm!”

Lúc này, bị gọi là bảo bối Chiến Quốc vẫn cuộn tròn bên cạnh âm thầm sôi máu.

“Vậy thì như thế nào, nó ở chỗ tôi cũng sẽ phá hư tôi và tiểu tử này bồi dưỡng tình cảm!” Hoàng Huyền kéo Mạ Vu qua, bàn tay nhỏ bé đặt trên đầu anh, vẻ ngoài cười nhưng trong không cười.

..... Mỹ nhân và mỹ nhân nhìn nhau, im lặng.

“Không tìm ra cách trung hòa xử lý sao?” Shelly nhú mày thanh tú, hỏi.

“Này, nhưng nó là con ông chứ không phải con tôi đâu!”

..... Lại im lặng.

Đột nhiên, tiếng bước chân vội vàng đi tới, giẫm từng bước nhỏ, vừa lúc bà chủ đi qua gần đó vội tiến vào phòng.

“Sao vậy, những vị khách quý?” Bà chủ vừa rồi nghe thấy có rất nhiều âm thanh âm ĩ từ trong phòng phát ra, mới đập vào cửa phòng, bầu không khí hòa thuận trước mắt cũng thật quý dị.

71. Chương 70

Vị khách tôn quý nhất của khách sạn bọn họ là Hoàng Huyền đang một tay kéo đứa bé Thanh Nhi của vị khách khác, còn người yêu nhỏ bé Mai Vu của Hoàng Huyền thì bị hắt giữ phía sau, thân thể cao lớn dựa vào hắt, cả khuôn mặt đỏ bừng.

Còn đôi chồng chồng Shelly và Chiến Quốc mà bà chủ rất thích ấy hả, một người chống nạnh, áo choàng Kimono choàng lỏng lẻo trên cơ thể trắng nõn thon gầy, còn người kia thì quần chần mềm núp trong góc, da thịt màu lúa mạch khêu gợi bất chợt như có như không lộ ra ngoài, vẻ mặt kinh hoàng nhìn cô.

“Ôi trời, tôi nói này... Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy?” Bà chủ dùng ngón tay ngọc thon dài che mặt trái xoan đỏ bừng, trong lòng bầy tám phần đoán được tình huống bây giờ của hai đoàn khách.

Đột nhiên cảm thấy, ái chà, cảnh tượng trước mắt thật sự khiến cô đủ nghiệm! Đã lâu không thấy bầu không khí mập mờ như vậy rồi!

“Bà chủ!” Hoàng Huyền và Shelly, hai người cùng đồng thời mở miệng.

“Sao... Sao?” Đồng thời bị hai mỹ nhân gọi tên, cô không thể chịu được đâu!

“Bọn họ ném tiểu quỷ này ở chỗ tôi khiến phiền phức!” Đôi mi thanh tú của Hoàng Huyền nhú lại, lúc lắc Thanh Nhi trong tay.

Mai Vu nghe ba người Hoàng Huyền, Shelly và bà chủ đột nhiên chuyển cùng ngôn ngữ của một nước, sau đó anh một câu tôi một câu, anh hoàn toàn nghe không hiểu, còn cả Thanh Nhi đáng thương cũng vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn ai oán bị Hoàng Huyền xách trong tay lắc lư, anh trông thấy vô cùng đau lòng.

“Tôi nào có, cũng chỉ gửi nhờ ở chỗ các người một lát thôi mà, tôi và bảo bối còn phải an ủi nhau, không thể có người quấy rầy!” Bàn tay nhỏ bé thả xuống, góc áo thuận thế bung ra, để lộ đùi mỹ nhân Shelly vừa thon dài lại khiến người ta suy nghĩ xa xôi.

“Tôi cũng vậy nhé!” Nói xong, Hoàng Huyền và mỹ nhân Shelly lại nhìn nhau chằm chằm.

Thanh Nhi đáng thương bị Hoàng Huyền giữ trong tay, mặt mũi tràn đầy tủi thân. Đáng giận! Ai cho các người xem tôi như quả bóng đá qua đá lại chứ hả!

Thế là Thanh Nhi chu miệng nhỏ nhắn, lông mày nhăn lại, hốc mắt tụ đầy nước, bật ra tiếng khóc, “Hu hu!”

“Tiểu Thanh!” Mai Vu nghe thấy tiếng khóc này cũng không nhận được, cho dù anh dùng bất cứ giá nào, mặc kệ lát nữa Hoàng Huyền muốn đối xử với anh ra sao, anh chỉ biết nhìn về mặt của cậu bé trong ngực kia không tránh khỏi tình thương của người cha bắt đầu tràn ngập.

Mai Vu vươn tay, ôm lấy Thanh Nhi từ trong tay Hoàng Huyền, lúc này Chiến Quốc bên cạnh khiếp sợ từ này tới giờ cũng lấy lại tinh thần, quần chần lao về phía Thanh Nhi, đây là tình thương vĩ đại của người mẹ, “Con trai!”

Nước mắt rơi thẳng xuống, Thanh Nhi cảm thấy mình... Quả nhiên giả vờ đáng thương là có tác dụng nhất!

Đoạn, mỹ nhân Shelly vừa thấy dáng vẻ vợ nhà mình vì trấn an con trai khóc lóc mà ngay cả tấm chăn mỏng khoác lên người cũng sắp rơi xuống, thiếu chút nữa phát điên.... Bảo bối của y sao có thể khoe thân thể xinh đẹp khiến y si mê trước mặt người khác cho người khác xem đây!

Thế là mỹ nhân Shelly bước một bước dài, chuẩn bị đi qua đá văng Mai Vu và Thanh Nhi rồi ôm vợ mình trở về.

Hoàng Huyền thấy Shelly muốn lên trước, bộ dạng đặng đặng sát khí, đoán có lẽ y sẽ làm gì đó với Mai Vu cũng liền theo qua. Hắt mới không cho phép có người bắt nạt Mai Vu nhà hắt! Muốn bắt nạt cũng chỉ mình hắt có thể!

Cục diện lập tức hỗn loạn.

Bà chủ đứng bên cạnh chứng kiến.... Cả khuôn mặt đỏ bừng, hưng phấn ghê!

Nhưng mặc dù cô hưng phấn thì hưng phấn, thân là bà chủ vẫn phải ngăn cảnh rối rắm trước mắt, thế là cô hắng giọng rống to: "Dừng lại mau!"

Cục diễn hỗn loạn sau khi nghe cô hét lên, quả nhiên dừng lại.

Hoàng Huyền ôm Mai Vu của hấn, Shelly ôm Chiếc Quốc của y, Thanh Nhi nín mẹ cậu, năm người đồng thời nhìn qua bà chủ.

Thế là bà chủ che miệng cười khẽ vài tiếng: "Không sao, nếu như tất cả mọi người đều không tiện thì tôi dẫn Thanh Nhi đi, tôi rất sẵn lòng!"

Thân là bà chủ, nhất định là phải vì khách phục vụ! Hơn nữa nếu như có thể chăm sóc tiểu mỹ nhân đáng yêu này, lại có thể giúp đỡ hai đôi tình nhân kia "Bồi dưỡng tình cảm" mà nói... Ha ha ha, cô rất sẵn lòng!

Hết chương 70

72. Chương 71

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Tay ôm ngực, trên mặt Hoàng Huyền biểu hiện không mấy vui vẻ, Mai Vu đi theo phía sau trên mặt đầy sợ hãi. LQĐ

"Anh nói...." Hoàng Huyền cong môi, lúc này bóng lưng thon dài trong mắt Mai Vu thoát nhìn vô cùng âm trầm.

"Cái..., cái gì?" Mai Vu nói nhỏ, không dám nhiều lời.

"À.... Không việc gì, chúng ta về phòng rồi nói sau." Xuyên qua bóng lưng, Mai Vu chỉ có thể nghe thấy giọng nói dễ nghe, hoàn toàn không nhìn thấy nét mặt Hoàng Huyền bây giờ, càng không cách nào suy đoán tâm tình hiện tại của Hoàng Huyền.

Nhưng anh biết, tâm tình Huyền Huyền nhà anh lúc này nhất định rất kém cỏi, sau đó trong đầu suy nghĩ chờ lát nữa về phòng phải bắt nạt anh như thế nào! Hu hu hu, nhất định là như vậy rồi!

Bình thường độ nhạy bén của Mai Vu không cao, vụng về, lại không biết đoán tâm tư người khác, riêng chỉ có lúc này, đoán gì cũng đều chuẩn hết.

Ba một tiếng cửa trúc mở ra, Hoàng Huyền ưu nhã đi vào trong phòng, Mai Vu phía sau cũng bước vội theo vào, tiếp đó theo thói quen xoay người đóng cửa lại.

Thoảng chớp, cửa mới đóng được một nửa, Mai Vu còn chưa kịp xoay người phía sau đã có người nhào tới, bàn tay đè lên cửa trúc phát ra tiếng vang rất lớn, khiến trong lòng Mai Vu sợ hãi rét lạnh.

Hoàng Huyền dán phía sau Mai Vu, hai tay chống lên cửa trúc thuận thế hình thành gông xiềng giam cầm Mai Vu.

Bây giờ Mai Vu như cá trong lưới, không chỗ trốn tránh.

Con người màu xanh đậm nhuộm kín dục vọng, Hoàng Huyền nhìn thẳng vào cổ nhỏ mảnh màu lúa mạch của người phía trước, khóe miệng hơi nhếch lên, kẻ sát môi phun ra hơi thở nóng rực.

"Dừng!" Toàn thân Mai Vu chấn động, sau gáy truyền đến khí nóng ngứa ngáy khiến anh không thể không co cổ lên, sẵn gần sát cửa. Em xin anh, xin anh đừng thối nữa, ngứa lắm, nếu thối nữa thì,,, anh,,, anh.....

Chịu không được quấy rầy, hấn cắn một ngụm, cảm xúc co dãn đầu lưỡi lan tràn ra, thế là chuyển thành tham lam liếm mút.

"A ừ...." Cảm giác ẩm ướt sau gáy do Hoàng Huyền truyền đến, Mai Vu dán trên cửa trúc, giọng mềm mại không ngừng rên rỉ, "Dừng ... Như vậy mà, Huyền Huyền... Nhột lắm."

Hoàng Huyền không để ý đến Mai Vu, hàm răng dùng sức cắn, dùng lưỡi hồng liếm gián tiếp, hai tay đè lên vai rộng của anh, ngón tay cầm chặt quần áo, dùng sức kéo ra hai bên, hai ba chiếc nút áo bị kéo bắn ra, pạch một tiếng, theo đó bờ vai có làn da sáng bóng loáng màu lúa mạch lộ ra bên ngoài.

“Huyền Huyền!” Mai Vu kinh hoảng muốn kéo quần áo lên, người phía sau lại giống như đầu sức với anh, anh càng kéo người kia càng dùng sức hơn.

Hoàng Huyền nhìn tấm lưng trơn bóng của người trước mắt, da thịt màu lúa mạch dưới ánh đèn trong vắt ẩn hiện mê người, giống như mời gọi hấn xâm chiếm. Hấn vây quanh đối phương, gộp hai tay đối phương cùng một chỗ, có ý vị giam cầm, môi dán trên lưng anh, hơi thở nặng nề.

“Huyền....” Mai Vu im bật, mặt đỏ ửng. Trời mới biết bây giờ toàn thân Hoàng Huyền tản ra hơi thở có bao nhiêu gợi cảm, bị hấn ôm trong ngực như vậy, Mai Vu chỉ thấy lỗ tai và gò má nóng rực, xấu hổ muốn tránh khỏi ngực hấn, vừa lại không muốn rời xa cảm giác khó có được này....

“Đừng cử động.” Hoàng Huyền lên tiếng, giọng khàn khàn mang theo từ tính, khiêu khích kỳ diệu. Ôm đối phương, hài lòng khi thấy đối phương không hề giãy dụa, ngón tay di chuyển lên mấy cúc áo chưa mở, vài động tác khéo léo, một loạt cúc áo liền dễ dàng mở ra, rồi sau đó đến quần Jean, kéo khóa xuống....

Bùm bùm bùm bùm, trái tim không biết vì sao đập kịch liệt, Mai Vu cúi đầu nhìn xuống bàn tay đang di chuyển xuống chỗ khiến người ta xấu hổ của mình, không cách nào kiềm chế, chỉ có thể cảm nhận trên mặt nóng bỏng.

Huyền Huyền, anh ấy... Muốn làm gì?

Hoàng Huyền giật nhẹ quần Mai vu, thoáng cái quần tuột xuống mắt cá chân anh.

Dán chặt lên thân thể trần truồng, có thể cảm nhận nhiệt độ cơ thể em ấy đang dần tăng lên. Thật sự là một người đáng yêu gì đâu, đơn giản khiêu khích đã khiến em ấy thẹn thùng, đôi lời mệnh lệnh tùy ý của hấn sẽ bảo sao nghe vậy, thật sự khờ quá, ngốc nghếch đến đáng yêu!

“Huyền Huyền, anh.... Muốn làm gì?” Thân thể Mai Vu hơi run rẩy, chệnh vênh đứng trong lòng Hoàng Huyền nhỏ giọng hỏi.

Á, ngay cả tai cũng đỏ lên rồi, đáng yêu ghê! Hoàng Huyền ôm Mai Vu, nhẹ nhàng mút làn da mang theo mùi xà bông nhàn nhạt, Mai Vu như vậy khiến hấn càng muốn bắt nạt....

“Huyền Huyền....” Đặc biệt là giọng gọi hấn kiểu kia, rất dễ dàng kích thích ham muốn ngược của hấn.

Mai Vu hơi khép mắt, trong lòng không biết là chờ mong hay là căng thẳng.

Trong mắt Hoàng Huyền có dự vọng Mai Vu không thể nhìn thấy nhưng có thể cảm thụ được, hấn kéo Mai Vu ép anh vào giường.

Tiếng tim đập rất cuồng loạn, không ngừng thùng thùng trong lỗ tai anh, Mai Vu nhìn khuôn mặt mỹ lệ của đối phương, nửa hé môi, con ngươi màu xanh đậm, một câu cũng không muốn nói.

“Anh...” Giọng điệu này khiến người ta nghe xong thân thể mềm nhũn vang lên, Hoàng Huyền vui sâu mặt vào cổ Mai Vu, hơi thở phun tràn ra, sau đó....

Hai mắt Mai Vu bị sương mù che phủ nhìn Hoàng Huyền, lắng nghe.

Hoàng Huyền chống người đứng dậy, tiếp đó....

Tiếp đó Mai Vu thấy Hoàng Huyền rời khỏi người anh, nương theo không khí lạnh buốt mơn trớn thân thể trống trơn lạnh giá của anh, sau đó một đồng hồ linh tinh vút xuống đầu anh, đoạn Mai Vu nghe thấy tiếng cười xen lẫn chút ác ý của Hoàng Huyền vang lên.

“Ngốc nghếch, tinh thần lúc tối đâu rồi, bây giờ vội vã muốn anh như vậy à?” Hoàng Huyền cười, nhíu mày, thấy Mai Vu ngơ ngác lấy đồ trên đầu ra nhìn mình.

“Không phải...” Mai Vu đỏ mặt, tuyệt đối không thể để Hoàng Huyền biết vừa rồi quả thực anh có phần... Muốn, nói lảng sang chuyện khác, “Không nói chuyện này nữa, thứ này là gì?”

Mại Vu nhìn thứ đồ trên tay, là một tấm vải, chất liệu vải cao cấp.

“Kimono, mặc nó vào.” Hoàng Huyền ngồi ở mép giường nhìn Mại Vu, vén mái tóc trắng dài ra sau vành tai.

“À.” Mở ra xem, quả thực là Kimono, Mại Vu nhìn quần áo trên tay, không nghi ngờ gì, dưới cái nhìn soi mói của người đàn ông, mặc vào.

Đôi mắt xinh đẹp của Hoàng Huyền híp lại thành một đường nhỏ, ánh mắt xen lẫn mập mờ, nhìn người đàn ông đẹp trai và đáng yêu trước mặt mặc bộ Kimono, hai chân thon dài lộ ra nhìn không sót một thứ gì, còn chỗ xẻ trước ngực, rất dễ dàng nhìn thấy thân thể mê người bên trong.

“Ha ha ha...” Hoàng Huyền bật cười.

“Làm gì cười như vậy chứ?” Sợ hãi, Mại Vu cảm thấy điệu cười của Hoàng Huyền có ý xấu.

“Không có gì.” Hoàng Huyền nhìn Mại Vu, tiếng cười vang như trước, thật ra hắn cũng không sao cả, nhưng vừa thấy Mại Vu mặc Kimono lại đang là ban ngày nên khiến hắn không kiềm chế được xúc động muốn xé toang, hắn liền....

“Ngốc, không có gì còn cười đến như vậy....” Mặt đỏ ửng, Mại Vu không thích Hoàng Huyền cười mập mờ như kia.

“Em mới ngốc.”

“Em mới không phải ngốc!” Hốc mắt Mại Vu ứa nước, quá đáng, tất cả mọi người đều nói anh ngốc.

“Thật sự ngốc mà....” Không biết tại vì buổi tối đến nơi rồi còn dùng vẻ mặt đáng thương dụ dỗ, tiểu tử của hắn không phải ngốc thì là gì?

73. Chương 72

Hu – Thật đáng sợ mà!

Mại Vu co trên ghế sofa giống như chiếc giường, đôi mắt nhìn chăm chăm chương trình tivi, rồi giảm âm thanh xuống, dựng thẳng lỗ tai nghe tiếng nước chảy ào ào phía sau, Hoàng Huyền đang tắm.

Xế chiều hôm nay, sau khi thay quần áo khiến người ta mặt đỏ tim đập Hoàng Huyền thật sự không động tới anh; hai người ở cùng nhau bình an vô sự, Hoàng Huyền chỉ lẳng lặng mỉm cười nghe mình nói ít chuyện buôn bán của nhà mình, lúc ăn tối cũng vậy, mình vui đầu ăn mấy món ngon trên bàn, tiếp đó Hoàng Huyền thì thoảng sờ mó xoa nắn ôm anh thôi, không làm thêm chuyện gì nữa.

Hu – Thật sự là quá đáng sợ!

Mại Vu nhớ, bình thường Hoàng Huyền muốn anh mà nói, không kiên nhẫn như vậy đâu mà dứt khoát nhào lên, nhưng lần này không biết đang nhẫn nhịn cái gì... Còn hỏi anh sao biết Hoàng Huyền đang kiểm chế ư? Đó là vì khi nhào qua ôm Hoàng Huyền hoặc Hoàng Huyền cố ý muốn anh ngồi lên đùi hắn, anh có thể cảm nhận bộ vị nào đó của Hoàng Huyền chĩa vào anh không chút nào che giấu....

A a, lần này rốt cuộc Hoàng Huyền đang suy nghĩ gì chứ? Muốn làm thì cứ làm! Tại sao, anh ấy đang đợi gì chứ? Nói phải chờ buổi tối....

Rốt cuộc buổi tối muốn làm gì? Mại Vu ngồi dậy, gỡ mái tóc lộn xộn, nhìn đồng hồ, bây giờ đã tối rồi!

.... Cảm thấy có chuyện khiến người ta đỏ mặt.

Đổi hướng, Mại Vu tiếp tục núp trên sofa, khắp người đều mùi sữa tắm hương trầm hương mình dùng khi tắm rửa.

Chờ Hoàng Huyền tắm xong đi ra, hỏi xem – Buổi tối anh ấy muốn làm gì?

*****

Hoàng Huyền nhìn người cuộn trên sofa ngủ say, sao thế, hẳn vừa đi tắm mà em ấy đã nhàm chán ngủ rồi à?

Lặng lặng ngồi trên sofa, nhìn về mặt đối phương ngủ an ổn, thì có cảm giác.... Muốn xâm phạm em ấy.

Hoàng Huyền đưa tay xoa bộ Kimono Mai Vu mới thay, chất liệu rất tốt, là hẳn kêu bà chủ đặc biệt chọn cho hẳn, ánh mắt quả nhiên rất khá, thiết kế quần áo cũng không tồi, rất hợp với Mai Vu, nhất là chỗ xẻ ở ngã ba kia....

Hoàng Huyền nhìn chân dài Mai Vu không sót thứ gì, đưa tay sờ lên, sờ tới mông anh!

Thế là không cần nghĩ ngợi, Hoàng Huyền sờ soạng, vuốt ve, theo thói quen thuận tiện dò lên trên, chụp lên vật tượng trưng nam tính giữa hai chân đối phương.

..... Trong lúc ngủ mơ, Mai Vu cảm thấy mông mình ấm áp xẹt qua, sau đó giữa hai chân anh, tiếp nữa... Một luồng khí khô nóng chui lên, Mai Vu bị luồng nhiệt này hù tỉnh ngủ.

Em xin anh, cũng không phải là thiếu niên 17, 18 tuổi nữa, sao còn có thể....

Mai Vu giật bắn mình, mồ hôi lạnh túa ra, sau đó nghĩ sao mình lại có xúc động như thiếu niên thì tầm mắt đối diện với nụ cười xán lạn của Hoàng Huyền, còn tay hẳn đang chụp giữa hai chân mình.

“.. Em nói nè Huyền Huyền, anh đang làm gì vậy?”

“Không có gì, chỉ muốn gọi em dậy.” Hoàng Huyền thu tay, ưu nhã đứng dậy.

“Không ai gọi như vậy cả!” Mai Vu khóc không ra nước mắt, cúi đầu nhìn bộ vị bây giờ rất có tinh thần, nếu như gọi anh như vậy cũng không tính gì, nhưng sao lại chỉ làm một nửa? Cảm giác nửa vời như vậy thật khó chịu!

“Vu Vu...” Đưa tay kéo Mai Vu, “Đi, chúng ta đi ngâm suối nước nóng.”

“Bây giờ ư?” Bị kéo đi, anh thất tha thất thểu đi theo sau Hoàng Huyền. Ôi trời, hiện giờ không tốt rồi! Nhìn thoáng qua bộ vị có tinh thần như vậy dưới người anh, chờ lát nữa bị Hoàng Huyền nhìn thấy nhất định sẽ bị trêu chọc không thôi cho mà xem.

.... Hu hu, đừng chứ, anh ghét nhất mỗi lần Hoàng Huyền trêu đùa anh, chơi đến mức ép anh vô cùng xấu hổ.

“Đúng rồi, ngay bây giờ.” Hoàng Huyền quay đầu, cười rạng ngời với Mai Vu.

“Nhưng...” Lời còn chưa nói hết đã bị ép kéo tới chỗ hồ nước nóng được thiết kế đặc biệt ngoài cửa phòng.

Gió thổi hiu hiu, dưới ánh trăng sáng ngời, sàn lát đá ngọc bích màu đen cũng trở nên sáng lấp lánh, suối nước nóng đang bốc hơi, ánh trăng chiếu xuống hồ trong vắt thấy đáy.

Hoàng Huyền kéo Mai Vu, dẫn anh đứng cạnh hồ, nhưng dường như chợt nhớ tới gì đó.

“Vu Vu, tự em chơi ở đây đi, anh có vật cần lấy.” Nói xong liền tự rời đi, làm Mai Vu ngay cả thời gian gọi hẳn lại cũng không có.

“A...” Mai Vu ngơ ngác đứng tại chỗ nhìn Hoàng Huyền rời khỏi đó.

Cứ như thế rời đi như vậy mà còn bảo anh đứng đây chơi một mình, cũng đâu còn là đứa bé nữa đâu.

Bất đắc dĩ gãi đầu, tuổi mình vẫn lớn hơn Hoàng Huyền mà, sao lúc nào cũng cảm thấy anh ấy xem mình như đứa trẻ. Mai Vu nhún vai, cũng không nghĩ gì nhiều, ngược lại nhìn về phía hồ nước nóng đang bốc hơi, hấp dẫn người ta quá!

Kéo vạt áo Kimono, hơi do dự duỗi chân xuống.

Nóng nóng, thật thoải mái quá, hồ nước nóng này không có mùi lưu huỳnh gay mũi, thật tuyệt vời!

Đặt mông ngồi xuống đất, phiến đá này lộ cảm giác mát mẻ, tương phản với nhiệt độ hồ nước nóng.

“Ha ha ha.” Nhịn không được cười hai tiếng, khi nhìn thấy vật đứng thẳng tắp giữa chân mình vừa bị Hoàng Huyền khơi mào tình dục thì ngừng cười.

Theo ban năng đưa tay đề lên, là cảm giác run rẩy khó có thể kiềm chế truyền tới, “Ừm.”

Anh đã quên, chỗ này vừa bị Hoàng Huyền vuốt ve.

Hu hu, sớm biết thì mình không nên sờ lung tung, bây giờ phải làm sao đây? Người gây họa không ở đây, người bị hại lại cảm thấy tự mình làm thì càng hồng hét, a a, ghét quá đi!

Yên lặng rơi lệ, yên lặng hỏi trời xanh.

Hết chương 72

74. Chương 73

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Làm sao bây giờ?

Mại Vu nhìn vật sưng giữa hai chân mình, bộ dạng chờ phát dục, ngay cả mình nhìn cũng thấy ngại. LQĐÔN

Hiện giờ phải giải quyết vấn đề sinh lý khiến người ta ngượng ngùng như thế nào đây? Thật ra đáp án rất đơn giản, chỉ cần trở về phòng tắm dùng thân thể hừng hực mà tới thì không phải tốt sao?

Ừm, đúng vậy, vấn đề và đáp án đều rất đơn giản, nhưng quan trọng tình huống trước mắt là –

Mại Vu đỏ mặt, ánh sáng chợt hiện lên trong đôi mắt tròn xoe, nói thật, nghĩ lại thì lâu lắm rồi anh không “Tự mình đến”....

Trước kia số lần nhiều nhất là ở năm nhất đại học, sau đó quen Hoàng Huyền thì dường như rất có ít cơ hội tự mình xử lý....

Dùng ngón tay sờ mặt đỏ gay.

Nhưng vấn đề sinh lý khiến người ta khó chịu vẫn cần phải nhanh chóng giải quyết, lần này Hoàng Huyền đi ra ngoài không biết sẽ bao lâu, nhưng chắc là đủ thời gian cho anh làm...

Thế là, bàn tay anh chụp lên chỗ làm mình rất khó chịu.

Bên này đang làm chuyện người ta đỏ mặt, còn bên kia....

Bà chủ mặc một thân Kimono màu trắng dắt tiểu mỹ nhân Thanh Nhi trong tay, tâm tình vui sướng giảm từng bước nhỏ đi tới phòng bọn Hoàng Huyền.

Thanh Nhi bị bà chủ kéo theo, khuôn mặt nhỏ nhắn âm trầm, cậu biết thật ra bà chủ không phải là người đáng ghét, bất ngờ hơn là còn đối xử với cậu rất tốt, nhưng cậu thật sự không thể chịu đựng được bà chủ thích tình yêu giữa thiếu niên xinh đẹp và đàn ông – Từ khi cậu bị người ba đáng ghét kia ném cho bà chủ chăm sóc thì lỗi tại không được yên tĩnh, liên tục phải nghe lời kể nào là có quan hệ tốt đẹp với thiếu niên xinh đẹp, liên tục nói với cậu sau này phải tìm một người đàn ông tốt .... vân vân, giống như đang truyền giáo.

Haizzz, nếu không phải không có cơ hội để cậu lên tiếng, cậu thật đúng là muốn nói cho bà chủ biết, sau này phải giống như mẹ, là một nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất nhưng thật ra rất đáng yêu!

..... Nhắc tới chuyện này, vừa nghĩ tới mẹ, trong lòng Thanh Nhi vẫn còn giận!

Bây giờ chắc mẹ cậu đang bị người ba mặt người dạ thú xâm phạm?

Cậu lắc đầu thở dài.

Bà chủ kéo bàn tay nhỏ của Thanh Nhi, nhìn bộ dạng bất đắc dĩ đáng yêu của cậu, khẽ cười.

Hôm nay tâm tình cô rất tốt, tốt không thể tốt hơn! Rất nhiều chuyện vui vẻ đang chờ đón cô! Như bây giờ nè, cô đang cầm đồ Hoàng Huyền yêu cầu tới gặp đôi vợ chồng trẻ.

Trên mặt bà chủ đầy ý cười, càng gần phòng Hoàng Huyền và Mai Vu thì ý cười càng nhiều, thật không nghĩ đến người nào đó đã không kiên nhẫn mở cửa chờ trước.

Hoàng Huyền ra khỏi phòng nhìn phía bên tay phải, à! Vừa vặn thứ đồ hần muốn đã tới.

“Ái chà, thiếu chủ, xảy ra chuyện gì vậy?” Trông thấy thân thể Hoàng Huyền cao lớn mặc bộ đồ Kimono mà cô đặc biệt chọn đứng kia, khăn mặt che lên mái tóc trắng hơi ẩm ướt, mắt đẹp nhìn đồ trên tay cô.

“Ồ, tôi đợi không kịp cho nên muốn đi tới chỗ cô lấy.” Hoàng Huyền đáp bước đi về phía bà chủ, thoáng nhìn Thanh Nhi bên cạnh, khéo miệng làm động tác như trên tấu.

Thanh Nhi vừa nhìn thấy thì cười, lông mày nhỏ mảnh trên khuôn mặt nhỏ nhắn nhíu lại.

“À, xin lỗi, vừa rồi chơi với Thanh Nhi vui quá cho nên mới tới chậm.” Bà chủ không ý tốt gạt đầu, đưa đồ trên tay cho Hoàng Huyền.

“À, thì ra như vậy.” Buồn cười nhìn về phía Thanh Nhi, chỉ thấy lông mày Thanh Nhi càng nhíu chặt.

“Cầm đồ cẩn thận nhé, hay là tôi cầm vào giúp ngài?”

“Ừm không cần, tôi tự làm cũng được.” Nhận lấy đồ, Hoàng Huyền xoay người đi về phòng, trước khi đóng cửa không quên nói với bà chủ, hoặc là nói đặc biệt bảo với Thanh Nhi... “Hai người các cô, cùng nhau chơi đùa vui nhé.”

Lần này lông mi Thanh Nhi không chỉ nhíu chặt, ngay cả sắc mặt cũng tái nhợt.

Tên đáng ghét này....

Hoàng Huyền trở về phòng, hài lòng với phản ứng của Thanh Nhi, cười đắc ý, vẫn bưng đồ trong tay, hiện tại có thể trở về cùng Mai Vu hưởng thụ thời gian của hai người rồi.

Không ngờ lúc Hoàng Huyền trở lại hồ nước nóng, không biết có phải động tác của hần quá mức nhẹ nhàng ưu nhã hay là người bên bờ hồ kia đang chuyên chú với việc làm của mình hay không, dường như không chú ý hần đã quay lại, không cẩn thận để Hoàng Huyền thấy một màn khiến trong lòng người khác ngứa ngáy khó nhịn trước mặt.

75. Chương 74

“A.....” Ngón tay Mai Vu đang cầm vật sưng to giữa hai chân mình, đùi dang rộng, sắc mặt nhuộm đỏ ửng, thở gấp liên tục.

Thiệt là, vài năm rồi không làm chuyện như vậy nhỉ? Bây giờ lại muốn mình làm chuyện khiến người ta xấu hổ giống như mấy thiếu niên tràn đầy tinh lực thể này... Mai Vu nhìn côn thật sưng đỏ trong tay giữa hai chân anh, muốn thở dài một tiếng lại biến thành tiếng rên vỡ vụn.

Đều do Hoàng Huyền độc ác, sau khi khơi mào dục vọng của anh lại để một mình anh ở chỗ có tình ý này.... Đành tự an ủi mình.

Đáng giận mà!

Một mặt máng Hoàng Huyền, một mặt ngón tay di chuyển lên xuống, bị khoái cảm xâm nhập nước mắt sắp chảy ra, Mai Vu tựa đầu vào tảng đá bên cạnh dùng làm vật trang trí, tảng đá lạnh như băng đối nghịch với nhiệt độ cơ thể nóng rực của anh.

Không ngờ rằng Hoàng Huyền – Người bị anh chửi bới đang đứng cách anh không xa, lặng lẽ mở cửa giấy, quang minh chính đại tựa cửa xem Mai Vu vượt ve nam căn mình.

Ừm, thì ra tiểu tử Mai Vu này khi hấn chạy ra ngoài cho rằng hấn không quay lại? Không ngờ tự mình ở đây.... Tự làm.

Vụng trộm cười, nhưng như vậy mới có thể để hấn xem miễn phí cảnh tượng mà bình thường hoàn toàn không thấy được, dường như cũng không tồi!

Bưng khay, Hoàng Huyền nhìn Mai Vu say mê....

Mai Vu ngược hướng với hấn, Kimono nói lỏng khoác trên vai, lộ ra dấu hôn nhàn nhạt mà hấn lưu lại trên da thịt, thân thể hơi run rẩy, không ngừng rên rỉ như đang mời người ta tới xâm chiếm.... Gò má trắng như tuyết của Hoàng Huyền nhiễm đỏ.

Thiệt là, bộ dạng này của Mai Vu... rõ ràng khiến cả người hấn nóng hấn lên.

Mai Vu phát ra tiếng rên làm lòng người ngứa ngáy càng lúc càng to, ngay cả hai tai Hoàng Huyền cũng đỏ lừ... Tên bán cá nhỏ nhỏ thế mà lại khiến mặt lão đại hắc đạo đỏ thành như vậy!

Nhìn Mai Vu cứ tiếp tục như thế, tâm lý ngược của Hoàng Huyền lại càng bị kích thích thêm, thật sự muốn.... Bắt nạt Mai Vu quá.

Thế là, ngay trước lúc Mai Vu nhìn như sắp đạt tới cao trào, Hoàng Huyền xấu xa lên tiếng, “Vu Vu, anh đã quay lại.”

Người bên hồ kia, thân hình chấn động, khóe mắt mang theo nước, vẻ mặt bối rối quay đầu lại, như một đứa trẻ đang làm việc trái với lương tâm mà bị bắt gặp.

Hoàng Huyền chậm rãi, vô cùng ưu nhã bước đi về phía Mai Vu.

Mai Vu khép đuôi, lấy tay che chỗ dựng thẳng đứng kia, trái tim có chút mệt mỏi.

Má ơi, hù chết anh rồi! Tại sao, tại sao Hoàng Huyền lại quay về ngay lúc này chứ?

“Huyền Huyền.... Sao anh mau trở lại vậy?”

“Ừ, anh chỉ đi lấy chút đồ thôi mà, không được quay lại sớm à?” Khóe môi cười như không có việc gì, cố tình bước qua bên người Mai Vu ngồi xuống.

“Không, không!” Mai Vu co người lại phía bên cạnh, nhiệt độ trên người Hoàng Huyền quá dọa người.

Vừa rồi, một màn vừa rồi anh ấy không nhìn thấy chứ?

“Xảy ra chuyện gì?” Hoàng Huyền cố ý dựa vào trong khi anh lại cách xa ra, cố tình đưa tay khoác vai anh, “Người em nóng quá, ngay cả hồ nước nóng còn chưa ngâm nữa.”

Người này... Nhất định vừa rồi nhìn thấy? Mai Vu nhìn động tác trông như tự nhiên của đối phương, nhưng dựa vào sự hiểu biết của mình đối với Hoàng Huyền, cảm thấy ánh sáng trong mắt của hấn, hình như chỉ khi nào nắm được thóp của anh mới lóe lên kiêu đó.

Xác nhận xong, “Huyền Huyền... Vừa rồi anh có nhìn thấy gì không?”

“Cái gì?” Giả ngu với anh, sắc khuôn mặt xinh đẹp lên, hôn Mai Vu hai cái. LQĐÔN

“Không việc gì, xem như em chưa nói.” Mặt đỏ như gấc, là anh đa nghi sao? Mai Vu thật sự hi vọng là mình lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, nhưng... Vừa rồi thật sự Hoàng Huyền không thấy gì chứ?

Trên mặt Hoàng Huyền tràn ý cười, nhìn vẻ mặt bối rối của Mai Vu hấn đã cảm thấy buồn cười, bây giờ là thời cơ thích hợp để bắt nạt anh nhất.

Cố ý bỏ qua nhiệt độ trên cơ thể và cơn thịnh giữa hai chân nhất định sưng khó chịu của Mai Vu, đoán Mai Vu tuyệt đối không to gan đến mức đòi hấn giúp anh giải quyết dục hỏa khiến người ta phát điên, phối hợp đặt khay lên đùi Mai Vu, “Em xem nè, anh yêu cầu bà chủ đó.”

Mai Vu nhìn khay ẩn vào anh không thoải mái, phía trên có ba bình sứ trắng rượu và hai chén nhỏ, “Rượu?”

“Ừ, rượu sa kê.” Hoàng Huyền cười hì hì nhìn Mai Vu, vốn tính toán đêm nay chuốc anh say.

Bình thường Hoàng Huyền không cho phép Mai Vu uống rượu, lần duy nhất nhìn thấy anh uống rượu là khi tổ chức mừng sinh nhật lần đầu tiên của hắn mà thôi, Hoàng Huyền vẫn nhớ bộ dạng say rượu khi đó của anh.... Thật sự đáng yêu quá thể.

Hết chương 74

76. Chương 75

Edit: Ngọc Hân – LQĐ

Vén mái tóc trắng rũ xuống ra sau tai, cầm chén sứ xinh đẹp, Hoàng Huyền ủ ấm rượu sau đó rót vào trong chén, bưng chén lên rồi uống hết toàn bộ rượu trong chén, đoạn khước miệng hắn nhếch lên, mang theo mê hoặc quyến rũ nghiêng người về phía trước. LQĐON

Làm gì vậy chứ?

Cả người Mai Vu nóng lên, không hiểu nhìn Hoàng Huyền, chỉ thấy hắn càng lúc càng tới gần, sau đó hai cánh môi hồng mềm mại dính vào, Hoàng Huyền hôn môi anh.

Do ngay từ đầu tim đã đập mạnh và loạn nhịp, lúc ngửi được hơi thở quen thuộc của đối phương, anh chủ động áp sát vào.

Hoàng Huyền chống ngón tay dưới cằm Mai Vu, ý bảo anh há miệng, Mai Vu ngoan ngoãn nghe lời há miệng ra, chuẩn bị tiếp nhận hành động phóng túng của đối phương.

Đôi môi phía bên kia vốn mím chặt giờ hơi mở ra, Hoàng Huyền thuận thế duỗi lưỡi hồng phấn xâm lược vào trong khoang miệng ấm áp ướt át của đối phương.

Mai Vu hípit mắt, khoảnh khắc đối phương xông vào miệng anh, kèm theo đó chính là chất lỏng ấm áp, hương vị dễ chịu không cay nồng là rượu sake vừa rồi Hoàng Huyền ngậm trong miệng. Chất lỏng ấm trơn trượt vào trong cổ họng, đầu lưỡi đối phương mang theo hương vị rượu nguyên chất vẫn ở trong khoang miệng như cũ, dịu dàng liếm láp trong khoang miệng anh, người còn chưa say mà thần trí đã say, đổ ngã dưới hơi thở của Hoàng Huyền.

Xác nhận rượu mạnh đã bị đối phương nuốt vào, Hoàng Huyền hài lòng rồi cặp môi đỏ mọng mà hắn vẫn chưa thỏa mãn, lưỡi hồng phấn liếm qua cặp môi mịn màng kia.

“Rượu anh bảo bà chủ chọn thế nào?” Trong mắt đẹp xen lẫn vui vẻ, khuôn mặt tuấn tú của đối phương chợt đỏ ửng khiến hắn rất muốn cắn một ngụm.

Ôm mặt nóng bừng, Mai Vu khẽ gật đầu, thực hồngбет rồi, hành động vừa rồi của Hoàng Huyền khiến dục vọng của anh vốn dần dần biến mất lại càng cứng lên.

“Vậy uống thêm tý nhé?” Hoàng Huyền cầm chai rượu nguyên chất rót vào chén, đưa ly rượu cho Mai Vu.

Mai Vu nhận lấy chén, vì không để Hoàng Huyền nhận ra sự khác thường của mình, cố tình giữ bình tĩnh, nốc một hơi cạn sạch ly rượu.

Hoàng Huyền chứng kiến khí thế của Mai Vu, đáy lòng bật cười.

Mai Vu còn chưa kịp liếm hết rượu dính trên môi, Hoàng Huyền lại rót tiếp cho anh một ly. Mai Vu ngây ngốc, không nhận ra sự khác thường khi mà bình thường Hoàng Huyền vốn không cho phép anh uống rượu, ừng ực một ngụm rượu chui hết vào trong bụng. Nói thật thì rượu sake không cay, hương vị thuần khiết khiến người ta uống rồi lại muốn uống, trước kia khi Mai Vu ở nhà, thường cùng cụng ly với ba, nhưng sau khi ở chung với Hoàng Huyền thì rất ít khi uống, bây giờ có cơ hội, Hoàng Huyền lại không phản đối mà còn ân cần rót rượu cho anh, vậy thì anh không khách khí mà uống liên tục.

Mại Vu không ngờ, dù rượu có vị ngọt dễ uống, nhưng tác dụng về sau lại mạnh như vậy, sau khi uống mấy chén, mặt Mại Vu đỏ hỏn lên, thân thể nóng bức, ngay cả ánh mắt cũng rã rời.

Hoàng Huyền chứng kiến bộ dạng Mại Vu như vậy, đặt ly rượu xuống, không rót rượu cho anh nữa.

“Vu.....?” Nhẹ giọng gọi, chỉ thấy đối phương quay đầu, biếng nhác tựa vào tảng đá nhân tạo bên cạnh.

“Sao vậy?” Trong giọng nói mang đầy ý tứ làm nũng, con mắt Mại Vu tròn vo nhìn Hoàng Huyền, dịch người một cái, toàn bộ sức nặng tựa lên người Hoàng Huyền.

“Say à?”

“Còn chưa mà.” Mại Vu phát tay, tỏ vẻ mình còn chưa say.

... Nghe Mại Vu nói vậy, chắc chắn là say rồi.

Hoàng Huyền vây quanh người Mại Vu, nhẹ nhàng thổi khí nóng bên tai anh, “Nhịn lâu như vậy, không khó chịu à?”

77. Chương 76

Hoàng Huyền đưa tay chụp lên vật giữa hai chân nổi cộm dưới Kimono, ngón tay dò xét vào trong vật áo chỗ ngực anh.

“Khó chịu mà!” Mại Vu không thấy xấu hổ cỡ nào Hoàng Huyền đang đốt lửa khắp người anh, chỉ bĩu môi thì thầm, “Đều tại anh hết, tùy tiện chạm vào người ta, hai em vừa rồi không thể làm gì khác hơn là tự sướng, sau đó... Sau đó anh lại tới quấy rầy.”

Nói đến một nửa bỗng nghẹn ngào, phần nhỏ là tủi thân đau khổ khi mình chịu đựng dục vọng, phần lớn là vì tay Hoàng Huyền đang vuốt ve khắp người anh tạo nên khoái cảm dồn dập.

“Ừ, đó là lỗi của anh hả?” Ngón tay vuốt ve làn da nóng bỏng, miệng ngậm vành tai khéo léo của Mại Vu, bộ dạng người đàn ông trước mắt uống say quỵn rũ và đường nét cương trực kiên nghị của hắn ở cùng một chỗ quả thực xứng đôi đến bất ngờ.

“Đúng, đều tại anh hết!”

“Vậy cần anh giải quyết giúp không?” Hoàng Huyền nương theo đùi lộ ra ngoài trượt vào giữa hai chân Mại Vu, cầm vật đứng thẳng dâng trào, nhưng chỉ nắm, vô cùng xấu xa, ngay cả vuốt nhẹ cũng không chịu bóp thít.

“Muốn, em muốn Huyền Huyền giúp em.” Dưới tác dụng của rượu, nếu bình thường Mại Vu chắc chắn sẽ rất ngây ngô, nhưng bây giờ vô cùng không nề hà, cợt nhả Hoàng Huyền.

“Hả? Muốn anh giúp....” Mang theo ý cười ấu xa dè dặt Mại Vu xuống, môi mỏng dán lên gương mặt hồng phấn của anh, Hoàng Huyền cắn làn da co giãn của anh.

“Đúng.... Muốn Huyền Huyền.” Si mê nhìn qua khuôn mặt tuyệt mỹ của đối phương, Mại Vu cắn môi dưới, không biết lúc này mình trông ngon miệng cỡ nào.

“Vu Vu, muốn anh giúp, vậy trước tiên em giúp anh thế nào đã?” Người đàn ông cười đẹp mắt, đối với Mại Vu mà nói như thế thì không cách nào kháng cự, thực tế lúc anh say càng không hề có sức chống cự.

“Được rồi!” Rất phóng khoáng, không giống như ngày trước dằn vặt xấu hổ nói chuyện lấp lếm, Mại Vu khẽ đẩy Hoàng Huyền ngã xuống, Hoàng Huyền thì nghiêng người theo anh, khuỷu tay chống xuống đất, trên mặt lộ vẻ trêu tức.

Hoàng Huyền yêu Mại Vu, bất kể bộ dạng nào của anh cũng đều rất yêu, nhưng mấy năm gần đây hắn mới để ý tới. Hoàng Huyền và Mại Vu kết giao đã gần bảy năm, lúc mới quen, Hoàng Huyền yêu Mại Vu không

nhiều bằng Mai Vu yêu Hoàng Huyền. Nhưng gần đây hình như thay đổi.... Cũng không thể nói là thay đổi vì Hoàng Huyền yêu Mai Vu hơn Mai Vu yêu hẳn, đúng một điểm, đó là phải nói rằng Hoàng Huyền đang cân bằng tình yêu giữa họ. Hẳn không muốn một mình Mai Vu lúc nào tỏ vẻ nhìn như đang yêu hẳn, hẳn muốn thể hiện nội tâm cho Mai Vu xem, mình cũng rất yêu em ấy.

“Biểu tình này là gì?” Đầu chìm vào mờ mịt, Mai Vu mỉm cười hỏi người đàn ông đầy tà mị.

“Không có gì, chẳng qua cảm thấy em rất đáng yêu, không được à?”

“Được, Huyền Huyền nói cái gì cũng đúng!” Mai Vu bổ nhào vào trên người Hoàng Huyền, mang vẻ cười ngốc nghếch, tuần tú đáng yêu. Không thể nói tất cả biểu hiện đều do rượu tạo thành, phải nói đó là rất tự nhiên.

Mai Vu tách hai đùi thon dài trắng nõn của Hoàng Huyền ra, làm động tác bình thường Hoàng Huyền hay làm với anh nhất, hôm nay tự mình hành động, lỗ tai đã bắt đầu nóng đỏ.

“À, không phải giúp anh à?” Hoàng Huyền chột cười, đôi mắt xen lẫn trêu chọc mở nhìn Mai Vu đực ra giữa hai chân mình. Hoàng Huyền tự chủ động vén áo lên, sau khi chứng kiến vẻ mặt Mai Vu mê người thế, lửa nóng giữa hai chân đã sớm chờ giải phóng không chút nào che giấu.

“Đúng rồi!” Mai Vu nhìn Hoàng Huyền, trên mặt nóng rất nắm chặt dục vọng cực đại của đối phương, nuốt nước miếng, đoạn há miệng ngậm đối phương vào miệng.

Cảm xúc ấm áp bao quanh nơi riêng tư mãnh cảm của mình, lông mi dài ngoằng của Hoàng Huyền run rẩy, gò má trắng nõn lộ ra ánh hồng mê người.

Mai Vu cố gắng vòng quanh lưỡi liếm thứ giữa hai chân hẳn, ra sức muốn giúp hẳn giải phóng dục vọng, đáng tiếc là chỉ càng làm dục vọng của hẳn càng lúc càng bành trướng.

“Vu....” Khẽ gọi, ngón tay cắm vào trong tóc anh.

Mai Vu ngậm cực đại của đối phương, động tác hơi vụng về, trước kia không hay giúp Hoàng Huyền làm chuyện như vậy, một trong những nguyên nhân là do anh rất dễ xấu hổ, nguyên nhân thứ hai là Hoàng Huyền cũng biết đối với chuyện như vậy anh rất dễ thẹn thùng nên không bắt buộc. Mai Vu biết, đây là Hoàng Huyền thỉnh thoảng thể hiện sẵn sàng người khác, không giống với Hoàng Huyền xấu xa thích đùa cợt anh ngày trước. Giống như một đứa trẻ vừa quật cường vừa đáng yêu, luôn muốn người trong lòng làm chút ít gì đó, nhưng lúc nào cũng biến thành người bắt nạt người khác.

Dục vọng của đối phương trong miệng càng lúc càng nóng bỏng, nhưng vẫn không có xu hướng bắn ra như cũ, miệng Mai Vu đã mỏi nhừ, anh lúng ta lúng túng ngẩng đầu, mặt đầy hối lỗi nói với Hoàng Huyền đang mềm nhũn như nước, “Xin lỗi, miệng đau quá, có thể dùng những cách khác giúp anh không?”

Con người Hoàng Huyền phủ đầy tình dục, trông thấy khóe mắt Mai Vu ứa lệ, khóe miệng còn dính nước bọt chưa kịp nuốt vào, dục vọng càng tăng cao. Hẳn chỉ cười nói không sao, ngay sau đó liền nghiêng người về trước hôn lên môi đối phương, không chờ được đưa tay vuốt ve người yêu.

“Đợi.... Đợi một chút, Huyền, anh không vào phòng à?” Thật vất vả tìm được khe hở giữa đôi môi như hoa tường vi của hẳn, Mai Vu cũng chỉ có thể nói mấy chữ này.

“Không, anh không muốn đợi.” Bốc đồng đề lên đối phương, bốc đồng nói lời này, vì hẳn biết rõ dù thế nào đối phương cũng sẽ theo hẳn.

“Được.” Anh nhỏ giọng nói, thực sự để mặc đối phương tàn sát bữa bãi trên người mình.

Hoàng Huyền nghe thấy giọng nói mơ hồ chỉ nhẹ giọng cười, gặm hôn lên cổ màu lúa mạch của đối phương, hẳn rất thích để lại dấu vết của mình ở đó.

“Vu....”

“Gì ạ?” Hoàng Huyền cúi đầu trước ngực Mai Vu, sợi tóc màu trắng rủ xuống, thỉnh thoảng bị gió thổi bay, anh có thể trông thấy dung nhan tuyệt mỹ làm người ta yêu thích của Hoàng Huyền. Mai Vu biết mình có được Hoàng Huyền là chuyện xa xỉ cỡ nào, một người đàn ông tuyệt mỹ như vậy lại chỉ thuộc quyền sở hữu của mình anh. Mai Vu biết, chắc chắn là mình bị người ta ganh ghét, nhưng dù vậy, đó cũng là do anh

hiều năm vất vả chờ đợi theo đuổi, cho nên, dù xảy ra chuyện to tát cỡ nào, anh tuyệt đối không đơn giản buông tay Hoàng Huyền ra, anh tình nguyện ngây ngốc đi theo sau Hoàng Huyền, cho dù Hoàng Huyền có chán ghét cũng vậy...

“Em yêu anh không?” Đôi con ngươi màu lam xinh đẹp bị lông mi dài che phủ, khóe miệng nở nụ cười chứ thật chất là đang cười nhạo mình sao lại hỏi câu hỏi ngu xuẩn thế. Thực ra hẳn biết rõ đáp án không phải sao? Cho dù mình hỏi Mai Vu mấy trăm mấy ngàn lần một câu hỏi giống như cũ thì cũng sẽ tìm được câu trả lời giống y hệt như vậy.

Nhưng không sao, hẳn chỉ đơn giản muốn nghe đáp án này từ trong miệng Mai Vu nói ra.

Mai Vu nhìn Hoàng Huyền, không hiểu tại sao Hoàng Huyền là người thông minh xảo hoạt lại đi hỏi vấn đề còn đơn giản gấp trăm lần so với chuyện hỏi một cộng một bằng mấy. Nhưng không sao, anh sẵn lòng nói thêm một lần nữa để Hoàng Huyền hiểu tâm ý của anh, “Đương nhiên, em yêu anh nhất.”

78. Chương 77

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Sau khi người đàn ông kia nói “Đương nhiên, em yêu anh nhất,” người nọ liền nhào tới, đè lên người nhìn rất ngon miệng mà thực tế đúng là rất ngon miệng. LQDON

Môi Hoàng Huyền lần nữa dán lên môi Mai Vu, hai cánh môi mềm mại khiến hẳn không rời đi, ngón tay xoa lên cơ thể rắn chắc nhưng không cường tráng, dao động trên lồng ngực bằng phẳng bóng loáng của đối phương.

“Này, đợi chút...” Chồng lên lồng ngực màu ngà, bàn tay đặt tại ngực hẳn cũng bị đối phương giữ lấy.

“Sao vậy?” Hoàng Huyền hơi có phần không kiên nhẫn, nhấn nhin xúc động của thân dưới đã lâu lắm rồi.

“Thật sự không về giường sao?”

“Không cần, phiền lắm...” Hẳn không thể nào nhin mà quay về chỗ không cách tới mấy bước.

“Nhưng sàn nhà cứng sẽ đau!” Mai Vu bĩu môi, tính trẻ con dùng ngón tay gõ sàn nhà.

Bị nói như thế Hoàng Huyền trầm mặc, hẳn lại quên nghĩ tới vấn đề sàn nhà cứng lạnh này, ngày mai tên ngốc Mai Vu thể nào cũng sẽ bị đau lưng... Thế là mắt đẹp Hoàng Huyền di chuyển, chủ ý đánh lên hồ nước nóng đang bốc hơi.

Mai Vu chứng kiến tầm nhìn này của Hoàng Huyền, mày kiếm chau lại.

“Em nói trước với anh, em không muốn làm trong hồ nước nóng đâu!”

“Tại sao?” Hoàng Huyền bị nhìn thấy ý đồ thì nhíu mày, khuôn mặt trắng nõn cao ngạo ẩn chứa sự mất hứng.

“Nước nóng sẽ chảy vào bên trong mộng, khó chịu lắm!” Mai Vu nằm dưới người Hoàng Huyền có phần không an phận chạy trốn, lại không ngờ sự lộn xộn vô ý lại gây hẳn với sự nhấn nài của đối phương.

“Ngốc, anh quản em nhiều như vậy làm gì!” Nói rồi nâng Mai Vu dậy, để anh ngồi lên đùi mình, tư thế như vậy sẽ không để anh dán lên sàn nhà gây đau đớn mà lại còn khiến mình càng thâm nhập vào sâu bên trong anh.

Cắn lên làn da sáng bóng của đối phương dưới ánh trăng sáng, hôn một đường từ cổ xuống ngực, hai hạt hồng quả thực rất đáng yêu, dường như chờ đợi làm giảm cơn đói khát, hẳn đuổi lười hồng phấn chiếm lấy một trong hai hạt, quả nhiên rất hợp tác đứng thẳng nghênh hợp.

“Ừm...” Tiếng rên rỉ yếu ớt bị đè nén từ trong miệng Mai Vu phát ra, không tự chủ kẹp hai chân lại để giảm ham muốn dục vọng giữa hai chân đang tăng vọt.

“Ồ, không cần phải rút chân về, ngoan, đợi lát nữa sẽ làm em thoải mái.” Tiếng nói trầm thấp vang lên bên tai Mai Vu, trong bộ đồ Kimono của Hoàng Huyền đã sớm chuẩn bị một chiếc lọ nhỏ, đổ chất lỏng trong suốt từ lọ đó ra, hương thơm nhàn nhạt lan tỏa. Ngón tay dính chất lỏng lướt qua giữa hai đùi Mai Vu, sau đó tiến vào khe hông hẹp, chất lỏng trơn dính theo ngón tay giảm không ít lực cản, dễ dàng tiến vào nhục huyết non nớt màu hồng.

“A ư!” Tiếng rên khẽ khiến lòng người ngứa ngáy quanh quần bên tai Hoàng Huyền, điều này càng khiến hắn khó có thể kiềm chế xúc động muốn đi vào trong cơ thể đối phương mà hắn đã nhìn lâu lắm rồi. Vội thăm dò ngón tay thứ hai vào, vì ngày hôm qua đã làm nhiều lần cho nên cũng không bị cản trở mấy.

Hoàng Huyền hài lòng quấy nhiễu ngón tay mình trong cơ thể đối phương, thỉnh thoảng còn dùng đầu ngón tay gãi nột bích nóng bỏng.

Đến khi Mai Vu không tự chủ cắn môi dưới thì Hoàng Huyền đã sớm dứt ngón tay thứ ba vào thong thả di chuyển.

Không chịu nổi, nhiệt độ trong cơ thể cùng cảm giác say sưa đánh úp lại, Mai Vu không tự chủ dán khuôn mặt hồng phấn lên lồng ngực trắng nõn màu ngà của Hoàng Huyền, mắt tròn rời rạc thả tiêu cự lên trên hai hạt đậu hồng thoạt nhìn ăn rất ngon miệng trên lồng ngực đối phương.

Bình thường... Hoàng Huyền rất thích cắn chỗ đó của anh, lần nào cũng cắn khiến anh ngứa ngáy khó chịu, lần này... Mai Vu đột nhiên cao hứng có suy nghĩ trong đầu, anh cũng muốn thử xem sao.

Hai tay Mai Vu khoác lên vai Hoàng Huyền, kéo hắn xuống tạo thành góc độ có lợi cho mình, Hoàng Huyền không biết Mai Vu kéo hắn là muốn làm gì, chỉ rất chuyên tâm tiến hành động tác, lại không ngờ người trên người sẽ có hành động tiếp theo như thế đối với hắn.

Mai Vu kéo Hoàng Huyền, chờ góc độ thích hợp, thuận thế cắn lên đóa hoa mai trước ngực, bú mót.

Cảm giác ẩm ướt nóng bỏng từ trên ngực truyền tới, còn dùng răng cắn nhẹ, đôi mày thanh tú của Hoàng Huyền nhíu lại, cơ quan cảm giác bị kích thích khiến hắn dừng động tác yêu thích lại. Nhìn Mai Vu chui trước ngực mình, Hoàng Huyền không biết nên làm thế nào, động tác này của Mai Vu rốt cuộc là đang trên chọc hay là đang khiêu khích hắn?

Từ trước đến nay Hoàng Huyền luôn là người khôn khéo lại biết tính toán, hắn biết Mai Vu không có gan khiêu khích hắn, cho nên mặc dù biết Mai Vu không phải là người có can đảm dùng cách này để khiêu khích hắn, nhưng hắn vẫn thích tự hiểu là đang khiêu khích.

“Này!” Âm cuối kéo cao, Hoàng Huyền cười tà mị, đẩy trán Mai Vu ra ngăn động tác của anh.

Mai Vu không hiểu nhìn Hoàng Huyền.

Sao thế? Bình thường bị anh ấy cắn nhiều như vậy, hôm nay khó có khi mình cắn một lần cũng không chịu ư? Thật sự quá keo kiệt!

“Em không nhìn được phải không? Vậy anh đây không khách khí à!” Ngửa cổ dùng mắt màu lam xinh đẹp nhìn Mai Vu, đáy mắt đẹp tà mị không nói nên lời. Hoàng Huyền rút ngón tay ẩm ướt của mình ra, ngay khi đối phương còn chưa kịp phản ứng gì, đỡ nhục huyết màu hồng mới mở lối nhỏ nhắm ngay côn thịt thẳng đứng của mình, sau đó chậm rãi buông anh xuống, nhục huyết nuốt sống lửa nóng đối khát đứng thẳng tắp từng tấc một.

79. Chương 78

“A...” Ngồi trên người đối phương, bị đối phương hung hăng xâm phạm, dường như mình cũng rất hưởng thụ, chỉ có thể phát ra tiếng nỉ non yếu ớt, ánh mắt Mai Vu rã rời nhìn môi mỏng xinh đẹp của người trước mắt, đang do dự có nên dán lên hay không, đối phương lại sớm hơn anh một bước, dán môi lưỡi xuống.

Thật đáng yêu.

Hoàng Huyền rất thích dáng vẻ bây giờ của Mai Vu, cũng thích cảm giác bên trong cơ thể em ấy, không đơn giản chỉ là dục vọng thuần túy... Chính xác mà nói vì đối phương là em ấy.

Mai Vu ngồi trên người Hoàng Huyền, cực đại của đối phương chôn trong cơ thể anh, cắm sâu vào tận đáy.

“Có đau không? Đây này.” Mắt màu lam mang theo sự quyến rũ, Hoàng Huyền cắn lên bờ vai rộng đã che kín dấu vết xanh tím, ngón tay sờ xuống chỗ hai người kết hợp, mang theo hương vị mập mờ và tình sắc, cú chạm rất khẽ lại khiến mặt Mai Vu vốn đã đỏ càng thêm đỏ, chộc người khác có xúc động không thể nói ra lời muốn cần.

Lắc đầu, bây giờ chỗ Mai Vu và Hoàng Huyền kết hợp đã sắp tê lại, chỉ có thể cảm nhận khoái cảm khi đối phương cọ xát trong cơ thể anh.

Nâng Mai Vu lên lại nhẹ nhàng hạ xuống, Hoàng Huyền hoàn toàn tiến vào trong cơ thể anh hoạt động, chỗ giao hợp tràn ra chất dịch bôi trơn và ái dịch màu trắng của Hoàng Huyền, hỗn hợp mùi hương dịch bôi trơn nhàn nhạt cộng thêm mùi tinh dịch, càng thêm ý vị thúc đẩy dục vọng.

“Em thật đáng yêu.” Hoàng Huyền phun khí nóng bên tai Mai Vu, biết đối phương khó nhịn kiểu mờ ám này của hắn.

Thân thể bị đâm không ngừng run rẩy, cộng thêm khí nóng thổi bên tai, cùng động tác ác ý của đối phương ở chỗ hai người kết hợp, Mai Vu không nhịn được co rút khe hông lúc này đã biến hồng.

“A....” Hoàng Huyền phát ra tiếng rên khẽ, động tác lơ đãng của Mai Vu ngồi trên người hắn thật sự khiến lòng hắn ngứa ngáy, thả người trên thân xuống đất, mặc dù mới nói không thể để thân thể anh chạm đất vì sàn nhà quá cứng làm anh đau đớn khó chịu, nhưng hắn thật sự không thể, rất muốn đè anh để yêu thương, thể là liền làm như vậy.

“Huyền...” Mắt to tròn mang theo hơi nước của Mai Vu nhìn Hoàng Huyền, đôi môi hồng diễm hé mở, gọi tên hắn. Hoàng Huyền biết sự nhẫn nại không mạnh mẽ của mình đã nhịn cả buổi, ngay sau khi thấy dáng vẻ này của Mai Vu thì vẫn có thể làm kẻ quân tử từ từ chơi cùng anh, cho nên hắn thuận theo tự nhiên hôn lên môi đối phương, trước tiên muốn biểu đạt ý xin lỗi đối với yêu cầu thú tính vô độ tiếp theo của mình. Đáng tiếc Mai Vu không biết, chỉ mở mắt tròn đáng yêu như trước nhìn Hoàng Huyền, trên gương mặt tuần tú hiện màu hồng nhạt.

Ngốc quá... Thật sự rất đáng yêu.

*****

“Đau quá.” Một đêm tình cảm mãnh liệt trôi qua, hôm sau tỉnh lại Mai Vu cảm thấy cả người đau nhức, thật sự kỳ quái! Anh chỉ nhớ ngày hôm qua được Hoàng Huyền ôm, nhưng có làm tình kịch liệt như vậy à?

Hậu quả của say rượu, chính là mình làm mấy lần cũng không biết luôn.

Từ trên giường đứng dậy, chiếc nệm lại cản trở hành động, Mai Vu ngồi dậy, sau đó lại gục đầu xuống. Eo và lưng đau quá! Vậy còn Hoàng Huyền không biết điều độ đâu rồi? Chắc đang ngủ say bên cạnh mình? Đưa tay quơ sang phía bên cạnh....

“Không ở đây?”

Mai Vu từ trên giường nhảy dựng lên, đoạn bước xuống sàn gỗ, chân mềm nhũn lại ngồi xuống.

Ngày hôm qua hắn Huyền Huyền nhà anh ôm anh từ hồ nước nóng trở về phòng ngủ, nhưng sao bây giờ không thấy anh ấy ngủ bên cạnh mình, là chạy đi đâu rồi? Hu hu hu! Nào đâu lại ném một mình anh ngủ vậy?

“Hu hu...” Khóc sụt sùi một lúc lại muốn bò lên giường, bỗng có tiếng vang từ hồ nước nóng tới hôm qua Hoàng Huyền và anh ân ái truyền tới.

A, có thể Huyền Huyền đang ở đó chăng?

Thất tha thất thểu đứng dậy, tùy tiện choàng chiếc chăn mỏng, Mai Vu vịn tường, như người già chậm rãi đi về phía phát ra tiếng động.

Chậm rãi kéo cửa ra, cái người anh nghĩ kia quả nhiên đang ở chỗ đó.

Hoàng Huyền ngâm mình trong suối nước nóng, nửa người trên nằm ghé trên bờ, vẻ mặt vô thần giống một chú mèo trắng lưỡi biếng cao ngạo, lông mi dài rũ xuống vài giây, sau đó hoàn toàn nhắm mắt lại, tóc dài màu trắng ướt sũng buông lả tả trên mặt, càng tôn lên dung nhan trắng nõn hoàn mỹ.

Đẹp.... Đẹp quá!

Mai Vu ngồi xổm xuống bên cạnh, vụng trộm ngắm nhìn mỹ nhân ngâm mình tắm rửa từ trong khe cửa.

Hoàng Huyền quả là đẹp... Đẹp đến lú lẫm không nói nên lời! Trong lòng Mai Vu vang lên lời tán thưởng, mặt đỏ gay, dùng ánh mắt sùng bái nhìn chằm chằm Hoàng Huyền.

Không biết Hoàng Huyền có chú ý tới không? Hình như lông mi dài hơi nâng lên, ánh mắt rã rời tập trung nhìn vào khe cửa, đập thẳng vào người anh.

A! Bị phát hiện rồi ư?

Thân thể run lên theo phản xạ tự nhiên, cứng ngắc, mỗi lần bị Hoàng Huyền nhìn chằm chằm như vậy thì anh không kiềm chế được động tác này.

Hoàng Huyền nhìn mãi vào khe cửa, chỉ trừng mắt nhìn, khóe miệng khẽ nhếch lên, đuôi ngón trở ngoắc về hướng đó.

A, quả nhiên bị phát hiện rồi.

Mai Vu kéo cửa, màu đỏ trên khuôn mặt đáng yêu còn chưa tan đi, kéo chiếc chăn mỏng trên người, anh bước từng bước nhỏ đi tới chỗ Hoàng Huyền, đoạn ngồi xổm xuống trước mặt hắn.

“Không ngờ Huyền Huyền anh lại bỏ rơi em, một mình đi tắm suối nước nóng!” Duỗi ngón tay chọc lên gò má trắng nõn của đối phương, rất muốn cắn một miếng.

“Sao vậy, anh thấy em ngủ rất say mà.” Hoàng Huyền cười khẽ, mạnh mẽ ôm lấy cổ đối phương dán môi lên.

“Nhưng, anh cũng có thể gọi em mà, tất cả vì anh mà hôm qua em không tắm suối nước nóng được!” Mai Vu nức nở nghẹn ngào khóc thút thít hai tiếng, vẻ mặt tủi thân hờn dỗi cuộn chặt co lại bên cạnh.

“Vậy bây giờ xuống với anh đi?” Hắn nhướn đôi mày thanh tú, mắt đẹp màu lam mang theo ý mời mọc.

Mai Vu vốn còn rụt rè, sau khi nhìn thấy đôi mắt xinh đẹp kia của Hoàng Huyền, suy nghĩ này lập tức bị đánh tan tã, không cách nào khác, anh chính là không thể kháng cự Hoàng Huyền.

“Được!” Mai Vu kích động muốn tắm, Hoàng Huyền sớm một bước giật chăn mỏng trên người anh xuống, ôm eo anh dụ dỗ.

“Oa a a!” Bỗng chốc ngã nhào xuống nước ấm, lần nữa đứng dậy thì toàn thân Mai Vu ướt sũng, vẻ mặt chật vật nhìn Hoàng Huyền đang cười vui vẻ.

Hứ! Cho anh cười nè....

Mai Vu dè dặt Hoàng Huyền, mặt dán qua, hôn lên môi mỏng hồng mọng của đối phương, không biết là say rượu chưa lui, hay là đẳng cấp Mai Vu đã tăng thêm một bậc, anh lại nghĩ ra cách khiến Hoàng Huyền ngừng cười.

Hoàng Huyền thì ngừng cười thật, nhưng sau khi đối phương dùng cách thức ngốc nghếch này, phần lửa nóng dưới bụng bùng cháy.

“Ngốc ghê, là em tự tìm đó....”

Mại Vu nhìn vẻ mặt Hoàng Huyền tái nhợt, chỉ ngơ ngác hỏi câu: “Anh nói gì?”

Sau đó... Thì không cần nhiều lời.

*****

Gõ móng tay màu cam xinh đẹp xuống bàn gỗ, người phụ nữ cầm điện thoại bấm một dãy số.

Sau vài tiếng tút tút, có người bắt máy, là giọng một người đàn ông trẻ tuổi: (A lô, đây là nhà họ Liễu, xin hỏi ngài tìm ai?)

“À, xin chào, tôi tìm Hiên Hạo, nói tôi là dì Thu Chỉ là được.” Người phụ nữ mấp máy môi son xinh đẹp, gương mặt bà ta giống Hoàng Huyền bảy tám phần.

(Được ạ, xin cô chờ một chút.) Sau đó là tiếng điện thoại di chuyển.

Sau một hồi sột soạt phía bên kia điện thoại, nghe thấy tiếng người đàn ông trẻ tuổi nói khẽ: (Thiên Hạo! Điện thoại nè, có một dì tên Thu Chỉ tìm em)

Lại một hồi tiếng sột soạt.

(Nhanh nghe đi, tôi muốn đi làm!)

Đoạn, có giọng nói khác xuất hiện, giọng nam trầm thấp mang ý tứ làm nũng (Quan Thần, chờ em một lát!)

(Chờ gì mà chờ, tôi sắp trễ rồi, bữa sáng trên bàn tự mình ăn nhé!) Giọng người đàn ông trẻ tuổi nghe có phần tức giận, theo đó là tiếng đóng cửa rất mạnh, tiếng động nhỏ cứ như vậy biến mất.

Sau đó, cuối cùng cũng có người nghe, lại là giọng yếu ớt kia, “Dì khỏe chứ, dì Thu Chỉ...”

Đầu bên kia điện thoại, có thể cảm nhận tâm tình chủ nhân giọng nói rất tốt.

“A lô Hiên Hạo, đã lâu không gặp.” Người phụ nữ tên là Thu Chỉ, vẻ mặt nở nụ cười xinh đẹp, đôi mắt kiêu diễm nhìn đồ vật trước mắt chỗ bà ta ngồi.

(Có chuyện gì ạ? Đột nhiên gọi điện tìm con....)

“Là thế này, bây giờ dì đang ở trong văn phòng của Tiểu Huyền.”

(À... Dì Thu Chỉ ở chỗ anh Hoàng Huyền ạ, sao đột nhiên từ Pháp về ạ?)

“Vì dì vội tìm người.”

(Tìm ai ạ?)

“Tiểu Huyền và người yêu nhỏ bé của nó.”

Tiếng đối phương ngừng lại một lát... (Nhưng, không phải hôm qua anh Hoàng Huyền mới đi Nhật Bản à?)

Theo tin tức cậu ta biết, thì đúng là như vậy....

“Đúng rồi, tên hỗn đản này, không nghĩ tới trước khi trở về đã bị nó đoán được, nó mang theo người yêu nhỏ bé lên đi tới Nhật Bản, rõ ràng là cố ý không muốn gặp dì!”

(Dì, xảy ra chuyện gì sao?) Giọng điệu người nọ có chút tò mò.

“Không có gì, chỉ muốn làm người xấu chia rẽ Tiểu Huyền với người yêu Mại Vu thôi, còn chi tiết cụ thể thì con đừng hỏi nhiều, Hiên Hạo.”

(Dạ, dì, vậy dì tìm con có chuyện gì ạ?)

“Là thế này, Tiểu Huyền đã cố ý chạy để dì biết khó mà lui, dì đây lại càng không thể theo ý của nó....”

(Cho nên.....?)

“Dì muốn nhờ con đi Nhật Bản, tìm cách ép người yêu Tiểu Huyền trở về đây cho dì, được không?”

Đối phương im lặng một lúc, nhưng Thu Chỉ có thể mừng tượng ra vẻ mặt đối phương. Nhất định trên khuôn mặt như điêu khắc của đối phương hiện rõ vẻ trêu tức.

(Đương nhiên được, dĩ Thu Chỉ, không phải dĩ không biết con thích nhất là trêu chọc anh Hoàng Huyền nổi giận.) Giọng nói dí dỏm đáng yêu, nhưng sao nghe ra hàm chứa sự lạnh lẽo.

80. Chương 79

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

“Hiên Hạo, bao lâu thì con có thể đưa người yêu của Tiểu Huyền về chỗ dĩ?” Thu Chỉ nhìn móng tay bóng loáng xinh đẹp kia, cặp môi đỏ mọng khẽ nhếch lên, khuôn mặt mỹ lệ càng hồng hào. LQĐIÒN

(Hôm nay là có thể nè dĩ.) Giọng Liễu Hiên Hạo mang theo vui vẻ, giọng nói đó phảng phất như rất vui sướng.

“Nhanh như vậy à?” Thu Chỉ hài lòng vỗ tay phát ra tiếng vang, so với con mình thì bà ta lại thích đứa con trai đáng yêu của người bạn lâu năm này hơn.

(Dạ, máy bay tư nhân của chúng ta bay tới Nhật Bản rất nhanh, lần này con sẽ đích thân giúp dĩ thỏa đáng)

“Vậy cần gửi con tài liệu về người yêu Tiểu Huyền không?” Ngón trở gồ lên bàn hai cái, ánh mắt Thu Chỉ đột nhiên tập trung nhìn vào khung ảnh trên bàn Hoàng Huyền.

(Không cần, con tìm người điều tra một lúc là được, con nghĩ có lẽ dĩ cũng không nắm rõ người yêu anh Hoàng Huyền là như thế nào?) Trong lời nói của Liễu Hiên Hạo xen lẫn vui vẻ, từ trước đến nay hẳn ta rất hiểu dĩ Thu Chỉ này.

“Hừ, ai muốn biết chuyện của tạp chủng kia chứ, đồ đáng ghét.” Trong giọng Thu Chỉ lộ vẻ nhìn người bằng nửa con mắt, bà ta không ngừng mừng tượng trong đầu, người đàn ông quần quít lấy Tiểu Huyền nhà bà ta, rốt cuộc là sinh vật đáng ghét thể nào.

(Dạ... Con đã biết, bây giờ con sẽ đi giúp dĩ ngay đây, tối nay dĩ qua nhà con chắc là có thể gặp anh ta, đến lúc đó muốn nói gì với anh ta thì dĩ cứ nói.) Trong giọng nói tràn đầy tự tin, xem ra người đàn ông này chắc chắn sẽ làm tốt chuyện Thu Chỉ nhờ cậy.

“Được rồi, khi đó con gọi nhắc dĩ một tiếng, lần này dĩ cảm ơn con.” Thu Chỉ mỉm cười, chờ bên kia trả lời.

“Đừng khách sáo, con bận đi đón người đã, tạm biệt dĩ.)

“Tạm biệt.” Thu Chỉ cúp máy thở dài một hơi, sau đó, chờ Liễu Hiên Hạo mang tạp chủng kia về thì bà ta có thể nói chuyện với hắn ta, yêu cầu hắn rời khỏi Hoàng Huyền.

Không nhận được muốn bật cười.

Tâm tình Thu Chỉ vô cùng vui sướng, thuận tay cầm khung hình trên bàn bà ta vừa chú ý rất lâu.

Thời gian này sao Tiểu Huyền nhà bà ta lại đáng yêu như vậy? Không ngờ còn trưng ảnh – Hơn nữa còn là khung ảnh dính mấy vật đáng yêu. Nhìn kỹ trong tấm hình, bên phải là người bị khóa vai, tuy mặt không lộ vẻ gì nhưng có thể nhìn ra tâm tình người đàn ông không tệ, là Hoàng Huyền con trai bà ta. Còn người bên trái, chắc là người yêu Hoàng Huyền....

Bà ta muốn nhìn kỹ sinh vật xấu xí quần quít lấy con trai mình là như thế nào?

Hồi lâu sau.... Thu Chỉ kêu lên.

Đứa bé này, đứa bé này, không phải là đứa bé đáng yêu mà bà ta rất vừa ý hôm qua gặp ở sân bay sao?

Thật sự hỏng rồi, tại sao có thể như vậy?

- Đứa bé đáng yêu như thế sao lại ở cùng tên ác ma nhà bà ta chứ?

Đây là ba tiếng đồng hồ trước khi Mai Vu bị trói đưa về.

*****

“Em không thể...” Tinh thần Mai Vu không chút nào cảm nhận được sự sảng khoái ngâm suối nước nóng, Mai Vu nằm lỳ trên giường, tùy tiện khoác chiếc chăn mỏng, mông còn lộ ra bên ngoài!

“Em không thể nhưng anh thì vẫn có thể.” Ngược lại, mỹ nhân kia mỉm cười, tinh thần vô cùng sảng khoái, ngay cả làn da vốn trắng nõn cũng nhiễm hồng.

“Đó là anh..... Người trẻ tuổi chính là như vậy, rất khỏe.” Mai Vu yên lặng rơi lệ, nhìn Hoàng Huyền ngồi cạnh anh, vạt áo mở một nửa lộ ra dáng vẻ mê người.

“Bất quá anh chỉ nhỏ hơn em có hai tuổi, Vu Vu, hơn nữa....” Hoàng Huyền nửa đùa lên người Mai Vu, bàn tay có hạnh kiểm xấu mọ tới bờ mông tròn lẳn của anh, sắc tình vỗ hai cái, “Anh biết máy móc của em không kém như vậy.”

“Hoàng Huyền!” Nghe đối phương nói như trêu chọc, rõ ràng khiếm nhã nhưng từ miệng hần phát ra lại giống như đang ngâm thơ, Mai Vu xấu hổ đỏ mặt kêu một tiếng.

“Ha ha.... Chỉ đùa chút thôi mà.” Hoàng Huyền che miệng cười trộm, đôi mắt đẹp cười đến nheo lại.

“Thiệt là!” Mai Vu đành bĩu môi đồng ý, dù sao cũng chỉ bị mỹ nhân trêu ghẹo một chút, không ảnh hưởng đến toàn cục.

“Chiều nay muốn đi đâu?” Hoàng Huyền đứng dậy, sửa sang lại quần áo trên người, ngồi xuống ghế sofa đơn bên cạnh giường lớn, ánh mắt màu lam thâm thúy nhìn thẳng vào Mai Vu, lông mi dài nhấp nháy.

“Em không biết,...” Mai Vu vùi mặt xuống nệm, cọ ga giường bằng lụa – A, thoải mái quá!

“Không muốn đi chơi chỗ nào à?”

“Không.” Tiếp tục cọ mền, Mai Vu nghĩ, dứt khoát tiếp tục ngủ bù một giấc không phải tốt hơn à?

“Ừ.... Như vậy hả, xem ra Vu Vu em là muốn cùng anh ở trong phòng cả ngày lẫn lộn rồi.” Hoàng Huyền hít thở, nhưng từ hơi thở có thể nghe ra có sự hưng phấn khó hiểu.

Đoạn, Hoàng Huyền nở nụ cười, nhìn Mai Vu như chó con chà xát bảy bạ thân thể rung chuyển.

“Ha ha ha ha, đi đâu cũng được, anh quyết định là được rồi, Huyền Huyền.” Từ trên giường ngồi dậy, mái tóc Mai Vu có chút mất trật tự, bộ dạng cũng hơi nhếch nhác.

“Vậy thì theo dự tính của em, ở trong này lẫn lộn trên giường vậy.” Cầm ngón tay trắng nõn của mình vào mái tóc trắng, Hoàng Huyền cười gợi cảm, ánh mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm Mai Vu.

Mai Vu ừng ực nuốt nước miếng, sao bây giờ dám nói anh muốn ăn, bộ dạng Hoàng Huyền lại còn gợi cảm như vậy?

“Ha ha.... Xem ra em đồng ý rồi hả?” Hần đứng dậy, từng bước đi tới gần Mai Vu, mỹ nhân Hoàng Huyền cười tà mị.

Mai Vu lùi người ra sau, khoát tay, “Huyền Huyền, anh đừng tới, em nói giỡn mà.”

“Ai thèm giỡn với em hả?” Càng đi tới gần.

“Huyền Huyền....” Khi Mai Vu sợ hãi nhìn Hoàng Huyền có xu thế muốn nhào lên thì cốc cốc hai tiếng, có người gõ cửa.

“Thiếu chủ, ra ăn sáng được không?” Giọng nữ nói tiếng Nhật.

A a, Mai Vu lần thứ n cảm thấy bà chủ hết sức thân mật với Hoàng Huyền rất đáng yêu, tuy anh nghe không hiểu bà chủ nói gì cả? Nhưng sau này anh nhất định sẽ “Hung ác” cắt ngang đoạn tôn sùng của cô ta với Hoàng Huyền.

81. Chương 80

Ăn sáng, Vu mỗ nào đó ăn rất vui sướng, ngược lại người ngồi bên cạnh anh thì.... Sắc mặt không tốt lắm.

Hừ hừ, vừa rồi thiếu chút nữa thì hẳn đã có thể đè Mạ Vu xuống tiện thể ăn em ấy vài ngụm rồi, nhưng bị bà chủ cắt ngang còn không nói... Tình huống bây giờ là thế nào?

“Bà chủ.....”

“Có chuyện gì vậy, thiếu chủ?” Miệng bà chủ cười không khép lại được, nhìn vẻ mặt khó chịu của thiếu chủ, haizzz – Không khỏi tán thưởng ngay cả mình còn không đẹp bằng thiếu chủ này.

“Không phải rất nhiều phòng sao?” Hoàng Huyền rũ bờ mi như lông vũ, sau đó hé đôi mắt màu lam, rồi mím cặp môi đỏ mọng như cánh hoa tường vi, mê người đến nhường ấy.

“Đúng vậy, xảy ra chuyện gì?” Bà chủ mím môi, mỉm cười như cũ, không để lại dấu vết để bất cứ ai phát hiện thật ra động tác vừa rồi là vì đề phòng nước miếng sắp chảy xuống.

“Vậy tại sao chúng ta phải dùng bàn ăn cùng bọn họ?” Hoàng Huyền chỉ vào đối diện, vẻ mặt mỹ nhân kia cũng khó chịu như vậy.

Mỹ nhân nghe thấy Hoàng Huyền nói, ưu nhã dùng tiếng Pháp nói chuyện, “Những lời này hẳn là tôi nên nói.”

Sáng sớm đã bị bà chủ đưa ra nhà ăn, y vốn còn muốn dùng bữa sáng ngọt ngào với bảo bối nhà mình.... Bây giờ thì nhìn đi, trước mặt có hai cái bóng đèn không nói, tên nào đó lại dám dựa vào bảo bối nhà y.... Thật sự quá ghê tởm!

“Haizz, đừng như vậy chứ, cùng ăn sáng, rất vui mà?” Bà chủ cười xòa, vội trấn an tâm tình hai mỹ nhân. Hai nhà cùng nhau ăn cơm không phải rất tốt à? Nhìn xem, soái ca và mỹ nam! Tập hợp một chỗ, cảnh tượng chói mắt sáng lấp lánh khiến người ta không mở mắt nổi.

“Không được.” Hai mỹ nhân đồng thời quay đầu, biểu lộ bất mãn tới cỡ nào.

Đối mặt với hai gương mặt quý mị... Bà chủ chỉ cười xòa. Ha ha, không nhìn không để ý thì không bắn khoăn! Tất cả cô đều làm như nhìn mà không thấy, cô chỉ muốn ngắm thứ gì đẹp thôi.

Bây giờ nhìn ba người khác, cả người Mạ Vu sắp dựa vào Chiến Quốc, mắt tròn sáng lấp lánh nhìn cậu bé trong ngực hẳn, “À, Tiểu Thanh em ấy ăn trứng không?”

“Ăn.” Nhìn bộ dạng Mạ Vu gấp miếng trứng có vẻ “Ăn rất ngon,” Chiến Quốc gật đầu, dụ dỗ Thanh Nhi há miệng.

Trong lòng Mạ Vu rất vui sướng nhìn Thanh Nhi ăn miếng trứng anh gấp, a a, trên thế giới này sao có người đáng yêu như vậy chứ?

“Ừ, gấp miếng rau cho nhóc ấy ăn.” Chỉ vào đĩa salad trên bàn, Chiến Quốc dứt khoát kêu Mạ Vu dứt, vỗ vỗ con mình, thấy con trai giương đôi mắt ngập nước quay đầu nhìn hẳn, trong mắt Chiến Quốc truyền đạt ý “Không thể kén ăn.”

Thanh Nhi nhìn Chiến Quốc, dưới uy nghiêm của mẹ đành phải ngoan ngoãn há miệng, tiếp tục để Mạ Vu “Dứt ăn.”

Mỹ nhân Shelly chứng kiến tình hình như vậy, sẵn người lên hôn bảo bối của mình, thuận tiện ăn chút đậu hũ, “Bảo bối, anh nói này....”

“Gì vậy?” Chiến Quốc lạnh mặt quay đầu, dán vào sau lưng tên biến thái tỏ vẻ có rắm mau thả, bằng không hẳn không ngại thưởng cho y một cú đấm.

“Tên kia thích trẻ con như vậy, đưa Thanh Nhi cho anh ta là được rồi.” Ngón tay sờ đông sờ tây mò vào hai đóa hoa đáng yêu trong ngực bảo bối, lên nhéo một cái, rất hài lòng thấy thân thể đối phương khẽ run.

Lão già đáng ghét... Thanh Nhi nghe thấy mấy lời này không nhịn được nghiêng rằng, tốt nhất đừng để cậu có cơ hội cắn ông ấy.

“Biến thái, anh đang nói ngốc gì vậy?” Về mặt Chiến Quốc cười châm biếm, gân xanh trên trán nổi lên thể hiện cơn giận của hắn.

“Không có gì, chỉ đùa chút thôi mà, bảo bối đừng che giấu cảm xúc.” Tiếp tục dán lên người Chiến Quốc cọ xát, Shelly quả thực muốn cắn da thịt mê người của bảo bối.

“Biến thái, anh ngứa da à.... Cần lão tử dấm bóp giúp anh không?” Về ngoài cười nhưng trong không cười, Chiến Quốc tức giận không nguôi.

“Bảo bối, ông xã anh cần em giúp anh giải phóng dục vọng.” Trong con người của mỹ nhân Shelly mang đậm ham muốn, hơi thở nóng bỏng, lưỡi hồng nhật mang ý vị tình sắc liếm qua môi mỏng.

“....” Mặt Chiến Quốc đỏ lên, lông mày dựng thẳng chuẩn bị tiếp tục chống đối. Tên biến thái này, sao nhiều năm như vậy mà tư tưởng càng biến thái hơn, bộ dạng thực sự quá thê thảm hơn?

Hoàng Huyền bên cạnh lẳng lặng nhìn trò cười của hai vợ chồng trước mắt, kéo Mạ Vu đang vô cùng nhiệt tình dứt Thanh Nhi ăn, kẹp một đĩa thức ăn nhét vào miệng anh.

“Huyền Huyền, anh làm gì thế?” Trong miệng nhồi đầy thức ăn, Mạ Vu không rõ hỏi, nhưng không tránh Hoàng Huyền dứt ăn liên tục.

“Nhanh ăn sáng xong đi, anh muốn đi ra ngoài dạo một lát.” Hoàng Huyền tiếp tục gấp thức ăn phong phú trên bàn dứt vào miệng Mạ Vu. Tự hắn và Mạ Vu ngọt ngào là được rồi, hắn cũng không muốn tiếp tục xem nhà người ta thân mật.

“Đã biết.” Mạ Vu ngoan ngoãn cố gắng nhai thức ăn, quên đi, dù sao cũng khó có khi Hoàng Huyền phục vụ anh ăn cơm, nên anh không bỏ đo nhiều làm gì.

Nhưng thay vì nói phục vụ, chi bằng nói Hoàng Huyền đang nhồi cho vẹt ăn.

Hết chương 80

82. Chương 81

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

“Huyền Huyền....” Dưới cái nhìn của mọi người, Mạ Vu đột nhiên nín chặt Hoàng Huyền không thả. LQĐÔN

Anh thật sự cảm động lắm, cảm động đến mức không biết nói gì mới tốt, từ trước đến nay Hoàng Huyền không thích chỗ ồn ã đông người, nhưng không ngờ hắn lại dẫn anh đi chơi công viên giải trí mà hắn ghét nhất – Hơn nữa còn là công viên nổi tiếng nhất ở Tokyo.

“Sao anh biết em muốn đến đây?” Cả người Mạ Vu dán lên người Hoàng Huyền, như ruồi dính lên keo dính ruồi.

“Ừ, lần trước dẫn em đi không thành, nhớ đến nên lần này dẫn em đến chơi.” Lông mi dài nhấp nháy, mắt màu lam xinh đẹp không diễn tả được.

“Huyền Huyền....” Mạ Vu ngoại trừ cảm động vẫn là cảm động, còn thiếu đưa nước mắt nước mũi bôi lên người Hoàng Huyền, “Em rất yêu anh!”

Hoàng Huyền nhìn Mạ Vu cười, khiến người ngoài có mặt ở chỗ đó cảm giác hắn như được tắm gió xuân.

“Ha ha.... Vu Vu, em ôm chặt anh vậy lại còn nói với anh thế, là muốn anh đè em ngay tại chỗ à?” Đáy mắt máng theo chút trêu ghẹo, Hoàng Huyền đưa tay khoác lên vai Mạ Vu.

Mặc dù người ngoài ở đây nghe không hiểu Hoàng Huyền đang nói gì, nhưng..... ở trong khu này nói ra cứ có cảm giác ưu nhã?

“Không có mà!” Mặt Mai Vu đầy vạch đen, buông tay Hoàng Huyền ra, nhưng sau khi nhìn thấy đối phương cười gian tà thì mới biết mình vừa bị chơi xỏ.

“Ha ha ha ha.” Hoàng Huyền nhìn hành động của đối phương, cuối cùng không nhịn được bật cười.

“Không thấy buồn cười!” Mai Vu bĩu môi kéo tay Hoàng Huyền, hi vọng có thể lảng sang chuyện khác, “Đi thôi, chúng ta vào chơi nào!”

Nói xong, Mai Vu kéo Hoàng Huyền bước lẹ vào bên trong, Hoàng Huyền bị Mai Vu kéo có phần không cam tâm tình nguyện, hằn ghét công viên, hơn nữa là vô cùng chán ghét.... Còn nguyên nhân ư?

Chính là chỗ này - Hoàng Huyền bị Mai Vu kéo vào chơi trò chơi cùng kiểu như tàu lượn siêu tốc nhưng thật ra còn nhanh hơn tàu lượn siêu tốc gấp bao nhiêu lần, vừa ra tới cả khuôn mặt đẹp trai của Hoàng Huyền đều tái mét.

Buồn nôn quá, Hoàng Huyền ghét nhất ngồi mấy thứ này, nhớ khi trước ông già từng ép buộc tới công viên chơi hơn mấy chục trò, kết quả sau khi về nhà thì bị sốt liên tục mấy ngày, còn nôn mửa không ngừng. Nhưng hẳn sẽ không nói nguyên nhân này cho Mai Vu – người rất thích đi công viên, đơn giản là hẳn không muốn phá hủy hình tượng thiếu chủ hắc đạo của mình, đây là điều hẳn kiên trì giữ vững.

“Huyền Huyền, anh khỏe không?” Mai Vu nhìn Hoàng Huyền ngồi trên ghế hai tay bịt mắt, ngồi bên cạnh vỗ lưng hẳn, “Không chơi được thì nói chứ, em sẽ không ép anh.”

Mai Vu còn nhớ, lúc Hoàng Huyền bị anh kéo đi chơi, rõ ràng vẻ mặt tái nhợt còn quật cường muốn đi cùng anh.

“Ai nói anh không chơi được...” Giọng Hoàng Huyền có chút yếu ớt.

“Đừng cậy mạnh nữa....” Mai Vu chứng kiến bộ dạng này của hẳn, cười hì hì hai tiếng, hôm nay cuối cùng anh cũng biết, Hoàng Huyền có một mặt đáng yêu như vậy.

“Hừ, ai nói anh cậy mạnh....” Hoàng Huyền tựa vào người Mai Vu, bộ dạng không có sức lực nhìn kém rất nhiều so với bình thường, “Vu Vu.... Anh khát nước.”

“À, khát nước?” Mai Vu lấy chai nước từ trong túi ra đưa cho Hoàng Huyền.

“Cám ơn.” Hoàng Huyền nhận chai nước, cặp môi đỏ mọng vừa chạm vào ống hút thì nghe Mai Vu kêu lên một tiếng.

“A a!” Thấy vẻ mặt Mai Vu bối rối nhìn qua Hoàng Huyền.

“Xảy ra chuyện gì?” Hoàng Huyền không hiểu nhìn Mai Vu, tự mình uống nước của mình nhưng nào biết hẳn uống không phải nước mà là....

“Huyền Huyền, em rót nước ra rồi, bên trong không phải nước mà là sữa đó!” Mai Vu thấy Hoàng Huyền uống một ngụm, mồ hôi lạnh ứa a, anh nhớ.... Huyền Huyền nhà anh ghét nhất là sữa.

Mai Vu mới nói xong, Hoàng Huyền liền cảm giác trong miệng có vị sữa tràn ra.

“Ọe!” Buồn nôn quá! Hoàng Huyền bịt miệng, động tác kia nhìn giống như mỹ nhân lâm vào suy nghĩ, nhưng mọi người ở đó không biết là.... Hoàng Huyền chỉ thuần túy muốn nôn mà thôi. Cảm giác choáng váng muốn ọe vừa rồi ngồi trò chơi còn chưa lui, bây giờ không cần thận uống một ngụm sữa hẳn ghét nhất... Không được rồi, hẳn muốn nôn.

“Huyền Huyền....” Mai Vu nhìn Hoàng Huyền tái mặt vừa vươn tay muốn sờ hẳn, đối phương lại bỗng đứng dậy.

“Vu Vu, ở ngồi đây chờ anh, anh chạy vào toilet một lát, ngàn vạn lần đừng tùy tiện đi theo người khác, biết chưa?” Không che miệng nữa mà nói, vẻ mặt Hoàng Huyền không hoảng hốt.

“Biết, biết rồi.” Bị vẻ mặt bình tĩnh của Hoàng Huyền dọa sợ, Mai Vu ngoan ngoãn ngồi thẳng, sau đó nhìn bóng dáng cao lớn của hắn ưu nhã chạy vào..... toilet!

Haiza, Huyền Huyền nhất định rất khó chịu chạy vào toilet. Hu hu, thật sự có lỗi với Huyền Huyền, sớm biết như vậy thì anh không mang theo sữa tối đây.... Nhưng với trình độ thích uống sữa như anh, anh không còn cách nào khác!

Mãi đứng đó thương cảm tự trách, Mai Vu không phát hiện có hai người tới gần anh và khi vây quanh bên người anh thì nháy mắt ra hiệu, muốn bọn họ đi theo sau Hoàng Huyền.

“Cái kia... Tiên sinh?” Một giọng nam hơi trầm thấp truyền tới.

“Hả?” Mai Vu ngẩng đầu nhìn về phía tiếng nói phát ra.

Chỉ thấy đứng trước mắt là một người đàn ông cao gầy mặc áo Tshirt màu trắng và quần jean, thoát nhìn sạch sẽ, trên đầu hắn có đội chiếc mũ lưỡi trai kéo trùm xuống dưới che luôn cả mắt hắn. Mai Vu chỉ có thể nhìn thấy tóc mai màu nâu rũ xuống, còn chiếc mũi thẳng đứng và môi mỏng mỉm cười màu hồng phấn.

83. Chương 82

“Xin hỏi có chuyện gì?” Mai Vu nhìn người đàn ông trước mắt, nhìn nụ cười kia, mình cũng không nhịn được cười theo.

“Xin lỗi, tôi muốn hỏi thăm, anh có biết khu bán hàng ở đâu không?” Người đàn ông lấy tay dè mũ xuống, vốn khóe môi đang nhếch nhẹ khi thấy Mai Vu cười thì lại cười tươi hơn.

“Ừ, tôi biết.” Mai Vu nhớ hình như vừa nãy lúc đi vào cổng có nhìn thấy.

“Vậy thì tốt quá, tôi vòng mấy lần mà không tìm được, xem bản đồ cũng không thấy... Bây giờ bụng rất đói muốn nhanh chóng tìm chỗ mua đồ ăn, anh có thể dẫn tôi đi được không?”

“Ừm....” Mai Vu thả tay xuống, suy nghĩ. Nhưng Hoàng Huyền bảo anh ngoan ngoãn ngồi ở đây không được chạy loạn cùng người xa lạ, nếu như đến lúc đó Hoàng Huyền phát hiện anh chạy loạn thì....

“Xin anh đó, anh dẫn tôi đi nhé, tôi mời anh ăn kem.” Người đàn ông chụm hai tay lại, ngồi xổm xuống trước người Mai Vu tỏ vẻ tôi xin anh, về mặt chân thành.

“.....” Thân thể Mai Vu khẽ chấn động.

Người đàn ông đề nghị rất.... Mê người! Mặc dù bây giờ đang là mùa đông giá rét, nhưng chỉ cần là mấy đồ ăn vặt thì từ trước đến giờ Mai Vu không cách nào từ chối.

“Sao?” Người đàn ông thử hỏi, hắn không khỏi cảm thấy người trước mắt này thật sự rất dễ lừa gạt, rõ ràng bộ dạng lớn như vậy rồi mà còn giống như đứa bé.

“Được rồi, tôi dẫn cậu đi!” Cầm lấy tay người đàn ông, Mai Vu đứng dậy. Ừm, dựa vào sự tính toán của anh, có lẽ Hoàng Huyền không trở lại sớm đâu, thời gian đủ để anh dẫn người đàn ông kia đi tới khu buôn bán thuận tiện ăn kem. Hơn nữa... Người trước mắt thoát nhìn rất trẻ tuổi lại có khuôn mặt vui vẻ, không có khả năng là người xấu được, coi như có, cũng sẽ không ra tay với người đàn ông lớn tuổi như anh.

“Cảm ơn!” Tốt quá, cá đã cắn câu!

Về mặt người kia tràn đầy ý cười, nụ cười của người trẻ tuổi vô cùng tươi mát, hắn nắm tay Mai Vu, buồn cười vì đối phương rõ ràng không phát hiện ra ý đồ của mình.

Giữa biển người như vậy thế mà không tìm người khác lại tìm Mai Vu hỏi, hơn nữa còn trực tiếp dùng tiếng Trung nói chuyện với anh, cảm, còn không chán chừ chứng tỏ hắn biết mình? Dùng đầu gối nghĩ cũng biết là hắn ta có ý đồ.

Đáng tiếc Mai Vu mà, hình như dùng đầu gối nghĩ cũng không giống với người ta.

Mai Vu cầm tay người đàn ông, một đường đi thẳng, thật vất vả mới tới khu buôn bán, “Đến rồi!”

Người đàn ông nhìn về mặt Mai Vu lộ ra “Tôi tìm được rồi, thưởng cho tôi đi” thì không nhận được bật cười. Sao như chú chó nhỏ thế? Hắn không biết vì sao anh Hoàng Huyền thích thưởng thức kiểu này.

“Được, anh chờ tôi ở đây, tôi đi mua đồ.” Vỗ vai Mai Vu, người đàn ông đi thẳng tới khu buôn bán, dáng người cao gầy trong đám người lộ vẻ không tương xứng.

Đợi một lát, trong tay người đàn ông cầm hai que kem đi về phía anh.

Mai Vu nhìn kem trên tay người kia, là vị sữa, trong lòng lại nở hoa!

“Cho anh.” Người đàn ông đưa cho Mai Vu một que, mỉm cười.

“Cảm ơn!” Con mắt Mai Vu tỏa sáng, nhìn chăm chăm vào que kem, hoàn toàn không chú ý tới vẻ mặt ánh mắt giống y Hoàng Huyền nhìn vào anh, bộ dạng muốn một ngụm ăn hết.

“Vây... Chúng ta tìm chỗ ít người ăn đi?” Kéo tay Mai Vu, người đàn ông không chú ý tới vẻ thỏa mãn của Mai Vu, dẫn theo anh bước đi.

“Ừ.” Mai Vu nhìn chăm chăm vào que kem, trong đầu tựa như đã quên chuyện quan trọng, thành thật theo người đàn ông đến một góc của công viên, chỗ rất thưa người.

Đợi sau khi người đàn ông tìm chỗ ngồi xuống, Mai Vu cũng không chờ người kia, đã cắn một miếng kem.

“Theo ý mình, thật sự không giống trong miệng người kia nói.” Người đàn ông buột miệng cười, nhìn Mai Vu lẩm bẩm.

“Cái gì?” Giương mắt nhìn đối phương, Mai Vu vẫn đặt chú ý lên que kem như cũ.

“Không có gì...” Phất tay tỏ vẻ không sao, người đàn ông cười với Mai Vu, tay vươn vào trong túi áo không biết đang tìm gì.

Thời gian cũng không còn nhiều lắm, không thể tiếp tục chơi đùa nữa....

Thấy người đàn ông móc ra một chiếc khăn, gấp lại, mang theo ý cười nhìn Mai Vu, “Anh xem anh này, ăn dính đầy miệng, tôi lau giúp anh?”

“Ừ.” Mai Vu không nghi ngờ gì, dừng ham muốn ăn kem lại, để người đàn ông vươn tay lau miệng giúp anh. Sau đó phát hiện hành động để người khác lau miệng hình như hơi kỳ cục, đang muốn đưa tay nhận lấy khăn, đối phương đã đưa tay che lên môi anh, sai đó có hương vị cổ quái truyền tới. Mai Vu bắt đầu cảm thấy mặt tê rần, tay chân cứng ngắc, cuối cùng ngay cả ý thức cũng bay đi xa, vừa nhắm mắt, Mai Vu bước về phía trước một bước, ngã nhào vào ngực đối phương.

Người đàn ông hài lòng nhìn người nhào vào ngực hắn ta, mỉm cười.

Bây giờ chỉ cần mang người này về, công việc hắn đồng ý với dì Thu Chỉ cũng đã hoàn thành hơn một nửa rồi.

Bên phía Hoàng Huyền.

Sắc mặt mỹ nhân tái nhợt tức giận, tuyệt đối không khiến ai có ý muốn tới gần.

Hoàng Huyền mới từ toilet đi ra, nôn một hồi vốn thân thể khó chịu, kết quả còn chứng kiến một đám người áo đen tuyệt đối không phải người lương thiện gì chặn ở cửa toilet. Huyền Huyền có cảm giác đám người kia nhắm vào mình, kết quả đúng thế thật, là chìa mũi nhọn vào hắn. Không nói lời nào, Hoàng Huyền và đám người kia đánh nhau trước toilet.

Thiếu chủ hắc đạo Hoàng Huyền đương nhiên không phải giả, mặc dù mất chút thời gian, nhưng cuối cùng vẫn đánh ngã toàn bộ mấy tên kia.

Oán giận đập trên những người ngã xuống đất đi ra khỏi toilet, Hoàng Huyền trở lại chỗ lúc này bảo Mai Vu chờ hắn, lúc này mới phát hiện Mai Vu sớm không thấy bóng dáng đâu nữa.

Hoàng Huyền vịn ghế dài ngồi xuống, xúc động muốn giết người nhanh chóng tràn ra, hay cho Mai Vu nhà em, chờ bị hấn tìm được thì đừng mong xuống giường!

Hoàng Huyền lấy điện thoại di động ra tìm số Mai Vu, ấn xuống. Hừ! Chờ sau khi Mai Vu nghe máy, hấn không mắng Mai Vu một trận thì không được.... Nhưng không ngờ điện thoại thông máy, có điều không chờ Hoàng Huyền có cơ hội nói gì thì đã dập máy.

84. Chương 83

Edit: Ngọc Hân – diễn đàn

Bàn tay người đàn ông nắm tay lái, đang đợi đèn xanh đèn đỏ, quay đầu nhìn người ở ghế sau đang ngủ say sưa, cười khẽ, phát hiện điện thoại di động trong túi anh đang rung. LQĐ

Người đàn ông rất tự nhiên sờ vào túi anh, giúp anh nghe máy, hơn nữa phát hiện tên hiện trên màn hình là “Huyền Huyền.” Người đàn ông chỉ cười một tiếng, trong lòng cũng tự biết là điện thoại Hoàng Huyền gọi tới, thế là hấn ta trực tiếp tắt máy.

Đưa điện thoại di động thả vào trong túi áo người ngủ phía sau, người đàn ông kéo mũ sụp xuống, hấn ta chuẩn bị đưa người phía sau trở về để báo cáo kết quả công tác, còn người gọi điện đến ư? Vấn đề anh ta lo lắng chút!

*****

Hoàng Huyền suốt rột tìm người, bốn ba khắp nơi, nhưng một chút tin tức cũng không có, hấn gần như lật tung mỗi một chỗ trong công viên giải trí, còn chạy tới phòng phát thanh nhờ bọn họ tìm người, nhưng vẫn không có nửa bóng dáng giống Mai Vu mà hấn tìm. Cuối cùng, Hoàng Huyền nhớ tới một đồng người bị hấn đánh ngất xỉu trước cửa toilet, đáng tiếc vừa quay lại, đám người kia đã sớm tan tác, một cọng lông cũng không để lại.

“Thật là đáng chết....” Hoàng Huyền đâm vào tường bên cạnh có chú gấu to, người đi đường sớm bị khuôn mặt đẹp trai âm trầm dọa sợ.

Hấn không tìm được Mai Vu, suy nghĩ một lát, tuyệt đối Mai Vu cũng không thể tự mình chạy đi, em ấy không quen thuộc Nhật Bản, cũng không biết tiếng, trăm phần trăm là bị người lừa đi... Nhưng rốt cuộc là ai?

Hoàng Huyền chợt nhớ tới một người –

Cầm điện thoại, gọi một cú điện thoại quốc tế cho người phụ nữ hấn bây giờ vẫn đang còn ở nước Pháp xa xôi, thật không nghĩ đến, nghe máy không phải là người phụ nữ kia mà là người giúp việc của bà ta.

“Tôi là Hoàng Huyền, Thu Chỉ đâu?”

Đối phương hơi sững lại, sau đó trả lời: (Thiếu gia, phu nhân bà ấy đã về Đài Loan trước thời hạn để tìm ngài rồi -)

Sợ run lên, Hoàng Huyền cúp máy.

Không nghĩ tới thật sự bị hấn đoán trúng.

Hoàng Huyền luôn có cảm giác, người phụ nữ Thu Chỉ tâm cơ thâm sâu, nhất định sẽ không trở về theo như thời gian bà ta thông báo, cho nên Hoàng Huyền mới dẫn Mai Vu ra nước ngoài trước, nhưng không nghĩ rằng Thu Chỉ lại chọn ngày hôm qua bọn hấn ra nước ngoài cũng trở về Đài Loan.

Còn Thu Chỉ đã về Đài Loan, hấn là cũng biết chuyện hấn dẫn Mai Vu ra nước ngoài muốn tránh không gặp để bà ta biết khó mà lui.

Nhưng, chiêu này hình như vô ích đối với bà ta – Thu Chỉ sẽ không ngoan ngoãn sờ mũi rồi về lại Pháp.

Hoàng Huyền đoán... Không, là khẳng định, Mai Vu nhất định là bị người của Thu Chỉ dẫn đi.

Hiện nay đã xác định được người đưa Mai Vu đi rồi, Hoàng Huyền chỉ thiếu tìm ra vị trí của Mai Vu nữa thôi, vấn đề này giao cho Nam Thiên Tôn là được, bây giờ hắn phải tranh thủ thời gian theo chân Mai Vu quay về.

*****

Khi Mai Vu tỉnh lại, anh chỉ cảm thấy đầu óc mờ mịt, mí mắt nặng trĩu, bên tai có tiếng cãi cọ truyền tới.

“Em cái đồ ngu ngốc này! Tôi không muốn để ý đến em!” Trong giọng người kia nghe có chút phẫn nộ.

“Đừng như vậy mà, Quan Thần!” Một giọng nói của người đàn ông khác, Mai Vu nghe ra, là người đàn ông đội mũ hôm nay anh gặp, “Em rất vất vả giúp dì làm xong chuyện lại ngồi hơn ba giờ máy bay về chính là vì về nhà chờ anh tan tầm!”

“Ngu ngốc! Đúng là em làm như vậy khiến người ta rất cảm động, nhưng ai về tới nhà lại trông thấy có một người bị trói ở nhà mình mà còn thấy cảm động hả!”

“Quan Thần.... Em là vì giúp dì chút chuyện mà, sao anh lại mắng em như vậy.” Giọng người đàn ông mang mũ nghe có chút nghẹn ngào, như đang khóc.

Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Mai Vu bị lòng tò mò thúc đẩy cố gắng mở mắt ra.

Thấy một người đàn ông tóc đen đứng quay lưng về phía mình, một thân tây trang, trong tay còn cầm cặp tài liệu, có thể thấy vừa về nhà chưa lâu. Đứng trước người đàn ông tóc đen, mặc dù không còn đội mũ, nhưng nhờ màu tóc màu nâu kia Mai Vu vẫn nhận ra đó chính là người đàn ông hôm nay anh gặp ở trong công viên giải trí.

Người đàn ông tóc nâu có khuôn mặt rất nhỏ, vốn chiếc mũ che kín đôi con ngươi xinh đẹp giờ cởi ra thì có thể nhìn thấy khuôn mặt khiến người ta kinh diễm, thật sự rất đẹp trai!

Người đàn ông tóc đen chỉ vào mỹ nhân tóc nâu, giọng điệu đầy bất đắc dĩ, “Em.... Tôi không muốn nói chuyện với em nữa, dù sao em cũng nên nhanh chóng đưa người ta về đi!”

Ngón tay người đàn ông tóc đen vốn chỉ vào mỹ nhân tóc nâu thoáng chốc chỉ vào Mai Vu, hại thân thể Mai Vu chấn động, bị dọa hét toáng lên.

“Không được, phải đợi dì Thu Chỉ.... A! Anh ta tỉnh rồi....” Khi đôi con ngươi xinh đẹp của mỹ nhân tóc nâu đối diện với mắt tròn mở to của Mai Vu, hắn ta phun ra một câu như vậy.

Sau đó người đàn ông tóc đen vốn đưa lưng về phía Mai Vu cuối cùng quay đầu lại, ba người cứ như vậy nhìn nhau – Mai Vu nhìn không hiểu ra sao.

A, bây giờ là thế nào đây? Mai Vu muốn mở miệng nói gì đó, lại phát hiện miệng mình bị bịt kín không mở nổi, thì ra là bị dán khít rịt bằng băng dính, Mai Vu muốn đưa tay kéo hắn ta, lại phát hiện.... Toàn thân mình bị trói gô nằm trên giường, tứ chi không thể động đậy, chỉ có thể trườn như sâu róm.

Đột nhiên, người đàn ông tóc đen nhìn động tác của anh, hắn xoay người nhìn mỹ nhân tóc nâu, há miệng mắng: “Em trói người ta mang về coi như xong, làm gì còn dán băng dính lên miệng anh ta thành như vậy?”

“Nhưng không phải trên TV người ta bắt cóc đều dán như vậy à?” Về mặt mỹ nhân tóc nâu vô tội nhìn sang người đàn ông tóc đen, đoán lại nhìn về phía Mai Vu.

“Em....”

Mắt thấy người đàn ông tóc đen lại muốn lên tiếng, mỹ nhân tóc nâu vội nói sang chuyện khác, “Em biết sai rồi, Tiểu Thần, đừng mắng em nữa, nhanh giúp người ta cởi trói mới đúng!”

Bất đắc dĩ buông tay, dường như người đàn ông tóc đen bị giọng điệu làm nũng của mỹ nhân tóc nâu đánh bại, xoay người, nhúu chặt lông mày rậm cương nghị, nhanh nhẹn giúp Mai Vu cởi dây thừng.

“Bạn học, thật sự xin lỗi, tên Hiên Hạo kia không hiểu chuyện, không ngờ trói cậu đưa về nhà, xin đừng trách!” Cởi dây thừng cho Mai Vu, người đàn ông vừa nói, mồm miệng có tình có lý khiến Mai Vu cảm thấy như trở về thời còn đi học nghe thầy giáo giảng bài.

Hồi lâu sau dây thừng được cởi ra, người đàn ông tóc đen nhuộm đôi mắt sáng ngời có tinh thần hơi nghiêm túc nhìn Mai Vu, vươn tay đặt lên mặt Mai Vu.

“Xin lỗi, có thể sẽ hơi đau.” Giọng điệu người đàn ông rất dịu dàng, dịu dàng đến mức Mai Vu không rõ ý trong lời hắn nói, chỉ ngơ ngác gật đầu.

Sau đó, người đàn ông hành động, dùng sức kéo băng dán ngoài miệng Mai Vu ra!

“Ôi đau quá!”

85. Chương 84

“Xin lỗi, để cậu ấy làm xằng bậy như vậy.” Đè đầu mỹ nhân tóc nâu buộc hắn ta cúi người xuống khom đầu, người đàn ông tóc đen vội xin lỗi Mai Vu.

“Không sao.... Không sao.” Sao lại không sao chứ! Anh chẳng biết tại sao bị đưa tới chỗ không biết tên này, đến lúc đó Hoàng Huyền nhất định sẽ phát hiện anh không nghe lời chạy lung tung khắp nơi. Hu hu hu! Lần này tiếp theo chắc chắn sẽ bị đối xử cực kỳ bi thảm! Trong lòng nghĩ như vậy, nhưng khi Mai Vu nhìn thấy vẻ mặt thành khẩn của người đàn ông tóc, anh cũng không nổi tức giận.

Truyện chỉ đăng bên diễn đàn Lê QuýĐôn

“Cảm ơn sự vị tha của cậu, bạn học!” Người đàn ông thấy Mai Vu hiểu chuyện và bỏ qua, tay giữ chặt đầu kia mới thả lỏng chút ít, hắn thả tay đè đầu mỹ nhân xuống.

“Không cần, anh quá khách sáo.” Mai Vu không nhịn được, đối xử với người đàn ông trước mắt như vị khách tôn kính, vì cảm thấy khi người đàn ông này gọi anh bạn học, rất giống như giáo viên giảng bài.

“Tên bạn học là gì? Nhà ở đâu?” Người đàn ông ngồi bên mép giường, thái độ như thầy giáo quan tâm tới học trò, hỏi một loạt, nhưng điều này cũng không thể trách hắn, đó là bệnh nghề nghiệp. Người đàn ông dùng một lát, đột nhiên như nhớ tới điều gì đó, hắn nói: “Quên tự giới thiệu trước, xin chào, tôi là Quan Thần.”

“Xin chào... Tôi là Mai Vu.”

Mỹ nhân tóc nâu ngồi bên cạnh chứng kiến bộ dạng Mai Vu và người được gọi là Quan Thần hoàn toàn gạt hắn ta sang một bên, trong lòng có chút không vui.... Sao có thể như vậy....

“Quan Thần, anh không nên nói chuyện với anh ta, sao có thể gạt em sang một bên!” Mỹ nhân tóc nâu mang vẻ mặt tủi thân nói, sau đó nhào tới Quan Thần đang muốn hỏi Mai Vu mấy câu nữa.

Quan Thần bị nhào tới, đè trên mình chính là dáng vẻ “Chó động dục,” bất mãn trong lòng đối với mỹ nhân tóc nâu bùng phát.... “Em cái tên ngu ngốc này! Là em trói người ta đưa về đây! Tôi không quan tâm cậu ta, em muốn giữ cậu ta ở đây làm gì?”

“Qua... Thần, đừng tức giận mà!” Mỹ nhân tóc nâu lên tiếng, biết Quan Thần nổi giận vội ôm hắn an ủi. Người yêu rất có tinh thần trọng nghĩa, cũng vì bệnh nghề nghiệp thân là giáo viên sao? Thật sự là tổn thương suy nghĩ của hắn ta.... “Xin lỗi, dì Thu Chỉ nói lát nữa sẽ tới, chờ dì Thu Chỉ gặp được anh ta, em sẽ đưa anh ta về.”

“Thật không?” Bộc phát cảm xúc dần dịu lại, ánh mắt Quan Thần chứa vẻ không tin lắm.

“Thật, em thề!” Mỹ nhân gơ ba ngón tay trên đầu, vẻ mặt tươi cười.

“Thật sự như vậy thì được rồi.” Thả lỏng chân mày đang nhíu chặt, Quan Thần đẩy mỹ nhân ra, cười với Mai Vu, “Bạn học, cậu cũng nghe rồi đó, chờ di Hiên Hạo gặp cậu xong thì tôi và cậu ấy sẽ lái xe đưa cậu về nhà.”

“À.... Được, nhưng mà....” Mai Vu không miễn cưỡng chấp nhận ý tốt của người ta, nhưng anh còn vấn đề nghi ngờ, “Bà Thu Chỉ.... Người đó là ai?”

*****

Bên trong phòng làm việc của Nam Thiên Tôn bầu không khí đang có áp suất thấp.

Hoàng Huyền đứng bên cạnh Nam Thiên Tôn, sắc mặt vô cùng đáng sợ, áp suất thấp chính là phả ra từ hắn.

“Tìm được chưa?” Giọng rầu rĩ, Hoàng Huyền tựa bên cạnh bàn, tay bịt mắt.

“Còn chưa, xin cậu đợi chút.” Giọng điệu Nam Thiên Tôn nghe ra không cao ngạo như bình thường, ngày thường, giọng điệu của hắn với Hoàng Huyền nghe không khách khí, nhưng hôm nay lại vô cùng lễ phép và kiên nhẫn.

Nam Thiên Tôn biết, nếu như bây giờ dùng đức hạnh ngày thường để nói chuyện với Hoàng Huyền, thì xác định mình khó mà giữ được cái đầu.

Lúc Hoàng Huyền tìm tới Nam Thiên Tôn, trên người không mang theo đồ đạc gì, bộ dạng thở hổn hển nhếch nhách, chỉ ném cho hắn ta một câu: “Giúp tôi tìm Mai Vu,” mà thôi.

Nam Thiên Tôn biết hôm qua Hoàng Huyền mới ra nước ngoài, vốn đang định trêu ghẹo hỏi hắn có phải đang cãi nhau với Mai Vu hay không? Không ngờ lại mau trở về thế, nhưng khi nhìn thấy sắc mặt Hoàng Huyền nghiêm túc lại mang theo hoảng loạn, hắn ta ngoan ngoãn ngậm miệng.... Hắn ta cũng không muốn cả phòng đồ cổ bị Hoàng Huyền nổi giận phá nát giống lần trước.

Ngón tay gõ trên bàn phím, Nam Thiên Tôn nhìn bộ dạng Hoàng Huyền như sắp khóc mà chưa từng thấy, đáng vẻ uể oải như thế này, quả thực bị hù dọa rồi. Mặc dù từ xưa tới bây giờ hắn ta không thích bộ dạng cao ngạo giống như ai cũng thiếu nợ hắn của thiếu chủ bọn hắn, nhưng so với vẻ mặt bây giờ.... Đúng là tốt hơn vạn lần.

Với bộ dạng xấu xa trước kia vẫn tương đối hợp với Hoàng Huyền hơn.

Nam Thiên Tôn chuyên tâm tìm Mai Vu, hắn ta thâm nghĩ mau làm Hoàng Huyền khôi phục bộ dạng trước kia, như vậy đẹp hơn nhiều.....

Cũng may, lần này Mai Vu tương đối dễ tìm, vì vừa vặn hai ngày trước Nam Thiên Tôn đề phòng trước Hoàng Huyền và Mai Vu cãi nhau, Mai Vu trốn khỏi nhà, Hoàng Huyền tới hắn ta yêu cầu khẩn thiết bị tìm người mà lần trước khi tìm Thạch Thái lại tìm được Mai Vu, nên khi Mai Vu đến nhà hắn ta, lên thừa dịp Mai Vu không chú ý thì tiêm anh một phát, gắn con chip hắn nghiên cứu phát triển để ngừa Thạch Thái chạy trốn, tựa như chip gắn lên vật cứng... Vừa vặn Mai Vu phản ứng quá chậm chạp, vào lúc tới nhà hắn ta ăn quà vặt, nên cũng tiêm rồi gắn cho anh một con.

Đương nhiên, Nam Thiên Tôn không nói chuyện này cho Hoàng Huyền biết, hắn ta không muốn vì chích bậy bạ cho người yêu của thiếu chủ mà gây ra số kiếp bị người ta đuổi giết.....

“Tôi tìm được rồi!” Thoáng chốc sau, Nam Thiên Tôn nhìn chăm chăm vào màn hình, bất ngờ phát hiện....

“Ở đâu?”

“Ở chỗ đối thủ một mất một còn của cậu..... Chính là nhà tên tiểu quỷ họ Liễu kia.”

86. Chương 85

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

“Anh không biết dì Thu Chỉ?” Mỹ nhân tóc nâu trềng con người xinh đẹp, có chút kinh ngạc, hẳn ta còn tưởng dù Mai Vu không quen mẹ Hoàng Huyền thì chắc cũng có nghe đến chứ? “Anh Hoàng Huyền không nói với anh?” LQĐỒN

“Không.... Không có.” Trong đầu nhớ lại, Mai Vu không tìm ra chút ký ức nào mà Hoàng Huyền từng đề cập đến, “Vị phu nhân kia, là gì của Huyền Huyền?”

“Là mẹ của anh Huyền! Không ngờ anh ấy chưa từng nhắc đến với anh!”

“Không có.” Mai Vu suy nghĩ một lúc lâu, từ trước đến giờ anh không truy hỏi chuyện người nhà Hoàng Huyền, vì hình như Hoàng Huyền không thích nhắc tới, cho nên anh cũng không biết ba mẹ Hoàng Huyền là người như thế nào, thậm chí là tên tuổi.

Mỹ nhân tóc nâu đỏ mồ hôi lạnh, thì ra không chỉ dì Thu Chỉ không biết Mai Vu mà Mai Vu cũng không biết có nhân vật Thu Chỉ tồn tại... Hoàng Huyền thật đúng là hoàn toàn cách ly dì Thu Chỉ và Mai Vu, như vậy là muốn bảo vệ anh ta?

Trước kia vẻ mặt Hoàng Huyền vừa cao ngạo lạnh lùng vừa khiến người ta ghét, sao bây giờ trở nên đáng yêu như vậy nhỉ?

“Nhưng sao cậu lại biết rõ hơn tôi.... Còn gọi Huyền Huyền là anh Hoàng Huyền, cậu với Huyền Huyền có quan hệ gì?” Mai Vu lỗ mãng đặt câu hỏi, nhìn mỹ thiếu niên trước mắt, trong lòng đối với người còn biết rõ chuyện Hoàng Huyền hơn cả anh, cảm thấy không có tư vị gì.

Về mặt đau khổ, mắt chua xót nhìn qua mỹ thiếu niên.

“Ha ha ha, tôi và anh Hoàng Huyền hả....” Mỹ nhân tóc nâu cố ý dùng giọng điệu mập mờ nói bốn chữ anh Hoàng Huyền (Hoàng Huyền ca ca), nghĩ đến vẻ mặt nếu như Hoàng Huyền biết hẳn ta cố ý giả vờ mập mờ trước mặt người yêu anh ta, nhất định rất buồn cười, “Còn chưa giới thiệu với anh hả? Tôi là Liễu Hiên Hạo, là bạn tốt của anh Hoàng Huyền từ nhỏ đến lớn!”

“Là vậy à....” Sắc mặt càng lộ vẻ không tốt, Mai Vu cũng muốn như thế!

“Từ nhỏ đến lớn tình cảm của chúng tôi “Vô cùng” tốt, còn từng tắm cùng nhau.” Kết quả đánh nhau còn hại Hoàng Huyền ngã sấp trong phòng tắm, đầu đầy máu.

“Vậy à....” Siêu cấp ao ước được như vậy, Mai Vu cũng hi vọng có thể cùng tắm rửa với tiểu mỹ nhân Hoàng Huyền.

“Ừ, còn từng ngủ chung!” Kết quả lần đó Hoàng Huyền vì báo thù mà nửa đêm dậy dùng gối đè hẳn ta, khiến hẳn thiếu chút nữa nghẹt thở mà chết.

Mai Vu thấy mỹ nhân tóc nâu trước mắt nói vui vẻ như vậy, lông mày nhíu lại.

Quan Thần đứng bên cạnh nhìn cũng nhíu mày theo: “Em cái tên gốc này, đừng ghẹo người ta nữa!”

Với sự hiểu biết của Quan Thần về Liễu Hiên Hạo, tình cảm của cậu ấy với Hoàng Huyền không tốt đến thế đâu! Rõ ràng từ nhỏ đã là oan gia không hợp nhau.

“Được rồi được rồi, quay về chủ đề chính nào!” Thấy vẻ mặt Quan Thần không vui, Liễu Hiên Hạo vội cầm miệng, nếu không vì hôm nay khiến Quan Thần tức giận nhiều lần thì chờ đến tối anh ấy sẽ không cho hẳn ta ôm, sẽ không tốt. “Nói tóm lại, dì Thu Chỉ muốn gặp anh.”

“Ừ.... Vậy nói cách khác là mẹ Huyền Huyền muốn gặp tôi?” Mai Vu đột nhiên nghĩ tới một chuyện.

“Đúng thế!” Gật đầu, Liễu Hiên Hạo nhìn thời gian, dì Thu Chỉ chắc cũng sắp tới đây rồi, “Tối giờ tôi phải xuống lầu đón dì lên rồi, Quan Thần anh giúp em trông anh ta một lát.”

“Cái gì?” Quan Thần ngồi bên cạnh lắng lắng nghe hai người nói chuyện trong tay còn cầm bài tập của học trò mới lấy từ trong cặp ra đang xem hơi sững sờ, còn chưa kịp nói gì thì thấy mỹ nhân tóc nâu đã vội chạy ra khỏi phòng.

“A a!” Đột nhiên hét toáng lên khiến Quan Thần không thể dời sự chú ý lên người Mai Vu.

“Xảy ra chuyện gì?” Thấy Mai Vu vuốt vuốt mái tóc, bối rối nhìn mình.

“Mẹ vợ muốn gặp con rể.... Bộ dạng tôi có nhếch nhác lắm không?”

Quan Thần nghe thiếu chút nữa ngã xuống.

Hình như bây giờ nên lo lắng không phải là chuyện này mà?

87. Chương 86

Cả người Hoàng Huyền tức giận sắp bùng nổ, một đường chạy như bay tới mục đích hẳn muốn tới.

Liễu Hiền Hạo – Là người Hoàng Huyền ghét nhất, thế nhưng bây giờ Mai Vu lại ở trong nhà người này?

Hoàng Huyền không lo Mai Vu sẽ bị Liễu Hiền Hạo đối xử như mấy tình tiết trên TV, dù sao cũng còn Quan Thần ở đó, nhưng vẫn sợ thẳng nhóc chết tiệt kia nói mấy lời khiến người ta suy nghĩ xa xôi trước mặt Mai Vu.

Nhà Liễu Hiền Hạo xem như là thế gia hắc đạo, nhưng hiếm khi không xung đột với nhà hắn, hơn nữa Liễu Hiền Hạo rất thân mẹ mình, tình cảm cũng rất hòa hợp, cho nên bọn họ thường theo mẹ tụ tập, nhưng vì lần gặp đầu tiên nhìn đối phương đã thấy khó chịu.... Cho nên về sau tình cảm kịch liệt chuyển biến xấu.

Vừa nghĩ tới tên đó mặt nhìn như ngây thơ khờ khạo thật ra trong lòng tà ác, gân xanh nổi đầy trên trán Hoàng Huyền.

Ngấm ngầm chịu đựng lửa giận vô hạn, Hoàng Huyền thầm muốn như bão tố chạy tới nhà Liễu Hiền Hạo, sau đó đập bẹp dí khuôn mặt đẹp trai kia một trận rồi mang Mai Vu về nhà!

Nhưng Hoàng Huyền không biết, người nào đó đã giành tới nhà Liễu Hiền Hạo trước khi hắn đến.

Phía bên kia, khi Liễu Hiền Hạo trở lại phòng nói với Mai Vu một câu: “Chờ lát nữa đi lên liền.” Sau đó nửa kéo nửa ôm Quan Thần đi chỉ để lại mình Mai Vu ở trong căn phòng to đùng thì anh không khỏi bắt đầu căng thẳng.

Rốt cuộc mẹ Hoàng Huyền là người như thế nào?

Mai Vu tưởng tượng xa vời, bây giờ anh chỉ có thể xác định là, nhất định là mỹ nhân rồi!

Ha ha... Thật sự không tồi, anh thích mỹ nhân.

Đoạn, cửa phòng rắc một tiếng khẽ mở ra, sau đó bóng dáng thon dài của người phụ nữ tiến vào, Mai Vu chỉ cảm thấy tim đập chậm một nhịp, đang muốn ngẩng đầu nhìn kỹ bộ dạng người tới, nhưng ngay cả cổ còn chưa ngẩng lên thì đã bị đẩy ngã xuống giường....

“Nhóc con, tìm được cậu...” Giọng nữ nũng nịu nói.

Mai Vu không hiểu ra sao, chỉ nghe thấy mùi nước hoa hình như đã ngửi thấy ở đâu đó, còn thân thể trưởng thành nữ tính không ngừng cọ trên người anh... Ngẩng đầu thì thấy: “A – Dì ở sân bay hôm qua!”

Nhớ lại ngày hôm qua, anh gặp một dì xinh đẹp không cẩn thận ngã xuống trước mặt anh, sau đó hình như dì muốn nói gì đấy... Nhưng anh lại bị Hoàng Huyền dẫn đi....

“Nhóc con, tôi tìm được cậu rồi, ngày đó cậu đột nhiên chạy đi, hại tôi tìm thế nào cũng không tìm ra tung tích của cậu.” Người phụ nữ bưng mặt Mai Vu, vừa dịu dàng chà xát vừa hôn khẽ.

“Xin lỗi ạ, vì sau đó bị người khác lôi đi...” Về mặt Mai Vu đầy xấu hổ nhìn đi nhiệt tình trước mặt, chợt nhớ ra bà rất giống với ai rồi.

-Đi trước mắt, bộ dạng rất giống Hoàng Huyền!

“Bị người khác... Có phải là tiểu tử thối Hoàng Huyền kia không?” Mắt phượng lóe lên, khoe miệng người phụ nữ này có vài phần tương tự Hoàng Huyền khê nhếch lên.

Mai Vu gật đầu, nhắc tới Hoàng Huyền, đôi mắt anh mở to: “Sao đi lại biết Huyền Huyền?”

Người phụ nữ chứng kiến vẻ mặt hưng phấn của Mai Vu, không kiềm chế được bật cười... Đứa nhỏ này thật sự ngốc đến đáng yêu! Câu trả lời tại sao mình lại quen biết Hoàng Huyền không phải rất rõ ràng à? Vì bà ta là.... “Nhóc con, tên ta Thu Chỉ, là mẹ của Hoàng Huyền!”

Mai Vu vừa nghe thấy đại ra, trong đầu dường như đột nhiên phản ứng kịp –

“Đi, đi chính là mẹ Huyền Huyền?” Choáng váng một lúc, Mai Vu sớm nên nghĩ tới, bộ dạng đi rất giống Hoàng Huyền, nếu suy nghĩ kỹ chắc cũng có thể đoán ra được bà là mẹ Hoàng Huyền!

A a! Vậy anh bây giờ anh đúng là gặp mẹ vợ à?

Vội điều chỉnh tư thế ngồi thẳng, Mai Vu cầm đôi tay xinh đẹp của Thu Chỉ, khó có khi cố gắng làm bộ dạng của mình thoát nhìn tinh anh tiêu sái.

“Xin chào mẹ vợ, con là người yêu Huyền Huyền, tên Mai Vu.” Mai Vu mỉm cười, trong lòng vô cùng căng thẳng.....

Thu Chỉ nhìn người đàn ông đột nhiên thay đổi thái độ, cười hi một tiếng, thiếu chút nữa cười ngã xuống đất... Sao đáng yêu như vậy chứ!

Mai Vu nhìn bộ dạng người phụ nữ trước mắt nhin cười đến đỏ mặt, trong lòng lạnh lẽo, anh nói gì sai sao? Hu hu! Nhưng vậy sẽ tạo ấn tượng xấu cho mẹ vợ tương lai rồi đúng không?

“Đi đang cười gì vậy?” Về mặt Mai Vu bối rối nhìn Thu Chỉ, nhìn người cười đến đau sốc hông, hu hu.... Xem ra có thể để lại ấn tượng xấu rồi.

“Không.... Không có việc gì.” Thu Chỉ phát tay, khoa trương lau khoe mắt.

Đứa nhỏ này thật sự rất đáng yêu.... Chuyện này nên làm thế nào bây giờ? Trước kia còn ném cho Hoàng Huyền mấy lời ác độc, nói bà sẽ dùng thủ đoạn ác liệt đối phó với Mai Vu, bây giờ thế này, bà đối phó thế nào?

“Đi...” Nhẹ giọng thở dài, Mai Vu cũng không biết bây giờ nên làm gì cho phải, đành phải chờ Thu Chỉ cười đủ rồi tiếp tục câu chuyện giữa họ.

Một lúc lâu sau Thu Chỉ mới ngừng cười, ổn định hơi thở nhìn Mai Vu.

“Ừ.... Có thể gọi con là Vu Vu không? Đứa nhóc?”

Mai Vu gật đầu, mặc dù tên Vu Vu gần như chỉ có Hoàng Huyền mới có thể gọi, nhưng nếu đi Thu Chỉ này là mẹ Hoàng Huyền, vậy thì cũng không sao!

“Vu Vu, con biết hôm nay ta tới tìm con là muốn làm gì không?” Thu Chỉ cầm lại tay Mai Vu, sau đó thấy vẻ mặt đối phương nghi hoặc lắc đầu.

Đã không thể nào chọn thủ đoạn độc ác, vậy bây giờ chỉ có thể làm như thế này....?

“Là như vậy, ta muốn con rời khỏi Hoàng Huyền...” Giọng điệu đột nhiên lạnh xuống, Thu Chỉ không thể không hung ác hạ quyết tâm dùng giọng điệu này nói chuyện với Mai Vu, dù sao vẫn phải nói.....

“À! Tại sao?” Toàn thân chấn động, Mai Vu nhìn người phụ nữ yêu cầu anh rời khỏi Hoàng Huyền, muốn anh rời khỏi Hoàng Huyền... Điều này sao có thể?

“Vu Vu, nghe đây, Hoàng Huyền không giống với con, trách nhiệm cả nhà họ Hoàng chúng ta bây giờ đều đặt trên người nó, con cũng biết, thân là mẹ ta đây, bây giờ vẫn hi vọng nó có thể sớm lấy vợ sinh cháu cho

ta, nhưng nó cùng với con... Con là đàn ông, lại không sinh được em bé... Cho nên không còn cách nào khác, ta muốn con rời khỏi nó!” Thu Chỉ sờ mặt đối phương, hết sức có thể muốn trấn an Mai Vu.

Nếu như bà ta đoán đúng thì... Mai Vu thật lòng yêu Hoàng Huyền, đã như vậy, vì tương lai của Hoàng Huyền sẽ ngoan ngoãn rời khỏi Hoàng Huyền, còn đứa bé đáng yêu này –

Thu Chỉ nhìn vẻ mặt Mai Vu sắp khóc khi nghe bà ta nói chuyện, đáy lòng không khỏi thương tiếc.

..... Đáng thương quá.... Bộ dạng lại còn đáng yêu.....

Đợi sau khi Mai Vu rời khỏi Hoàng Huyền, bà ta nhất định phải nghĩ hết các biện pháp an ủi đứa bé đáng yêu này mới được, đến lúc đó sẽ kéo cậu ấy về bên cạnh làm bạn trai nhỏ, dù sao bộ dạng con trai bà ta cũng giống bà ta, phương pháp dỗi tình cảm như vậy nhất định rất có tác dụng.

LQĐƠN

Ngay lúc Thi Chỉ suy nghĩ triển khai từng bước thực hiện kế hoạch thì Mai Vu bỗng ngẩng đầu, nước mắt tức tốc rơi xuống, đoạn hét to một tiếng, “Con mới không cần!”

88. Chương 87

Edit: Ngọc Hân – diễn đàn

“Con mới không cần!” Nước mắt lăn chã rơi xuống, Mai Vu nhìn người phụ nữ trước mắt lắc đầu, “Con mới không tách khỏi Huyền Huyền, cho dù mẹ Huyền Huyền muốn con với anh ấy xa nhau cũng không được!”

LQĐIỂN

Người đàn ông trước mắt có xu thế càng khóc mạnh hơn, lúc này ngược lại Thu Chỉ tay chân luống cuống. Sao chiều này vô dụng với Mai Vu? Xem ra lấy nội dung vở kịch quá cũ sẽ bị sai sót.

“Nhưng... Con phải suy nghĩ về tương lai cho Hoàng Huyền nhà chúng ta chứ, sau này nó không có con thì bang phái gia tộc ta phải kéo dài thế nào? Sau này có tuổi, khó bảo đảm không có người muốn cướp vị trí của nó, cho nên vì nó...” Thu Chỉ tiếp tục nhỏ nhẹ khuyên nhủ, thỉnh thoảng lấy khăn tay lau nước mắt cho Mai Vu.

“Không cần, con không cần mà!” Nước mắt tiếp tục rơi xuống, Mai Vu bĩu môi, ngược lại hiếm khi nổi tính đùa giỡn, “Con theo đuổi Huyền Huyền lâu như vậy, rất vất vả bây giờ mới ở cùng anh ấy, cho dù hàng ngày bị bắt nạt, vẫn sống rất hạnh phúc!”

Thu Chỉ nghe Mai Vu nói, vẻ mặt đáng thương... Cũng khó trách con mình muốn bắt nạt cậu ta! Đáng yêu như vậy cơ mà.....

Nhưng nói đến bắt nạt, rốt cuộc là bắt nạt kiểu gì?

Màu hồng nổi lên mặt, Thu Chỉ không khỏi nghĩ tới mấy hình ảnh hạn chế cấp độ 1.

“Cho nên con mới không rời khỏi Huyền Huyền, con đã yêu anh ấy lâu như vậy, sao có thể lúc hạnh phúc nhất lại nói buông tay?” Khóc sột sùi, Mai Vu dùng ống tay áo lau nước mắt không ngừng rơi xuống, “Con mới mặc kệ nhà Huyền Huyền có người thừa kế hay không có người thừa kế, nếu như nói sau này địa vị thật sự bị tranh đoạt, thì con đây có trách nhiệm nuôi anh ấy tốt! Tốt xấu gì con cũng là một nam tử hán!”

“Con...” Đối mặt với mấy lời liên tiếp của Mai Vu, ngược lại Thu Chỉ không nói ra lời phản đối.

“Nói tóm lại, trừ phi ngày nào đó Huyền Huyền đuổi con đi, nếu không cho dù mẹ Huyền Huyền ngăn cản con cũng sẽ không rời khỏi Huyền Huyền!” Duỗi ngón tay chỉ vào Thu Chỉ, Mai Vu nâng cằm mắt ướm át lên, nhìn giống như đang tuyên chiến với bà ta.

“Vu Vu...” Vẻ mặt vốn tươi cười chìm xuống, Thu Chỉ không nghĩ tới nhỏ nhẹ khuyên nhủ lại không có hiệu quả.... Thật sự đáng tiếc, vậy kế hoạch ban đầu của bà ta chẳng phải sẽ ngấm nước à?

Không, bà ta không muốn kế hoạch bị ngấm nước, bà ta thật sự rất thích đứa bé Mai Vu này.

Đã nhỏ nhẹ khuyên nhủ không hiệu quả, vậy thì dứt khoát.....

“Vu Vu.....” Thu Chỉ ngẩng đầu, trong mắt tràn đầy quyền rũ khiến lòng người ngứa ngáy, một lát sau, người phụ nữ xinh đẹp lại thay đổi bộ dạng, giống như chú báo nhỏ nhào tới Mai Vu.

“Hu oa oa, di muốn làm gì?” Đối mặt với người phụ nữ nhào lên mình, Mai Vu chột lùi sang bên cạnh, tránh được lần đầu tiên công kích của Thu Chỉ. Nhìn đầy mắt Thu Chỉ hưng phấn.... Mai Vu hoảng sợ. Trốn vào góc phòng, lại phát hiện đã không còn đường lui, phòng dù lớn nhưng vẫn có không gian hạn chế, Mai Vu chỉ có thể nhìn người phụ nữ xinh đẹp khí thế bồng bồng nhào tới gần anh.

“Đừng trốn nữa..... Vu Vu.” Âm cuối kéo dài, mang theo ý tứ nũng nịu, Thu Chỉ cúi người dựa vào trong ngực Mai Vu, cười yêu mị nói: “Hỏi ta muốn làm gì à,..... Đường nhiên là muốn cưỡng bạo con!”

Ha ha, đã nhỏ nhẹ khuyên nhủ không có tác dụng, vậy thì dứt khoát.... Dốc sức cứng nệm, yêu thương đứa bé đáng yêu này, đến lúc đó nếu như gạo đã nấu thành cơm, tin Mai Vu sẽ không bỏ mặc bà dì này, nói không chừng có thể mượn cơ hội này bắt cậu ta rời khỏi đứa trẻ nhà bọn bà ta.

*****

Hoàng Huyền mang theo vẻ mặt khó chịu đá văng cửa chính, bước vội qua lối đi rộng rãi, trên mặt lạnh như băng, ngay cả đôi mắt xinh đẹp kia cũng như nhiễm một tầng băng lạnh. Khi hần bước vào phòng khách rộng rãi sạch sẽ nhìn thấy tên kia bộ dạng xinh xắn ngồi ngay ngắn trên sofa thì nháy mắt hai mắt nổi cuộn lửa giận.

“Liễu Hiên Hạo....” Nghiến răng nghiến lợi nhìn mỹ nhân nhiều năm không gặp, trên mặt Hoàng Huyền lại chẳng có chút vui sướng nào.

“Ồ, anh trai Hoàng Huyền,” trong mắt Liễu Hiên Hạo mang theo ý cười, cố ý nâng cao hai chữ anh trai.

“Ngậm miệng của cậu lại đi, ngoan ngoãn giao Vu Vu ra đây!” Hoàng Huyền tiến lên phía trước, đưa chân đạp cái bàn đẹp trong phòng khách, “Vu Vu ở đâu?”

“Em nói này anh Hoàng Huyền, anh vừa kêu em ngậm miệng xinh xắn lại, lại muốn em nói anh biết người yêu anh ở đâu.... Anh cho em là thần tiên hả, muốn chinh người cũng không cần chinh như vậy chứ.”

Hoàng Huyền vốn không kiên nhẫn nên tâm tình khó chịu, bây giờ nghe Liễu Hiên Hạo khích liên bạo phát, hần bước một bước xông lên trước túm cổ áo Liễu Hiên Hạo.

“Anh muốn đánh nhau phải không hả?”

“Nếu như anh muốn đánh thì em cũng không vấn đề gì....” Liễu Hiên Hạo nhướng mắt nhìn đối phương, lâu lắm rồi không đánh nhau với Hoàng Huyền rồi, hiện giờ muốn ôn lại chút chuyện cũ, vui vẻ sao lại không làm chứ?

Ngay lúc bầu không khí vô cùng căng thẳng, giọng lạnh lùng của một người đàn ông đột ngột truyền tới, “Này, muốn đánh nhau cũng đừng đánh nhau ở đây.....”

Nói chuyện là thầy giáo nào đó đang đau khổ vùi đầu sửa bài thi của học trò – Quan Thần.

Hai người đàn ông vốn đã lên dây cung, bị Quan Thần lạnh lùng lên tiếng, lập tức giảm khí thế xuống bảy tám phần.

Nâng bút lên, Quan Thần nghiêm túc nói, “Nếu như các người đánh nhau trong phòng thì quá ồn ào, sẽ ảnh hưởng đến tôi, hơn nữa thư phòng lầu hai đã bị chiếm, cộng thêm phòng khách có mấy thứ đồ quý giá....”

Hoàng Huyền nghe Quan Thần nói một luôi, cũng chỉ nghe trọng điểm – Thư phòng ở lầu hai đã bị chiếm dụng.

Liếc Quan Thần dò xét, lại phát hiện đối phương cũng đầy hàm xúc âm trầm nhìn lại hắn.

Quả nhiên là vậy? Hiện tại Mai Vu đang ở trong thư phòng bọn hắn.....

Buông tay giữ Liễu Hiên Hạo ra, Hoàng Huyền tự mình rời khỏi phòng khách di chuyển lên tầng hai, để lại Liễu Hiên Hạo với vẻ mặt hơi oán giận và vẻ mặt như đang giải quyết vấn đề to lớn của Quan Thần.

“Đáng ghét.... Sao Quan Thần anh lại nói với anh ta sớm thế, chơi không vui!” Liễu Hạ Hiên bĩu môi, hai ba bước muốn đi tới Quan Thần ôm người, đáng tiếc cuối cùng chỉ nhận được sự đón tiếp là hai đường gạch bút màu đỏ lên mặt.

89. Chương 88

Khi Hoàng Huyền mang theo khí thế như gió bão đi lên lầu hai nhìn từng phòng giống thư phòng, cuối cùng hẳn tìm được một phòng bên phải phía trong cùng là thư phòng chân chính.

Đưa chân đá vắng cửa, lại phát hiện cảnh tượng trước mắt là như vậy –

Người mẹ đã lâu Hoàng Huyền không gặp, là người và hắc vốn từ một khuôn đúc ra đang ngồi trên lưng người đàn ông nằm trên mặt đất, còn người đàn ông gục trên đất thì tóc tai rối bù, áo sơ mi trên người bị xé thê thảm, không ngừng kêu thét đau đớn cầu cứu như con gái bị cưỡng bạo, bởi vì hiện tại anh thật sự bị người ta cưỡng chế xâm phạm.

Hoàng Huyền nhìn người đàn ông gục trên đất, tấm lưng kia không tồn mấy giây đã nhận ra được.

“Vu Vu!” Bước một bước dài, Hoàng Huyền đẩy người phụ nữ đang cưỡng chế Mai Vu ra, vội ôm đồ thuộc về mình.

“Huyền Huyền....” Mùi hương quen thuộc lấp đầy cõi lòng, Mai Vu ôm chặt người trước mắt, mới vừa tránh thoát khỏi cạp mẹ đáng sợ xâm phạm, anh vẫn còn chưa tỉnh hồn!

Nào vào trong ngực Hoàng Huyền, lần đầu tiên Mai Vu tin mấy lời “Con cái sẽ giống cha mẹ”..... Thì ra Hoàng Huyền đáng sợ là di truyền từ mẹ anh ấy!

Hoàn toàn không biết trong đầu Mai Vu nghĩ tới chuyện không thể nào xảy ra, Hoàng Huyền chỉ kéo anh vào ngực ôm chặt lấy, tỉ mỉ kiểm tra anh từ trên xuống dưới một lần, muốn tìm xem có xảy ra vấn đề gì không.

Thu Chỉ bị đẩy qua một bên, thật vất vả mới lấy lại tinh thần, nhìn con trai lỗ mãng xông tới phá hư chuyện tốt của mình, Thu Chỉ thở phà phà bước lên trước, đưa tay kéo Mai Vu ra.

“Con thật không có lễ phép ghê, sao tùy tiện xông tới quấy rầy bọn ta?” Ngón trở xinh đẹp chỉ vào vẻ mặt đầy khó chịu của con trai, Thu Chỉ kéo Mai Vu còn chưa kịp phản ứng, đang chuẩn bị tiếp tục ôm anh, một giây sau, đồ trong ngực lại bị kéo về.

“Bà mới không lễ phép!” Gân xanh trên trán nổi lên, Hoàng Huyền kéo Mai Vu ra sau người mình, độc ác nhìn Thu Chỉ... Hai con hổ - đối đầu, vậy còn con mới thì sao? Chỉ có thể mặt đầy vạch đen, chờ một trong hai người kia đưa mình về nhà.

“Kế hoạch độc ác trói Vu Vu của tôi đưa về nhà tên tiểu tử thối dưới lầu kia, bây giờ thế mà còn muốn xâm phạm em ấy?”

“Gi mà kế hoạch độc ác! Con nói cái này nghe cũng hơi quá đáng! Mẹ là mẹ của con đó!” Tức giận giậm chân, Thu Chỉ nháy mắt mấy cái, dùng thân phận làm mẹ phản kích.

“Bà đây là mẹ kiểu gì nhi! Khi còn bé hoàn toàn không chăm sóc tôi, toàn ném tôi cho người làm chăm sóc, còn mình cả ngày chạy ngoài đường!”

“Là khi còn bé con quá nghịch ngợm được không, đứa bé gian xảo như vậy sao ta quản được!” Ngẫm lại, trước kia bà ta cũng từng thử muốn làm người mẹ tốt, hàng ngày dẫn Hoàng Huyền theo bên cạnh, nhưng kết quả thì sao, chính là mỗi lần bà ta dẫn tới chỗ nào hoặc quang cảnh nào đó đều bị phá hoại không còn thứ gì.... Không biết nên nuôi Hoàng Huyền thế nào, khi còn bé chính là ác ma!

Cho nên cuối cùng, nhất là người không kiên nhẫn như Thu Chỉ, lười nuôi con, dứt khoát giao hết thầy cho người giúp việc đỡ đầu đầu.

“Cái gì mà đứa bé gian xảo, không phải làm mẹ nên bao dung tất cả của con cái sao?”

Mại Vu nhìn hình ảnh mẹ con lâu ngày không gặp kích động trước mặt, đột nhiên cảm thấy.... Chủ đề bọn họ cãi nhau hình như có chút vô nghĩa, nói trắng ra, chính là chệch khỏi đề tài....

“Em nói cái này nhé....” Đột ngột cắt ngang mẹ con hấn tranh luận, Mại Vu hồi lỗi gãi mặt, nhưng một câu cũng chưa kịp nói ra đã bị người ta kéo vào trong ngực.

“Nói tóm lại, tôi không muốn lãng phí thời gian cãi nhau với bà, bây giờ tôi muốn dẫn em ấy về nhà!” Hoàng Huyền ôm chặt Mại Vu trong ngực, vẻ mặt kiên định nhìn Thu Chỉ.

“Cho dù ta vẫn cứ ngăn cản, con vẫn muốn ở cùng nó?” Thu Chỉ thấy trên mặt con mình hiếm khi xuất hiện biểu cảm, tâm tình có chút phức tạp, còn bây giờ hỏi, vừa hỏi Mại Vu lại vừa hỏi Hoàng Huyền.

“Đương nhiên!” Vẻ mặt đương nhiên đồng thời cùng xuất hiện trên mặt Hoàng Huyền và Mại Vu.

“Nhưng chuyện trong nhà phải tính sao đây, ba con là lão đại bang phái, sau này lấy ai thừa kế, tương lai con tính sao đây?” Thu Chỉ nhìn biểu hiện của hai người họ, trong lòng nhất thời hiểu ra.... Bây giờ muốn xoay chuyển... Không thể nghi ngờ là không tốt.

Quả nhiên, Hoàng Huyền dứt khoát ném cho bà ta đáp án.

“Tôi quản khí gió nhiều như vậy làm gì? Cùng lắm là sau này chọn cách giải tán bang phái, còn chờ tôi già rồi, đương nhiên là dựa vào đồng lương ít ỏi tích góp từng chút một của người này sau này nuôi tôi!” Chỉ vào người đàn ông trong ngực, trên mặt Hoàng Huyền hiếm khi dí dỏm.

Truyện chỉ đăng bên diễn đàn LEEQUYDON, mọi trang khác là ăn cắp, bắt nạt!

Nhưng thật ra cũng không cần nghĩ nhiều như vậy, hiện tại Hoàng Huyền có tiền, đâu cần lo đến chuyện sau này? Có điều bây giờ Hoàng Huyền không nghĩ tới điều này, điều vừa nói... Đơn giản là hẹn ước ngầm cùng Mại Vu.

Thu Chỉ nhìn hai người ôm nhau một chỗ, yên lặng thở dài.

Thất bại rồi.

“Mặc kệ các con!” Dọn dẹp đồ đạc của mình, Thu Chỉ trừng mắt liếc nhìn con mình, phóng khoáng rời đi.

Làm ơn đi! Thu Chỉ bà cũng không phải là nhân vật không có trình độ, sẽ không tốn công vô ích tiếp tục chuyện chia rẽ gì đó mà vừa nhìn là biết không có khả năng .... Nhưng trước khi đi bà vẫn phải cho đứa con bất hiếu này chút sắc mặt khó ưa.

“Vu Vu, mặc dù bây giờ ta mặc kệ các người, nhưng vẫn phải tiếp tục liên lạc với ta đó!” Kéo Mại Vu qua rồi hôn khẽ lên môi anh, sau đó không thèm nhìn con trai mình bộc phát cơn giận, dứt khoát rời đi.

90. Chương 89

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Nhìn hai đốm lửa giận thiêu đốt trong mắt Hoàng Huyền, Mại Vu vô cùng hoảng sợ lùi ra sau mấy bước, đang định trốn trước đã thì bị Hoàng Huyền ôm kéo về. LQĐ

“Em nói nên thế nào đây?” Kéo cổ Mại Vu, Hoàng Huyền cầm ống tay áo chà sát trên môi anh, như thể muốn xóa bỏ hết những gì Thu Chỉ in lại.

“Cái gì thế nào?” Không ngừng né tránh móng vuốt Hoàng Huyền đuổi tới, Mại Vu ứa mồ hôi lạnh.

“Đúng đây vừa nãy...” Đột nhiên người như không có chút sức lực mềm nhũn tựa vào Mai Vu, tảng đá treo trong lòng Hoàng Huyền thật vất vả rơi xuống... Cũng may tên ngốc này không xảy ra chuyện gì.

Vốn lúc Thu Chỉ dẫn Mai Vu đi hẳn cứ sợ bà sẽ làm chuyện gì đó xúc phạm Mai Vu, may là không xảy ra chuyện gì lớn, nhưng.....

“Tại sao người phụ nữ kia vừa gặp đã thân với em như vậy?” Hơn nữa còn nói với Mai Vu là muốn xâm phạm em ấy?

“Sao em biết được!” Cố gắng giữ chặt đối phương đang níu người anh, Mai Vu nhún vai, cũng không biết là do mình khiến mẹ Huyền Huyền mê vào cái hôm ở sân bay nên mới có hậu quả như vừa rồi.

“Ngốc...” Hoàng Huyền bắt đầu dĩ giữ mặt người yêu ngốc ghê hôn một cái.

Thật sự may quá, Mai Vu không xảy ra chuyện gì, nếu không bây giờ mà mất em ấy, hẳn không biết mình sẽ như thế nào nữa?

“Vu Vu....”

“Hả?” Mai Vu híp con mắt bị đối phương hôn lên, lúng ta lúng túng đáp lời.

“Chúng ta về nhà nhé....”

“Dạ.” Mai Vu gật đầu, nhìn đối phương nắm tay mình sau đó mỉm cười.

Mới chuẩn bị ra khỏi phòng, dường như Hoàng Huyền đột nhiên nhớ đến điều gì đó nên ném xuống vấn đề, “.... Đúng rồi, em thật sự không để lại cách liên lạc cho Thu Chỉ đây chứ?”

“Không có mà.” Đối với vấn đề Hoàng Huyền đột nhiên hỏi, Mai Vu chỉ lắc đầu.

“Vậy thì tốt rồi...” Hoàng Huyền cười tà, cười mẹ dối mình rồi đi trước, bây giờ nhất định đã phát hiện bản thân không lưu lại số để liên lạc với Mai Vu rồi chứ?

Quả nhiên, lúc rời khỏi nhà Liễu Hiên Hạo, Thu Chỉ không mặt mũi nào trở lại, vì nhớ ra không để lại cách thức liên lạc với Mai Vu đành phát ra tiếng hét hối hận.

Nắm tay Mai Vu, tâm tình Hoàng Huyền rất tốt.

“Đi thôi, về nhà nào.”

*****

“Liễu Hiên Hạo, cảnh cáo cậu lần sau tốt nhất đừng làm như vậy!” Trước khi đi, Hoàng Huyền không quên quát lời ác độc cho mỹ nhân Liễu Hiên Hạo.

“Anh quản gì em!” Giả vờ làm vẻ mặt quý quá đỗi dỗi với đối phương, Liễu Hiên Hạo biết làm như vậy sẽ khơi mào cơn giận của đối phương, thật không nghĩ đến đối phương chỉ cười rất người lớn, sau đó nói với hắn ta –

“Nói cách khác lần sau sẽ mời Thần đến nhà chúng tôi ngồi một lát.” Ánh mắt liếc về Quan Thần đang nói chuyện với Mai Vu bên cạnh.

“Cái gì.... Không thể!” Trợn trừng mắt, không ngờ đối phương sẽ dùng tới chiêu này, Liễu Hiên Hạo căng thẳng nhào tới bên Quan Thần, nhưng chỉ rước lấy Quan Thần không hiểu vì sao giáo huấn cho một trận.

Hoàng Huyền vui sướng nhìn Liễu Hiên Hạo bại trận, quả nhiên là một vật khắc chế một vật –

Ha ha, tâm tình thật sự là sướng không thể sướng hơn được!

Hoàng Huyền nắm tay Mai Vu, để lại Liễu Hiên Hạo đáng thương đang bị mắng mỏ, tự mình rời đi.

Còn Mai Vu bị Hoàng Huyền kéo đi một mạch từ nhà họ Liễu tới vào trong xe, đột nhiên có một nghi vấn.

“Huyền, bây giờ chúng ta đi về khách sạn sao?” Rất không hình tượng quỳ gối ở vị trí ghế lái phụ, vẻ mặt Mai Vu ngốc ghê hôn.

“Về khách sạn nào? Nói với em về nhà tất nhiên là phải về nhà mình chứ!” Tức giận cho đối phương cái nhìn xem thường, Hoàng Huyền khởi động xe, “Em vẫn đang choáng váng à?”

“Nhưng.... Không phải bây giờ chúng ta vẫn đang ở Nhật Bản à?”

“Ồ đó mới lạ, em sớm bị tên tiểu tử thói Liễu Hiên Hạo đưa về nước.”

“Cái gì!” Về mặt khiếp sợ, Mai Vu quay đầu nhìn ngoài cửa sổ mới phát hiện sắc trời đã tối nên không biết thời gian nào?

“Em không biết sao?” Hoàng Huyền kinh ngạc hỏi, đẳng cấp ngốc nghếch của Mai Vu tựa như tăng cao... Nhưng như vậy cũng tốt, dù sao cũng đỡ hơn là để anh lừa gạt hẳn, đây không phải là chuyện không tốt.

“Không biết mà, khi em tỉnh lại đã ở trong nhà bọn họ, sao em biết giữa lúc đó đã xảy ra chuyện gì chứ?”

“Em tỉnh lại.... Cậu ta bỏ thuốc em? Thật là càn quá! Mặt Hoàng Huyền tái nhợt, tên tiểu tử thói kia lại bỏ thuốc bậy bạ cho đồ nhà hắn.

“Ừ, có lẽ vậy..”

Mai Vu thấy sắc mặt Hoàng Huyền không vui, rất tự nhiên mà không suy nghĩ nhỏ giọng phản kháng lại một câu: “Đừng tức giận, chính anh còn không phải cũng thường xuyên làm bậy à?”

“Em nói cái gì?” Hoàng Huyền nhú mày nhìn Mai Vu, nhìn đáng vẻ như động vật to xác bị hắn trừng mắt sợ tới mức cả người co rúm lại, thật muốn một ngụm ăn hết.

“Không có gì!” Mai Vu cười phất tay, chợt dạ nhìn ngoài cửa sổ xe vội lãng sang chuyện khác, “Đúng rồi, vậy bây giờ chúng ta thật sự về nhà hả?”

“Đương nhiên....” Hoàng Huyền không tiếp tục trêu chọc Mai Vu nữa, hắn tính đợi lát nữa về nhà sẽ từ từ chơi đùa.

“À! Nhưng mà....”

“Nhưng mà gì?”

“Nhưng mà em còn chưa chào tạm biệt với Thanh Nhi.” Về mặt thất vọng đáng thương, khóe mắt rung rung đưa tay kéo áo Hoàng Huyền, Mai Vu hít hít nước mũi.

Truyện bên LÊQUYDON

“Nói tạm biệt nó làm gì?” Nghĩ đến vẻ mặt đứa bé cao ngạo kia... Bụng Hoàng Huyền đầy bất mãn.

“Vì cậu bé rất đáng yêu!” Thất vọng rồi lại trưng ra vẻ mặt sáng láng, Mai Vu vòng tay ôm đầu gối tự bế.

“Vậy có cách gì chứ, chẳng lẽ chỉ vì một câu nói tạm biệt còn phải đặc biệt bay trở về Nhật Bản hả?” Lạnh lùng nói, Hoàng Huyền vốn không muốn nói với Mai Vu, thật ra chỉ cần gọi điện thoại đến chỗ bà chủ khách sạn đó là có thể nói chuyện qua điện thoại với tiểu quỷ kia rồi.

Hừ, tất cả những chuyện này cũng là vì ngăn chặn tai họa về sau.....

“Hu hu, Thanh Nhi rất đáng yêu....” Mai Vu nẩy mầm dục vọng muốn có em bé gần như cũng vì Thanh Nhi! Khó gặp đứa bé đáng yêu non mềm yếu ớt như vậy! Nếu như sinh một đứa bé đáng yêu như thế, nhất định phải tìm mẹ xinh đẹp như ba của tiểu mỹ nhân Thanh Nhi? Nhưng phải tìm ở đâu ra người mẹ đẹp như thế? Mắt tròn của Mai Vu di chuyển.... Chuyển lên trên người Hoàng Huyền.

“Ừm, Huyền Huyền....” Nói đến xinh đẹp.....

“Cái gì?” Hoàng Huyền chỉ liếc qua Mai Vu, sau đó tập trung lái xe.

“Anh sinh cho em một đứa bé được không?” Con mắt Mai Vu lóe sáng, nói đến xinh đẹp thì ngoài Hoàng Huyền không còn ai xứng hơn... Đứa bé Hoàng Huyền sinh ra nhất định rất đáng yêu.

Hoàng Huyền nghe xong thiếu chút nữa bị đụng xe.

“Em cái tên ngốc nghếch này! Sao anh có thể sinh được em bé!” Thường cho người bên cạnh một cú gõ đầu, Hoàng Huyền tức giận nói.

“Hu hu, không được à?”

“Đương nhiên không được! Hơn nữa.... Tại sao lại là anh sinh?”

“Vì nếu Huyền Huyền sinh, đứa bé nhất định sẽ rất đáng yêu!” Mắt tròn của Mai Vu nhìn chăm chăm vào Hoàng Huyền, vẻ mặt sùng bái, hại Hoàng Huyền bị anh nhìn đỏ cả mặt.

“Em thật sự muốn đứa bé đến thế à?” Trên mặt trắng nõn nà hơi ửng hồng, bộ dạng quấy rầy Mai Vu nhìn mà lòng không kiềm chế được.

“Ừ!” Mai Vu gật đầu như bằm tỏi.

Đoạn, gương mặt xinh đẹp của Hoàng Huyền nở nụ cười tà.

“Được rồi, bây giờ chúng ta đi về nhà thử nghiệm xem đàn ông với đàn ông có thể sinh con không nhé, nhưng người phải sinh tuyệt đối là em chứ không phải là anh!”

“Cái gì chứ!” Nghĩ cũng biết anh tuyệt đối không thể sinh mà! Mai Vu kinh ngạc nhìn Hoàng Huyền, thực sự không nghĩ tới Hoàng Huyền cũng không thể nào sinh em bé được.

Nhìn dáng vẻ ngốc nghếch của Mai Vu, Hoàng Huyền biết sau khi về nhà mình sẽ có rất nhiều trò chơi mà mượn danh sinh con để thử nghiệm!

Cười hì hì một tiếng, thấy Mai Vu lúc thì kinh ngạc lúc thì thất vọng, nhìn ra ngoài cửa sổ xe không biết đang cảm thán điều gì, trong lòng cảm thấy người đàn ông này cực kỳ đáng yêu. Nhưng nhìn bộ dạng Mai Vu thật sự muốn sinh đứa bé như vậy, Hoàng Huyền chợt nhớ tới sinh nhật Mai Vu, sắp tới rồi –

Lần này dứt khoát sẽ tặng em ấy.....

91. Chương 90

Ngồi trong phòng khách, Hoàng Huyền ưu nhã uống một ngụm nhỏ hồng trà trong chén sứ, ngẩng đầu nhìn thời gian hiện tại, mới hơn 8h sáng, cách giờ Mai Vu ra ngoài làm việc trở về chỉ còn thời gian ngắn.

Hoàng Huyền gấp mấy tờ báo trên bàn mình vừa xem xong, không khỏi mỉm cười vui vẻ. Gần đây tâm tình của hắn rất tốt! Từ sau lần chuyện Thu Chỉ trôi qua, sinh nhật cuối cùng cũng có xu thế yên tĩnh, mặc dù thỉnh thoảng Thu Chỉ vẫn chạy tới bang phái của hắn ầm ĩ muốn tìm Mai Vu, nhưng dưới sự cản trở cật lực của hắn, tạm thời 10 năm tới vẫn chắc sẽ không để bà tìm được Mai Vu, cho dù bà ta đi tìm Liễu Hiên Hạo.... Hừ hừ, Liễu Hiên Hạo còn có nhược điểm là tên Quan Thần kia! Nghĩ rằng bây giờ hắn ta cũng không có can đảm động tới hắn.

À a, không còn chuyện lo lắng, hiện tại mỗi ngày còn có thể chuyên tâm chơi đùa cùng Mai Vu.... Khỏe miệng xinh đẹp của Hoàng Huyền hiếm khi giương cao.

Nói tới Mai Vu, Hoàng Huyền càng muốn nở nụ cười.

Nhớ về sáng sớm nay, hắn hiếm lần tỉnh lại trước khi Mai Vu ra cửa, sáng sớm không biết Mai Vu phát bệnh thần kinh gì liền nằm trên người hắn, dùng cặp mắt sáng lấp lánh nhìn hắn. Cũng may khi đó Hoàng Huyền vẫn đang ở trong trạng thái mơ màng, nhất thời không có tinh lực gì, bằng không lúc bấy giờ Mai Vu đã sớm bị đẩy ngã xuống giường ăn hết sạch, sập cá lại lần nữa phủ tấm biển nghĩ bán.

Sau đó bọn họ cứ nhìn đối phương vào sáng sớm, mãi đến khi Hoàng Huyền hỏi câu: “Có chuyện gì?”

“Huyền Huyền, anh biết hôm nay là ngày gì không?” Vẻ mặt Mai Vu đỏ ửng, con người sáng chói chợt ảm đạm hiện.

Hoàng Huyền hơi dừng lại, đoạn kéo chăn đắp kín đầu, nặng nề nói câu: “Không biết.”

Hoàng Huyền nằm dí trong chăn là cố ý không để Mai Vu thấy vẻ mặt hần đang cười trộm, thật ra sao hần lại không biết hôm nay là sinh nhật....

Tiếp theo là im lặng, Hoàng Huyền cảm thấy sức nặng trên người không còn, tiếng Mai Vu sột soạt bò xuống giường, nói với hần câu: “Huyền Huyền là một tên rất ngu ngốc!” Sau đó rời đi nên không biết lúc này Hoàng Huyền đang trốn trong chăn bật cười.

Sở dĩ hôm nay Mai Vu khác thường ồn ào hần ngủ còn không sợ bị hần đè vào sáng sớm, dùng vẻ mặt tràn ngập mong chờ, không có gì hơn là vì.... Hôm nay là sinh nhật em ấy.

Nghĩ xong, Hoàng Huyền đi ra khỏi phòng khách, mặc áo khoác cầm chìa khóa xe đi ra cửa.

Bây giờ hần cần phải đi lấy món quà mà đã chuẩn bị xong, chờ sau khi nhận được, chắc Mai Vu sẽ vui vẻ nhảy cẫng lên?

Cùng khi đó –

Khóe mắt Mai Vu rưng rưng, trong lòng cô đơn không nói nên lời, mặc dù như thế, anh vẫn rất có trách nhiệm mỗ cá cho vào bao đưa cho mấy người đứng xếp hàng ở cửa sạp.

Tên Hoàng Huyền ngốc nghếch kia thế mà lại nói không biết hôm nay là ngày đặc biệt gì, quá đáng – Nhưng anh thì ngay cả những ngày đặc biệt của Hoàng Huyền thời trung học đều nhớ rất rõ ràng.....

Mai Vu mếu máo.

Nhưng hôm nay Hoàng Huyền lại nói anh ấy không biết là ngày gì, hôm nay chính là ngày.... Là ngày sinh nhật anh!

Mặc kệ, chờ anh về tới nhà nhất định phải quần quít Hoàng Huyền đòi quà mới được!

*****

“Haizzz, cậu nghe nói gì không?” Tiếng nói chuyện nhỏ vun vọt với nhau.

“Cái gì thế?”

“Hôm nay có một soái ca tới chỗ chúng ta muốn nhận nuôi một đứa bé đó!”

“Thật hay giả?”

“Thật mà! Lần trước tôi đã gặp anh ta một lần, thật sự rất đẹp trai!” Một người khác nói.

“A a, tôi đây muốn đi xem!”

Đây là buổi sáng ngày hôm nay, cô nhi viện nào đó hơi xôn xao.

Đoạn có một mỹ nhân đầu nhuộm tóc trắng, gương mặt mỹ lệ mang theo biểu cảm nhân nhật xuất hiện thì ồn ào càng ầm ĩ hơn.

“Tiên sinh, xin chào ngài, hôm nay tới là muốn dẫn đứa bé ngài nhận nuôi về phải không?” Mấy cô phục vụ trong cô nhi viện chạy tới, thẹn thùng xấu hổ hỏi soái cả trước mắt mà thoạt nhìn không hợp với cô nhi viện.....

“Ừ đúng vậy, có thể dẫn nó ra gặp tôi không?” Thản nhiên, Hoàng Huyền không mỉm cười cũng không trưng khuôn mặt thối ra, nhưng có thể khiến người ta nhận ra hiện giờ tâm tình hần rất tốt.

“Được!” Sau đó có mấy cô nhân viên phục vụ trong cô nhi viện đi mở cửa ký túc xá.

Từ sau khi Mai Vu âm ỉ với Hoàng Huyền muốn có em bé, và trước đó gặp phải tên tiểu tử thối Thanh Nhi ở Nhật Bản, Hoàng Huyền liền quyết định, nếu Mai Vu đã thật sự muốn có một đứa bé... Vậy thì tặng cho em ấy là được, nhưng điều kiện là, nhất định phải do hần tự chọn một đứa trẻ ngoan ngoãn.

Từ sau khi Hoàng Huyền quyết định chuyện này, hần nhanh chóng thực hiện.

Mấy ngày hôm trước hẳn từng tới cô nhi viện này một lần rồi, cũng đã đi qua ký túc xá có rất nhiều trẻ em kia.

Mấu chốt là nuôi bé trai hay bé gái? Chuyện này Hoàng Huyền cẩn thận lo nghĩ, nói thực ra hẳn vẫn muốn nuôi bé gái, bé gái đáng yêu và cũng nghe lời hơn, nhưng hẳn và Mai Vu đường đường là đàn ông trưởng thành, muốn dẫn bé gái về nhà chắc chắn không tiện, cộng thêm thần kinh Mai Vu như vậy... Cuối cùng vẫn quyết định chọn bé trai.

Tiếp đó, trải qua từng bước lựa chọn, Hoàng Huyền nhìn thấy một đứa bé đứng trong góc... Giữa một đám trẻ nhỏ đang chơi đùa, đứa bé đứng trong góc có vẻ đặc biệt lạ lẫm.

Đứa bé kia không giống với những đứa bé khác, một mình ngồi trong góc, chỉ giương đôi mắt to nhấp nháy nhìn Hoàng Huyền.

Lần đầu Hoàng Huyền nhìn thấy đứa bé nọ thì cảm thấy dường như giống mình... Có thể vì đứa bé kia bày ra khuôn mặt nhỏ nhắn đáng điệu nghiêm túc, khiến Hoàng Huyền cảm thấy vẻ mặt đứa bé này hơi giống một người họ Quan mà hẳn biết.

Lúc này Quan Thần đang dạy, bất chợt hắt xì hơi một cái, làm mấy bạn học trên lớp cười vang.

Trực giác Hoàng Huyền phản ứng bay thẳng tới chỗ đứa bé kia, cũng không biết tại sao? Có lẽ vì hẳn thấy ánh mắt nghiêm túc của đứa bé kia rất đáng yêu.

Khi Hoàng Huyền đứng trước mặt đứa bé thì đứa bé chỉ ngẩng đầu nhìn hẳn, vẻ mặt căng thẳng như người lần đầu đi xem mắt, thấy Hoàng Huyền, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên.

Hoàng Huyền nhìn đứa bé này rõ ràng không lộ vẻ gì nhưng có thể đoán cậu suy nghĩ gì, không khỏi mỉm cười.

“Bé con, con muốn một mái nhà không?” Câu đầu tiên, Hoàng Huyền hỏi như vậy.

Bé trai nhìn Hoàng Huyền, không chỉ gò má ửng đỏ, trong mắt còn lóe lên tia sáng, nhưng bộ mặt nghiêm túc dường như không thấy đổi, khiến Hoàng Huyền thậm chí nghi ngờ có phải cậu đang đeo mặt nạ hay không?

Cậu bé gật mạnh đầu.

Hoàng Huyền nhìn đứa bé, hành động khó có được ngoại trừ trước mặt Mai Vu, hào phóng bố thí cho cậu nụ cười.

“Nếu như ta mang con về nhà, con sẽ làm một đứa trẻ ngoan chứ?”

Cậu bé gật đầu như trước.

“Được rồi, vậy thì quyết định là con.” Hoàng Huyền sờ mái tóc đen mềm mại giống Mai Vu của cậu bé, đây là tình cảnh lần đầu tiên bọn họ gặp nhau.

Còn bây giờ, là lần thứ hai gặp mặt.

“Đến đây, Tiểu Hoan nhanh lên.” Cô nhân viên trong cô nhi viện nắm tay bé trai, giúp cậu cầm đồ đi tới trước mặt Hoàng Huyền.

Vài ngày không gặp, Hoàng Huyền cảm thấy đứa bé này càng nhìn càng thuận mắt.

Khi cậu bé nhìn thấy dáng người cao gầy của Hoàng Huyền đứng đằng kia thì khuôn mặt nhỏ nhắn lại đỏ ửng.

“Đi thôi!” Hoàng Huyền thấy đứa bé thoát nhìn trông như không biểu hiện gì, nhưng từ khuôn mặt đỏ ửng và đôi mắt sáng lấp lánh thì có thể nhìn ra cậu rất vui vẻ, khóe miệng khẽ nhếch lên, chìa tay về phía cậu bé.

Cậu bé nhìn hẳn, đầu tiên là hơi sững sờ, trên mặt càng đỏ không cách nào che giấu, cậu đưa tay cho người ba đột nhiên xuất hiện.

*****

Khi Mai Vu về đến nhà thì lại phát hiện trong nhà chỉ có mình anh, anh chạy vội tới phòng khách, rất biết diễn trò ngã vào ghế sofa khóc lớn.

Hu hu, tại sao Hoàng Huyền không ở nhà, hôm nay là sinh nhật anh đó nhé!

Mai Vu ngẩng đầu, trên mặt mang theo vệt nước mắt còn cả nước mũi! Anh đứng thẳng người dậy, cô đơn đi tới phòng bếp, mở tủ lạnh ra muốn lấy sữa an ủi mình, thì phát hiện....

“Không còn sữa.”

Mai Vu ngã xuống đất.

Đáng giận ghê! Sao hôm nay lại gặp xui xẻo như vậy chứ? Hu hu hu.....

Cả người dán lên sàn nhà bằng đá cẩm thạch lạnh như băng, Mai Vu nghĩ, dứt khoát để sàn nhà hút sạch nhiệt độ cơ thể anh rồi khiến anh chết đi vì nhiệt độ cơ thể quá thấp.

Đương nhiên, nghĩ cũng biết điều này là chuyện không thể nào.

*****

“Tên con là Tiểu Hoan?” Hoàng Huyền không nhìn đứa bé ngồi cạnh mình, chỉ chuyên chú nắm tay lái, chờ đèn đỏ hiện thành đèn xanh.

“Dạ.” Rất ngắn gọn, đứa bé trả lời như vậy.

Im lặng một lúc, Hoàng Huyền cũng nói câu rất ngắn gọn, “Thực khó nghe.”

“Dạ?” Cậu bé nhìn gò má xinh đẹp của ba mới, lần đầu tiên.... Có người đồng cảm với cậu.

Tiểu Hoan là tên người ở cô nhi viện đặt cho, cũng không thể nói là khó nghe, chỉ cảm thấy không thích hợp lắm... Nhưng từ trước tới giờ cậu chưa từng phản kháng bị gọi như vậy, hôm nay, cuối cùng có người đồng cảm với cậu sao?

Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, cậu bé dùng vẻ mặt nghiêm túc sùng bái nhìn Hoàng Huyền.

“Sau này theo họ ba, hơn nữa con là quà ba tặng cho tên kia... Quyết định gọi con là Hoàng Lễ.” Hoàng Huyền lấy tên mới, lý do đơn giản như vậy.

“Hoàng Lễ....” Cậu bé thì thào đọc theo, ngồi vững trên ghế, thân thể hơi run rẩy cho thấy.... Trong lòng cậu cảm động cỡ nào! Cảm động đến mức có thể thấy hiện giờ thiên sứ đang bay bốn phía xung quanh!

Hoàng Lễ, tên mới của cậu.... Cậu thích.

“Sau này con phải ngoan ngoãn nghe lời ba, Tiểu Lễ.”

Hoàng Lễ đang đắm chìm trong hạnh phúc tên mới thật vất vả kịp phản ứng, gật đầu với người ba mới mà cậu rất sùng bái.

“Sau này con phải gọi người thế nào?” Giọng nho nhỏ, lần đầu tiên Hoàng Lễ nói hơn một chữ trước mặt Hoàng Huyền.

“Ừ... Con có thể gọi ba là ba, còn một người khác, ngoại trừ tên Vu Vu ra thì con có thể tùy tiện gọi.”

“Ba....” Hoàng Lễ nhìn Hoàng Huyền, có phần hưng phấn, mình có thể gọi từ ba này, mặc dù trên khuôn mặt nhỏ nhắn kia chưa từng xuất hiện biểu cảm gì khác.

Nhưng Hoàng Huyền chỉ một người khác thì có thể tùy ý gọi, là chỉ mẹ sao?

Khi Hoàng Lễ nắm tay ba mới đi vào trong căn nhà mới, Hoàng Lễ cảm thấy.... Cậu bị người đáng sợ nhận nuôi rồi. Ngẩng đầu nhìn gương mặt điển trai của ba mới, lại nhìn một loạt hung thần ác sát mặc đồ đen đứng trước cửa ra vào của căn nhà trước mặt.

“Xảy ra chuyện gì?” Hoàng Huyền nhìn Hoàng Lễ đang kéo căng khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn hẩn, thầm nghĩ, đứa nhỏ này không biết cười sao? Cười rõ lên chắc là rất đáng yêu, giống hệt người nào đó nhất định đang như oán phụng vừa khóc lóc kể lể hẩn quên sinh nhật em ấy.

Lắc đầu, Hoàng Lễ dùng phương thức trả lời ngắn gọn nhất mà cậu hay dùng từ trước đến nay.

“Chúng ta vào đi thôi.” Nắm bàn tay nhỏ bé của đối phương, Hoàng Huyền đưa chìa khóa cắm vào vặn mở tay cầm chốt cửa, hắt đỏ mặt, là vì chờ đợi biểu hiện của Mai Vu khi trông thấy quà hân tặng.

Hoàng Huyền vừa mới muốn đẩy cửa ra thì cửa lại bị một lực kéo ra trước.

“Huyền Huyền!” Có sức mạnh đánh lên người Hoàng Huyền, sau đó cọ xát vào người hắn, “Anh hơi quá đáng sáng hôm nay thế mà nói với em anh không biết hôm nay là ngày gì nhưng lại chạy ra ngoài điện thoại cũng tắt máy để em ở nhà một mình rất cô đơn hôm nay là sinh nhật của em anh biết là anh quá đáng lắm không hả!”

Một tràng dài liên tiếp ngay cả dấu câu cũng không có, chính là từ trong miệng Mai Vu đang trong ngực Hoàng Huyền, trên mặt anh đầy nước mắt nước mũi nói ra.

Hoàng Lễ há hốc mồm nhìn người đàn ông vừa nhào vào ba mới, người này là.... Mẹ mới trong truyền thuyết?

Hoàng Huyền buồn cười nhìn Mai Vu, cũng không lên tiếng, chỉ dùng tay chống trán anh đẩy ra xa một chút.

“À, sáng này chỉ đùa với em thôi, anh không ngốc như em đâu, sao lại quên sinh nhật em được chứ?” Mang theo nụ cười luôn khiến Mai Vu mê luyến chịu chết, Hoàng Huyền đưa tay kéo bả vai nho nhỏ của Hoàng Lễ bên cạnh, đẩy cậu lên trước mặt Mai Vu, “Giới thiệu với em, nó tên là Hoàng Lễ, là quà anh tặng cho em.”

Mai Vu ngơ ngác nhìn Hoàng Huyền, gương mặt vẫn còn nước mắt nước mũi đột nhiên đỏ ửng, lại nhào tới quần chặt lấy Hoàng Huyền, “Huyền Huyền – Em rất yêu anh!”

*****

“Muốn uống nước không?”

Lắc đầu.

“Muốn ăn gì không?”

Lắc đầu.

Hoàng Lễ nhìn người đàn ông nhiệt tình quá đáng giống như chú chó nhỏ, trong lòng đang rất nghiêm túc tự hỏi... Phải gọi người trước mắt này là ba hay là.... Mẹ?

Mai Vu ngồi bên cạnh Hoàng Lễ, mắt tròn sáng ngời theo dõi nhìn cậu. A a a – thật sự là không nghĩ tới! Không ngờ nhà họ lại xuất hiện đứa bé đáng yêu thế, sao Hoàng Huyền lại nghĩ ra đưa quà tặng lớn thế này cho sinh nhật anh? Rất cảm động, hu hu, anh sắp chảy máu mũi rồi.

Mai Vu đỏ mặt bụm lấy lỗ mũi, vẻ mặt hưng phấn, cũng may trước khi anh sắp kìm lòng không được nhào tới Hoàng Lễ thì nhận được ánh mắt lạnh băng của Hoàng Huyền, Mai Vu đành phải ngoan ngoãn đổi phương hướng dịch sát lại bên cạnh Hoàng Huyền, một tay quần lên tay Hoàng Huyền.

Hoàng Huyền cười khế, ngón tay捏 mặt co dãn của Mai Vu, khoe miệng cười nhưng có ý tứ cảnh cáo.

“Từ giờ trở đi em làm ba rồi nên cũng đừng vượt quá giới hạn với con trai...”

“Sẽ vậy mà, Huyền Huyền.....” Giả vờ ra vẻ vô cùng ngoan ngoãn, Mai Vu vô tội nhấp nháy mắt mấy cái.

“Đúng thế không?” Hân nhường mày.

“Đúng vậy mà, nếu lừa anh thì buổi tối cho anh.....”

“Cho anh thế nào?”

“Không có, không có, anh xem em chưa nói gì....”

Hoàng Lễ nhìn hai người, một người đàn ông mà mình gọi là ba và một người đàn ông mình gọi là cha (hoặc mẹ?) bên kia đang tiến hành hành vi có thể gọi là liếc mắt đưa tình...? Khẽ nhếch miệng mỉm cười, vì Hoàng Lễ có thể đoán được đại khái, cho dù bây giờ tổ hợp gia đình có bao nhiêu kỳ cục, ít nhất sau này sẽ vô cùng hạnh phúc – Cậu nghĩ đây là điều chắc chắn.

*****

Vốn Mai Vu cho rằng, trong cuộc sống có đứa bé điều hòa, thì thỉnh thoảng Hoàng Huyền sẽ giảm bớt bớt lộ thú tính đúng không? Đứa bé hẳn là sẽ giống Thanh Nhi đáng yêu anh gặp ở Nhật Bản, mang chút hứng thú nhỏ nhỏ thích quần lấy người lớn... Nhưng trên thế giới này trường hợp ngoại lệ thì rất nhiều, xem ra thể sự và điều Mai Vu nghĩ không đơn giản như vậy.

“Tiểu Lẽ, tối con không ở lại ngủ với bọn ta sao?” Mai Vu lén lút nói nhỏ bên tai Hoàng Lẽ, nhưng thật ra là không muốn để người nào đó trong phòng tắm nghe thấy.

“Không, ba đã nói trước với con, sau mười giờ phải ngoan ngoãn về phòng mình ngủ,” Lắc đầu, Hoàng Lẽ cảm thấy thật sự khó xử với lời mời nhiệt tình của Mai Vu.... Nhưng cuối cùng cậu vẫn quyết định nghe lời ba Hoàng Huyền mà cậu kính trọng nhất.

“Tiểu Lẽ - con thể hiện chút phóng khoáng đi, ở lại nhé! Cha còn có thể đọc chuyện cổ tích cho con nghe nữa!” Như chú gấu Kola ôm lấy cây quần quít ôm lấy Hoàng Lẽ không tha, Mai Vu cọ cọ trên người Hoàng Lẽ.

“Không được....” Hoàng Lẽ cố gắng muốn thoát khỏi cái ôm của Mai Vu, nhưng công lực dính người như gấu Kola của cha thật sự cao siêu, ngay lúc cậu tính buông tha thì có một sức mạnh kéo thân thể vốn đang dán lên người cậu ra.

Truyện của LÊ Quý Đôn!

Theo góc độ Hoàng Lẽ ngẩng đầu lên thì thấy, cha của mình vừa mới quần lấy cậu như gấu Kola đã bị người ba cậu sùng bái nhất – Hoàng Huyền, ôm vào trong ngực.

Nói là ôm, lãng mạn chút thì đúng là ôm, nói đúng hơn là bắt. Hoàng Huyền giữ chặt Mai Vu, cười với Hoàng Lẽ đang đứng trước họ, dùng ánh mắt ý bảo cậu ngoan ngoãn đi ngủ đi.

Hoàng Lẽ và Hoàng Huyền rất ăn ý, nói không chừng đời là trước ba con thật, cho nên Hoàng Lẽ tiếp nhận ánh mắt của Hoàng Huyền, liền ngoan ngoãn lùi ra sau rồi khỏi phòng, tâm tình vui sướng đi ngủ.

Mặt Mai Vu tái nhợt, nghe tiếng cười trầm thấp của Hoàng Huyền phía sau, buồn bã thở dài. Sao Tiểu Lẽ nhà họ không bốc đồng đáng yêu như Tiểu Thanh nhỉ... Tính cách thành thực nhưng lại ở cùng Hoàng Huyền rất hòa thuận. Hu hu hu – Vậy anh có chút tính toán chẳng phải đều tuyên cáo không có hiệu quả ư?

Không được, hôm nào nhất định phải thừa dịp Hoàng Huyền không ở nhà, phải giáo dục Tiểu Lẽ thành đứa bé đáng yêu hơn mới được.

“Đang nghĩ gì thế?” Cắn lên cổ trơn bóng của đối phương, hơi thở ấm nóng của Hoàng Huyền phun lên cổ Mai Vu, khiến anh hơi ngứa ngáy.

“Không có gì.” Để anh ấy biết suy nghĩ thì còn nói gì nữa?

“Thật hả?” Một tay vuốt lồng ngực Mai Vu rồi đẩy anh lên giường, Hoàng Huyền dặt chân trên lưng Mai Vu, cười khê.

Mai Vu ngậy ngốc nhìn Hoàng Huyền nở nụ cười, xấu hổ đỏ mặt, ra vẻ như cô gái e thẹn quay mặt đi, “Đáng ghét, đừng dùng nụ cười đẹp như vậy nhìn em chứ, người ta sẽ xấu hổ.”

“Anh không biết ngốc mà cũng sẽ thẹn thùng.”

“Đó là kiến thức anh quá ít ỏi, Huyền Huyền.” Về mặt Mai Vu cột nhả nhìn đối phương, biểu cảm hơi hột.

Tiểu tử này, gần đây mồm miệng càng ngày càng lợi hại hơn, Hoàng Huyền nhú mày, đang muốn nói gì đó thì bị Mai Vu cắt ngang trước.

“À, Huyền Huyền.”

“Gì thế?”

“Cảm ơn anh tặng cho em món quà sinh nhật lần này, em rất thích.” Mạì Vu ngồi dậy, nắm tay Hoàng Huyền rồi hôn lên mặt hắñ.

Ban đầu Hoàng Huyền hơi sựng lại, nhìn mặt màì Mạì Vu tràn đầy nụ cười xán lạn cũng cười theo.

“Thích quà anh tặng .... Vậy lần sau đổi lại em sẽ tặng anh món quà gì làm quà sinh nhật hả?”

“Ừ, để em suy nghĩ đã...” Mạì Vu nhìn Hoàng Huyền, cười trả lời, “Tặng anh chiếc nhẫn đính hôn thì thế nào?”

“Được, anh không có ý kiến!” Ngón tay lướt trên đường cong xinh đẹp của chiếc cằm, Hoàng Hoàng cong khóe miệng, đoạn hôn sâu đối phương, “Vậy lần sau nữa, anh tặng em tờ giấy đăng ký kết hôn nhé.”

“Được.” Mạì Vu mỉm cười.

Hai người nhìn nhau, hai người ngằm hiểu ý nhau.

Tương lai, dường như còn rất nhiều chuyện đáng để mong đợi...

Hết!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-tinh-hac-bang-cua-anh-chang-ban-ca>